DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

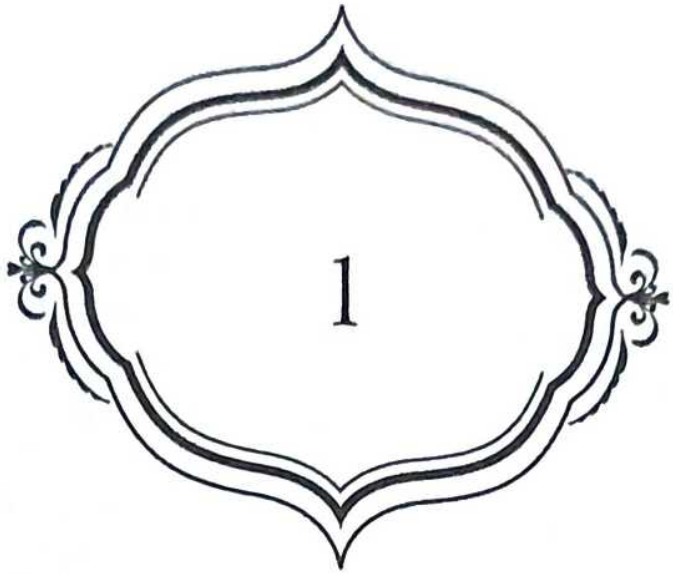
• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BAHAR Kokusu

Rita Hunter

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

1821, Londra

Baharın gelişinden mutluluk duymayan kimseye güvenme demişti annesi.

Bu, bir insanla ilgili varılabilecek çok kesin bir yargı olabilirdi fakat yersiz bir tespit de sayılmazdı. Onun düşüncesine göre, baharı umursamayan birinin güçlü bir maneviyata sahip olması beklenmezdi. Ve güçlü bir maneviyat, günahın en güçlü kalkanıydı.

Alison Taylor, herkesin kendisine hitap ettiği haliyle Bayan Taylor, pencereden içeri giren serin ve hoş kokulu bahar rüzgârını içine çekerken, mutluluğun yanı sıra annesinin nemli gözlerinin hatırasıyla bir miktar hüzün de hissediyordu. Fakat o ağlamazdı, özlemleri yüzünden ağlamayı bırakalı uzun zaman olmuştu.

Toparlandı ve bir süre daha giymeye mecbur olduğu gri, kışlık elbisesinin eteklerini düzeltip sandalyeden kalktı. Yemekten önce yapılacak işleri yoluna koymak için neredeyse hiç zamanı yoktu ki bugün gelecek olan gönüllü öğretmenle yapacağı görüşmeye sadece on iki dakika kalmıştı ve Alison, çeşitli erdemlerinin yanında dakikliğiyle de takdir toplamıştı.

Bayan Taylor... Umut Evi'nin erdem kraliçesi.

Biraz klişe olmakla birlikte evin ismi gerçekten de Umut Evi'ydi. Hem mecaz hem de gerçek anlamda bir umut evi olduğunu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söylemek hata olmazdı. Eski fahişelerin, şiddet görmüş kadınların ve çocukların yeni sayfalar açmalarına elinden geldiğince yardım eden, kendi halinde bir hayır kurumuydu. Tabii öyle olduğunu düşünenler de vardı, bir genelev olduğunda ısrar edenler de. Açıkçası yeterince yardım aldıkları sürece insanların ne düşündüğü Alison'ın umurunda değildi.

Alison, akşam yemeği kokusunun boğduğu koridorun sonundaki merdivenin korkuluklarından aşağı sarkan iki çocuğu görünce kaşlarını kaldırdı. Küçük sincaplardan farkları yoktu. İç geçirerek ilerledi ve çocukları yakalarından tutarak kendisine çevirdi.

"Ashley... Darwin, sanırım Lana'nın yanında olmanız gerekiyordu."

Ashley merdivenden aşağıya bakmaya cesaret edebildi. "Yemeğe çok kaldı mı?"

Alison ciddiyetle başını salladı. "Altmış bir dakika sonra herkes yemeğine kavuşacak. Aynı anda."

Altı yaşındaki Darwin, "Çok varmış," diye sızlanınca Ashley de turuncu kafasını sallayarak onu onayladı.

"Şimdi söyleyin bana, Lana gittiğinizi biliyor mu?"

"Lana'nın işi var. O çocukla konuşuyor."

Alison öfkelenmemiş gibi davranmaya çalışmadı. Ellerinden tuttuğu çocukları, Lana'nın onlarla ilgilenmesi gereken odaya, başıboş yaramazlık yapan diğer altı çocuğun yanına bıraktıktan sonra hemen hemen hiç kullanmadıkları arka kapının bulunduğu küçük kilerin yolunu tuttu.

Önceleri dikkatliydi. Kimseyi kırmak ya da utandırmak istemezdi. Ancak bu tutumunun suistimal edildiğini fark edince daha kararlı bir yol çizmişti. Tahta kapıyı teklifsizce açtıktan sonra kapının yanında duran büyük süpürgeyi aldı. Ateşli çift, onun içeri girdiğini fark etmeyecek kadar kendini kaybetmişti. Alison, haklı bir içerlemeyle süpürgeyi delikanlının beline geçirdi. Hem de iki kez...

Lana ve adının Robert olduğunu hatırladığı delikanlı aynı anda çığlık attılar.

Alison elindeki süpürgeyi sallayarak, "Kızdan uzaklaş delikanlı," dedi.

"Bayan Taylor!"

"Lana seninle sonra konuşacağız... Çocuk, git buradan yoksa senin dilinden anlayacak birini çağıracağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Büyük ihtimalle adı Robert olan çocuk birkaç saniye durumu değerlendirdi ve Lana'ya öpücük gönderdikten sonra kapıyı açıp, koşarak uzaklaştı.

"Şu anda bir görüşmem var Lana. Çocukların yanına geç, seninle yemekten sonra konuşacağız."

"Bayan Taylor," diye inledi, Lana. "Benimle evlenmek istiyor."

Çok tatlıydı, yıpranmış fakat kaliteli bir bebek gibi güzeldi ve on yedi yaşındaydı. On dört yaşında başlayıp geçen seneye kadar sürdürdüğü fahişelik, gözlerinde yaşını daha büyük gösteren bir kedere mâl olmuştu ama o hâlâ bir çocuktu.

"Eğer seninle evlenmek istiyorsa bunu kanıtlamalı. Kaçamak öpüşmelerin masumiyeti mi seni bu kadar etkiliyor Lana? Başından geçenleri unutuyorsun... Her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum sana ama daha çok erken. Lütfen kendin için doğru olan şeyi yap."

Lana ağlamaya başladı. "Fahişe olduğumu hiç unutturmayacaksınız."

Fakat Alison duygusal şantajlara boyun eğmezdi. "Sen unuttuğun zaman hiç kimse hatırlamayacaktır. Aklına girmesi için tekrar ediyorum. Buradaki hiçbir kadın fahişe değil... Şimdi işinin başına dön. Çocukların yanında ağlamayı da aklından geçirme."

Lana koşarak yanından geçince Alison kendini bıraktı ve omuzlarından birini duvara yaslayıp, bir süre hiçbir şey yapmadan öylece bekledi. Bu duvarlar arasında kontrolünü kaybetmek gibi bir lüksü yoktu. Çoğu kişi bazı yöntemlerinden hoşlanmıyor olabilirdi ama onun evdeki rolünü kabullenmişlerdi. O, Umut Evi'nin yılmaz Bayan Taylor'ıydı. Güçlüydü, katıydı... Hâlbuki o içindeki korkulardan kurtulmanın yolunu bulamayan genç, sıradan bir kadın olduğunu düşünüyordu.

Sonra gülmeye başladı. Sıradan biri olduğunu düşünmek aptalcaydı. Alison kendi hayatına dışarıdan bakan bir ruh olsaydı, o güne dek gördüğü en tuhaf insanla karşılaştığını söyleyebilirdi. Tüm bu kendinden emin halleri bir tür göz boyamadan başka bir şey değildi.

Ah, Tanrı'm... Skittle'ı özlemişti. Hayatına giren herkesin onun davranışları üzerinde bir rolü olduğu gerçekti. Bu evde, herkes ondan güçlü bir irade ve liderlik bekliyordu. Skittle ise Alison'ın içindeki şefkate ihtiyaç duyan küçük kızın duygularını okşuyordu. En

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

azından bir zamanlar öyleydi. Alison, onun yanındayken kendini yeniden genç kız gibi hissediyordu ve genç kız olduğu zamanlarda bu durumdan ne kadar nefret ettiğinin de bir önemi yoktu.

Gönüllü öğretmenle görüşmesine birkaç dakika kaldığını hatırlayınca koşturarak yukarı çıktı. Haklarında olumlu birer referans oluşturulabilmesi için evdeki herkesin okuma yazma bilmesi gerekiyordu. Bu, ciddiye alınmaları için başlangıç noktasıydı ve her birinin yeni bir başlangıç umuduyla yaşadığı düşünüldüğünde sağlam da bir başlangıçtı.

Görüşmeyi yapmak üzere, daha önceden boşaltılmasını rica ettiği oturma odasına gülümseyerek girdi ve kırklı yaşlarını süren, mütevazı görünümlü kadını samimiyetle selamladı.

Kadın da Alison'ın elini sıkarken onun kadar memnun görünüyordu. Kaldı ki sözleriyle de bunu destekledi. "Burada harika işler yaptığınızı duydum Bayan Taylor."

Alison teşekkür niteliğinde başını salladı ve kadına, oturacağı koltuğu işaret etti.

Hayat şartlarının onlar için bu kadar zor olduğu bir zamanda, Alison'ın gönüllü öğretmenle yaptığı görüşme gayet olumlu ve umut verici geçti. Yapılacaklar listesindeki maddelerden birinin daha üzerinin çizilmesi şu anda ihtiyaç duydukları şeylerin başında geliyordu.

Yemek odası olarak isimlendirebilecekleri bir odaları olmadığı için, çeşitli odalardan topladıkları masaların birleştirilmesiyle meydana getirdikleri ve oturma odasında kurdukları büyük masada yemeklerini yiyorlardı.

Genç Fiona, karamsar Dana, her şeye gülen Lucinda, kurnaz Dulcina, yumuşak başlı Maggy, tek gözlü Edith ve diğerleri... Hepsi birbirinden farklıydı ama akşam yemeği rutinleri mükemmele yakın bir uyum içinde geçerdi.

Çocukların bir kısmı kadınların kucağındaydı. Evin tek bebeği, annesinin memesine yapışmış karnını doyururken bebeğini besleyen anne de diğer kadınların önüne koyduklarını yiyor ve sürekli gülümsüyordu. Can dostu Skittle'ın hatırası olan papağan Oscar ise sandalyelerden birinin arkasına tünemiş, tüylerini parlatırken bile birilerine sataşıyordu. Alison'a göre, ancak birbirlerini anlayan insanların geliştirebileceği türden bir iletişim ve anlayış içinde, coşkulu fakat huzurlu bir aileydiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kadınlardan birinin –ismi Annabel'di– *eski bir ahbabının* hediye ettiği kırmızı şarap, yemeklerine eşlik ederken herkesin keyfi yerinde görünüyordu. Küçük şeylerle mutlu olmayı herkesten iyi beceren çocuklar, kimliklerinin bir parçası olarak yemeği hem beslenme hem de eğlence vakti olarak değerlendiriyorlardı ve bu, Alison'ın gözüne zerre kadar batmıyordu.

Ashley ve *kadim* dostu Darwin'in münakaşası Alison'ın dikkatini çekti. Masanın altında kalan elleri bir çekişme içindeydi.

Alison çatalını tabağına vurdu. "Elinizde ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

Çocuklar aynı anda, "Hiçbir şey," diye bağırınca Annabel kıkırdadı.

"Annabel çocuklara şarap vermedin, değil mi?"

"Birazcık vermiş olabilirim Bayan Taylor. Onu da çok ısrar ettikleri için verdim. Yoksa öleceğimi bilsem vermem, kıyamam ben bu minik porsuklara."

Kendilerinden porsuk olarak bahsedilmesi masadaki tüm çocukların küçük kafalarını arkaya atarak gülmelerine neden oldu. Annabel de eksik ve lekeli dişlerini sergileyerek onlara katılınca, bu aptallık derecesinde komik manzara iyi bir ressamın ustalık eseri gibi şahit olanların aklına kazındı.

Papağan Oscar sözü almadan önce Annabel'in bardağına kafasını sokup şaraptan kana kana içti ve uzun bir ıslık öttürüp erkeksi, karizmatik bir sesle, "Çocuklara benden viski," diye mırıldandı.

Herkesin kahkahasına karşılık Alison iç geçirdi. Annabel, sürekli kafayı çekmiş gibi hareket ediyordu. Belki de gerçekten çekiyordu ve bunu anlamak için Alison'ın onun nefesini koklamak gibi bir niyeti yoktu. Sırf evin tek orta yaşlı üyesi olduğu için ondan sağduyu beklememesi gerektiğini çok önceden öğrenmiş olsa bile Alison hayal kırıklığını gizleyemedi.

"Çocuklar çocuk olarak kalmalılar Annabel. Siz de bardağı masanın üzerine koyun lütfen."

"Güzel malmış, tam fondiplik," dedi Oscar.

"Fondip mi? O ne ki?"

Alison sırası geldiğini düşünerek, "Kapa çeneni Oscar!" dedi. "Bardağı hâlâ masanın üzerinde göremiyorum çocuklar."

Darwin derhal Alison'ın istediğini yerine getirince Ashley onun kolunu çimdikledi. "Korkak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çocuğumu kendin gibi alkolik yapacaksın be kadın. Azıcık ciddi olsan ya!"

Ashley'nin annesi Mary'nin sözlerinde tenkit içeren tek şey, kelimelerin meydana getirdiği anlamdı. Kahkaha izleri taşıyan sesi ise başka bir hikâye anlatıyordu.

Evin en aklı başındaki ufaklıklarından biri olan Virginia, "Bayan Taylor, Clive uyudu," diyerek ispiyonlama görevini yerine getirdi.

Sahiden de çocuk, tabağındaki patates püresini yastık niyetine kullanıyordu.

"Hasta mı?"

Annesi alnını öperek ateşini ölçtü ve olumsuz anlamda başını salladı. "Dün gece yirmi bir oynadık. Kerata beni fena dağıttı."

"Beni de ya. Çocuk kaliteli kumarbaz olacak," diye fikrini belirtti May. Sesindeki gurur, Alison'ın yardım diler gibi gözlerini tavana dikmesine sebep oldu.

"Popy," dedi, Alison. "Çocuğunu yukarı çıkar ve lütfen gece yarısı kaçamaklarına bir son ver. Eğer anne olarak sorumluluk alma kısmını komik buluyorsan, o zaman kaynaklarımızın ne kadar kısıtlı olduğunu düşün. Gaz yağımız kendi kendine çoğalmıyor."

Annabel her zamanki rahatlığıyla omuzlarını silkerek, "Fazla düşünüyorsunuz," dedi. "Bence biraz rahatlamanız gerekiyor. Kendinize birini bulun, iyi bir adam olsun ama. Bakın bakalım nasıl mutlu ediyor sizi."

Oscar, "Alison, kadınım rahat ol," diyerek Annabel'e kısmen de olsa katıldığını ifade etti.

Annabel papağanın gıdısını sevdi. "Hayallerimdeki erkek."

Alison kısıtlı gaz yağları olduğu için minnet duyacağını hiç düşünmezdi. Loş oda kızarıklığını büyük ölçüde gizliyordu. Fakat o, yanağını kaşıyormuş gibi yaparak işi garantiye aldı.

"Çocukların yanında dikkatli konuşacağımız konusunda anlaşmıştık, Annabel... Oscar..."

"Bu çocukların hemen hepsi, annelerini müşteri ağırlarken görmüştür. Bu söylediğim kulaklarına masal gibi gelmiyorsa Annabel değilim."

Darwin, "Bence sen Annabel'sin," dedi sırıtarak.

Ellerini birbirine vurduktan sonra parmağıyla Darwin'i işaret eden Annabel de "Ben demiştim işte," diye bağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tanrı'm, gerçekten başımı ağrıtıyorsunuz."

Gülüşmeler ve bağrışmalar artınca, Clive başını tabağından kaldırıp şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Patates püresinin tamamı yanağına yapışmıştı ve büyük ihtimalle bunun farkında değildi. Yan sandalyede annesinin kucağında oturan iki yaşındaki Gloria, kendi kendine söylenip Clive'in kucağına sıçradı ve çocuğun patates püreli yanağını emmeye başladı. İştahı öyle sevimliydi ki Alison herhangi bir uyarı yapmayı aklına bile getirmedi. Daha da sevimli olanı, Clive'in Gloria'nın ilgisini sevgiyle karıştırması ve saçlarını emen bebeğin sırtını sıvazlayarak ona ne kadar iyi bir bebek olduğunu söylemesiydi.

"Bu ikisini evlendirmemiz lazım," dedi, Lana.

Yeşil kanadının altını didikleyen Oscar, "Evlilik şart değil," demeyi ihmal etmedi.

Bunun üzerine, bir de kelimelerini tasarruf etmeyi konuşmaya yeğleyen Amy, "Akıllı kadınlar erkeğini emip kuruturken, erkek de buna muktedir olduğu için kendini tebrik edermiş," deyince herkes kahkahalarla gülmeye başladı.

Kahkahalarının arasında Poppy, "Oğlumla uğraşmayın. Gloria fazla fettansa onun yapacağı hiçbir şey yok," diye bağırdı.

Alison da gülüşmelere dahil olarak arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturarak bir süre manzarayı izledi. Annabel kalın ve pürüzlü sesiyle bir şarkıya girmeseydi şayet, o şekilde uyuyabilirdi bile.

Diğer kadınlar hep bir ağızdan ona katılmıştı. Sonra birkaçı kalkıp kuralları olmayan bir dansa başladılar. Artık tahta zemin onlarca ayakaltında inim inim inliyordu.

Annabel, Alison'ı kolundan çekerek kaldırdı ve beyaz başlığını kızın başından çekip gelişi güzel bir yere fırlattıktan sonra onu dans etmeye zorladı.

Dans etmek Alison için hiçbir zaman zor olmamıştı. Dansa doğal bir yatkınlığı olduğunu söylerdi annesi ve o da bu konuda mütevazılık edecek değildi. Fakat o kadar çok zaman geçmişti ki aradan, başarabileceğine inancı, her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracağı korkusundan daha zayıftı.

Kadınlar tereddüdünü sezmiş olmalıydılar ki üzerine çullanarak ve sürekli yer değiştirerek onu girdaba benzeyen kalabalıklarının içine çekmeyi başardılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sonrası kolaydı. Alison genç bir kız gibi –gerçekten öyle olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu– tasasızca dans etti. Beline kadar inen kalın, kahverengi örgüsü o hareket ettikçe bir savaş topuzu gibi etrafında savruluyordu.

Her şey o kadar yalın ve dertten uzaktı ki, Alison tam anlamıyla çıplak sesli koronun müziğine kapılmıştı. Gözleri kapalıydı, dudakları şarkının sözlerini sessizce tekrar ediyordu. Mutluydu... Öyle kalmak istiyordu...

Yemek süresince ve sonraki saat içinde Lana'nın bakışlarını hep üzerinde hissetmişti. Alison onun, başına ne gibi bir bela açtığını bilmemenin sebep olduğu gerginliğini seziyordu. Nihayetinde kız, "Konuşalım mı?" diyerek konuyu açtı.

"Konuşalım. Hadi gel dışarı çıkalım."

Birlikte arka kapıdan ulaşılabilen, kesinlikle bir bahçıvanın el atması gereken bahçeye çıktılar. Dışarıdaki tahta banka yan yana oturduktan sonra, Alison yıldızlı gökyüzünü izlemek için başını yukarı kaldırdı. Lana ise mavi eteğinin üzerinde birleştirdiği ellerine bakıyordu.

"Ne yapmayı istiyorsun Lana?"

Lana tek omzunu silkti. "Bilmem. Yapacak neyim var ki?"

"Sana, yapman gerekenlerle ilgili uzun bir liste verebilirim ama ben ne istediğini bilmek istiyorum."

"Mutlu olmak istiyorum."

"Robert seni mutlu ediyor mu?"

Lana'nın yüzünde tatlı, utangaç bir gülümseme belirdi. "Belki inanmayabilirsiniz ama Robert yanımdayken kendimi masum bir genç kız gibi hissediyorum."

Alison katıksız bir samimiyetle, "Masumsun zaten," diye fısıldadı. "Sen de bunun farkında mısın?"

"Ben mi masumum?" Kederle güldü. "İlk seferim, bahçıvanın oğluyla oldu. İstemiştim ama istemeseydim de bir önemi yoktu... Olacaktı nasıl olsa... İnanın bunu kendimi temize çıkarmak için söylemiyorum. Sadece... olması gerekiyordu. Aksi halde başkaları olacaktı çünkü on üç yaşındayken bile çok dikkat çekiyordum. Lawrance beni koruyacağını söyledi. Yakışıklıydı da... Ben de onunla oldum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ardından ne geleceğini bildiği için Alison, "Yalan söylediğini ne zaman anladın?" dedi.

"İki gün sonra yanında iki adamla geldiği zaman... Kötü bir deneyimdi. Babam... beni önceden de çok umursamazdı. Daha sonra... şeyden sonra yani... beni kovdu. Sonrası nasıldır tahmin edersiniz. Hepimiz o yollardan geçtik."

Alison yorumda bulunmaksızın başını salladı ve konuşmaya devam etmesi için Lana'nın koluna dokundu.

"Robert'a güvenmek benim için kolay olmadı. Siz, yine kandırıldığımı ve aptalın teki olduğumu düşünüyorsunuz ama o başka..." Kız ellerini göğsünde birleştirip yıldızlara baktı. "Bana dokunuşu farklı hissettiriyor... Bizi yakaladığınızda gördüğünüz şey, ilkti. Daha önce beni öpmeye kalkışmadı bile. Ama ben istedim, istediğim için de ona bunu belli ettim. Neticede o da bir erkek ve ben... tecrübeli olanım." Sesi, hüzünlü bir fısıltıyla son buldu.

"Lana... çocukken yaşadıkların senin hatan değildi. Seni neye inandırmaya çalıştıklarını boş ver. Geçmişi geride bırakmak istediğin için artık bizimlesin ve bu evdeki herkes gibi sen de bu evin bir parçasısın. Önemli olan, bundan sonrası. Bence ayak uydurmak sandığından daha kolay olacak. Eee... Robert için kesin bir şey söylemem zor, onu senin yanındayken bir kez gördüm ve pek de centilmence davrandığını söyleyemem."

Her nedense Lana kıkırdamaya başladı.

"O çok utangaç... Geçmişte, nadiren de olsa nazik adamlar oldu. Bana iyi davrandıklarında onlara karşılık vermek sorun olmuyordu. Hatta bazen istek bile duyabiliyordum ki bu, bizim gibi kadınlar için lüksten başka bir şey değil. Beni anlıyorsunuz değil mi?"

Sadece teorik olarak demek geçti Alison'ın aklından. Neyse ki Lana bir yanıt beklemiyordu.

"Ama Robert yanıma yaklaştığında kalbim beni öldürecekmiş gibi çarpıyor. İlk kez bir adama karşılık veriyormuşum gibi hissediyorum ve öyle olduğunu hayal ediyorum... Siz hiç istekle kendinizi birisine verdiniz mi Bayan Taylor? Görevden bahsetmiyorum. Ya da birini memnun etmek için zevk alıyormuş gibi yapmaktan da değil."

Alison boğazını temizledi. "Senden bahsediyoruz, değil mi?"

"Öyle ama... zevk için sevişmenin nasıl bir his olduğunu bildiğinizi duymak isterdim. Çünkü ben... ilk seferinde kendimi Lawran-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ce'a verdiğimde hiç mutlu olmamıştım. Kim olmuştur ki? Tanrı'm... Robert ise kanımı kaynatıyor... Tabii sadece kötü anlamda değil. Sanırım ona âşık oldum."

"Bana tutkudan bahsediyormuşsun gibi geldi."

Lana, kızıl-sarı saçlı başını geriye savurdu ve bacak bacak üstüne attı. "Tutkuyu kim ne yapsın? Siz hiç âşık oldunuz mu? Yaşınızı bile bilmiyorum... Hakkınızda hiçbir şey bilmiyoruz. İyi dans ediyorsunuz, o başka. Çok usturuplusunuz. Gören de sizi leydi sanır."

Alison'ın özellikle kaçındığı şeylerin başında, kendisinden bahsetmek geliyordu. Yirmi iki yaşındaydı ama ciddiye alınmak için bunu özellikle saklıyordu. Giyimi, fiziksel özellikleri ve hareket edişindeki sadelik de bir hayli işine yarıyordu.

"Tamam, dediğin gibi olsun," dedi bir müddet sessiz kaldıktan sonra. "Ona güvenebileceğinden emin misin Lana?"

"Kendimden bile çok. Bana karşı çok saygılı."

Alison çocuğun iyi niyetinden emin olana kadar ikisinin görüşmesini kontrol altında tutmaya kararlıydı. Aklında bir çözüm planı oluşturmaya başlamışken, Lana, "Sizce onunla evlenirsem ileriki zamanlarda geçmişimi yüzüme vurur mu?" diye sordu.

Bu ihtimal her zaman vardı. Alison dürüstçe, "Bunu bilemeyiz," dedi.

"Haklısınız, Bayan Taylor. Bilemeyiz... Sanırım bu benim kaderim."

Alison asıl meseleye gelmesi gerektiğini düşünerek "Çocukları ihmal ettin ve bu bir yaptırım gerektiriyor," dedi. "Robert ile bir hafta görüşmeni istemiyorum."

"Ama..." diyecek oldu Lana.

"Senden vazgeçeceğini düşünüyorsan belki de bu konuşmayı yapmamızın bile anlamı yok."

"Hayır..." Kızın bebek mavisi gözleri dolmuştu. "Ona güveniyorum ama ben... onu görmeden nasıl dayanırım bilmiyorum... Zaten o da bir süre evden uzak duracaktır. Tanrı aşkına, süpürgeyi çocuğun belinde kırdınız."

Alison ukalaca kaşlarını kaldırdı. Fakat sonra gözleri dolduğu halde gülmek üzere olan kıza sempatiyle baktı.

"Siz adilsiniz. Sanırım yanlış olan biziz... Dediğinizi yapacağım. Böylece birbirimizi de denemiş oluruz ki buna gerçekten mecbu-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

rum. Ayrıca çocuklar konusunda güveninizi boşa çıkardığım için üzgünüm. Bundan sonra daha dikkatli olacağım." Burnunu çekti. "Artık gidebilir miyim? Burası biraz soğuk."

Haklıydı, mart soğuğu üzerine düşeni gayet iyi yapıyordu. Birlikte kalktılar ve dışarı çıktıkları kapıdan geçerek sahip oldukları yegâne yuvaya girdiler. İçerisi yemek kokusu ve çocuk kahkahalarıyla mutlu bir ev gibi sıcacıktı. Alison alışageldiği bu huzuru, kapı önünde gözleri kapalı halde dikilerek bir süreliğine özümsedi. Bazen gözüne her şey çok iyiymiş gibi görünüyordu ve bu an da o anlardan biriydi.

Alison, saatin gece yarısını vurduğu her seferinde yaptığı gibi tavan arasındaki küçük odasına çıkmadan önce sessizce odaları kontrol etti.

Çocuklar çoktan uyumuşlardı. Fısıldayarak sohbet eden kadınlara iyi geceler diledikten sonra zor geçen günün yorgunluğundan kurtulmak için odasına çekildi.

Odası o kadar küçüktü ki içeriye sadece tek kişilik yatağı, küçük bir sandık ve Oscar'ın kafesi sığabiliyordu. Kişisel eşyalarını koyduğu dar duvar rafının önündeki lekeli ayna, geri kalan eşyalar gibi sadece durumu idare ediyordu. Alison üzerindeki kaba elbiseden kurtulduktan sonra yatağının ayakucunda muntazam bir şekilde katlı duran pamuklu, sarı geceliğini giyindi. Gaz lambasını en tasarruflu haliyle açtıktan sonra ellerini ucu açık camın üzerinde birleştirip birbirine sürttü. Gece ayazından nasibini alan oda haliyle soğuktu ama Alison pencere önünde duran döküm, küçük sobayı bu gece yakmamaya kararlıydı. Gelir getirmeyen bir iş için giderleri o kadar fazlaydı ki, bağışçıları ne kadar cömert olursa olsun kaynakları ancak ucu ucuna yetiyordu. Ve yakacakları bitmek üzereydi.

Böyle havalarda yapmayı en çok sevdiği şey, iki kat battaniyenin altına girip iyi bir kitap okumaktı. Hâlâ bu küçük lükse sahip olduğunu ne zaman hatırlasa, kendini olanağı olmayan bir zenginliğin içinde buluveriyordu. Huzurla gülümseyip battaniyelerin altına girdi ve yatak ucundaki küçük komodinde duran yıpranmış kitabı eline aldı. *Tristan ve Isolde*... Efsanevi aşkları kim sevmezdi ki?

İç geçirdi ve kaldığı yerden okumak için işaretli sayfayı açtı. Parçalanmaya başlayan sayfaların sorumluluğu yüzde yüz üzerinde olsa da son derece dikkatliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dikkati dağılana kadar, daha önce de defalarca okuduğu birkaç sayfayı geride bırakmıştı. Günlük sorumluluklarının bitmediğini hatırlatan hızlı bir karartı gülümsemesine sebep oldu.

"Oscar?"

Sandığın arkasından önce kırmızı bir gaga, sonra parlak mavi bir kafa göründü. "Alison, sevgilim gelmiş."

Papağan Alison'ın demir yatak başına konup, kızın saç telleri arasında bir şeyler aramaya koyuldu.

"Ve çok başım ağrıyor. Seni kafese koymamı ister misin?"

Oscar uzun ve manidar bir ıslık öttürdükten sonra Alison'ın omzuna inip kızın boynunu didiklemeye başladı. "Alison, aşkım. Gel buraya."

Alison kıkırdayıp uzaklaşmaya çalıştı ama sahiplenmek konusunda fazla ihtiraslı olan Oscar kabarttığı parlak tüyleriyle kızın boynunu edepsizce okşuyordu.

"Gıdıklanıyorum, uzak dur benden Oscar."

Oscar önce oralı olmadı ama sonra yatağa atlayıp başını sağa sola oynatarak Alison'ın kitabını incelemeye koyuldu.

"Tristan aptal, erkeklerin hepsi aptal. Ben hariç, Oscar müthiş." Oscar'ın kendini överken kullandığı erkek sesi gerçeğe ürkütücü derecede benziyordu.

Alison parmağına çıkan papağanın koca gagasına bir öpücük kondurdu ve "Güvendiğim tek erkek sensin," dedi. "Havalar ısınıyor. Yakında güneşlen diye seni bahçeye çıkarmaya başlayacağım."

Oscar mutlu bir ıslık öttürdü.

"Hadi artık, kafesine gir." Oscar itiraz etmeden kafese uçtu ve favori çubuğunun üzerine tüneyip, "İyi geceler kadınım," dedi.

Onun tatlı cazibesi karşısında gülmeden edemeyen Alison, kafesin kapağını her zamanki gibi açık bıraktıktan sonra arkasına yaslandı. Kitaba kaldığı yerden devam etmeyi düşünüyordu fakat sonra haftada bir kereliğine satın almayı âdet edindikleri *Times* gazetesini fark edince gazete okumaya karar verdi.

İlgisini çekmeyen onca haber arasında Leydi Beatrice ve saygıdeğer eşinin seyahatten döndükleri haberini görünce gülümsedi. Küçük iğnelemelerle çifti eleştiren yazının, bir şekilde ikisini öven bir tarafı da yok değildi. Nihayetinde okumayı bitirdiğinde Alison'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gözleri haberler üzerinde kayıp gidiyordu. Esasında siyasetten ve siyasetin getirisi ikiyüzlülükten hiç hoşlanmazdı. Bu durumda neden bunca detay arasında gezindiğini bilmiyordu.

Ve derken gördü...

Başlığı oluşturan kelimelerin yer değiştirmesini ve anlamlı başka bir cümleye dönüşmesini o kadar çok istiyordu ki gözlerini saçma sapan bir hızla kırpıştırıp duruyordu. Ama hiçbir şey değişmedi.

"Ashwick Kontu Oswald Welfare ve Merrick Vikontu Mathew Retford'un kızı Leydi Miranda Retford'un nişan ilanıdır."

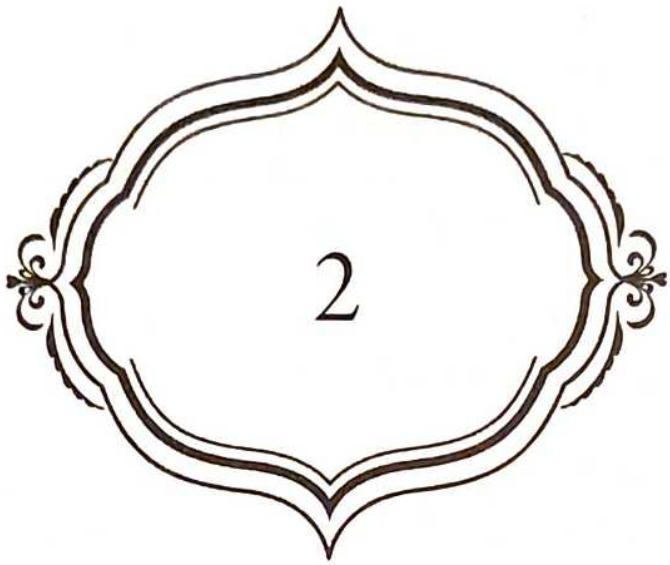
İlk hissettiği korkuydu. Sonra yerini öfke aldı ve merak onu takip etti. Sorular zihninde uçuşup duruyordu. Londra'da mıydı? Hâlâ Alison'ı arıyor muydu? Nişanlısı bakire miydi... ve Lord Oswald yine aynı şeyi planlıyor muydu?

"Umarım öyle değildir," diye fısıldadı ve başını yastığa koyup çifte battaniyeyi çenesine kadar çekti.

Titriyordu...

Kanat bile çırpmadan yatağa atlayan Oscar yanına sokuldu ve yuvarlak başını kızın çenesinin altına yaslayıp tatlı tatlı mırıldandı. "Korkma Alison, Oscar seni korur."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

2

1818, York Şehri

Hatıralar...

En ufak bir heyecan bile hissetmiyor olmasının nedeni, kafasındaki tuhaflık mıydı?

Öyle olmalıydı, çok kısa bir süre içinde evlenecekti ama olması gerekenin yarısı kadar bile heyecanlı değildi. Belki sadece malum gecenin beklentisi ürpermesine neden oluyordu. Karnındaki kasılmaların nedeni de aynı sebeptendi. Ancak bu, bir genç kızın kadınlığa geçeceği için hissedeceği türden bir heyecandan çok, içinde büyüyen kayıp hissine verdiği bir tepkiydi.

Sorumluluklarını bilen bir kız olarak yetiştirilmişti. Annesi, yapması, hatta hissetmesi gerekenleri onun genç aklına sokarken her zaman iyimser olması gerektiğini hatırlatırdı. Söze ne zaman böyle başlasa Alison arkasından önemli şeyler geleceğini bilirdi.

Eh, artık buradaydı. Müstakbel kocasının düğünden iki gün önce verdiği ziyafetin baş konuğu olarak geri dönülmez yola girmişti bile. Nankörlük edecek değildi, Lord Oswald'ın onun için böyle gösterişli bir davet vermesi gururunu okşamıştı. Artık evlerine gitmeye başlayan konukların yüzlerindeki memnuniyet, bir süre

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

haklarında konuşulacak hoş şeyler olduğunu gösteriyordu ki bu, annesinin hoşuna gidecekti.

Alison etrafına bakındı. Birkaç konuk daha ayrılıyordu ama onun gözleri bir süredir ortalarda görünmeyen babasını arıyordu. Aynı endişeyi taşıyan annesi eteklerini tutarak yanına geldi ve "Babanı bulamıyorum," diye fısıldadı. "Nişanlın da ortalarda görünmüyor."

Alison, Lord Oswald'ın yokluğunu umursamadığını kendine saklayarak annesine gülümsedi. "Birlikte olmalılar, birazdan gelirler anneciğim."

Leydi Catherine kızının elini tuttu. "Doğru söylüyorsun... Ben konukları uğurlayacağım. Sen yine de etrafına bakınmaya devam et güzel kızım. Ama sakın salondan ayrılma. İnsanların düğünden bir gün önce nişanlının evinde kaybolduğunu konuştuklarını duymak istemeyiz."

"Beni merak etme... Bu saatte bile hâlâ çok güzel görünüyorsun anne."

Muntazam kızıl saçlarını düzelten kadın, "Ben mi?" diye şakıdı. "Oysa çok yorucu bir gün geçirdim. Teşekkür ederim meleğim. Seni seviyorum."

"Biliyorum, ben de seni seviyorum."

Annesi gidince, toplumsal kuralların makul olarak belirlediği sınırları zorlamadan büyük salonu ve salona açılan dört açık kapının gerisindeki karanlığı gözleriyle taradı. Babasından hâlâ bir iz olmaması şaşırtıcı değildi, zira içindeki his onun bir yerlerde sızmış olabileceğini söylüyordu. Bıkkınlık içinde ne yapacağını düşünürken annesinin tiz sesi dikkatini çekti.

"William, aman Tanrı'm!"

Dunnington Vikontu William Potter, sarhoşluktan yığılıp kalmamak için bir uşaktan destek alıyordu. Alison annesiyle aynı anda babasının yanına vardı ve uşağın yükünü sırtlanmaya çalıştı. Fakat babasından yükselen alkolün kokusu işlerini kolaylaştırmıyordu.

"Bana bunu nasıl yaparsın William? Konuklar gittiği için şanslıyız... ama bu..." Yarı baygın kocasına söyleyecek bir şey bulamayan Leydi Catherine Potter, uşağa arabalarının hazırlanması talimatını verdikten sonra kocasını kapıya doğru sürüklemeye çalıştı. Lord William Potter en gösterişli zamanında bile fazla iri bir adam de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğilken, şu haliyle bir çocuk kadar çelimsiz duruyordu. Alison de annesine yardım etmek için harekete geçti.

Son konuk arabasının da uzaklaştığını görecek kadar kapının yanında gizlenirken her ikisi de sabırsızdı. Uşağın arabanın hazır olduğu haberini vermesini bekliyorlardı. Gerilim ve hayal kırıklığı o kadar güçlüydü ki içlerinden biri kolaylıkla gözyaşlarına boğulabilirdi.

"Sence birileri görmüş müdür Alison?"

"Sanmıyorum."

"Yalnız içtiğini mi sanıyorsun? Birisi kesinlikle ona eşlik ediyordu. Sence nişanlın mıydı? Bana söz vermişti."

"Bunu yarın hallederiz. Bu geceyi atlatabilmemiz için sakin olman gerekiyor."

Leydi Catherine kocasının ağırlığını dengelemek için omuzlarını dikleştirdi ve kızına gülümsedi. "Haklısın, bunu aramızda halledeceğiz. Evimizde."

O sırada ev sahibine ait bir araba kapının önünde durdu.

"Quinn nerede? Bizi o alacaktı."

Yaşlı arabacılarının bir yerlerde içtiğini tahmin eden Alison, annesinin daha fazla üzülmesini istemediği için, "Birazdan burada olacak," dedi. "Quinn'den bir isteğim vardı, sanırım onu hallediyor. Lord Oswald'ın arabası da işimizi görür."

"Tamam... Hadi William, yardım et bize."

William Potter kıkırdamak dışında bir tepki vermeyince, iki kadın çaresizce onu arabaya taşımaya çalıştı. En nihayetinde arabacının yardımıyla adamı koltuğa oturttular. Kocasını korumacı bir tavırla sarıp sağlama alan Leydi Catherine, kızına içeri girmesini işaret edecekken yüzünde aniden beliren korku ifadesiyle dondu kaldı.

"Çantamı içeride unuttum. Çantamı almam lazım."

O sırada Lord William arabanın döşemesine doğru öğürmeye başladı. Onu kıvrandıran zehir çok güçlü olmalıydı, kocaman adam anında gözyaşlarına boğulmuştu. Bir yandan da memnuniyetsiz bir çocuk gibi evine gitmek istediğini söylüyordu.

"Sen babamla ilgilen, ben çantanı alacağım anne."

"Acele et. Arabacı pek sabırsız... Baban da..."

"Quinn şimdi burada olur. Siz gidin, biz de arkanızdan geliriz."

"Saçmalama Alison. Sensiz gidemeyiz. Çok uygunsuz!"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Senin çantan gibi benim çantam da içeride... Babamın ceketi bile üzerinde değil. Hem Lord Oswald son derece nazik biri. "

"Biri bize gönderebilir. Evet, böylesi daha uygun."

Şeytanlarıyla boğuşuyormuş gibi kıvranan Lord William'ın sızlanışları daha da ısrarcı bir hal almıştı.

"Siz gidin, Quinn beni yalnız bırakmaz. Anne en fazla beş dakika sonra arkanızdayım. Bana bir şey olmayacak."

Leydi Catherine ağlayan kocasını ve sabırsız atları kontrol etmeye çalışmakta zorlandığı belli olan arabacının halini düşünerek başını salladı. "Beş dakika... Sadece o kadar. Yoksa o işe yaramaz tilkiyi kovarım."

Alison arkasını döndü ve kapısı açık olan aydınlık eve girdi. Annesinin çantasını bulması çok sürmedi, kendisininkini de öyle. Ancak babasının ortalarda görünmeyen ceketi için yapacak bir şey yoktu. Ne yapacağını düşünürken o sessizlik içinde son derece abes görünen bir kahkaha işitti.

Nişanlısının neden onları uğurlamak için ortalarda görünmediği sorusu da o sırada kafasında yankılandı. Bu düpedüz kabalıktı. Tabii babasını sarhoş eden oysa buna kabalık değil rezalet demek daha uygun olurdu. Alison nişanlısına karşı süregelen hissizliğinin yerini alan içerleme dolu öfkeye hazırlıklı değildi. Fakat bu his hoşuna gitmişti... Dolu ve çok somut bir duyguydu.

Çantaları gelişigüzel bir koltuğun üzerine bıraktı. Kararlılıkla sesin geldiğini düşündüğü kapıya doğru yürüdü ve eşiği geçti. Koridor boştu. Şimdilik nişanlısından bir iz olmayışı içini acınası bir mutlulukla doldurmuştu ki bu, amacına ters düşmesi açısından şaşkınlık vericiydi. Açık konuşmak gerekirse Alison bu evlilik için hevesli değildi ama kanıksadığı hayatın kendisi için farklı bir getirisi olmadığının da farkındaydı. Fakat aksinin olmasını dilerdi.

Kafasındaki, düğüm düğüm olmuş gerçek bir at kuyruğu gibi zorlayıcı düşünceler yüzünden ayaklarının götürdüğü yere tereddüt etmeden yürüdü. Sesleri duyduğunda daha önceden adım atmadığı başka bir koridorun yarısına gelmişti ve bir sebepten geri dönmek için fırsatı kaçırdığını hissediyordu.

Güçlü bir ışığın süzüldüğü odanın kapısı aralıktı. Alison neyle karşı karşıya olduğunu bilmeden, hatta bu konu üzerine düşünmeden kapıya doğru koşturdu. Lord Oswald'ın kalın sesini tanımamasına imkân yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nasıl istersen," diyordu nişanlısı. "Ama unutma... Sana kendi ödülümü veriyorum. Bedeli yüksek."

Alison kapıya iyice yaklaşırken kaşlarını çattı.

"Anlaşma anlaşmadır. Söz verdiğim gibi."

Kadehlerin birbirine vururken çıkardığı ses, Alison'ın irkilmesine sebep oldu. Belirsizlik içini kemiriyordu, hatta yakalanma endişesinden de çok. Bu yüzden cesaretini topladı ve uçar gibi kapının diğer tarafına geçti. Geçişinin rüzgârından kapı belli belirsiz titredi ama içeridekiler onun anlamlandıramadığı sohbeti kesmediler.

Alison önce Oswald'ı gördü. Üzerinde davetin başladığından beri giydiği koyu yeşil ceket ve onun takımı olan pantolon vardı. Aralarındaki on yıllık fark, şu haliyle dikkat çekiyordu ama adamın yirmi dokuz yaşında olduğunu tahmin etmek güçtü. Bütünüyle altın bir büste benziyordu ve onun için etkileyici demek hata olmazdı... Belki biraz da huzursuz edici. Özellikle bu gece Alison ondan yana sezinlediği tanımlayamadığı duyguyu daha güçlü hissediyordu.

Duvara iyice gömülüp konuştuğu kişiyi görmeye çalışınca görüş alanına bir göbek girdi. Hiç düşünmeden kafasındaki uyarı mekanizması ona Lord Meridan diye fısıldadı. Adamın kontluk unvanından önce öne çıkan fiziksel görüntüsü... ürkütücüydü.

"Babasının bilmediğinden eminsin, değil mi Oswald?"

"İçini rahatlatacaksa kendin sor."

"Münasebetsizlik etmene gerek yok. Öylesine, düşünüp değerlendirmeden bir adım attığımı gördün mü hiç?"

Lord Oswald alaycı bir kahkaha attı ama bir şey demedi.

"Kızı ne zaman ziyaret edeceğim? Uzun zamandır bekliyorum."

Alison kendisinden bahsedildiğini anlayınca titremeye başladı. Soğuk ter gibi tenine yapışan tehdit duygusunu içinde bulunduğu bilinmezliğe tepki veren tüm vücudunda hissedebiliyordu.

"*Times*'da ilanı görmüşsündür, düğün iki gün sonra. Neden bir viski daha içip gevşemiyorsun? Halini gören bakir bir delikanlı olduğunu sanır."

"Kapa çeneni! Dedim ya, o kızı uzun zamandır bekliyorum."

Beni mi? Alison kaçmasını söyleyen dürtülerini bir süre daha göz ardı etmek zorundaydı. Neler döndüğünü anlaması gerekiyordu.

"Ona kötü davranmamanı öneririm."

"Müstakbel karın bekâretini kaybedince senden başka hiç kimse için bir anlam ifade etmeyecek. Ben ilk olmaktan başka bir şeyi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

umursamıyorum. Bu yüzden de sana, sadece bir kereliğine varacağım keyfi kısıtlamamanı öneririm."

Alison eliyle ağzını kapadı. Eğer bunu yapmamış olsaydı iniltisinin birisinin kulağına çalınması kaçınılmazdı.

"Tamam, canın ne istiyorsa onu yap. Yüzüne dokunursan pişman ederim seni."

Lord Meridan kıs kıs güldü. Elinden hiç eksik olmayan puronun sesinde meydana getirdiği tahribat yüzünden gülüşü hırlamadan farklı değildi. Sonra Alison'ın içini donduran sözleri söyledi. "Yüzü kimin umurunda? Ben bugüne kadar sakladıklarıyla ilgileniyorum... Karını düğün gecenizde bana sunuyorsun Oswald. Böyle bir durumda düşünceli olmak senin için bile ikiyüzlülük."

Alison koşmaya başladı. Öyle hızlıydı ki ayakları yer yer halıyla kaplı olan taş zemine değmiyordu bile. Ancak kapıya değil de karanlık evin içlerine doğru koştuğunu fark ettiğinde çok geç kalmıştı. Kendine lanet ederek bir sütunun arkasındaki kuytu yere saklandı.

Elini pürüzsüz sütunun soğuk yüzüne koydu, ayakta durmak için desteğe ihtiyacı vardı. Düşünmek ve değerlendirmek, içinde bulunduğu anda kritik bir önem teşkil ediyordu. Bir şey yapmalıydı, korkup körlemesine kaçmak dışında bir şey... Buradan çıkmanın bir yolunu bulmak için düşünmeliydi.

Uzayan sessizliğin içinde bir kıpırtıyı, tek bir nefesi fark edebilmek için bir süredir soluğunu tutuyordu. Gelgelelim kulaklarında atan kalbinin gürültüsü baharda coşan bir çağlayan gibiyken çabası çaresizlikten öteye gidemedi. Saten ayakkabılı ayağını öne uzatmadan önce belki bir dakikayı daha o şekilde geçirdi. Parmak uçlarında birkaç adım atmıştı ki koridorda yankılanan ayak sesleri, üç adımı tek seferde geri sıçramasına neden oldu.

Dehşet vücudunda kan gibi geziniyordu ama daha güçlü ve motive edici bir duygunun ağırlığına karşı koyamıyordu. Öfke... Titreyen ellerini birbirine bastırarak kendine güçlü olmayı telkin etti. Fakat daha fazla düşünmekle eline geçen tek şey aklını kaçırmanın sınırlarında gezinmekti.

Önce Lord Meridan, sonra da nişanlısının yükselen sesleri bir süre sonra azalıp yok oldu. Alison burada geçirdiği her saniyenin içeride hapsolma olasılığını artırdığının gayet farkındaydı. Cesur bir adım atarak sessizce ilerledi. Her adımı onu tehlikeli aydınlığa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

doğru sürüklüyordu. Fakat o aydınlığa çıkmadan bu lanetli yerden çıkması da mümkün değildi. Alison kör olası pencerelerin zindan kapısı gibi geçilmez olduğunu biliyordu.

Duvara sürünerek ilerledi. Çıkışa az kaldığını biliyordu, sadece büyük salonu geçmesi gerekiyordu ve sonra... Adımını attı ve dondu.

Lord Oswald küçük bir masanın önünde dikilmiş, içiyordu. Sırtı Alison'a dönük bir hedef tahtasıydı ve kendi adına hissettiği korkuya rağmen Alison ömrü hayatında ilk defa bir hançere sahip olmayı istiyordu. Sonra adam durdu, havayı koklayan bir hayvan gibi başını kaldırdı ve ağır ağır arkasını döndü.

"Ne hoş bir koku... Sevgili nişanlım da buradaymış. Beni mi bekliyordun hayatım?"

Alison daha fazla korkacağını düşünmüyorsa yanılıyordu. Lord Oswald kızın yüzündeki dehşeti görünce şen bir kahkaha patlattı.

"Sersem şey. Elbette kokunu almadım. Öyle çok ses yapıyordun ki... Hediye ettiğim çantan da şurada. O kadar şaşkın bakma canım, ben dikkatli bir adamım."

Alison arkasına baktı. Kesinlikle gerisindeki karanlığın güven veren bir tarafı yoktu.

"Benden korkuyorsun. Neden?"

Lord Oswald artık temkinli ve uyanıktı. Zeki, koyu kahverengi gözlerinde olayı çözümlediğine dair bir ışık parıldadığında, Alison için de nefretini gizlemenin bir gereği kalmadı.

"Sanırım küçük nişanlım hizmetçiler gibi oda kapılarını dinliyor... Seninle ne yapacağım şimdi ben?"

"Hiçbir şey. Ben gitmek üzereydim." İleri atıldı ve nişanlısının yanından geçmek için yarım bir daire çizdi.

"Bence bir yere gitmiyorsun... Sanırım saygıdeğer Leydi Catherine de burada."

Alison cevap veremeyecek kadar endişeliydi. Adam üzerine geldikçe o geri giderek mesafeyi koruyordu. Neticede karşılaştıkları anın tam tersi yönlerinde birbirlerini izliyorlardı.

Lord Oswald'ın dudaklarında tatminkâr bir gülümseme belirdi. "Demek yalnızsın. Senin adına talihsiz bir durum. Söyle bakalım, neler duydun tatlım?"

Lord Oswald içinde yarısından az bir miktar viski bulunan kristal şişeyi elinde sallamaya başladı. Lakayt tavrı Alison'ı tam aksine daha da geriyordu.

"Arabacım beni bekliyor... İzin verirseniz..."

Sözünü bitiremeden Lord Oswald, "Ne duydun?" diye kükredi.

Korkunun, hem paniğe hem de düşünmeye sevk eden çarpık bir etkisi vardı. Alison adamı yalan söyleyerek geçiştiremeyeceğinin farkına vardığı an içindeki adalet duygusuna olan güvenci öne çıktı ve "Her şeyi" diye fısıldadı.

"Çok yazık oldu."

"Nasıl bu kadar aşağılık olabildiğinizi anlamaya çalışarak vakit kaybetmeyeceğim. Ama bilmenizi istiyorum Lord Oswald... Bu yanınıza kalmayacak."

"Talihsizlik dediğim tam da buydu işte. Fakat fazla tepki gösteriyorsun tatlım. Bu anlaşmanın sana da faydaları olacak... Babanın durumu ortada. Sadece bir kereliğine dişini sıkmanı istiyorum senden. Sonra her şey olması gerektiği gibi devam edecek. Tek farkla..."

Alison cümleyi onun yerine tamamlarken sesindeki titremeye lanet etti. "Artık daha zengin bir adam olacaksınız."

Başıyla onayladı Lord Oswald. "Lord Meridan seni takıntı haline getirmiş." Sarhoş başını yana eğdi ve Alison'ı utanmazca değerlendirmeye aldı. "Tatlısın ama senden çok daha güzellerini gördüm. Fakat kabul etmeliyim ki insanı kolayca günaha sokacak bir vücudun var. Eminim Meridan da fark etmiştir... Öte yandan karısı hâlâ çok güzel." İç geçirdi. "İçini rahatlatacaksa söyleyeyim. Bekâretini bana değil de ona verecek olman beni de öfkelendiriyor. Ama geri çeviremeyeceğim bir teklif sundu bana. Hem senin için de birkaç hediyesi var."

Alison bir süre nefes alamadı. Aslında bir daha nefes alamayacakmış gibi hissediyordu. Söylemek istediği her şey boğazına dizilmiş kuru lokmalar gibiydi, bir türlü dışarı çıkmıyordu. Kusmayı istediği nefret o kadar büyüktü ki dile gelmesi halinde büyük bir patlamayı da tetikleyeceğini sanıyordu.

Hangi hakla kendini savunabilirdi ki? Tüm bu kokuşmuşluk ve ana konusu olduğu pazarlığın rezilliği yüzünden bu kadar öfkeli olmasaydı, adamın kendini haklı görmekteki cömertliği karşısında gülebilirdi bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Derken adam, "Hadi beni affettiğini söyle küçük gelinim," deme hatasına düştü.

Alison önüne geçemediği sinirin etkisiyle ona doğru uçtu ve tam yanağının merkezine, adamın başını aksi istikamete savuran okkalı bir tokat attı. Tokatın sesi, sessiz gecede patlayan bir silahtan farksızdı. Alison, Lord Oswald toparlanmadan önce birkaç adım geriye gitti ve karşısındaki adamı tahrik ettiğinden habersizce titrerken başını yukarı kaldırdı.

Lord Oswald yanağını ovuştururken, "Cesaretini takdir etmem gerekiyor," dedi. "Burada yalnızız... ve Alison, sanırım küçük bir yanılgıya düşüyorsun... Seni Meridan'a dokunulmamış olarak vermem gerekmiyor. Hatta bu beni zerre kadar bağlamıyor... Tam da şu anda..." Ağır ağır kızın üzerine yürürken viski şişesi bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Koltukta ya da dilediğim herhangi bir yerde... çok değerli bekâretini alabilirim ve bunu yaparken o kadar eğlenirim ki, kaybedeceğim serveti bile umursamam... Belki Meridan'ı oyuna bile getirebiliriz." Gözleri parladı.

"Bana dokunmaya kalkarsan evini başına yıkarım," diye fısıldadı Alison. Fakat tehdidi Lord Oswald'ı daha da heyecanlandırmıştı. Bir zamanlar kıza yakışıklı görünen yüzü şeytani bir kurnazlıkla gölgelenmişti.

Adam, tatlı bir iç çekiş koyuverdikten sonra Alison'ın yanındaydı. Öfkeli değildi, lakayt halinde en ufak bir değişiklik yoktu. Gelgelelim Alison da korkudan donma eğilimi olan pasif bir kız değildi. Adam parmaklarını yanağına sürmeden önce ondan kaçmayı başardı ve kaçınılmaz olarak silah niyetine kullanabileceği bir şeyler aradı.

"Bana karşı şansın yok tatlı Alison. Sen, ben öyle olmasını istediğim andan beri benimsin. İstediğim her şeyi yapmaktan başka şansın yok... Aksi halde hiddetimle yüzleşmek zorunda kalan sadece sen olmazsın."

Adamın bir adım üzerine gelmesi üzerine, "Sakın bana yaklaşma," diye çığlık attı Alison. "Yapmaya niyetlendiğiniz şeyin bedeli olacak."

"Sana kimse inanmaz. Zaten bu geceden sonra da bir önemi kalmayacak..." Alison'ın korkusunun da aldığı soluklarının hızı gibi arttığını fark eden *saygıdeğer* lord sırıttı. "Cesaretin tükendi, değil mi?"

Bugüne kadarki hayatını yönlendiren iyi ve masum tüm duyguların arasında sivrilen buz gibi intikam arzusu, bir kuklaymış gibi kızı eğip büküyordu. Alison ilk defa zarar vermek istiyordu.

Zarif ve tükenmez alevli bir gaz lambası duvardaki yuvasında ağır ağır tütüyordu. Alison düşünmeden onu aldı ve önünde tuttu. Hareketi Lord Oswald için caydırıcı olabilirdi, gerçekten geri adım atması gerektiğini anlamak için Alison'ın gözlerinin içine bakması yeterli gelecekti. Fakat o sırada şuursuzluk, alkolle birlikte adamın kanında geziniyordu.

Keyifle güldü... Bu belki de hayatının hatasıydı.

Bir saniyenin bile ömür gibi uzadığı o anda hiddetten dişlerini sıkan Alison, gaz lambasını bir zamanlar nişanlısı olan adamın gözlerinin içine bakarak savurdu.

Patlayan camla birlikte anında yayılan alevler ağır kadife perdeleri yalamaya başladı. Yere dökülen yağ, alev denizi gibi genişleyerek kendine yol açıyordu.

Alison alevlerden kaçınmak için hızlı davrandı ama refleksleri pek iyi işlemeyen Lord Oswald ışıklı gösteriyi yakından izlemekle meşguldü. Derken kendine geldi ama bu ani uyanış, paniklemesine ve elindeki viski şişesini düşürmesine sebep oldu.

Kızılca kıyamet de ondan sonra koptu.

Alevler artık kontrolsüzce büyüyordu. Perdelerin neredeyse tamamı tutuşmuştu ve büyük şark halısı da aynı akıbete uğramak üzereydi. Sıcaklık bunaltıcıydı ve giderek artıyordu.

Alison etrafına bakındı.

Cehennem yanıyordu ve alevlerin içinde ayakta duran şeytan, kıpkırmızı gözleriyle Alison'a bakıyordu.

Hiç beklemediği bir anda bir çift el, kollarını kavrayarak onu sürüklemeye başladı. Fakat Alison gözlerini acı içindeki şeytandan ayıramıyordu. Quinn, "Durma çocuk" diye bağırınca sudan çıkıp da ilk nefesini alan bir kazazede gibi kendine geldi ve yaşlı arabacının kendisini sürüklemesine izin verdi.

Sonrası yoğun bir havanın içinden geçiyormuş gibi bulanık ve belirsizdi. Alison arabaya bindirildiğini hissetti, titriyordu. Sebebinin sadece korku olmadığını söyleyen uyanık tarafı olmasaydı bayılabilirdi bile. Öfke onu ayakta tutmaya devam ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çok geçmeden evlerine giden tali yola dönüş yaptılar. Peşlerinde şeytan varmış gibi hızla yol alıyorlardı ki bu, hiç de mecaz sayılmazdı.

Her zaman içini umut ve güven hissiyle dolduran evleri görüş alanına girdiğinde Alison hıçkırmaya başladı. Bir süre sonra, kuru ve öğürmeye benzeyen hıçkırıklar yüzünden nefes alamaz hale geldi.

Araba durup da Quinn onu çekiştirmeseydi oturduğu koltuğun dibine yığılıp ölebilirdi.

"Odana git."

"Quinn?"

"Odana git. Ben annenle konuşacağım."

Onun yerine düşünen birisinin varlığı Alison'ı bir miktar rahatlatmıştı. Arkasını dönüp eve doğru koştu ve ön kapı yerine çocukken sık sık kullandığı mutfak ile kiler arasındaki geçidin girişini buldu.

Karanlık ve rutubetli merdiveni kullanarak odasındaki şöminenin yanındaki gizli kapıya ulaşmak düşündüğünden de zordu. Alison yol boyunca iki kere düştü, iki kere de düşme tehlikesi atlattı. Nihayetinde odasına girdiğinde nefes almaya devam ediyordu.

Yatağına oturdu. Gözlerini titreyen ellerinden ayıramıyordu, yapacak cesareti yoktu. Zaman, duvardaki saatin rutin vuruşlarından bağımsız akıyordu ya da çoktan durmuştu. Alison düşüncelerini susturarak bir süre bekledi. Ne kadar beklediği hakkında bir fikri yoktu. Belki bir saat, belki daha fazla...

Derken sesleri işitti. Devrilen eşyaların gürültüsünü takip eden bir kadın çığlığı. Hizmetçilerden biri miydi? Yoksa annesi mi?

Çılgınca bir endişeyle kapıya koştu. Odaya yaklaşan aceleci ayak seslerine rağmen kapıyı hışımla açtı ve aynı anda içeri girmeye çalışan annesiyle çarpıştı. Güçlü bir çarpışma olmamakla birlikte, Alison odanın içine gerilemek zorunda kaldı. Çok geçmeden annesi, yaşlı hizmetçileri Bessie'yi de içeri aldıktan sonra kapıyı kilitledi.

Nefes nefeseydi ve gözleri cam gibi parlıyordu.

"Ne yaptın sen kızım? Tanrı'm... Bir şeyler düşüneceğim. Ama şimdi gitmen gerekiyor... Git, bir süre buradan uzaklaşmanı istiyorum."

"Ne? Nereye? Anne ben..."

Leydi Catherine onu kollarından tutarak gizli kapıya doğru itekledi. "Sonra konuşuruz, şimdi zamanımız yok. Quinn... Quinn bir şeyler anlatmaya çalıştı ve nişanlın... o yangından bahsetti ama..." Yüzünü sıvazlayıp titrek bir nefes verdi. "Tanrı'm."

Kapı yumruklanmaya başlayınca Leydi Catherine aceleyle valet masasının üzerindeki mücevher kutusundan bir şeyler aldı ve aldıklarını göğüs kısmından çıkardığı bir mendile sardıktan sonra kızına uzattı. "Bunlar seni yeniden görüşeceğimiz zamana dek idare eder."

Bessie, "Hanımım ben de biraz biriktirmiştim," diye fısıldadı. "Bir yolunu bulup getirsem?"

"Gerek yok Bessie, vaktimiz de yok zaten."

Gizli kapının mekanizmasını harekete geçirdi ve Alison'ı içeri sokmadan önce ona sıkıca sarıldı. "Quinn seni nereye götüreceğini biliyor. Git hadi... Durma sakın, arkana bakma."

Kapının dışındaki her kimse artık daha ısrarcıydı.

"Orada mısın Alison? Sevgili nişanlım."

"Aman Tanrı'm!"

Alison ne yapacağını düşünemeden gizli kapı üzerine kapanmıştı bile. Fakat o, dışarı çıkmasını sağlayacak merdivene ilerleyecek gücü ve isteği kendinde bulamıyordu. Önce avuçlarını, sonra yanağını kapıya dayadı ve nefes almaya korkarak beklemeye başladı.

Sessizlik ve karanlık sonuçsuz çabasını daha çaresiz hale getirmişti. Kendine engel olamayıp taşlar arasındaki küçük boşluktan içeri bakınca annesinin kapıyı açtığına şahit oldu. Bessie'nin ufak tefek vücuduyla leydisinin önüne geçmeye çalışması üzerine küçük bir mücadele yaşandı.

Sonraki saniye içeri giren Lord Oswald, vahşi bir hayvan gibi etrafı araştırmaya başladı.

Leydi Catherine, "Kızım nerede?" diye sorana kadar odanın büyük bir kısmını araştırmıştı.

"Siz söyleyin, kızınız nerede leydim?" dedi nişanlısı. Sessizce, sakince tehdit ediyordu adam. Kısa bir süre öncesine kadar bunu ne annesi ne de kendisi bilebilirdi. Aklının almadığı o kadar çok şey vardı ki, komik şekilde tek bir soru diğerlerine baskın geldi. Her zaman centilmence davranan adam, nasıl olmuştu da böyle bir yaratığa dönüşmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alison birden onun hayatta ve sağlıklı olduğunu idrak edebildi ama bu, içini rahatlatacağı yerde korkusunun büyümesine neden oldu.

"Kızım burada değil dedim," diye soğukkanlılıkla açıklamaya çalıştı annesi. "Sizinle olmalıydı."

Lord Oswald kadının etrafında dönmeye başladı. Alison o zaman adamın sağ elindeki bandajı fark etti, tıpkı aynı anda yüzündeki zorda kalmış ifadeyi fark ettiği gibi. Yaralanmıştı.

"Benden korkuyorsunuz..." Adam gülmeye başladı. Zehirden tatlı değildi sesi. "Ayyaş kocası tarafından savunmasız bırakılmış bir hanımefendi. Hayır, hayır... Ben gerçek bir centilmenim. Kızınızı benden saklamadığınızı umuyorum leydim."

"Hayır... Çantalarımızı alıp arkamdan gelecekti ama gelmedi. Onu merak ediyorum."

"Sanırım size güvenmek zorundayım... Her ne kadar oda kapısını kilitlemiş olsanız da. Size güvenebilirim, değil mi leydim?" Güvenmediği o kadar belliydi ki.

"Evet, elbette... Kızımı merak ediyorum."

"Merak etmeyin, ben onu bulacağım."

Alison hafifçe inledi ve Leydi Catherine kızının orada olduğunu hissetmiş gibi gözlerini kapıya dikti. Sessiz mesajının anlaşılmayacak bir yanı yoktu. Yaptığı kısa durum değerlendirmesinin neticesinde Alison annesinin sözünü dinleyip kaçmanın, yerini ifşa etmekten daha akıllıca olduğunu kabul etti ve dikkatle karanlık koridora çıktı.

Çok geçmeden temiz, ıslak hava ciğerlerine dolmuştu. Hafif yağmur ve bir o kadar nazik rüzgâr toprağın keskin kokusunu burnuna taşıyordu. Ne yazık ki, başka zaman olsa içini rahatlatacak bu aromaların hiçbiri şimdi rahatlamasını sağlayamazdı.

Yaşlı vücudundan beklenmeyen bir hızla koşarak kıza yol gösteren Quinn, arabanın yerini işaret edince Alison hızla ağaçların arasına ilerledi. Fazla zamanı olmadığı gibi dikkat çekme lüksü de yoktu. Zira ön kapıda Lord Oswald'ın arabası ve şüphesiz ki adamları da bekliyordu.

Kapalı arabaya geçip kapıyı kapattığı gibi Quinn çakıl taşlarını savurarak yola çıktı. Arabayı iki at çekiyordu, babasının ahırındaki yegâne üç attan ikisi... Ayıldığında babasının hayli canının sıkılacağı kesindi. Eğer mantıklı düşünebilseydi en küçük endişesinin babasının atları konusundaki hisleri olacağını da bilirdi.

Arka yolları kullanarak bir süre ilerlediler. Arazilerinin sınırını belirleyen Rosewell Koruluğu'ndan çıkmak üzereydiler ve bundan sonra ana yolu kullanmaktan başka seçenekleri yoktu. Bu da risk demekti.

Alison etrafına bakındı. Yağmur iyiden iyiye şiddetlenmişti ve yolu görmek imkânsız gibi bir şeydi. Pencereyi hafifçe kaydırıp sesleri dinlemeye çalıştı. Takip ediliyorlarsa bunu iş işten geçtikten sonra fark etmelerinin bir anlamı yoktu.

Doğanın ürkütücü seslerinden başka bir şey duymadığına ikna olduğu andı. Etraf belki bir saniyeliğine sessizleşmiş gibiydi. Sonra, dörtmala ilerleyen atların toynak sesleri göğü yırtan bir gök gürültüsü gibi aniden patladı ve Alison dehşet içinde düşmanın çok yakında olduğunu anladı.

Kovalamaca fazlasıyla çetin ve tehlikeliydi. Yılların arabacısı Quinn ustalıkla arabayı idare ediyor olabilirdi fakat onları takip eden atlar gibi manevra yapamıyorlar ya da hemen aşağılarında çağlayan nehir tehdidini görmezden gelecek kadar hızlı gidemiyorlardı.

Quinn ile konuşması gerektiğini düşünerek bağlantı penceresine ulaşmaya çalıştı Alison. Fakat oradan oraya savrulurken amacına ulaşması kolay olmadı. Nihayet pencereyi açınca yağmur, doğanın tokadı gibi yüzüne çarpıp gerilemesine sebep oldu. Aynı anda Quinn, "İçeri gir" diye haykırdı.

"Quinn... Quinn! Durmalısın, onlardan kaçamayız."

"Bal gibi de kaçarız!"

Alison dar pencereden elini uzatıp adamın pantolonunu çekiştirdi. "Durmalısın!"

Aynı anda üç şey oldu.

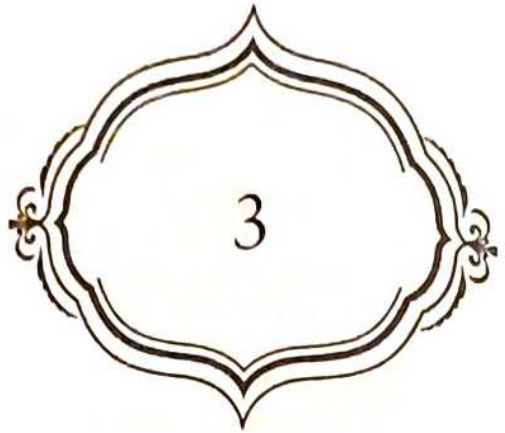
Önce geceyi gündüze çeviren bir ışık patlaması, yanlarından geçmek üzere oldukları ağaçların arasında gürleyip kocaman dalların öfkeli bir dev tarafından parçalanmış gibi etrafa saçılmasına neden oldu.

Sonra gergin atlar çılgına dönmüş gibi şaha kalktılar ki bu, karşı karşıya kaldıkları şeyler içinde belki de en az sıradışı olandı.

Ve en sonunda Alison'ın içinde bulunduğu kabin, kibrit kutusundan bozma bir oyuncak gibi oradan oraya savrulurken, karanlık çukur onu boğucu cehenneminin içine aldı ve nazikçe üzerini örttü.

İşte o gece Leydi Alison Potter... *öldü*.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

1821, Londra

Alison korkunç bir boğulma hissiyle uykusundan uyandı. Elleri, boynunu düşmanın elleriymiş gibi kavramıştı. Ne ellerini boğazından çekmeyi ne de sığ ve düzensiz nefesini yola koyacak bir yol bulmayı akıl edebiliyordu.

Ürkek bir ses bulanık gerçekliğin içine sızarak kulağına ulaştı.

"Bayan Taylor?"

"Clive?" Alison etrafına bakındı. Sersemliğini üzerinden henüz atamamıştı. "Bir şey mi oldu tatlım?"

"Sizi merak ettim." Patates püresi bulaşmış sarı saçları kirden matlaşmıştı ama güzelliğinin önüne geçebilecek hiçbir kusur yoktu.

Alison yataktan kalkıp çocuğun yanına gitti. "Üzgün müsün? Canını sıkan bir şey mi var?"

"Hayır efendim. Annem sizi görmek isteyen bir hanım olduğunu söylememi istemişti. Seslendim ama siz duymayınca ben de meraklandım. İyi misiniz?"

Her zaman ilk uyanan kişi olduğu için Clive'in bu sözleri onu şaşırttı. Rutinine geri dönebilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Nihayetinde giyinmek için izin istemesi ile hazırlanıp dışarı çıkması iki dakika bile sürmemişti. Clive tıpkı bir centilmen gibi onu kapıda bekliyordu.

"Bana aşağı kadar eşlik eder misiniz, beyefendi?" dedi, hitabının çocuğu mutlu edeceğinden emin bir şekilde.

Clive kızararak onayladı ve birlikte aşağı indiler.

Aşağıda hummalı bir temizlik çalışması vardı. Herkesi selamlayan Alison, görüşmeleri yaptıkları odaya geçmek üzereyken Clive, "Hanım dışarıda," diyerek onu yolundan çevirdi.

Gerçekten de Poppy ve bir kadın ön bahçede dikiliyorlardı. Bekçileri Owen da birkaç adım ötelerinde dikkatle onları izliyordu.

Alison dışarı çıkınca üçü de dönüp ona baktı.

"Günaydın, Bayan Taylor. Bu kadın seni görecekmiş."

Alison, Poppy'nin söylediklerine fazla dikkat edemedi çünkü misafirin görüntüsü karşısında şaşkına dönmüştü. Daha önce hasar görmüş, hatta yıkılmış insanlar görmüştü ama karşısındaki kadın tam bir harabeydi. Yüzü yıllanmış bir kitap sayfası gibi sapsarıydı. Başının arkasında topladığı solgun sarı saçları kirli ve o kadar seyrekti ki, saç derisi olduğu gibi görünüyordu. Gözleri zayıflıktan çukura kaçmıştı. Sıkıca sarındığı şalının altındaki vücudu bir iskeletten daha etli görünmüyordu. En kötüsü de gözlerindeki bakıştı. Alison ondan daha ışıltılı bakan bir çift ölü göz görmüştü.

Konuşmaya başlamadan önce yutkundu. Dirayetini kaybetmemek için duygularını mekanik şekilde geri plana attı ve kadına banklardan birini işaret etti. Zira kadın her an düşecekmiş gibi sallanıyordu.

"Adım, Bayan Taylor." Kadın hiçbir şey söylemeyince, "Sizinki?" demek zorunda kaldı.

Banka çöktüğü sırada, "Seedy," dedi kadın.

Alison derhal Bayan Taylor kimliğine büründü. "Gerçek adınızı soruyorum."

Tuhaf misafiri hırlamayla gülme arası bir ses çıkardı ama itiraz da etmedi. "Mathilda... Büyükannemin adıymış. Yaşlı kadını hiç görmedim ama iyi biriymiş diye duydum. Zavallı annem şu halimi görseydi herhalde bana ev sahibimizin ismini verirdi."

"Mathilda... Sanırım bu bir sığınma isteği. Yanlış mı düşünüyorum?"

"Seedy dersen mutlu olurum tatlım. Bana Mathilda'dan daha çok yakışıyor."

Alison cevap vermeyince Seedy- Mathilda "Doğru" dedi. "Gidecek yerim yok, belki burada biraz nefes alırım diye düşündüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yardım etmek isterim ama önce birkaç konuya açıklık getir-
memiz gerekiyor... Aç mısın Mathilda?"

Kadın başını iki yana salladı. "Canım uyumak dışında bir şey
istemiyor."

"Sana dinlenmen için bir yer ayarlayabilirim. Ama öncelikle
sormam gerekiyor. Acaba sen..."

"Hasta olup olmadığımı soracaksan söyleyeyim. Fazla zama-
nım kalmamış olabilir... Halime baksana, her an ölebilirim." Kadın
Poppy'ye baktı. "Bana bir sigara verirsen sana borçlanırım kız."

Alison, "Sizi önce kontrollerden geçmeniz için doktora götüre-
ceğim," dedi.

"Bana para harcaman şart değil. İçeriye zehrimi bulaştıracağım-
dan endişe ediyorsan bu bankta kıvrılırım. Bir battaniye verirsin
herhalde."

"Dinleneceğinize söz veriyorum. Sizi götüreceğim doktor bir
gönüllü. Bizden para beklemiyor. Lütfen üzerime bir şeyler alana
kadar beni bekleyin."

Mathilda umursamazca omzunu silkti ve donuk gözlerini bahçe
kapısının gerisindeki işlek caddeye dikti.

Doktorun kliniği ile ev arasında sadece iki sokak vardı. Bu yüz-
den yürümeleri gerekiyordu ama kadın o kadar bitkin görünüyordu
ki Alison kiralık araç bulmak için bir yol düşünmeye başladı. Öte
yandan vakit kaybetmek de istemiyordu. Nihayetinde yürümeye
karar verdiği için bir miktar suçlulukla birlikte özgüvenin ayrılmaz
bir parçası olan o güçlü kararlılığı da hissediyordu.

"Bana yardım etmek istemezsin tatlı şey. Değmez bana. Sefillik
kanımdaki hastalıklar gibi beni yiyip bitiriyor. Onu doyuracak bir
şeyim kalmadı."

Alison, "Doktorun ne diyeceğini duymadan kaderiniz hakkında
yorum yapmayı istemiyorum," dedi. "Az kaldı, nasıl hissediyor-
sunuz?"

"Yıllanmış bir orospu gibi işte. Nasıl hissedeyim başka?"

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Ölmek onlardan biri değil. Ölmek şu halimden iyidir. Otuz iki
yaşındayım, uzun yaşadım sayılır."

Kesinlikle altmıştan daha az göstermiyordu.

Kliniğe en fazla beş dakika yürüme mesafesi kalmıştı. Alison,
Mathilda'ya destek olmaya çalışıyordu ama kadın öyle bitkin ve
yardıma muhtaçtı ki adım atarken iki kişilik enerji harcıyordu.

Durum daha da kötüye gidebilir mi diye düşünürken, Mathilda
hırlamaya başladı. Vücudu, çıldırmış gibi titriyordu. Alison onu
hızla yanlarında geçmekte oldukları binanın duvarına yasladı ve
yüzüne baktı.

Aman Tanrı'm... Ağzının kenarından taşan beyaz köpükler çe-
nesine doğru akıyordu ve bilincinin son kırıntıları, gözlerinin ta-
mamen kapanmasını engelliyordu.

Alison daha fazla gücü kalmadığı için kadını yavaşça yere doğru
yatırdı ve etrafına bakındı. Erken bir saat olmasına rağmen cadde
fazlasıyla işlekti. Yardım edecek birilerinin çıkması an meselesiydi.
Ancak bekleyişi geride kalan her saniyede azalıyordu.

İnsanlar onlara tiksinerek bakıyordu. Daha merhametli olan
birkaçı ise acıyarak... Çaresiz ve yalnız olduğunu fark etmek, içi-
ni güç ve öfkeyle doldurdu. Alison taşkınlık sayılabilecek hislerini
bastırmanın bir yolunu buldu ve yanlarından akıp giden insan ka-
labalığını soğukkanlılıkla süzdü.

Soylu kadınlardan bir beklentisi yoktu, onlar kendilerinden ol-
mayanlara karşı erkeklerden daha acımasızdı. Bir grup centilmene
doğru, "Lütfen yardım edin," diye seslendi. "Doktor Elijah Thom-
son'ın kliniğine haber vermelisiniz. Yirmi yedi numara, birkaç yüz
metre gerinizde. Lütfen yardım edin."

Centilmenler, Alison sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibi
şaşkın şaşkın birbirlerine bakıp başlarını salladılar ve yollarına de-
vam ettiler. Vücudundaki kasılmalar artan Mathilda'nın durumu
giderek ciddileşiyor gibi görünüyordu. Alison daha yüksek sesle ba-
ğırmaya başladı. Bu şekilde ölmesine izin veremezdi. Fakat aleyhleri-
ne işleyen zamanın yanlarından geçip giden insanlardan farkı yoktu.

Onu rahatlatmaktan daha fazlası elinden gelmiyordu. Doktoru
çağırmak için bir süreliğine yanından ayrılmanın nelere mal olaca-
ğını kafasında ölçtü biçti ve yerinde kalmanın Mathilda için daha
iyi olabileceğine karar verdi. Daha kötülerini gördüğünü söylerken
abartmıyordu.

Nefes almasını kolaylaştıracağını umarak kadının pelerininin
yakasını açtı. Kemikli omuzları ve sıska göğsünün hastalıklı gö-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rüntüsü o kadar moral bozucuydu ki Alison işe yaramayacağını bildiği halde pelerini bir miktar kapattı ve yardım umuduyla gözlerini çevresinde gezdirdi.

Cilalı bir çift siyah çizme görüş alanına girdiğinde Alison yardım ummaktan vazgeçmek üzereydi. Bir erkek –etkileyici sesli bir erkek– kenara çekilmesi talimatını verene kadar onun hangi amaçla yaklaştığını idrak edememişti. Durumu kavrayınca kenara çekildi ve adama işini yapabilmesi için alan yarattı.

Görebildiği sadece koyu kumral saçlar ve lacivert ceketini geren görkemli omuzlardı. Sosyal konumuna dair üretebildiği tek fikir zengin olduğuydu ki, Alison uzun süre o insanların arasında vakit geçirdiği için vardığı kanının doğruluğundan şüphe etmiyordu. Ve merhametliydi, öyle olmalıydı. Diğer herkes çekip giderken o, yardım etmişti.

Adam, "Ayaklarının altına bir şey koymamız gerekiyor," diyene kadar Alison, ürettiği işe yaramaz fikirler üzerine kafa yormaya devam ediyordu. Kendine gelmesi ise hızlı oldu.

Pelerinini üzerinden çıkarıp katladı ve kadının ayaklarının altına koydu. Fakat sormadan da edemedi. "Bunun amacı nedir?"

Adam bir süre sessiz kaldı. Ya onu duymamıştı ya da cevap vermekle ilgilenmiyordu. Alison cevap almayacağına emin olduğu sırada, "Kanın ayaklar ve bacaklardan daha önemli yerlere ulaşması gerekiyor," dedi. "Fakat doktora götürülmesi şart."

Alison kliniğin olduğu tarafa bakarak, "Doktor Elijah Thomson'ın kliniğine gitmek üzereydik ama oraya ulaşamadan fenalaştı," dedi. "Yirmi yedi numara, buraya çok yakın. Bakın ben Umut Evi yardım evinden Alison Taylor. Doktor Thomson bir gönüllü, bize yardım edecektir."

Adam başını kaldırıp Alison'a baktı.

Ah... Hatıralarında bir gün, bu anı tanımlaması istenseydi eğer, Alison *kalp kırıcı* olduğunu söylerdi. Daha önce hayatında böyle çarpıcı bir yüzle sadece bir kere karşılaşmıştı. Kalp kırıcı olan şey de aynı yüze bakıyor olmasıydı. Altın tozu serpiştirilmiş, uzun kahverengi kirpiklerle çevrelenmiş aynı gri-mavi gözler... Ve o güzel gözlerin öfkesinden bir şey kaybetmemiş olması ne kadar da kötüydü.

Sert ve aşağıya doğru sivrilen aynı köşeli çene... Aynı haşin dudaklar ve güzel kemikli çehre... Soyluluğunun göstergesi aynı kusursuz, uzun burun... Alnına dökülen parlak, koyu kumral saçlar.

Alison farkında olmadan poposu üzerinde geriledi. Başına gelecekler, bir an için tarifsiz bir korku duymasına sebep olmuştu. Birileri onu alıp götürecek ve ömrünün sonuna kadar karanlık bir zindana hapsedecekti.

"Arabanız yok elbette." Adamın sesindeki bariz küçümseme Alison'ı içinde bulunduğu panik halinden bir nebze olsun çıkardı.

"Arabanız diyorum, *hanımefendi*."

Alison başını aceleyle iki yana salladı.

Gerçekten tanımamış mıydı? Belki de uygun anın gelmesini bekliyordu. Söz verdiği gibi... *Tekrar karşıma çıkarsan* demişti. *Hayatını zindana çeviririm*... Tanrı aşkına.

"Tristan, o insanlara fazla yaklaşmamalısın evladım."

Alison en çok neye şaşırdığını bilmiyordu. Etraflarında başkalarının olduğunu fark edemeyecek kadar kendini kaybettiğine mi, yoksa bu kadar kibirle konuşan bir kadının cümlesinde bir sevgi sözcüğüne yer ayırmasına mı?

Yan gözle ona baktı. Orta yaşını geçeli hayli sene olmuş, somurtkan bir kadındı. Kaliteli koyu mavi paltosu Umut Evi'nin bir aylık erzak giderini karşılayabilirmiş gibi duruyordu. İyiden iyiye griye dönen saçlarının üzerine yerleştirdiği bordo tüylü gri şapka onun yaşındaki bir soylu için iyi tercihti. Görecek olsa, annesinin de bu şapkayı çok seveceğini düşündü Alison ve içini yersiz bir acı kapladı.

"Sevgili kuzenim, yardımıma ihtiyacın var mı?" dedi, yaşlı kadının yanındaki sarı saçlı genç kız.

"Buraya yaklaşmanı istemiyorum Miranda. *Arkadaşı* yardım edecektir."

Adam, arkadaş kelimesini bu kadar küçümseyerek sarf etmemiş olsaydı bu, sıradan bir tespit sayılabilirdi. Fakat planlı bir şekilde aşağılanmak kendisine saygısı olan hiç kimsenin önemi yokmuş gibi geçiştirebileceği bir şey değildi. Kıpkırmızı kesilen Alison içerleyerek ona baktı.

"Walter, yirmi yedi numaraya gitmeni ve hanımefendinin bahsettiği doktora haber vermeni istiyorum."

Kadınların arkasındaki bir adam, "Emredersiniz lordum," dedikten sonra koşturarak oradan ayrıldı. Bu hızlı ve kafa karıştırıcı organizasyon üzerine Alison'ın gözleri sürekli oradan oraya hare-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

et ediyordu. Tüm vücudunda kontrolsüz ve ataklar halinde hafif
eğirmeler meydana geliyordu. Kendi adına hissettiği endişe, aşağı-
ınmanın verdiği gücenme ve yerde bilinçsizce yatan Mathilda'nın
urumunun bilinmezliği paniklemiş bir at gibi hissetmesine sebep
luyordu ki bu, hiç iyi değildi.

"Hanımefendi, başını yana çevirmemiz gerekiyor ki istifra et-
esi halinde boğulma tehlikesi geçirmesin."

Alison sabahki uyanışına benzeyen bir boğulma hissiyle adama
oş boş baktı. İçine düştüğü bu aptallığa gerçekten çare bulamıyor-
u. Karşısındakinin sabrının taştığını görünce açıklamaya çalıştı.

"Ben... Ne gerekiyorsa yaparım."

Adam ona aşağıdan yukarıya doğru sertçe baktı ve yeniden
lathilda'nın üzerine eğildi. Süet eldivenli ellerinden sadece birini
ullanarak kadının başını yana çevirip düzgünce konumlandırdı.

"Yapabileceğimiz başka bir şey yok." Alison'ın anlama güçlüğü
ktiğini düşünüyormuş gibi gözlerinin içine bakarak, "Anlıyorsu-
az, değil mi?" dedi.

"Evet, tamam... Teşekkür ederim."

"Tanrı aşkına çocuğum, doktor gelene kadar burada dikilip
racak mıyız? Sevgili Miranda'nın böyle göz önünde olması hiç
gun değil. Bu tip insanlarla görülmesi ise rezalet."

Adam sabırla iç geçirdi ve kendine tanıdığı birkaç saniyenin
nunda da doğruldu.

Kalp kırıcı... Alison'ın kafasında kalbindeki hissin açıklaması
niden yankılandı. Ona bakmak istemiyordu, ona bakarsa başına
dığı bütün belalar demir bir yelpazenin tokadı gibi yüzüne çarpa-
k diye korkuyordu.

"Aman Tanrı'm, beni duymuyor musunuz siz?"

Sıçrayan Alison endişeyle adama baktı.

"Baş edebileceğinizden emin misiniz, diyordum."

"Evet, teşekkür ederim."

"Üzerine bu kadar gitmen gerekmiyor Tristan. Endişelendiğini
rmüyor olamazsın."

Miranda isimli kızın kendisine sempati beslemesi Alison'ı hu-
rsuz etti. Kabul edilebilir nedenlerden ötürü fazla dikkat çekmek
emiyordu. Arkasını döndü, kalabalık sırtına bakarak onu tanı-
mazdı.

Neyse ki doktor ve bir adam, tekerlekli sandalyeye benzer bir araçla sokağın başından göründü.

Alison, "Tanrı'ya şükür," diye fısıldayınca başını uzun bir süreliğine belaya sokabilecek olan soylu, arkasını dönüp leydilerin yanına yürüdü.

Nihayet gidiyordu.

Alison rahatlamış halde başını yere indirince, bembeyaz bir mendilin ayakları dibinde olduğunu gördü. Onu yerden alması için düşünmesine gerek yoktu. Ancak sahibine seslenmesinin yaptığı en akıllıca iş olduğu söylenemezdi.

"Lordum," diye bağırdı.

Adam omzunun gerisinden ona baktı. Yüzü ifadesizdi. Muhtemelen başına daha fazla bela almamak için özellikle buzdan bir duvar gibi duruyordu.

"Mendilinizi düşürdünüz."

Soylu, Alison'ı ilgisizce baştan ayağa süzdükten sonra silindir şapkasını başına yerleştirdi ve yoluna devam etmek üzere arkasına döndü.

Tehlike her adımıyla birlikte uzaklaştıkça, Alison rahatlayacağı yerde kendini aptal yerine koyduğunu düşünerek huzursuzlukla kıvranıyordu.

Doktor Elijah Thomson yanına yaklaşınca irkilerek geri sıçradı. Lanet olsun! Kaybolduğunu sandığı korkuları geri dönecek diye ödü kopuyordu. Şu haliyle, rüzgârdan bile ürken bir geyikten farkı yoktu ve gidişat hiç de iyi değildi.

"Bizimle kliniğe gelecek misiniz Bayan Taylor? İyi görünmüyorsunuz."

"Ben gayet iyiyim ama sizinle geleceğim. Mathilda benim sorumluluğumda."

"Nasıl isterseniz," dedi doktor ve birlikte koşar adım yürümeye başladılar.

On beş dakikalık muayenenin sonunda Doktor Thomson bekleme odasındaki Alison'ın yanına oturdu. Başı önüne eğikti. Alnına düşen sarı saçları onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Bazen Alison onun kadar genç birinin merhameti karşısında şaşkına dönüyordu. Gençlerin daha tasasız olduğu bilinen bir gerçekti.

"Durumu pek iyi değil. Görünen rahatsızlığının dışında önemli bazı hastalıkları olduğunu düşünüyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alison anlayışla başını salladı.

"Klinikte bir süre kalabilir. Bakımı için elimden geleni yaparım ama..."

"Çok şansı yok, değil mi?"

"Maalesef."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Gidip dinlenin Bayan Taylor. Bitkin görünüyorsunuz."

Alison tüm sorumluluğu doktorun üzerine bırakmak istemiyordu. "Gün daha yeni başlıyor. Size yardım edebilirim. Zaten bizim için çok şey yaptınız."

Doktor çilli burnunu kaşıdı. Yeşil gözlerinde utangaç bir ifade belirdi. "Size yardım etmek benim Tanrı ile aramdaki bir mesele. Bana borcunuz yok... Lütfen şimdi gidin ve dinlenin."

Alison gülmeden edemedi. "Beni kovuyor musunuz?"

Elijah Thomson panikle yerinden fırladı. "Asla! Yanlış bir izlenim verdiğim için özür dilerim. Centilmenlik etmeye çalışıyordum ama..."

"Sadece şaka yapıyordum. Her şey için çok teşekkür ederim. Bana ihtiyacınız olursa lütfen haber verin. Gönüllü olarak hemşireliğinizi yapabilirim. En azından size yardım etmenin bir yolunu bulabilirim. Okuma yazmam var."

Doktor, fikri sessizlik içinde uzun uzun değerlendirdi ve sonunda, "Nasıl isterseniz," dedi. "Eğer size önerebileceğim bir iş olursa haber veririm."

Alison ağır ağır doğruldu. Gitmek istiyordu, işin gerçeği Mathilda'nın durumu hakkında daha fazla şey duymak ya da acı sonuna yaklaştığı sırada onun yanında olmak istemiyordu.

"Çok teşekkür ederim Doktor Thomson."

"Rica ederim, görüşmek üzere."

Alison başını hafifçe eğip onu selamladı ve dışarı çıktı. Üzerine sinen hastalıklı hissin geçmesini beklerken kliniğin duvarına yaslanıp gözlerini yumdu ve o sırada pek aldırmadığı değersiz yüzlerce bakışın üzerinden akıp geçmesini bekledi. Yeniden yola koyulduğunda kendini biraz daha iyi hissediyordu.

O saniyeden itibaren düşünceleri onu dehşete düşüren adama yöneldi. Karşılaşmalarının fazlasıyla acımasız bir tesadüf olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu. Ve eğer durum buysa, hayatındaki diğer her şey gibi tesadüfleri de kontrol altına almanın bir yolunu bulmalıydı.

Tekrar karşıma çıkarsan hayatını zindana çeviririm...

İki sene önce kulağına fısıldanan sözler, söylendiği günkü gibi yeni ve hissettirdiği her şey bir o kadar tazeydi. Tanrı dualarını duysun, bir daha onunla karşılaşmak istemiyordu. Düşünmeye cesaret edemediği diğer sözler ve dokunuşları hatırlamak istemediği gibi.

Güvenli evinin sınırlarına girene kadar acı bir mani, bir nakarat gibi duayı tekrarladı.

Güvendeydi... Burada güvendeydi...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

1821, Londra

Wakefield Markisi Tristan Romeo Talbot için söylenebilecek onlarca şey içinde belki de onu en iyi ifade edeni, sahip olduğu karşı konulmaz cazibeydi. Bu öyle bir cazibeydi ki bazıları bunun lordun tehlikeli aurası olduğunu iddia ediyordu. Etkiyi artırmak için beyefendinin kılını bile kıpırdatmıyor oluşunu haksızlık olarak gören diğer beyleri ve bu etkiye ışığa koşan yusufçuklar gibi üşüşen kadınları aynı şeylerden şikâyet ederken dinlemekten daha eğlenceli bir şey daha olmadığını söyleyenler de vardı.

Dul Graves Vikontesi Samantha Rosehand de onlardan biriydi. Ayrıca kendisi, markinin eski bir dostu ve yakın arkadaşıydı. Eski günleri yâd etmek kalbini kırmıyor olsaydı, onunla geçirdiği her bir saat için hissettiği memnuniyeti yakın dostlarına itiraf etmekten kaçınmazdı. Fakat bunu yapamazdı. Kalbini kıran ayrıntıları hatırlamaktan kaçınması bir yana, o saygıdeğer bir leydiydi. Hayatına giren erkeklerin de saygıdeğer olmalarına önem verirdi. Kabul etmesi gerekirdi ki, Tristan'dan sonra hayatına giren hiç kimsede onun tadını bulamamıştı.

İç geçirip eski dostuna yaklaştı. Attığı her adımla birlikte büyülü bir sarkacın etkisine sahip kalçaları sağa ve sola kıvrılıyordu. Tavandaki avizeden gelen ışığın altında erimiş altın gibi parlayan

saçlarıyla ve doğuştan sahip olduğu zarafetiyle kadın, gerçekten göz alıcıydı. Öte yandan onun gözü ve tüm algıları markinin üzerindeydi. Ona yaklaştıkça artan ve tetikte kalmasını öğütleyen o tanıdık his, teninin altında dağılan kılcal bir sıcaklık gibi tüm vücudunda geziniyordu.

"Beni görmezden mi geliyorsun Tristan?"

Tristan kadına kirpiklerinin arasından kibirli bir bakış attı. Boyu, itiraf etsin ya da etmesin her erkeğin sahip olmak isteyeceği kadar uzundu. Koyu mavi ceketini saran omuzları fazlasıyla geniş ve vücudunun geri kalanı gibi heybetliydi. Onu, balo salonunda bir beyefendi olarak değil de güneşin altında gerçekleşen bir kılıç turnuvasındaki savaşçılardan biri olarak hayal etmek hiç zor değildi. Binicilik, eskrimin ve belki de daha fazlasının sağladığı inanılmaz vücudunun takdir edilmesi gerekiyordu.

İç geçiren Samantha, gözlerindeki ifadeyi yakalayabilmek için boynunu geriye atmak ve onunkine benzer bir bakışla erkeğe bakmak zorunda kaldı.

Tanrı'm, fazla etkileyiciydi ve Samantha onu istemeye devam ediyordu. Kalbi göğsünde öyle saçma sapan bir hokkabazlık ediyordu ki, kendini ifşa etme endişesi kadınsı cazibesini bütünüyle sergilemesinin önüne geçiyordu.

Marki bir süre sonra o puslu, titreşimlerini insanın karnında bile hissedebileceği tok sesiyle, "Seni görmek beni her zaman memnun eder," dedi ve kadının eldivenli parmaklarının ucunu nazikçe öptü. "Bu akşam çok güzelsiniz leydim."

Bu sefer kirpiklerinin arasından süzme sırası kadındaydı. Güzel olduğunu ve onun da böyle düşündüğünü biliyordu ama adamın sözlerinin gerisindeki kuru ifade, bunun gerçeğin basitçe ifade edilişinden öteye geçmediğini düşünmesine neden oluyordu.

"Teşekkür ederim. Ayrıca tebrik etmek istemiştim *Lord Talbot*."

Tristan hafifçe güldü. İlişkiye başladıklarından sonra Samantha'nın ona sadece özel anlarda, o ses tonuyla Lord Talbot dediğini elbette hatırlıyordu. Fakat ikisi de bunun bir tür geçmişe gönderme olmaktan öteye geçmeyeceğini biliyordu. Öte yandan, Tristan neden tebrik edildiğini de öğrenmek istiyordu.

Dul leydi durumu izah etmeden önce ona harika gülüşünü gösterdi. "Elbette Leydi Miranda'dan bahsediyorum. Onu bu akşam göremedim ama nişanlısı burada."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tristan, Ashvick Kontu Oswald Welfare'in orada olduğuna şaşırmış gibi yapmadığı gibi, bu konudaki hissizliğini de açık etmedi. "Miranda şaperonu ile birlikte olmalı."

Samantha imalı şekilde güldü. "Baxley Kontesi sevgili halanın beni görmekten memnun olacağını hiç sanmıyorum... Lord Oswald Welfare hakkında ne düşünüyorsun? Adam York'ta bir kahraman olarak anılıyor ancak Londra'da hakkında pek konuşulduğunu duymadım."

"Neden bu kadar merak ediyorsun? Miranda'yı umursamadığını ikimiz de biliyoruz."

Bu açıklık karşısında kadının yanakları kızardı. "Kabalık ediyorsun? Sohbet etmeye çalışıyordum."

"Bu sohbetin bir amacı var mı?"

"Belki sadece merak ediyorumdur. Hatırı sayılır bir kısım leydinin benden edindiği bilgilerle sükse yaptığını bilmiyor olamazsın."

Tristan, soğuk gri-mavi gözlerine tesir etmeyen gülüşüyle hak etmediği kadar çekiciydi. "Sana, sen başkalarına satabil diye bilgi mi temin etmeliyim Samantha? Üstelik benim kuzenimden bahsediyorsun."

Samantha, ismini onun ağzından duymanın hissettirdiği arzuyu burnunun ucunda süzülen bir dumanmış gibi özümsedi ve nihayetinde memnuniyetle gülümsedi.

"Bence sen de merak ediyorsun. Lord Meridan'la arkadaşlıkları dışında adamın kim olduğu pek önemsenmiyor gibi. Hâlbuki ben, eldiveninin altına sakladığı yaraların bile önemli bir hikâyesi olduğunu hissediyorum."

Kadınların trajedilerdeki hayali romantizmi görmesi, küçümsendiği kadar takdir de edilmeliydi. Tristan eski dostunu kesinlikle küçümsemiyordu. Aksine zekâsı ve güzelliğini silah gibi kullanışı karşısında ona saygı duyuyordu.

"Yeterince ilgini çekmediğim ortada." Samantha saten eldiveninin sardığı parmaklarını kadınca bir tavırla birbirine sürttü. "Nereden başlayacağımı bilemediğim bir konu var. Esasen sana söyleyip söylememek arasında kaldım. Neticede senin nasıl tepki göstereceğini az çok tahmin ediyordum ve..."

Tristan sabırla, "Konu neydi Samantha?" dedi.

Samanta elini dolgun ve yarı çıplak göğüslerinin üzerine koydu. "Leydi Beatrice... Ah, hata ettim. Bayan Maximilliam'ı tanırsın... Desteklediği şu ev hakkında da bir şeyler duymuş olmalısın."

Tristan, Carter Maximillian'ın karısının desteklediği ev hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Fakat bunu söylemek yerine başını sallayarak kadını devam etmesi yönünde cesaretlendirdi.

"Düşmüş kadınlara sözde destek olan şu evden bahsediyorum... Sevgili dostum Leydi Marge ile Hyde Park'ta yaptığımız geçen haftaki gezi sırasında pek de hoş olmayan bir dedikodu işittim. Diyorlardı ki... Leydi Miranda o tür bir eve destek olmak için fazla masum ve bilgisiz... İlk başta hangi evden bahsettiklerini anlamadım ama sohbetin devamı şüphe çekecek bir açıklıkla devam etti. Sanki herkesin tüm ayrıntıları öğrenmesini isteyen birileri var. Korkarım ki hakkında konuşulanlar bundan daha fazlası. Onun şu evi ziyaret ettiğini ve Leydi Beatrice ile yakın bir dostluk kurduğunu iddia ediyorlar. Ancak ben..."

"Senin de söylediğin gibi, bu bir dedikodu Samantha."

Samantha da onunla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı.

"Bunu onlara da söylemek isterdim. Dilerim söylemediğim için bana gücenmemişsindir Tristan? Kuzenin etkili bir evlilik yapmak üzere, isminin lekelenmesini istemem... Her ne kadar dedikodu da olsa, insanlar asıl gerçekleri değil de sansasyonel olanı gerçek olarak kabul etme eğilimindedir. Leydi Miranda'nın üzüleceğini bilmek beni üzüyor... Bilmen gerektiğini düşündüm."

Tristan kadına gülümsedi. Güzelim dudaklarını pek de fazla yormayan, hatta sağ yanağındaki derin gamzeyi bile adamakıllı ortaya koymayan bir gülüş olmasına karşın, Samantha dizlerinin titrediğini ve arzunun karnına yumruk gibi indiğini hissetti. Tanrı biliyor ya, bu zaaftan kurtulmak istiyordu ama ondan kurtulmanın bir daha o etkileyici yüzde tutkuyu aramaktan vazgeçeceği anlamına geleceğini bildiği için de korkuyordu.

"İyi misin Samantha?"

Samanta omuzlarını dikleştirdi. Onun dikkatini çekmek istemişti. Belki başarmıştı belki de ayrıldıkları günden beri yakinen tanıdığı hüsran duygusunu tatmaya devam edecekti. Neyse ki gururunu, arzularının önünde tutmayı çok iyi biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gayet iyiyim," dedi göz göre göre yalan söyleyerek. "Danslar başlamak üzere ve benim bu gece için verilmiş çok fazla sözüm var. İyi geceler Lord Talbot."

Tristan başıyla belli belirsiz selamlarken de sonrasındaki uzun saniyelerde de aklı tamamen kadının söylediklerindeydi.

Gözleri Miranda'yı aradı. Teyzesiyle birlikte olmaktan ne kadar mutlu olabilirse o kadar mutlu görünüyordu. Miranda da çok geçmeden onu fark etti ve teyzesine bir şeyler söyledikten sonra hayatı çok seven bir serçe gibi sekerek yanına geldi.

"Böyle somurtarak kadınları korkutuyorsun, haberin olsun."

"Seni korkutamadığım ortada."

Miranda şımarıkça gözlerini kırpıştırdı. "Teyzemin yanında geçirdiğim süre bana ne kadar güçlü bir kadın olduğumu hatırlatıyor. Beni korkutamazsın... Söylesene, güzel görünüyor muyum?"

Miranda güzeldi. Samantha'nınki gibi çarpıcı ya da ilk görüşte kalpleri yerinden oynatan türde bir güzelliği yoktu. Onunki baharın tazeliği ve yazın bereketi gibi çok doğal bir güzellikti. Koyu sarı saçlarındaki parıltı mavi gözlerinde de mevcuttu ve göz alıcı olması için başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Kusursuz kabul edilen kadınlardan daha dolgun bir vücuda sahipti ama Tristan'a göre bu bir kusur değildi. Hangi erkek bunu kusur olarak kabul ederdi ki?

Dürüstçe, "Harika görünüyorsun," dedi.

"Harika göründüğüm için mi bu kadar öfkelisin? Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Başka zaman olsa zekice tespiti Tristan'ı güldürebilirdi. Ancak Samantha'nın maksatlı uyarısı, artık gösterinin merkezinde duran Miranda'nın ne kadar dikkat çektiğini hatırlamasını sağlamıştı.

Son derece sakin bir sesle ve kuzeninin her saniye somurtmaya dönen ifadesini dikkatle izlerken, "Senin gibi genç ve saygın bir kadının biraz daha dolaylı olması gerekir Miranda," dedi. "İçinde kaynayan her ne varsa biraz sakinleşmeni öneriyorum. Artık nişanlısın ve tüm gözler üzerinde."

"Kimsenin benimle ilgilendiği yok. Senin gibi göze çarpmıyorum.. Harikasın, zenginsin, Lordlar Kamarası'ndan çıkan kararların çoğu senin öne attığın fikirlerin neticesi, yakışıklısın ve başarılı bir işadamısın... İnsanların uykuya dalmadan önce düşündükleri kişi kesinlikle ben değilim. Eğer öyle olduğuna inansaydım gerçekten geri zekâlı bir ırk olduğumuzu da savunurdum ki, bunu yapmayı hiç istemiyorum."

Tristan kuzeninin münasebetsizliğine kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. Kızgın olduğunun tek belirtisi gözlerindeki soğukluktu.

"Neden bu kadar kızgın olduğunu söylemezsen çekip gideceğim Tristan. Ben çocuk değilim."

"Tasvip etmeyeceğim bazı yardım evlerine bağış yaptığın doğru mu?"

Miranda komik bir hızla kıpkırmızı kesildi. "Sen bunu... Bunu nasıl... Tanrı'm. Bunu bilmemen gerekiyordu."

"Kabul ediyorsun?"

"Evet ama..."

"Miranda toplumsal hassasiyetini göstermek istiyorsan teyzenin onayladığı bir yardım kurumuna, harçlığından makul bir ödenek ayırarak yardım edebilirsin."

"Teyzem bana zaten yardıma ihtiyacı olmayan bir sürü süslü yardım kuruluşunun adını verecek."

"Sesindeki tenkitten hoşlanmadım. Teyzen doğru yolu göstermeye çalışıyor."

"Hayır, abartıyor. Sen de öyle... Bak... Küçük, düzgün bir ev var. Oraya bir kereliğine yardım ettiğim doğru. İnan bana içeride yanlış bir şeylerin döndüğünü düşünseydim buna teşebbüs etmezdim. Seni hayal kırıklığına uğratacağıma kolumu feda ederim."

Masumiyeti ve bunu ortaya koyuşundaki dürüstlük, Tristan'ın sadece o söz konusu olduğunda gösterdiği merhametli yanını harekete geçirdi. Fakat önceliği sağduyulu davranmaktı. Bu, Miranda açısından can sıkıcı bir disiplin anlamına gelse de.

"Bu duygusal bir konuşma değil Miranda," dedi, duygusuz sayılabilecek bir sükunetle. "Açık ve net olarak, sadece bir kere söyleyeceğim. Bir daha o eve yardım etmeni, merakına yenilip o evi ziyaret etmekle ilgili düşünmeni dahi yasaklıyorum."

Miranda'nın gözleri büyüdü. Kuzenine tapma derecesinde bir sevgi besliyordu ama bazen bu soğuk katılığı karşısında ne düşüneceğini bilemiyordu. Vereceği herhangi bir karşılığın onun, üzeri zırhla kaplı duygularına sızabileceğine inancı olsa açıklayabilirdi.

Başını iki yana salladı ve hayal kırıklığını gizleyemeden kuzenine bir süre daha baktıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tristan aksi yönde, salonun çıkışına doğru yürürken üzerindeki gözleri de onun geçişi sırasında geriye doğru atılan adımları da fark edemeyecek kadar düşünceleriyle boğuşuyordu. Salona bağlanan ana koridoru da aşıp iyi geceler dileyen uşağı selamladıktan sonra binanın dışına çıktı. Arabacısı onu hemen çıkışta bekliyordu.

"Dawson, senden Carter Maximillian'ın eşinin desteklediği şu yardım evini araştırmanı istiyorum. Hakkında bir şey biliyor musun?"

İşini ciddiye alma ve başarıya ulaşma konusunda uzun zaman önce Tristan'ın saygısını kazanan Dawson, başını hafifçe yana çevirip belli belirsiz güldü. Hareket kolay kolay göze batacak türde değildi ama Tristan fark etti.

"Söylemek istediğin bir şey var mı Dawson?"

Orduda aldığı askeri disiplin devreye girdi, adam ciddileşti. "Fazla bir şey değil lordum. Sanırım bilgiye hemen ulaşmak istiyorsunuz."

Tristan, "İki saat," dedi.

Dawson emri yerine getirmek üzere ayrılınca Tristan içeri girecek yerde serin gecenin cazibesine kapılıp caddeye adım attı.

Alison kil rengi pelerinine sıkı sıkı sarındı. Bond Caddesi'nin şık kiremit rengi binalarından birinin duvar dibinde avını beklediği sırada, dikkat çekmeyen dış görünüşü onu daha da dikkat çekici hale getiriyordu. Fakat kısıtlı giysi dolabı konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Londra'nın en pahalı muhitini ziyaret ederken giyebileceği şık bir pelerini olsaydı dahi kimsenin onu içlerinden biri gibi görmeyeceğini biliyordu. İki senede geliştirdiği görünmez olma yöntemi artık kusursuzca işliyordu.

Gazetedeki haberi okuduğundan beri bir şeyler yapmayı planlıyordu. Lord Oswald'ın yeni nişanlısı için planları olup olmadığını bilmesi belki mümkün değildi ama Alison geçmişindeki felaketin bir başkasının da kaderi olacağı ihtimaline ve tepkisiz kalarak buna ortak olacağı düşüncesine katlanamıyordu.

İşe, Leydi Miranda Retford'u araştırmakla başlamıştı. Edindiği ilk bilgi ise neredeyse geri adım atmasına neden olmuştu. Kız, Wakefield Markisi'nin kuzeniydi. O adamdan korkması için geçerli nedenleri vardı. İki sene önceki karşılaşmaları Alison için birçok anlama geliyordu. Tehdit hissi, onun ismiyle birlikte telaffuz etmeyi arzuladığı bir ön ad gibiydi. Bunun yanında itiraf etmekten çekindiği fakat korkudan daha güçlü birtakım duygular vardı. Bir dizi dokunuşun hatırasına karışan imalı sözler kadar tehlikeli duygular...

Alison başını tedirgince iki yana salladı. Leydi Miranda ile kuzenini işe karıştırmadan da temasa geçebilirdi. Yapması gereken tek şey, kızın evde olduğundan emin olup dün gece yazdığı ve pelerininin içinde sakladığı mektubun ona iletilmesini sağlamaktı. Belki onunla Umut Evi'ne yaptığı bağış için teşekkürü bahane ederek konuşabileceği bir fırsat bile yakalayabilirdi. Ancak bir saattir caddedeki en ihtişamlı, üç katlı beyaz evin karşısındaki kaldırımda dikilmesine rağmen hâlâ elinde bir şey yoktu.

Pes etmek üzere olduğu sırada, karşı kaldırımda soylulara has tanıdık özgüvenle ilerleyen iki kişiyi gördü. Ancak bu, yüzüne gülen kader falan değildi. Leydi Miranda kuzeni Wakefield Markisi'yle birlikteydi. Alison adına, çekip gitmesini söyleyen içindeki sese kulak asmamak katlanılmaz bir eziyetti. Fakat eziyeti kısa sürdü. Wakefield Markisi yakınlardayken kızla iletişim kurmaya çalışmanın pek akıl işi olmadığında direten iç sesine kulak vermeye karar verdiği için pişmanlık duymuyordu.

Sloganı neydi? *Önce hayatta kal!*

Yaptığından emin bir şekilde geldiği yönde geri döndü, bu lüks cehennemden kurtulması için yüz metre kadar ilerideki köşeyi dönmesi yeterliydi. Fakat bir adım daha atma fırsatı bulamadan bir el kolunu yakaladı. Her şey, korkmak için bile fırsat bulamayacağı bir hızla gerçekleşti. Alison kendisini, dikkat çekmeden ancak kararlılığı tartışılmaz bir amaçla çekiştiren adamın yüzünü görmeye çalışmadı. Onun kim olduğunu zaten biliyordu. Korku kendini gösterdiğinde çırpınmaya çalışmadı, çünkü ona karşı gücünü daha önce sınamıştı ve yetersizliğini kanıtlamaktan başka eline bir şey geçmemişti.

Gözetlediği evin önündeki arabanın içine sokulurken de karşı koymaya çalışmadı. Bir nedenden ötürü ölmek üzere olmadığını biliyordu. Fakat uzun zamandır bildiği gibi, ölmekten daha vahim durumlar da vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçerisi, baharatlı bir parfümün ancak ten ısısıyla zenginleşerek erişebileceği türde hoş, tüm duyuları ayaklandıran, erkeksi bir koku yla doluydu. Lüks ve deri kokusu ise geri plandaydı ama farklı şekilde, neredeyse aynı ölçüde huzursuz ediciydi.

Etkileyici kokuyu tüm notalarıyla hisseden Alison, bordo rengin hâkim olduğu iç döşemeye rağmen hayli ferah görünen arabanın bir koltuğuna oturtuldu. İçine düştüğü durum bu denli vahim olmasa, arabaya biniş sürecinin kusursuzluğu karşısında şapka çıkarabilirdi.

Karşısındaki adamın görüntüsü, ona bahşedilen cömertlik, şaşkınlık vericiydi. Soylu, fazlasıyla etkileyiciydi... Hatta parlak pullarıyla, görkemli vücuda ve gücünün farkında olmanın kibrine sahip bir ejderha kadar güzeldi... Alison silkelendi. Yıllar içinde geliştirdiği gözlem yeteneğinin getirisi olan tehdit hissi bugün, fazla duyarlı bir ikaz mekanizmasında olduğu gibi tüm vücudunda kalp atışı misali çınlıyordu.

Adam onu tanımamıştı. Tanınmadığını bilmekten öte, Alison bunu hissediyordu. İçini kaplayan ferahlamaya tutundu ve gevşemeye çalıştı.

İçerisi loştu. Bu yüzden adamın akılda kalıcı yüzünü, zihninde sadece dış hatlarıyla tanımlayabiliyordu. Bununla birlikte Alison, sessizce onu süzerken ve benzer bakışlar altında incelenirken, gözlerinin aydınlandığından daha çok hislerinin uyarıldığını düşünüyordu.

Adam uzun ve güçlü bacakları ayrık bir vaziyette, iki kişilik koltuğun büyük bir kısmını kaplayarak oturuyordu. Kollarından birini koltuğun arkalığına uzatmıştı. Üzerine kusursuzca oturan haki ceketinin sağladığı medeni görüntüyü bozmakla tehdit eden görkemli omuzları, bu pozisyonda daha geniş görünüyordu. Diğer eli de bacağının üzerinde duruyordu. Eldivensiz, uzun, erkeksi parmakları sabit bir ritim tutturmuştu. Sabırlı bir hali vardı ama Alison bunun göstermelik olabileceğini hissediyordu.

Derken dudakları aralandı. "Kuzenimi gözetlemenizin nedenini öğrenebilir miyim *hanımefendi*?"

Pürüzlü sesinin ürpertici etkisi bile hanımefendi deyişindeki imayı saklayamamıştı. Gerçek şu ki, geride bıraktığı iki sene içinde Alison çok daha ağır hakaretlere maruz kalmıştı. Diğerlerinin ne düşündüğünü umursamadığını rahatça söyleyebilirdi. Fakat fahişe olduğunu düşünen bu adamın yanılgısını umutsuzca düzeltmek istiyordu. Yine...

"Kimseyi gözetlemiyordum," dedi gizli arzusunu bastırarak. Son anda, fahişelerin arasındayken kullanmaya mecbur kaldığı kısmen bozuk bir aksanla konuşması gerektiğini hatırlayıp devam etti. "Tesadüfen geçiyordum ve sonrasını biliyorsunuz... İzin verirseniz yoluma gideceğim."

Marki başını salladı. Gerçekten de yoluna gitmesini ister gibi bir hali vardı. "En iyi ihtimalle daha fazla bağış peşindesiniz. Daha kötü bir ihtimal üzerine fikir yürütmeye başlayacak olursam ki bunu pek istemiyorum..." Planlı bir şekilde sözlerini yarım bıraktı. Bunca kontrol fazla güç gerektiriyor olmalı diye düşünmeden edemedi Alison. Sonra adam devam etti. "Kabul edersiniz ki kuzenimin etrafında dolaşmanız hoş karşılayabileceğim bir durum değil."

Alison soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Kimseyi güç duruma düşürmek istemiyorum," dedi. "Gitmek üzereydim... Kuzeninizin yaklaştığını görünce aklımda teşekkür etmek gibi bir fikir belirdi. Başka bir niyetim yoktu. Şimdi görüyorum ki hata etmişim."

Marki derin bir nefes aldı ve ilgisini çeken bir şeyle karşılaşmış gibi bir süre hareketsiz kaldı. Bu kısa süreli duraksamada insani, hatta zaaf olarak nitelendirilebilecek bir tür tereddüt gizliydi. Ve ne ilginçti ki Alison, adamın sonraki bakışında ortamın karanlığına rağmen farklı, anlamını çözemediği bir şeyler sezinledi.

Adam başını hafifçe yana eğdi. Ölçüp biçen bakışlarında, değerlendirmesinden memnun kalmadığını gösteren bir dürüstlük vardı. Alison onun hakkında bazı şeyler duymuştu. Fahişeler, hırsızlar, katiller ve ahlâki yozlaşmışlığın süzgecinden geçemeyen diğer canavarlara karşı beslenen küçümsemenin meşru bir tepkisi olan Lordlar Kamarası kararlarında, onun ne büyük etkisi olduğunu biliyordu. Kanun belirleyicilerden birisi oydu.

"Buna gerek olmayacak Bayan Taylor," dedi marki bir müddet sonra. "Miranda minnet duyduğunuzu biliyor olmalı. Tek amacınız teşekkür etmekse bu, sizin için de yeterli gelmeli."

Alison başını kaldırdı. Korkuyordu, kaldı ki korkması normaldi. Ancak içinde, maruz kaldığı haksızlığa karşı büyüyen tepki, korkunun ötesine geçmek üzereydi. Yersiz bir dürüstlük arzusu inatçı bir kaşıntı gibi geçirilmeyi bekliyordu. Ona Lord Oswald'ın aslında nasıl biri olduğunu söylese...

Düşünmeyi kesti. İhtimalleri kafasından sildi. Kimse ona inan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mazdı. "Benim için yeterli," derken, büründüğü kimliğe hizmet ediyordu.

"Güzel. Şimdi... İzin sizindir."

Markinin soğuk simasına karşılık Alison'ın yüzünden şaşkınlığı okunuyordu. O zamana dek adamın onu tanımadığından yüzde yüz emin olamadığını şimdi fark ediyordu. Kapının mandalına uzandı ve aynı anda doğruldu. Adam pozisyonunu koruyordu. Mümkün olduğunca kendi tarafında kalarak ve temiz havaya ulaşma arzusuna hizmet ederek kapıya hamle yaptığı sırada atlar hareketlendi. Çok... talihsiz bir andı.

Eğer geçmişi geri alma şansı olsaydı, Alison iki sene önceki geceyi değil de birkaç saniye öncesini değiştirmek isteyeceğinden emindi. Arabanın ani hareketi, dengesini bozunca doğrudan adamın dizine oturmuştu. Neyse ki etkileşim bir saniyeden fazla sürmedi ve panik içindeki Alison doğrulmak için fırsat bulabildi.

Bunu başarmak üzereydi de... Ne var ki huysuzlanan atlar bir sefer daha ileri atılınca Alison kendini Wakefield Markisi'nin tam anlamıyla kucağına oturmuş olarak buldu.

İkisi de kıpırdamadı. Alison korktuğu için... Adamsa riskli olduğu için...

Kızın gözleri hissettiği dehşetten kocaman açılmıştı. Hem daha fazla temastan hem de atmosferi saran koku zerrelerinin baştan çıkarıcı etkisinin bir davet olduğunu anladığından beri nefes alamıyordu.

Solukları hızlandı, göğsü aklını kaçırmış bir hasta gibi kendini duvardan duvara vuran kalbine dar geliyordu. Titrek nefesini yavaşça dışarı verdi ve ayaklarının yeniden yere değmesi için hafifçe kıpırdandı. Fakat hareketi, erkeğin tuhaf, boğuk bir ses çıkarmasına sebep oldu.

Başını çevirirken adamın dudaklarının hafifçe yanağına sürtünüşü karşısında çaresizdi. Ve sanki adam ondan daha biçareydi. Belini saran parmakların kasılıp gevşediğini ve yavaşça yukarı doğru tırmanarak arkadan sırtına, önden ise göğüslerinin altına temas ettiğini hissetti Alison... İnledi...

Kaçınılmaz olanı bu muydu bilinmez, göz göze geldiler. Adamın gri-mavi gözlerinde o arabanın dışına çıkmaması şart olan bir samimiyet gizliydi. Alison'ın dudakları aralandı, erkeğin gözleri ise

bu harekete odaklandı... Genişleyen burun kanatları içine çektiği havayı hoş karşılıyormuş gibi birkaç kez hareket etti ve tekrar kızın gözlerine baktı.

Her şeyi bitiren de bu oldu.

Hızla kendini ayakta bulan Alison, karşı koltuğa gerileyip sırtını deri döşemeye olabildiğince yasladı. Nefesi yüzeysel ve düzensizdi. Adamın şüphe dolu gözlerinin mutlak bir ağırlığı vardı üzerinde. Teni karıncalanıyordu ve dürüst yanı bunun nedeninin sadece korkuları olmadığını biliyordu. İki sene önce de hissettiği gibi... olup biten her şey kadınsı yanına hitap ediyordu.

Tanrı affetsin... Düşündüğü karşısında irkildi. O zaman bunu kabul etmemişti ve şimdi, dürüst olmak için hiç de uygun bir vakit değildi.

Alison kapı mandalına uzanıp başına bir kaza gelmeden kapıyı açmayı başardı ve alev gibi yüzüne çarpan havayı minnetle içine çekti. Ne tuhaftır ki burnu hâlâ onun kokusuyla doluydu.

Çıkmak üzere ayağını merdivene uzattığı sırada markinin sözleri onu durdurdu. "Söylediklerimi aklınızdan çıkarmayın Bayan Taylor."

Alison, cevap verecek gücü kendinde bulmaktan uzak bir çaresizlikle adama baktı. Ayağının takılmasına ve üç basamaklı merdiveni tek adımda inerek kaldırımı öpecek pozisyona gelmesine rağmen nihayetinde toparlanıp mağrur şekilde oradan uzaklaştı.

Ne yapacağını bilememek, Tristan'ın başına gelecek türde bir sorun olarak düşünülemezdi. Hoş o hâlâ bunun bir sorun olduğundan şüphe duyuyordu. Fakat kadını tanımıştı. Buna rağmen onu tehdit ettiği sözleri ona karşı kullanmayı düşünmüyor oluşu... İşte bu sorun olabilirdi. Şüphesiz, Miranda'ya yaklaşmaya kalkışmadığı sürece ona zarar vermezdi, ki kadının o kadar aptal olduğunu sanmıyordu.

Kendi kendine güldü. Asıl sorunun ne olduğunu gözden kaçırmış değildi ama bunu geçiştirmek işine geliyordu. Kahverengi bir serçeden daha gösterişli ya da kontrollü görünmeyen bir kadın tarafından tahrik edilmişti. Hem de iki kez. Gerçi bu sefer, ilk seferin aksine kadının bile bile kucağına düşmediğini görebilmişti.

Çok... talihsiz bir andı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tristan yeterince hızlı davranamadığı için kendini de suçlayamazdı, ancak temas ettikleri o uzun saniyeleri sonlandırmanın daha çok kendi ellerinde olduğunu itiraf edecek kadar da dürüsttü.

İlk dikkatini çeken kadının kokusu olmuştu. Hafif limon çiçeği ve ne olduğunu çıkaramadığı bir şey daha... İki sene önce de aynı tereddüdü yaşadığını ve onu yeniden görme bahaneleri yaratarak kafasını kurcalayan sorudan kurtulacağını düşündüğünü hatırlıyordu. Tehdidini yerine getirmeye hakkı vardı, kadın bunu aptal cesaretiyle gözüne batarak çoktan hak etmişti.

Tristan istemsizce yanağına dokundu. İki sene önceki yara, derisinde iz bırakmayacak kadar küçük olduğu halde, o güne kadar kanını damarlarında taşımakta hiçbir sorun yaşamamış bir adamın özgüvenine yapılmış güçlü bir saldırı olması bakımından zihninde iz bırakmıştı.

Bayan Taylor... Yine aynı gece, soluk mum ışığı kadının yüzünü görebilmesi için yetersiz kalmıştı. Ve araba da neredeyse sadece hissetmeye yetecek kadar aydınlıktı. Ancak Tristan, Bayan Taylor'ı, ölüm döşeğindeki *arkadaşını* koruduğu o sabah saatinde tüm savunmasızlığıyla görmüştü ve ilgisini çekmediğine kanaat getirdiğini hatırlıyordu. Belki de kadına karşı ilgisinin tek sebebi yarı karanlığın gerçekleri yumuşatması, bir bakıma eğip bükmesiydi.

Onun için güzel demek hata olurdu. O sabahki şaşkın ve sersem haliyle hele, sadece Tristan'ın sinirlerini bozmuştu.

Peki neden şu anda onu düşünüyordu? Sıradan bir kahverengi olduğu düşünülebilecekken aslında tarçın rengi olan hafif çekik gözleri ilginçti. Tenine serpilmiş altın rengi çiller ise merak uyandırıyordu. Fakat bu merakta Tristan'ı memnun etmeyen birkaç faktör vardı.

Düşünmeye değmez, dedi içinden fakat zihni yeni düşüncelerle kaynayıp duruyordu.

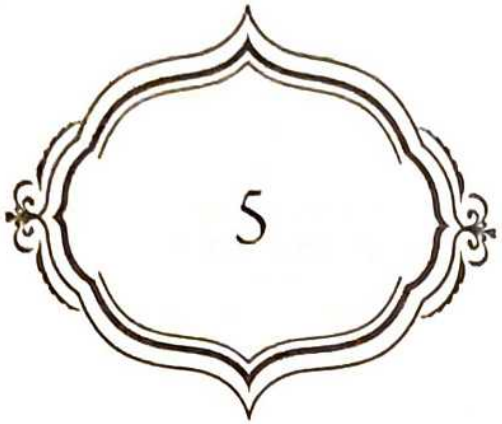
Tristan kadınlarla, onları yeterince tanıdığını düşünecek kadar fazla vakit geçirmişti. Bayan Taylor'ın küçük, dolgun dudaklarını araladığı sırada aklından neler geçirdiğini, neyi arzuladığını o kadar iyi biliyordu ki kadınsı cazibeye kapılması pek de şaşırtıcı olmamıştı.

İş ve sosyal hayatında sofistike veya komplike olarak tanımlanmaktan hoşnut olsa da üreme yeteneğine sahip çoğu erkek kadar basit ve temel bir yaratılış şansına ya da lanetine sahip milyonlardan biriydi. Yumuşak bir vücut, hoş bir koku ve küçük arzu işaretleri, tahmin edilebilir tepkiler vermesi için yeterliydi.

Arabanın içi hâlâ limon çiçeği kokuyordu... ve bu da...

Ne yapmaya çalıştığını fark ettiği an kaşlarını çattı. Açıklamaları kendisi için olsa bile, davranışlarına mazeretler uydurmak onun tarzı değildi. En kestirme ifadeyle, Alison Taylor ile yeniden karşılaşmaktan hiç de memnun kalmamıştı. Ve kendi iyiliği için kadın, bir daha ayağının altında dolanmazsa iyi olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

1818, York Şehri

Hatıralar...

Karanlığın daveti ne kadar cazip olursa olsun, Alison onu uyanmaya zorlayan rahatsız edici ses ve hislere tutunmak için tüm gücüyle çabaladı. Başı zonkluyordu ve kendi gövdesi altında tuhaf bir açıyla bükülü duran kolu müthiş bir rahatsızlık veriyordu.

Gözlerini güçlükle açabildi. Başını biraz çevirince buz iğnelerinden farkı olmayan yağmurun hücumuna uğradı ama eski pozisyonunu almayı reddetti. Uyanık olmak zorundaydı.

Kulağının içi su ve çamurla dolmuştu. Sesleri duyabilmek için kulağını temizledi. Onları duyabiliyordu fakat görmek için cesaretini toplamak başka meseleydi.

Bir hendeğin içine düştüğünü tahmin ediyordu. Etrafına ne kadar bakarsa baksın Quinn'e dair bir iz görmeyi başaramadı. Fakat onun kendi başının çaresine bakabileceğine güvenmek zorundaydı.

Sürünerek hendeğin kenarına kadar ilerledi. Yana devrilen arabanın iki tekerleği birkaç metre ötesinde dönüyordu. Atlar ise etrafta yoktu ki bu, Alison'ı memnun etti. Bir hayli yüksekten düşmüş olmalıydılar, atların bu düşüşten kurtulmaları mümkün değildi.

Arabayı merkez alarak yarım daire şeklindeki alanı tarayan iki adam vardı ve Lord Oswald da arabanın biraz ilerisinde yerdeki sabit bir noktaya bakıyordu. Heykel gibiydi. Saçlarından sızan sular bir şelale gibi alnına ve burnuna dökülüyordu. Belki çok mantıksızdı ama onun kadar görünüşüne önem veren bir adamın bu kadar kaygısız görünmesi, Alison'a içinde bulunduğu durumdan daha korkutucu geliyordu.

Adamlardan biri hendeğe yaklaşınca Alison nefesini tutarak toprak duvara yaslandı. Yüzünü gömdüğü çamurla bir bütün olabilmek için tırnaklarıyla toprağı kazıyarak kendine biraz daha yer açtı. Her zaman nefret ettiği karanlık o an tek dostuydu ve aleyhine işlediğini hissettiği zaman, saniye saniye tükeniyordu.

Tepesindeki adamın görmeyen gözleri üzerindeydi, Alison bunu o kadar net hissediyordu ki kuru kuru öğürmeye başladı. Buna daha ne kadar katlanabileceğinden emin değildi. Nihayet Tanrı dualarını duydu ve adam efendisinin çağrısına yanıt verdi.

"Kızdan iz yok lordum."

Diğer bir adam, "Suya düşmüş olabilir," dedi.

Lord Oswald'ın bir dizi küfür sıraladığını işitti Alison. Onu bulamadığı için mi öfkelenmişti, yoksa öldüğünü düşündüğü için mi?

"Her tarafa baktığınızdan emin misiniz?"

"Evet lordum. Arabanın devrildiği yokuştan aşağı indim. Bir dala ya da kayaya tutunmuş olsaydı fark ederdim."

"Fix haklı lordum. Her deliğe baktık. Başı ne kadar belada olursa olsun hiçbir kadın böyle bir cehennemin içinde saklanabilecek kadar korkusuz olamaz. Suya düşmemiş olsaydı şimdiye kadar bizden yardım istemişti."

Nedense sözleri lordun diğer adamını güldürdü.

"Öldüğünden emin olmadan kimse evine gitmeyecek. Nehir akıntısının gireceği cepler, ağaç kökleri, kaya dipleri, cehennemin dibi... aranmayacak yer kalmayacak. Son bir kez daha görmeden o küçük sürtüğün öldüğünden emin olmayacağım." Bir süre devam eden sinir bozucu sessizliğin sonunda Lord Oswald, "Dua edelim de ölmüş olsun," dedi.

Alison daha fazla titremeye başladı.

"Dua edelim de ölmüş ol Alison... Yoksa yemin ederim o ince boynunu bizzat kırarım," diye bağırdı Lord Oswald.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiç de şaşırtıcı olmamakla birlikte, bu hastalıklı tehdit kimseden karşılık bulmadı. Kaldı ki Lord Oswald soğukkanlı kimliğiyle hiç örtüşmeyen öfkesini kusmaya devam ederken de birilerinin araya girmesini hoş karşılayacakmış gibi durmuyordu. "Ayyaş babası bir şey biliyor olamaz. Annesinin de öğrenmeye fırsatı olmadı. Bilseydi kesin öterdi."

Merak korkuya üstün geldi, Alison gözetleme pozisyonunu aldı. Şimdi üç adam da yerdeki bir noktaya bakıyorlardı. Sonra içlerinden biri, "Peki moruğu ne yapalım lordum?" dedi.

Lord Oswald sağ elini kaldırdı. Elinde Alison'ın daha önce görmediği bir silah duruyordu. Neler olacağını bilse dahi, Alison'ı o an yaşadığı dehşete hazırlayabilecek hiçbir tecrübe olamazdı. Silahın patlarken çıkardığı gürültü ve şimşeğin beyaz ışığına eşlik eden sarı ateş birleşerek geceyi lanetli bir aydınlığa bürüdü.

Alison'ın çığlığı, patlayan silahın sesinde yok oldu ve kızın sımsıkı kapalı olan gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

"İşte moruk öldü. Cesedi burada kalsın. Birisi bulsa bile soyguncuların işi olduğu düşünülür."

"Bence evi yakalım. Misilleme olur."

"Kime misillime olacak geri zekâlı? Kız büyük ihtimalle tahtalı köyü boyladı. Ne yaptığımızı görecek değil ya."

"Ailesini şimdilik boş verin. Gereksiz risk almak için iyi zaman değil. Kadının her hareketi takip edilecek. Bir şey öğrenecek olursa... icabına bakmak gerekebilir."

Annesine zarar vereceklerdi. Onu da öldüreceklerdi. Alison hissettiği büyük korkuya rağmen başına gelecekleri umursamadan ortaya çıkmayı düşündü. Fakat hareketinin bir fedakârlık bile olamayacak kadar aptallık içerdiğini fark ederek kendini kontrol etti. Kendi ölümünün ailesinin hayatını garanti edecek kadar kıymetli olup olmadığını bilmiyordu.

"Biz nehri kıyıdan takip edelim, bakalım bir iz var mı? Dibe batmadıysa cesedini buluruz lordum."

"Tüm delikleri iyice arayın Fix. O fahişe evimi yaktı... Elimi mahvetti. Onun yüzünden kaybettiğim para o kadar fazla ki aklımı kaçırabilirim. Yaptıklarının bedelini ödemeli. Başına çok büyük bela aldın Alison, çok büyük... İşime burnunu sokmamalıydın."

"Bulursak?"

Korkuları somut ve haklı olsa da Alison sakinleşmek için derin nefesler almaya çalıştı. Lord Oswald'ın ne diyeceğini duyması birçok sebepten çok önemliydi. Ölüm bir seçenekti ama ölümden daha kötü bir kaderin olmadığına inanacak kadar saf değildi.

"Bulursanız," diye hırladı eski nişanlısı. "İşini bitirin."

Rüzgârın ve yağmurun sesine rağmen sözlerin buz gibi etkisi Alison'ın hem kulaklarına hem de tenine tesir etti. Biliyordu fakat bunu onun ağzından işitmek...

Ölüme bu kadar yakın olduğunu bilmenin felç edici etkisi nefes almak da dahil, hayati tüm işlevlerini bir süreliğine sonlandırdı ve Alison gerçekten de ölmek üzere olduğunu düşündü.

"Kız eğer hayattaysa ve ailesine ulaşırsa Meridan da bundan hiç hoşlanmaz. Kimsenin onun duyduklarını öğrenmesine izin veremeyiz."

"Birkaç saat daha arayıp sonra da evi gözetlemeyi öneririm lordum. Eğer yaşıyorsa ve biz onu bulamadan evine ulaşmayı başarırsa da..."

Lord Oswald adamının sözünü kesti. "Kimsenin kızın duyduklarını birine anlatmasına izin veremeyiz dedim Fix. Eğer kız, ailesinden birine ulaşırsa ve onlarla konuşacak kadar vakit bulursa ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Tırnaklarıyla kazdığı toprağın içine girmek ya da ailesini tehdit eden şeytanın karşısına dikilip onu geldiği cehenneme geri göndermek arasındaki çetin çekişme yüzünden tir tir titredi Alison. Kemiklerini ısıran soğuk hissettiklerinin yanında hoş bir meltem gibiydi. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı, keza hiç bu kadar öfkelenmemişti de.

Onu hayata döndüren ise huzur verici sessizlikti. Gitmiş olabilirler miydi? Ancak kımıldamak için uzun bir süre daha beklemek zorunda kaldı.

Soğuğa alışıp iyice uyuşan vücudunun işbirliği yapmasını umarak çamurun içinde doğruldu ve yukarı tırmanmaya çalıştı. Endişeli gözleri karanlığı usta bir izci gibi tarıyordu fakat o an için sahip olduğu en iyi işbirlikçi kulaklarıydı.

Arabanın arkasına doğru dizleri üzerinde yürüdü. Quinn orada yatıyordu. Alison tedbiri elden bırakıp yaşlı arabacıya doğru koştu ve üzerine eğildi. Tam o sırada çakan şimşek geceyi birkaç saniye-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

liğine gün gibi aydınlattı. Alison arabacının gözlerini açık görünce bir anlık umut, kalbiyle birlikte vücudunu da ısıtır gibi oldu. Ne var ki Quinn'i tanırdı... Yeşil gözlerinin ne kadar canlı olduğunu... Gözleri hâlâ canlıydı, Lord Oswald'ın gözlerinden daha canlıydı en azından. Fakat Quinn ölüydü.

Çaresiz bir histeriyle deli gibi ağlamak istedi. Onun için günlerce yas tutmayı ve onu ne kadar sevdiğini altında durduğu öfkeli gökyüzüne kanıtlamayı arzu etti. Kısmen mantıklı muhakeme edecek duruma geldiğinde, Quinn'i korunaklı bir yere taşımayı düşündü ama sonra vazgeçti. Öldüğünün düşünülmesi hayatta kalabilmesi için tek yolmuş gibi görünüyordu.

Planı kâğıt üzerinde basitti. Saniyeler içinde, düştükleri eğimli uçurumu çok daha uzun sürede çıktı. Saten ayakkabıları çok önce çamurun içinde kaybolduğu için ayakları berelenmişti ama farkında değildi. Bir süreliğine şiddetini azaltan yağmur açığını kapatmak ister gibi daha şiddetli yağıyordu artık.

Alison evine doğru giden yolun en dış kısmında koşmaya başladı. Cehennem köpekleri peşindeymiş gibi koştu. Sol omzu ve başındaki ağrı da dahil, hiçbir şey hissetmiyordu. Bu yüzden biraz daha hızlandı.

Yarım saatten kısa süre sonra evi görüş alanına girdi. Ancak aptallık edip kendini göstermeden önce yaslandığı ağacın arkasına iyice sindi. Lord Oswald ya da adamlarından birinin evi gözetliyor olabileceğini zaten biliyordu. Şansı varsa evi izleyen kişi kendini gösterirdi ama Alison varsayımı üzerine de korkak gibi bir köşede saklanmayı düşünmüyordu.

Ne olacaksa olsun düşüncesiyle öne çıktı, etrafına bakındı ve hiç koşmadığı kadar hızla eve doğru koştu.

Odasına açılan gizli geçitten geçip yukarı çıktı ve içeriyi kontrol etti. Şömine hâlâ yanıyordu fakat oda boştu. Alison yol boyunca yaptığı plana sadık kalmaktan başka bir çaresi olmadığını kabul etmişti. İlk önce üzerindekilerden kurtulması gerektiğini düşünerek çıkardığı elbiseyi şömineye attı. Yağmur tenindeki çamuru temizlemişti ama elbisesi gerçekten de berbat durumdaydı. Kumaşın yanarken çıkardığı sesleri ve alev gösterisini her şey yolundaymış gibi bir süre sessizce izledi.

Annesini görmeliydi. Annesini görmeye ihtiyacı vardı. Vakti o kadar kısıtlıydı ki ne yapacaksa bir an önce yapmalıydı. Annesini odasında bir aşağı bir yukarı yürürken hayal edince halihazırda titreyen elleri kontrol edilmez şekilde titremeye başladı. Ona gidemezdi. Lord Oswald, kimsenin onun bildiklerini öğrenmediğinden emin olmak için ailesine zarar vereceğini söylerken son derece açıktı. Quinn'i öldürmüştü. Alison onun, daha ilerisine geçebileceği bir sınır kaldığını sanmıyordu.

Dikkat çekmemek için yanına fazla şey almaması gerekiyordu. Üzerindekinden başka bir elbise daha, birkaç parça iç çamaşırı, kişisel eşyalarıyla birlikte annesinin eline tutuşturduğu fazla değeri olmayan mücevherleri ve sahip olduğu az miktardaki parayı küçük çantasına tıkıştırıp etrafına bakındı. Burayı bir süre daha görmeyeceğini bilmenin üzüntüsüyle dizleri titredi ama kararlılık, ikinci bir iskelet gibi dimdik durmasını sağladı.

Her şeyi aldığından emin olduktan sonra gizli kapıya yöneldi. Annesini görmek ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek, en azından küçük bir mektupla durumu açıklamak istiyordu ama bunun için cesareti de metaneti de yoktu. Daha da önemlisi, Lord Oswald'ın tehdidini kulak arkası edemezdi. Şüphesiz ki annesi hayatta olduğunu bilecekti, Alison bundan emindi.

Gizli kapıdan çıkıp saçak altlarından yürüyerek ahıra vardı. Kazadan kurtulup serbest kalan atlar ahır kapısının önünde sinirli sinirli geziniyordu. Alison onları içeri sokmayı düşündü, hastalanmalarını istemiyordu. Fakat Lord Oswald'ın hayvanların ahırda olduğunu görmesini Alison'ın da yakınlarda olduğuna yorması kaçınılmazdı. Bu riske giremezdi.

Diğerlerinden daha küçük ama güçlü bir kısrak olan kızıl atı Ignis'i almayı aklından geçirdi. Hızlı olmaya ihtiyacı vardı. Öte yandan gizlilik de şarttı. Alison bir atın fazla dikkat çekeceğini düşünüp kafasında küçük bir plan daha yaptı. Sevgili atı Ignis'ten ayrılacağı için hissettiği kederi bir kenara bıraktı, öncelikleri hayati idi.

Çıkmadan önce yağmurun dinmesini bekleyecekti ama aksiliklere karşı hazırlıklı olmakta bir yanlışlık yoktu. Hayatının cehenneme döndüğü bir günde planının tam da hesap ettiği gibi işlemesi inanılır gibi değildi. Yağmur dindiği gibi bulutlar, dolunaya kendini gösterme fırsatı vermek için kenara çekilmişlerdi sanki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alison evine son bir kez daha baktı ve geri döneceğine yemin ettikten sonra dışarı çıktı. Eve ne kadar yakın olursa yakalanma riski o kadar fazlaydı. Fakat bu saatte ve bu havada yola çıkmamasının gerektiğini bilecek kadar kırsalı tanıyordu. Şafak sökene kadar saklanacak yere ihtiyacı vardı. Sonra en yakın kasabaya gidip bir araç bulacaktı.

Kuru ve güvenli sığınağı çocukken tırmanmaya bayıldığı dev gibi bir porsuk ağacıydı. Fakat bu sefer ağaca tırmanmak yerine ağacın gövdesindeki geniş oyuğa girdi ve ayrılma vakti gelene kadar kendini özellikle kendi hislerinden soyutlayarak kıpırdamadan beklemeye başladı.

Sadece birkaç hafta diye kendine söz verdi. O süre içinde Oswald ve Meridan'ın ipliklerini pazara çıkartacak bir yol bulacaktı. Her şey yoluna girince de ailesinin, onun iyi olduğunu ve endişelenmemeleri gerektiğini anlamalarını sağlayacaktı. Çıkardığı yangın için çekeceği cezaya kendini çoktan hazırlamıştı.

Yolculuğu Londra'yaydı. Buna yola çıkışının ikinci gününde, köhne bir kiralık aracı paylaştığı üç yabancıyı tedirgin gözlerle izlerken karar verdi. Londra'da annesinin tanıdıkları ve aile dostları vardı. İçlerinden en az birinin ona yardım etmeyi kabul edeceğine inanmak zorundaydı.

Arkasında iz bırakmadığından emin olmakla birlikte hiç kimseye güvenmemesi gerektiğini de biliyordu. Sahip olduğu tek şey olan çantasına sıkı sıkı sarılıp başını arabanın camına yaslarken olabildiğince karamsardı.

Yanındaki kadın koluna dokununca irkilerek doğruldu.

"Seni bu kadar üzen şey ne tatlım?"

Birkaç gün içinde geliştirdiği kuşkucu yanı ona, kimseye güvenmemesini söylüyordu. Fakat bir ucube gibi davranarak daha fazla şüphe çekeceğinin de farkındaydı. Dikkat çekmeyen fiziksel özelliklerinin arkasına gizlenerek nazik bir yüz ifadesi takındı ve kadına döndü. Fakat söyleyecek tek kelimesi bile yoktu.

İnanılmaz bir güzelliğe sahip olan esmer kadın, sessizliğini komik bulmuş olacaktı ki kıkırdamaya başladı.

"Adın yok mu senin?" dedi hemen sonra.

Alison, Mary olmasına karar verdiği isim yerine ona, "Alison," diye fısıldadı. Komik olansa yaptığı hatanın farkında bile değildi. Zira kadının cesur güzelliğini izlemeye fazla kapılmıştı.

"Güzel isim. Ben Skittle."

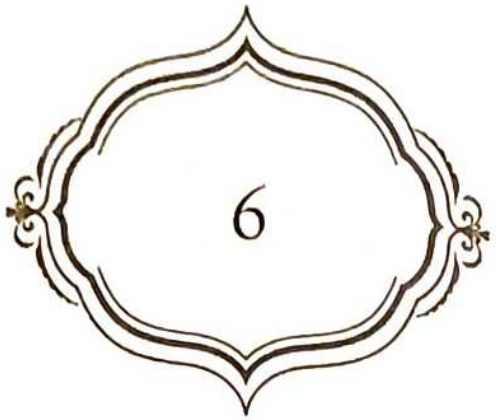
"Skittle?"

"Ta kendisi," dedi kadın, gür sesiyle. "Tanıştığımıza memnun oldum Alison."

Gülümsüyordu ve kalın dudaklarını kıvırışında, kara gözlerinin ışıltısında insanı aynısını yapmaya teşvik eden bir şeyler vardı. Alison elinden geldiğince buna direndi ve sonra, bir daha asla beceremeyeceğini düşündüğü gülümsemeyi ona bahşetti.

Tanrı Skittle'ı korusun! Alison ona çok şey borçluydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

1821, Londra

Alison elindeki mesaja ne kadar uzun süre bakarsa baksın; anlamı değişmeyen sözcükleri hem sesli hem de zihninden ne kadar çok tekrar ederse etsin sorunun idrak yeteneğinde olduğuna inanmak istiyordu. Bir hata olmalıydı, olmak zorundaydı.

"İyi misiniz Bayan Taylor?"

Alison, göreni işkillendiren bir şaşkınlıkla Lana'ya baktı.

"Bu ne zaman geldi?"

"Az önce sanırım. Popy bana verdi, ben de size işte."

"Leydi Beatrice'in habercisi mi getirdi, yoksa genel postayla mı geldi?"

"Sivilceli suratlı bir çocuk getirdi. Ben karşılamadım."

Alison düşünceli düşünceli başını salladıktan sonra erimeye başlamış kardan adam gibi çöktüğü sandalyeden kalktı.

"Sanırım birazdan Leydi Beatrice burada olacak, ikram edecek bir şeyler hazırlar mısın Lana? Kızlara da söyle tertipli görünmeye çalışsınlar."

Lana, "Leydi Beatrice geleceği için mi bu kadar endişeli görünüyorsunuz?" dedi inceden bir endişeyle. "Bizden elini eteğini çekecek değil mi?"

"Elbette hayır, rutin ziyaretlerden biri daha işte. Yersiz endişenle diğerlerini de huzursuz etme Lana. Lütfen dediğimi yap."

Lana koşarak uzaklaşmadan önce başarısız bir reverans yaptı. Alison onlara bu tür bir nezaketi dayattığı için bazen kendini aptal gibi hissediyordu.

Mesajın yazılı olduğu kâğıdı avucuna vura vura odanın içinde turlamaya başladı. Mesajda bahsi geçen davetle ilgili kuruntu ettiğine inanmayı ne kadar denerse denesin ortada onun da iştirak etmesi beklenen bir davet olduğu gerçeğini değiştiremiyordu. Gerekçesi ne olursa olsun bu... kabul edilemezdi.

Yarım saat kadar sonra çalan kapıyı açmak için herkesten önce davranıp Leydi Beatrice'i o karşıladı ve kadını gördüğü her seferinde olduğu gibi şaşkın bir hovarda misali nefesini içine çekmemek için kendini zor tuttu.

Leydi Beatrice her zaman güzeldi ama kocasıyla işleri yoluna koyduktan sonra ortaya saçmaya başladığı ışık, güzelliğini iyice parlatılmış bir elmas gibi kusursuz kılmıştı.

"Bayan Taylor, nasılsınız?"

Alison kendisinden beklenildiği gibi sade bir reverans yaptı ve kadını içeri almadan önce nazik birkaç kelime etti. Konuk ağırladıkları oda, mart sonu güneşinin keskin ışığıyla ısınmış ve yeterince aydınlanmıştı. Leydi Beatrice çoğu ziyaretinde yaptığı gibi ayakta dikilmek ya da bir sandalyenin ucuna ilişmek yerine lekeli koltuklardan birine mutlu bir kedi gibi kıvrıldı ve Alison'a da karşısına oturmasını söyledi. Onun değiştiğine dair bir işaret daha, diye düşündü Alison.

"Mesajımı okuduğunuzu tahmin ediyorum. Esasen durumu mektupla açıklayabilirdim ama anlaşılmayan bir konu olmaması için sizinle yüz yüze konuşmayı uygun gördüm."

Alison ellerini sıkı sıkı birleştirdiği dizlerinin üzerine koyup rutin nezaketiyle başını salladı. İtiraz etmesi gereken yere gelene kadar uysallığını titizlikle koruması gerekiyordu. Kaldı ki Leydi Beatrice evin ve ev sakinlerinin genel durumları hakkında sorular sorarak Alison'ı yatıştırmanın bir yolunu buldu.

Nihayetinde kadın, "Abim, Abertillery Dükü Londra kırsalındaki mülkünde bir davet planlıyor," dedi. "Bunu hem eğlenceli bir bahar daveti hem de yatırım ortakları ve sanayicilerle yapacağı iş görüşmesi olarak görmek gerekiyor. Eğlence daha çok hanımlar için. Beyler de kendilerini eğlendirecek bir şeyler yapacaklardır herhalde."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alison, "Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlayamadım," dedi.

Leydi Beatrice gülümsedi. "Üzerime düşen tek sorumluluk ev için daha fazla bağış toplamak değil Bayan Taylor. Sizinle yetişkinliğe geçmek üzere olan bazı çocukların gelecekleri hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum."

"Evet... Toby ve Adam. İkisi de on dört yaşına basmak üzereler ama ikisini de yetişkinliğe adım atmış olarak düşünmek benim için hiç de kolay değil."

Leydi Beatrice'in zeki bakışlarında Alison'ın merhametine karşılık bir sempati belirdi. "Sizinle aynı fikirdeyim ama buradaki amacımız, sevecen olabildiğimiz kadar çocukların durumuna gerçekçi de yaklaşabilmek. Çocuklar için uygun birer iş bulmamız konusunu netleştirmiştik. Thomas Morley ağabeyimin ortaklarından biri. Ya da bunun için uğraşıyor diyelim. Eşi Bayan Morley ile bir süredir görüşüyoruz ve bana eşinin yerel matbaasında çalışmak üzere birilerini aradığını söyledi. İşçi bulma kurumu olmadığım açık olduğuna göre, konuyu bana açma nedeni kimsesiz çocuklarla da ilgileniyor olması."

Alison kabalık ettiğini bildiği halde sormadan edemedi. "Güvenilir insanlar mı?"

"Şüphesiz. Araştırmama göre yanlarında çalıştırıp bir nevi bakımlarını üslendikleri çocukların büyük çoğunluğu yardıma muhtaç. Ya aileleri yok ya da aileleri olduğunu iddia eden kişiler tarafından suistimal edilmişler. Bayan Morley konuyu maksatlı şekilde bana açınca, ben de sizinle konuşmanın uygun olacağını düşündüm. Neticede çocukları sizden daha iyi tanıyan yok."

Toby ve Adam için bundan daha iyi bir gelecek olmadığının gayet farkında olan Alison, sadece duygusal nedenlerle itiraz etmek istemiyordu. Zaten çocuklar da çalışarak eve katkıda bulunmak istediklerini defalarca dile getirmişlerdi. Fakat Londra gibi bir cehennemde başlarına gelecekleri düşünmek bile başlı başına kâbus olduğu için Alison, çocukların iyi niyetli atılımlarını kolayca geçiştirmişti.

"Siz de bu davette çocukların da bulunmasını istiyorsunuz," dedi, bir müddet sonra.

"Elbette sizinle birlikte."

Alison'ın şüphe çekmeden işin içinden nasıl sıyrılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bunun bize sağlayacağı fırsatları düşünün. Daha fazla kadın ve çocuğa yardım etmek istiyorsak bağışçılarımızı arttırmamız gerekiyor. Davetlileri etkilemek için hoş bir lobi çalışması yeterli olacaktır. Çünkü konuklar fazlasıyla hevesli. Bunu kolaylıkla söyleme nedenim, abimin çalışmalarımıza burun kıvıracak aristokratları değil de sadece paralı işadamlarıyla birlikte onların rasyonel hayat görüşüne sahip eşlerini davet etmiş olması."

Alison, "Fakat ağabeyiniz aristokrasinin zirvesinde bir soylu," diye mırıldandı.

Leydi Beatrice, "Alexander burjuva yanlarına sadakatle bağlı bir aristokrat aslında," diye düzeltti. "Bu bir sorun değildir umarım. Aristokratlarla ilgili bir sıkıntınız mı var Bayan Taylor?" Bu ihtimal onu eğlendirmiş görünüyordu.

Sorudaki kusursuz isabet karşısında Alison güldü. Sonra başını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi.

"Bu durumda sizi davette göreceğim?"

"Açıkçası gönüllü değilim."

"Bunu kıramayacağınız bir rica olarak görün."

"Affınıza sığınarak söylüyorum. Siz Umut Evi'nin dışa dönük yüzüsünüz ve hepimiz bu yüzden size minnettarız. Ancak gördüğünüz gibi ben..." Ellerini iki yana doğru bir miktar açtı. "Burayı idare etmenin üstesinden gelebilirim, çünkü alışkın olduğum çalışma şekli bu... İnsanlar bize, onlardan çok farklı olduğumuz için yardım ediyor. Ne kadar iyi niyetli olursa olsunlar, bu farklılıklar onların merhametleri ya da cömertliklerini harekete geçiren şey. Kendi sınırlarında gezindiğimizi fark ederlerse bundan memnun olmayacaklardır."

Leydi Beatrice'in mavi gözlerinde düşünceli bir bakış belirdi. "Yani varlığınızla onları küçük düşüreceğinizi düşünüyorsunuz... Üzüntü verici bir tespit."

"Ama doğru... Orada bulunmam hoş karşılanmayacaktır. Nereden geldiğimi gizlemek, amacımıza hizmet etmeyeceği gibi imkânsız da."

Leydi Beatrice omuzlarını silkti. "Öyle bir niyetim de yok. Bazıları aksini iddia edebilir ama burası saygın bir ev. Açık konuşmak gerekirse, bu evde barınanları geçmişleriyle yargılama hatasına düşecek olanların ne düşündüğünü umursamıyorum. Siz de umursamayın. Dilediğiniz ve kendinizi rahat hissettiğiniz şekilde ağırlanacaksınız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tercihim sizi reddetmek yönünde leydim."

"Ne yazık ki ısrar edeceğim. Biraz atılıma ihtiyacımız var ve ben bu davetin bizi başarıya götüreceğini düşünüyorum. Madem sizi memnun edecek... Sadece çocuklara eşlik edin. Onlar size gü veniyor."

"Ekselansları ağabeyiniz saygın davetinde benim gibi bir kadı nın bulunmasından memnun olmayacaktır."

"Ekselansları ağabeyim ve kocam beni destekliyorlar."

İtirazları giderek anlamını yitiriyordu. Daha da önemlisi şüp he çekmesi an meselesiydi ve Alison, Leydi Beatrice gibi meraklı bir kadının dikkatini çekmesi o davete katılmaktan daha tehlikeli olabilirdi.

Ellerine bakmayı sürdürerek ve başına gelmesi muhtemel fela ketin sonuçları üzerine karamsar birkaç tahmin yürüterek bir süre sessizce bekledi. Belki de uzaklaşma vakti gelmişti. Yine...

"Ne diyorsunuz Bayan Taylor?"

Kaçmak aptallık olurdu. Konuklar geçmiş, tasasız günlerinde bir arada bulunmaktan memnuniyet duyduğu soylular değildi. Ailesi katılacakları davetler konusunda fazla seçici davranmaları gerektiği taraftarıydı ve mali durumları pek de parlak olmamasına rağmen çok ender olarak aşağı tabakayla ortak toplantılara iştirak etmişlerdi. Tabii bunlar Alison bir genelevde yaşamaya başlamadan önceydi. Zavallı annesi şu halini görse kahrından ölürdü herhalde.

"Neye güldüğünüzü merak ettim. Sizi gülerken görmek pek mümkün değil Bayan Taylor."

Alison toparlandı. Karşısında sabırla cevap bekleyen şüphe çe kecek kadar nazik kadını kırmak ya da yeni bir kaçış planıyla bu evde yaşayarak sahip olduğu huzurdan vazgeçmek istemiyordu.

Kendini zorlayarak, "Davete katılacağım," dedi.

Leydi Beatrice yerinden kalktı, gülümsüyordu.

"Memnun oldum. Artık sizi kendi halinize bırakabilirim. Ara bada çocuklar için aldığım hediyeler ve hanımları mutlu edecek birkaç küçük şey var. Sizi de unutmadım tabii."

"Bizi zaten yeterince düşünüyorsunuz. Daha fazlasına gerek yoktu."

Leydi Beatrice düşünceli gözlerle bir süre Alison'ı inceledi. Muh temelen sessizliğini koruyacak ve sonra da gizemli düşünceleriyle

beraber çekip gidecekti. Ancak bu sefer kadın her zaman yaptığı gibi sessiz tespitlerini kendine saklamak yerine Alison'ı dehşete dü şüren bir şey söyledi.

"Kimsiniz siz Bayan Taylor?"

Alison kusursuz bir kontrolle başını dik tutmayı ve her şeyi yoluna koymayı bilen yönetici tavrını sürdürmeyi başardı. "Anla yamadım."

"Sırrınızın ne olduğunu gerçekten merak ediyorum."

"Hiçbir sırrım yok, aksine birazcık bile ilgi çekici biri değilim."

Leydi Beatrice sarı saçlarına düşen gün ışığıyla iyice belirginle şen meleksi güzelliğini vurgulayan bir bilgelikle başını aşağı yukarı salladıktan sonra eski kaygısız haline büründü.

"Sizi görmek güzeldi, iyi günler Bayan Taylor."

"Sizi de öyle leydim. Her şey için teşekkür ederim."

Kadın gittikten sonra Alison kapıya yaslandı ve yeni bir sarsıntı ya karşı ne kadar savunmasız olduğunu bildiği hayatını düşünerek öfkeye kapıldı. Bu çaresizlik fazlasıyla bezdiriciydi.

Alison, geride bıraktığı iki hafta içinde ve Leydi Beatrice tarafından ayarlanan arabayla yaptıkları yolculuk süresince sadece hareket planı üzerine kafa yormuştu ve şüphesiz ki bu, onun durumunda biri için hiç de şaşırtıcı değildi. Eğer Abertillery Dükü'nün Brad field'daki evinin nasıl bir yer olduğu üzerine düşünecek zamanı olsaydı, muhtemelen içindeki karamsarlık onun adına konuşurdu. Ve yine muhtemelen haksızlık ederdi.

Bugüne geldiğinde ise kızıl-kahverengi tuğla taşlı yıpranmış duvarlarının akla getirdiği samimiyetin; sarmaşıklarla sarılı ön cephedeki güneşi yansıtan onlarca pencerenin sebep olduğu neşeye benzer hissin; zengin yeşilliğin içinde mutlu bir kadın gibi dikilen üç katlı büyük eve tartışılmaz bir karakter ve elbette ki ruh kattığını düşünüyordu. Sonuç olarak Alison, bu davetkâr görüntü karşısında *belki de* demekten kendini alamıyordu. Belki de endişelenmeyi bir süreliğine bırakmalıydı.

Toby ve Adam sahip oldukları iki bavulu, onları karşılamaya ge len uşaktan önce yüklenerek kendilerine gösterilen yönde, Alison'ın önünde ilerliyorlardı. Yaşlarına göre iri yarı çocuklardı. Buraya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelme nedenlerini öğrendiklerinde hayal kırıklığına uğramadıkları gibi, bundan memnun olmuş gibi görünme inceliğinde bile bulunmuşlardı. Belki de gerçekten memnunlardı. Alison alaycı şekilde güldü. Şüphesiz ki onların yaşındaki çocukların kadınlarla dolu bir evde yaşamaya mecbur bırakılmaları, öne çıkmaya başlayan erkek doğalarına yüklenmiş inceliksiz bir dayatmaydı.

Eşyaları giriş katının derinliklerinde küçük bir odaya götürüldü. Çocuklar ise aynı katta, Alison'a çok da uzak olmayan bir odaya alınmışlardı. Alison bu katın, tam da tercih ettiği gibi mürebbiyeler ve orta sınıf hizmetçiler için ayrıldığını fark ederek rahatladı.

Öte yandan, misafirler gelmeye devam ediyordu. Şimdiden evin nüfusu iki ailenin de katılımıyla yedi kişi daha artmıştı. Leydi Beatrice'in verdiği teminata güvenmek zorunda olsa da Alison, onu tanıyan birinin ortaya çıkacağı endişesiyle zar zor görebildiği bahçeden gözlerini ayıramıyordu.

Öyle sanıyordu ki kimsenin ondan ev sahipleriyle tanışmasını beklediği yoktu. Kendi tercihi de bu yöndeydi ama içindeki soylu kadın bugün hiç olmadığı kadar incinmeye meyilliydi. Sebebi, üç senedir ilk kez medeni bir toplantıya katılmış olması ya da derinlerinde gizlediği özlemdi. Bununla birlikte, duygularını göz ardı etmek de onun uzmanlıklarından biriydi.

Diğer konuklara olduğu gibi onun odasına da gönderilen programda yazdığına göre, ertesi gün bir piknik organizasyonu vardı. Alison pikniğe katılmayı hiç arzu etmiyordu ancak Leydi Beatrice'in program kâğıdının altına el yazısıyla bıraktığı not ona, üzerine düşünecek bir şey kalmadığı mesajını veriyordu.

Bayan Morley çocuklarla tanışmak istiyor Bayan Taylor. Yarın için organize ettiğimiz piknikte sizin de bulunmanızı özellikle istiyorum.

Geliş amacının ne olduğunun hatırlatılması Alison'ı biraz daha temkinli bir ruh haline sokmuştu elbette. Korkuyordu fakat biraz daha temkinli olmanın anlamı paranoyaklıktı. İtiraz etme lüksü olmadığı gibi vermek istediği imajı güçlendirmenin en iyi yolunun uyumlu davranmaktan geçtiğini de biliyordu. Bir fahişeye katlanmak yeterince zorken, şirret bir fahişe çekilecek çile değildi.

Kendi kendine asabi şekilde güldü ve önündeki birkaç günü yara almadan atlatmak için Tanrı'ya dua etmeye başladı.

Ertesi gün piknik için olabilecek en harika günlerden biriydi. Nisanın beşi için fazlasıyla ılık olan hava, bulutsuz gökyüzünde parlayan güneşin ilerleyen saatlerde etkisini artırmasıyla daha da ısınacak gibi görünüyordu.

Abertillery mülkü, bildiği kadarıyla dükalığın asıl arazisi kadar büyük olmayan bir toprak parçasında, Berkshire Kontluğu sınırında yer alıyordu. Fakat burasıyla ilgili akla gelebilecek en mütevazı niteliğin bile azımsanabilecek bir tanımlama olması mümkün değildi.

Gölün, malikâneye uzak tarafındaki kıyısına kurulan portatif masalar yirmi kişiyi ağırlayacak düzen ve bereketle kurulmuştu. Dört hizmetçi ve iki uşak sadece hanımların katılması planlanan bu küçük açık hava davetini başarıyla idare ediyor olsalar bile, Alison boş durmaktan hoşlanmadığı için servislerin hazırlanması ve malikâne mutfağından taşınan yiyeceklerin çıkarılmasına yardım ediyordu.

Toby ve Adam ise mürebbiyeler için hazırlanan daha küçük masalarda, diğerlerinden iki sıra uzaklıkta yemek yiyorlardı. Alison, geleceği kıtlık tehlikesiyle gölgelenmiş paranoyak bir anne içgüdüsüyle tepeleme doldurduğu iki tabak çöreği de alarak çocukların yanına gitti.

Ağzı dolu olan Toby, "Sizce burada balık var mıdır Bayan Taylor?" diyerek karşıladı onu.

"Sanırım vardır. Oldukça büyük bir göl." Tabakları masaya koyup çocukların dört elle çöreklere saldırmasını mutluluk içinde izledi. Sıska, uzun vücutları ve kocaman el-ayaklarıyla büyüme çağındaki çoğu çocuktan farklı değillerdi. Fırsatçı doğaları onlara, yemek bulduğunda stoklama içgüdüsü kazandırmıştı.

"Doğru," diye onayladı onu Toby. "Thames dışında hiç bu kadar büyük bir göl görmedim. Orada da balık yaşadığını hiç sanmam."

"Thames bir nehir Toby. Balık konusunda da haklısın. Hiçbir balık Thames'de yaşamayı aklından bile geçirmez. Hem balıklar zekâlarıyla ünlü hayvanlar değildirler. Belki buradayken sizin için de birer olta bulabiliriz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çocukların heyecanla birbirlerini dürttüklerini görünce Alison'ın içi merhametle doldu.

"Buraya gelme nedenimiz olan konuya gelecek olursak... Daha önce konuştuklarımızı hatırlıyorsunuz, değil mi? Bugün içinde sizi tanıştıracağım hanımefendinin sizden neler beklediğini anlatmıştım ama sizin isteklerinizin diğerlerinden aşağı olmadığını söylemeyi ihmal ettim." Adam'ın başak rengi saçlarını karıştırmak için uzandı. "Benim için çok değerlisiniz."

Toby ve Adam da ancak yaşıtları çocuklar kadar duygusal konuşmalardan hazzediyorlardı. İkisi de homurdanıp Alison'ın olmadığı uzak iki noktaya gözlerini diktiler.

"Burada yollarımızı ayırmak zorunda kalabiliriz, muhtemelen de öyle olacak ama bu, bir daha görüşmeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Adam muzip bir yanıt veremeden önce yaklaşmakta olan bir hanım grubu, dikkatlerini o yöne çekti.

Ev sahibesi Abertillery Düşesi ve Leydi Beatrice, birkaç hanımla birlikte belli ki masaların etrafında yürüyüş yapıyorlardı. Alison hanımların yoluna çıkmamak için yanında bulunduğu masaya doğru sokulurken, *belki de bizimle ilgilenmezler* diye umut etmekten kendini alamadı.

Kuşkusuz bu dileği yerine gelmeyecekti. Öyle görünüyor ki Leydi Beatrice de ne düşündüğünü anlamıştı, yüzündeki imalı gülüşten açıkça belli oluyordu bu.

"Bayan Taylor, geldiğinizi haber verdiler ama yanınıza uğramak için vaktim olmadı."

Ne münasebet demek istedi Alison.

"Jane, sana Bayan Taylor'dan bahsetmiştim."

Hamileliğinin son dönemlerini yaşayan güzeller guzeli Abertillery Düşesi, Alison'ın reveransı karşısında kaşlarını kaldırdı. Elbette bir fahişeden bu kadar nazik bir hareket beklemiyordu. O anda Alison, eskiden fahişe olduğu tahmin edilen bir kadının bir düşese neden takdim edilmesi gerektiğini anlamadığını fark etti ve düşüncesizliği yüzünden Leydi Beatrice'i tokatlamak istedi. İyi niyetli olduğu gerçekti ama aynı zamanda insanları bir proje, bir denek olarak gören katı yürekli cadının tekiydi de.

"Evet, Bayan Taylor'dan bahsettiğini hatırlıyorum. Gelebilmenize çok sevindim."

Alison düşesin sahici memnuniyetini neye yorması gerektiğini düşünürken, bir yandan da kaçınılmaz sohbet süresince hangi sesiyle konuşması gerektiğine kafa yoruyordu. Etrafında insanlar vardı, kendisinden beklenenler de öyle... Sonunda asil soyu için yetersiz, eski bir fahişe içinse dikkat çeken bir nezaketle düşese, "Sizinle tanışmak benim için bir onur ekselansları," dedi.

Eleştiren birkaç çift gözün moralini bozmasına izin vermeden, kısa süren sohbetleri süresince ekselanslarının sorularını yanıtladı ve Leydi Beatrice'in hem memnun hem de bir miktar muzip gülüşüne daha mütevazı, daha çekimser bir gülümsemeyle karşılık vererek hanımların yanlarından ayrılışını izledi.

Yemekten sonra hanımlar gölün üzerindeki hareketliliği izlemek ve söylediklerine göre yediklerini *sindirmek* için, göl kıyısı boyunca uzanan zümrüt yeşili çimlerin üzerine serilen renkli örtülerde oturmuş sohbet ediyorlardı. Alison ise kıyıdaki devrilmiş bir ağacın gövdesine ilişmiş, elmasını yiyerek suya yumurta bırakan ya da diğer yumurtaları yemeye çalışan yusufçukların aynalı yüzeydeki danslarını izliyordu.

Bayan Morley ile yaptıkları kısa ve sadece Leydi Beatrice'in katıldığı görüşme beklediğinden daha iyi geçmişti. Profesyonel bir iç rahatlığı ile paranoyak anne yanını uyaran vicdanı arasında kaldığı için Alison ne hissettiğinden tam olarak emin olamıyordu. Şüphesiz ki çocuklar için iyi olanı yapıyordu fakat... Derin, aç bir nefes aldı. Keşke karamsarlığından kurtulmak için temiz, hayat veren havayı içine çekmek yeterli olsaydı.

"İyi günler."

Alison kimseyi beklemediği için ve seneler içinde geliştirdiği savunma refleksinin bir parçası olarak ayağa fırlayıp arkasını döndü. Tatlı, sarışın kızı daha önce gördüğünü biliyordu, hatta onunla konuşmanın hayati önem taşıdığı bir zamanın çok taze, hassas anılarıyla uykusuz geceler geçirdiğini de hatırlıyordu. Henüz neler olduğunu tam olarak idrak edemese bile o anla ilgili resimler, zihninde kesik kesik çakan şimşekler gibi belirip kayboluyordu.

Leydi Miranda Retford... İsmin kafasında netleşmesiyle birlikte elindeki elma, çimenlerin arasına düşüp uzak bir yere yuvarlandı.

Ona korkuyu öğreten iki adamın merkezindeki bu masum kız... Kötülüğe bu kadar yakınken böylesine masum olmasında hastalıklı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir yan vardı. Fakat şeytan, masumiyete hayrandı. Kirlettiğinden emin olmak ve siyah kanının beyaz kanatlarda bıraktığı izi görmekten haz aldığı için...

Kurtulmak için çıkış arayan çılgın bir orman hayvanının telaşlı çaresizliğiyle çevreye bakındı. Gözleri olası düşmanlara karşı her yeri araştırıyordu. Eğer şeytan da gelmişse saklanacak zamanı var mıydı? Yeri var mıydı? Kuyruğunu yakalamaya çalışan bir köpek gibi kendi etrafında birkaç tur atmaması şansınaydı. Komik ama o anda, uzak bir hatıraya dönen soylu hayatının pervasızlığına bir daha sahip olup olamayacağı sorusu kafasında yankılandı.

"İyi misiniz?"

Düşüncelerine sızan ince ses, güneş tam da o an ilk defa tepelerinde parlamaya başlamış gibi tenini hafifçe ısıtmaya başladı. Yanakları yanıyordu fakat tam aksine dudakları, donmak üzereler miş gibi uyuşmuş bir haldeydi. Alison zaman kazanmak için başını önüne eğdi. Endişesini hafifletecek bir yol bulamamakla birlikte, tepkilerini kontrol edecek kadar kendinde olduğundan emin olmak için bu molaya ihtiyacı vardı.

Kızın ışıltılı mavi gözlerine bakmak için tüm gücünü kullandı. "Kusura bakmayın leydim," dedi, olabildiğince sakin kalarak. "Kimseyi beklemiyordum."

Leydi Miranda Retford kolayca gülümsedi. "Siz kusuruma bakmayın lütfen. İnsanlara sessizce yaklaşmaktan gizli bir keyif alıyorum sanırım. Ben Leydi Miranda Retford. Acaba beni hatırlıyor olabilir misiniz? Sizinle..."

Alison gözlerini tekrar civarda gezdirdi. Egzotik kuşlar gibi cıvıldayan kadınlar dışında kimseyi göremeyince kızın sözünü kesti. "Leydim, benimle konuşmanız pek uygun değil. Nişanlınız ya da akrabalarınız bundan memnun olmayacaklardır. Kaldı ki siz de bu kadar cesur davranmamalısınız."

Onunla konuşacaktı ama bunun, kendi planladığı ve hazırlıklarını yaptığı bir zamanda gerçekleşmesi gerekiyordu.

"Nişanlım York'ta," diye açıkladı kız. Alison hissettiği rahatlamayla ağaç gövdesine yığılırcasına oturdu. Parmaklarını birbirinin içine geçiren Leydi Miranda ise bayılma tehlikesine karşı Alison'ı endişeyle izliyordu. *Tabii ya* diye düşündü Alison. Fahişelerin hastalığa meyilli olduklarını düşünüyordu kız.

Tam da aklından geçirdiği gibi Leydi Miranda, "Arkadaşınızın durumunu merak etmiştim," diye mırıldandı. "O iyi mi?"

Alison başını olumlu anlamda salladı. Gerçeği söylemenin bir anlamı yoksa, birinin ölmek üzere olduğunu itiraf etmenin gereği de yoktu.

"Leydi Beatrice'le konuştum. Lütfen yanlış anlamayın... Daha önce bir miktar bağış yapmıştım ve desteklemeye devam etmek istiyorum. Belki bilmek istersiniz. Sizi takdir ediyorum."

Alison kalbinin sızladığını hissetti. Kız beklediğinden de masumdu. Oswald'a karşı koymak bir yana, onun olası niyetlerinden haberi bile olmayacaktı. Elbette Alison, o katilin Leydi Miranda ile ilgili kötü niyetleri olduğunu hesaba katarak fikir yürütüyordu. Böylesine şansa bırakılamayacak derecede ölümcül bir olasılığı göz ardı etmenin suça iştirak etmekten bir farkı yoktu.

"Toplumun ne düşündüğünün bir önemi yok. Geleceğimi başkaldırmaya cesareti olan, güçlü bir kadın hayalleriyle yapılandırmaya çalışıyorum." Bir metinden alıntıymış gibi duran tiradına devam etmeden önce kız çenesini gururla kaldırdı. "Leydi Beatrice'i çoğu kişinin aksine bu nedenle takdir eder ve ciddiye alırım. Uygunsuz bir durumda olduğumuzu kabul ediyorum ama korkarım ki bu hiç umurumda değil. Bence..."

Alison elini kaldırarak onu susturdu. "Sanırım ne demek istediğinizi anladım. Fakat sizin rahatlığınız için leydim... Lütfen diğerlerinin yanına gidin."

Leydi Miranda bir an öfkelenmiş göründü. Cömertliğinin reddedilmesi karşısında gururu incinen fakat bunu göstermek yerine öfkesini ortaya koymayı tercih eden kibir, Alison'a öyle tanıdık geldi ki birden gülmek istedi. Çok geçmeden kız yeniden dikkatini topladı ve belli belirsiz gülümseyerek diğer kadınlara baktıktan sonra Alison'a, "Sanırım haklısınız," dedi. "Gitsem iyi olur."

Alison onu incittiğini fark etmenin pişmanlığı içinde söyleyecek bir şeyler düşündü. Belki de bundan sonra konuşma fırsatları olmayacak ve kabalığı yüzünden kızın takdirini kaybedecekti. "Leydi Miranda," dedi çocukları yola koyarken kullandığı doğrudan ve bir miktar da sevecen ses tonuyla. "Sözlerimi kabalık değil, bir tedbir olarak değerlendirin lütfen. Şüpheniz olmasın ki daha uygun şartlar altında sizinle konuşmayı çok isterim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Leydi Miranda omzunun üzerinden ona o sırada pek de güvenmediğini gösteren oldukça şüpheli bir bakış attı. Kafası karışmış gibiydi. Dahası eğleniyor gibi de görünüyordu ki bu hali Alison'ın içindeki alışılagelmiş koruma duygusunu harekete geçirdi. Ne olursa olsun, onu tehlikeden uzak tutmak için elinden geleni yapacaktı.

Yusufçukların ilginç hayatını gözlemlediği sakin hayatına dönmeye kendini hazırladığı sırada, Lord Oswald'ın içinde olmadığı diğer en kötü olasılık kaçınılmaz bir netlikle gözlerinin önünde belirdi.

Leydi Miranda buraya kiminle gelmişti?

İçinden sorduğu sorunun cevabı, en işini bilen medyumu bile dehşete düşürecek bir netlikle hemen arkasından geldi.

"Bayan Taylor?"

Alison karşı kıyıyla arasındaki mesafeyi ölçüp ne kadar sürede oraya yüzeceğini düşünürken, Wakefield Markisi, "Varlığınızı umursamak zorunda kalmaktan ve açık itaatsizliğinizden hiç memnun değilim," diyerek, Alison'ın düşünmek ve nihayetinde hareket geçmekle ilgili tüm savunmasını yerle bir etti. Ağır ağır arkasını döndü ve soluk mavi gözlerin içine göstermelik bir cesaretle baktı. Ne diyebilirdi ki? Hayatın tatlı gülüşünü bahşettiği insanlardan biri değildi.

Aklının alamayacağı bir hızla, hatta o arabaya bindirilişindeki profesyonelliğinin ötesinde bir incelikle, bulunduğu yerin birkaç metre ötesindeki büyük meşe ağacının göle bakan yüzüne çekildi ve geri çekilme arzusunun bir sonucu olarak Alison, sırtını ağacın kalın gövdesine yasladı.

"Aksini düşünmeniz için size fırsat vererek hata ettiğimi görüyorum ama bilmeniz gerekiyor Bayan Taylor," dedi adam bir adım ötesinden. "İki sene önce vadettiğim gibi, hayatınızı zindana çevirmek benim için çocuk oyuncağı."

7

1819, Londra

Hatıralar...

Felaketlerin gelmeden önce küçük işaretler verdiği rivayet edilir. Alison bu gecenin gündüzünde geçirdiği huzursuz saatlere bir anlam yüklemiş olsaydı, Skittle'a tetikte olmasını söyleyebilirdi. Hoş söyleseydi bile fark etmezdi, Skittle'ın karşılaştıkları ilk andan beri bildiğini okumak gibi kendine has bir özelliği vardı.

Alison evden ayrılışının hemen sonrasında annesinin Londra'daki ahbaplarından birini ziyaret etmek üzere harekete geçmiş, zar zor bulduğu adrese ulaştığı sırada da geride bıraktığını düşündüğü tehdidin onu buraya kadar takip ettiğini fark etmişti. Bir süreliğine sığınmayı planlandığı evin izlenmekte olduğunu fark etmesinin nedeni aşırı uyarılmış hisleri ya da Tanrı'nın başka bir lütfu olabilirdi. Alison evin etrafında dikkat çekici bir sinsilikle hareket eden iki adamı gördüğünde, içinde bulunduğu duruma hiç de uymayan bir kontrolle oradan uzaklaşmış ve arkasında uzanıp giden kalabalık caddeye dalmıştı.

Diğer adreslerde şansını denemeye kalkışamayacak kadar çok korktuğu bir gerçekti. Elindeki para da onu uzun süre idare edemeyecek kadar azdı. Çetin geçen bir düşünme sürecinin ardından,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Londra'ya doğru yaptıkları araba yolculuğu sonunda Skittle'ın eline tutuşturduğu süslü yazılı ve mühürlü adres kağıdındaki, şehrin pek de tekin olmayan mahallelerinden birini işaret eden adrese gitmeye karar vermişti.

Geldiği yerin bir genelev olduğunu anladığında yaşadığı dehşeti ömrünün sonuna kadar unutmayacaktı. Kaçmaya çalışırken küçük çantasını düşürüşünü, aniden bastıran yağmurdan kaçarken saklandığı saçak altında nasıl titrediğini ve çığlık atarak kaçmak istediği evin kapısında dikilen büyüleyici Skittle'la göz göze geldiğinde hissettiği umut ve endişeyi de unutmayacaktı.

Bir fahişe olmasının hiçbir önemi yoktu, Skittle ona güven veriyordu. Eğer o elini uzatmasaydı öleceğini bildiği için mi, yoksa onun koşulsuz koruma güdüsüne sahip bir tür anne saldırganlığına sahip olmasından etkilendiği için mi bilmiyordu ama Alison ona, hayatında hiç kimseye güvenmediği kadar çok güveniyordu. Gerçi Skittle, kimsenin annesi olmadığını defalarca ve üzerine basarak söylemekten keyif alıyordu.

Eve yerleşmek Alison için hayatının belki de en büyük adımlarından biriydi. O bir soylunun kızıydı. Kanı, soyunun sağladığı mavilikte akıyor muydu bilinmez ama Alison bir soylu olmayı her zaman gurur kaynağı olarak görmüş ve öngörülebilir bu kibrin hakkı olduğunu bilerek yetiştirilmişti. Fahişelerle yaşamak ise tarifi mümkün olmayan bir deneyimdi. Onların işlerine karışmıyordu, hatta günün belirli bir saatinden sonra kendini odasına kilitliyor ve kadınların -şoke edici olduğu kadar dehşete düşüren- sıklıkla yırtılan giysilerini tamir ederek işe yaramaya çalışıyordu.

Bu noktaya gelene kadar annesinin arkadaşlarına ulaşma planları devam etmişti elbette ama Lord Oswald'ın, onun yaşadığına dair bir fikre dahi kapılacak olması ihtimalinin neden olduğu dehşet, attığı tek adıma karşılık iki adım geriye giden Alison'a umutsuz bir çaba içinde olduğunu düşündürüyordu.

Skittle'ın –onun deyimiyle– *özel zevk evinde* yaşamaya başlamasının üzerinden yaklaşık bir sene geçmişti. Hayatı kusursuz olmaktan çok uzaktı ama yaşadığı bu evin tuhaf güvenlik çeperinin içinde daha önce hiç olmadığı kadar korunduğunu hissediyordu. Lord Oswald'ın onu burada aramayı akıl edemeyecek olması bir yana, Alison birlikte yaşadığı kadınların daha önceki hayatında tanıdığı tüm insanların aksine, bir deniz enginliğine erişmiş sadakatlerine güveniyordu. Aralarında tuhaf, sessiz bir anlaşma ve gizli bir benimseyiş vardı. Bununla birlikte, kadınların müşterileri ise Alison'ı ya görmüyor ya da ondan uzak durmaları gerektiğini bilecek kadar Skittle'dan korkuyorlardı.

Nisan'ın dördünü beşine bağlayan gece yarısıydı. Alison için derin uyku günleri aylar önce sona ermişti ama öyle olmasaydı bile kadınların mezardakileri uyandırmaya yetecek *Banshee* çığlıklarına kayıtsız kalması olanaksızdı. Yorganını fırlatıp telaşla yataktan kalktı ve kapıya koştu. Taşkınlık yapan bir müşteri tehlikesine karşın dışarı çıkmaması Skittle'ın talimatıydı, bu yüzden yanağını kapıya yapıştırıp dinlemeye çalıştı.

Çok geçmeden erkek haykırışları ve artan kadın çığlıkları kakofonik bir uğultuya dönüştü. Sesler ince kapıyı aşıp Alison'a ulaşsa dahi, insanüstü bir yaratık olmayan biri için ne konuşulduğunu anlamak mümkün değildi. Alison, seslerin Skittle'ın odasıyla bağlantıyı sağlayan diğer kapıya doğru ilerlediğini fark edince o tarafa doğru koştu.

Taşkın çığlıklar Skittle'ın odasına dolmuştu ki bu, birilerinin canının fena halde yanacağı anlamına geliyordu. Her şey beklenen bir taşkınlıktan ibaret olsaydı tabii... Beklediği tepkinin gelmemesini fazlasıyla ürkütücü bulan Alison, kaşlarını endişeyle çattı.

Sonra bir adamın tüm sesleri ezip geçen baskın sesini işitti. "Mariah Bowman sen misin?" diyordu adam.

Mariah Bowman da kimdi? Yanlış kişiyi arıyor olduklarına dair düşünce kısa süreliğine zihnini meşgul etti. Alison kendini teskin çabalarına devam edebilirdi ama o da biliyordu ki çalışan kadınların hiçbiri gerçek adını kullanmıyordu.

"Kim soruyor?" dedi Skittle, o kendine has kırık Irlanda aksanıyla.

"Wakefield Markisi." Açıklama yapmak adamın hiç hoşuna gitmemiş olmalıydı.

"Ziyaretinizi neye borçluyum saygıdeğer lordum? Kızlarımdan birini sizinle ilgilenmesi için çağırtayım derdim ama sizi daha fazla sinirlendirmek istemiyorum."

Skittle'ın alaycılığına karşılık adam sadece, "Sen misin?" dedi. Fakat sesi bir aslanın mırlaması kadar güven vericiydi. Muhtemelen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu, sabrının taşırılmaması gerektiği konusunda yaptığı son uyarıydı. Ve hepsi bir araya geldiğinde Alison, Skittle'a ateşle oynadığını söylemek istiyordu.

"Annem zamanında öyle bir hata yapmış olmalı. Skittle denmesini tercih ederim."

Alison kendine engel olamayıp kapıyı hafifçe araladı. Skittle beyaz, ince geceliği ve sırtının ortasına kadar uzanan simsiyah saçlarıyla iblis ordusunu karşısına almış, ufak tefek ama kudretini sorgulamaya kalkacak olan aptalı un ufak etmeye hazır bir tanrıçaya benziyordu.

Alison'ın göğsünü kabartan gurur, kapının önündeki adamı gördüğü ana kadar sürdü. Her zaman algıları açık bir kız olmuştu. Lord Oswald'ın içindeki kötülüğü görebilmesi için gözündeki perdenin kalkması gerekmiş olsa bile, ona karşı her zaman tetikte kalmasını sağlayan bir tür savunma geliştirmişti. Geriye baktığında, kendi kaderi üzerine yapılan sohbeti dinlemek için tehlikeye girme nedeni de bu savunma içgüdüsüydü. Ve şu anda hayatta olmasını da bu içgüdülere borçluydu.

Karşısındaki adam ise sağduyu sahibi olsun ya da olmasın, her insanı geri adım atmaya zorlayan ilkel bir güçle donatılmıştı. Kendisinin de açıkladığı gibi adam tam bir soyluydu. Soğuk kanın bahşettiği bilinç ve buna muktedir olmanın hakkıyla kalıplaşmış dimdik duruşu, adının tüm ülkeye yayılan ünü gibi etkileyiciydi. Öte yandan, Alison'ın ilk tespitinde de yer aldığı gibi onun vahşi yönünü göz ardı etmek mümkün değildi.

Uzun boyluydu ve gücünün zirvesindeki bir seyis kadar yapılıydı. Alison, tedirgin fakat araştırmayı kesemeyen gözlerini adamın üzerinde gezdirmeyi sürdürdü ve o zaman beyaz gömleğindeki azımsanamayacak miktardaki kan lekelerini fark edip istemsizce kapıyı bir miktar kapadı. Ancak bu sakınma anı, Skittle'ın sesiyle yerini tazelenmiş bir meraka bıraktı.

"Mariah Bowman benim," dedi Skittle.

"Ulrich ve Patrick Bowman senin kardeşlerin mi?" Adamın monoton sesinin altında mevcut olan tehdit ve hırlayan bir yaratığın gerilimini ziyadesiyle andıran titreşim Alison'ı ürpertti.

Saniyeler içinde, gerginliği biraz daha tırmandıran boğucu bir sessizlik oluştu ve Alison, Skittle'ın bir an önce cevap vermesi için sessizce dua etmeye başladı.

Şüphesiz ki Skittle bile o adamla baş edemezdi.

Tanrı dualarını duydu ve canından çok sevdiği kadın, "Evet, ne olmuş?" dedi.

"Buradalar mı?"

"Bilmem, olabilir de olmayabilir de. Kardeşlerimi neden arıyorsunuz lordum?"

Adam duygusuzca, "Soygun ve öldürmeye teşebbüs," diye açıkladı. "İşimizi zorlaştırma Mariah Bowman. Nerede olduklarını söyle."

"Bilmiyorum, ikisini de uzun zamandır görmüyorum."

Soylu, sağ elindeki –Alison'ın daha önce fark etmediği– kamçıyı hafifçe salladı. "Bu durumda bütün kızları sorguya almamız gerekebilir ki..." Sesinin tonu, duruşu ve çabasızca verdiği mesaj yeterince ürkütücü değilmiş gibi adam tam zamanında ve cümlenin en can alıcı yerinde duraksadı. Sonra, "Bunu ben bile istemem Bayan Bowman," diye bitirdi sözlerini.

Kendi adına hissettiği endişeyle panikleyen Alison, arkasındaki odada saklanacak muhtelif yerleri gözden geçirdi. Kimliğini açığa çıkaracak bir yüzleşmenin ailesinin hayatına mal olabileceğini böyle açık bir şekilde hatırlamasının üzerinden uzun zaman geçmişti.

"Kızların dünyadan haberi yok lordum. Ve az önce söylediğim gibi küçük Uli de Patrick de burada değil." Skittle'ın sesinde dakikalar önceki kendine güvenden eser yoktu. Buna rağmen cesurca kuyruğu dik tutmaya çalışıyordu.

Markinin arkasındaki üniformalı ve silahlı altı görevlinin arasından telaşlı bir tanesi öne çıktı ve lorda sessizce bir şeyler söyledi. Alison daha önce Bow Caddesi polis teşkilatından birini görmediği halde adamların sıradan polisler olmadığını düşündü. Marki başını sallayarak haberi getiren adamı onayladıktan sonra Skittle'a ürpertici bir soğuklukla baktı ve "Kadını alın," dedi.

Alison bir şey hissetmeye kalmadan, koridor kadınların çığlıkları ve yabani bir hayvan gibi haykıran bir erkeğin gün yüzü görmemiş küfürleriyle gürültüye boğuldu. Skittle, "Ulrich," diyerek ileri atıldı ama üniformalılardan biri onu kollarından tutarak engelledi. Marki odadan çıkmak üzere geri dönmüştü. Sırtına atlayacakmış gibi öne fırlayan Skittle'ı görmemişti ya da onu dikkate almayacak kadar değersiz buluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alison odasının koridora açılan ana kapısına koştu. Olan biteni çözümlemeye çalışan zihninde girdaplar dönüyordu. Fakat önemi yoktu... O, burada kaldığı süre içinde bazı şeyleri göz ardı etmesi gerektiğini öğrenmişti. Kaldı ki tüm bu bulanıklığın içinde Skittle'ın başının dertte olduğu ezici gerçeğinden başka bir şeye odaklanması da mümkün değildi.

Kapıyı araladı, alıkonulmamak için direnen genç adamın çılgın mücadelesini ne hissedeceğini bilemeden izledi. Bu hissizlik hali, Skittle'ın iki üniformalı polis tarafından çekiştirilerek odasından çıkartıldığını görene kadar devam etti. Onu götürüyor olamazlardı. Alison delirmiş gibi etrafına bakındı. Onun için, kendisi için sonuçları yıkıcı olmayan bir çözüm arıyordu.

Eriyip giden o kısacık zaman içinde, "Bırakın beni! Ben bir şey yapmadım!" diye defalarca bağırdı Ulrich. Sesi Bedlam koridorlarında yankılanıyormuş gibi çılgıncaydı ve öngörülemez potansiyelini ortaya koyuyordu. Öyle büyük bir güçle savaşıyordu ki iki adam onu kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

Tek kelime etmeden eşlikçileriyle birlikte doğruca önüne bakarak yürüyen Skittle, gözlerini Alison'ın kapısına doğru çevirdi ve ona sevecen bir tebessüm etti. Sanki başına gelecekleri çok önceden biliyordu da zamanının geldiğini kabullenerek yüce gönüllülük sergiliyordu. Üstelik, o tek tebessümde Alison'a uslu durmasını tembihleyen bir yatıştırıcılık vardı. Alison yanağından süzülen bir damla yaş kadar emindi ki, Skittle giderse... devam edemezdi.

Markinin sert sesi, puslu düşüncelerinin arasına yıldırım gibi düştü, onu gerçeğe döndürdü. "Odaları arayın ve kadınları sorgulayın. Bu gece, Patrick Bowman'ın saklandığı delikten çıkartılmasını istiyorum."

Bu gerçekten yaşanıyor olamazdı. Alison geri çekildi ve kapıyı kapayıp odanın ortasına doğru ilerledi. Sesi duyulmadığına göre Ulrich dışarıya çıkartılmış olmalıydı. Şüphesiz ki Skittle'ı da götüreceklerdi. Alison tüm bunların nereye varacağını bilmediği gibi bunu görmek de istemiyordu ama en kesin olan şeye odaklanması gerektiğinin farkındaydı. Sorgulanmak üzere olabileceği gerçeğine.

Kapısı hızla açıldı ve içeri giren üniformalı adam ona kapıya doğru yaklaşmasını işaret etti. Alison bir saniye tereddüt ettikten sonra söyleneni yapmak üzere harekete geçti. Kapının önüne geldiğinde duraksadı, göze batmamak için geliştirdiği savunma yöntemlerinden hiçbiri onu böyle bir duruma hazırlamamıştı. Zira şu anda gözler bütünüyle onun üzerindeydi.

"Geride dur ve işimizi zorlaştırma," dedi arkasında aniden beliren bir başka polis. Alison o adamı da geçti ve bir adım sonra dışarıdaydı. Koridorda esen soğuk rüzgârı hissedene kadar üzerinde sadece bir gecelik olduğunu fark edememişti. O anda da kollarını soğuktan titreyen gövdesine dolayıp kapının dışında durdu ve gözleriyle Skittle'ı aradı. Fakat koridordaki kalabalık, Alison'ın kendi önündeki yirmi santimden ötesini görmesine izin vermiyordu.

Adamın, aramasını bitirip odadan çıkması bir dakika bile sürmedi. Alison sorgu sırasının geldiğini düşünerek olduğu yerde büzülmek istedi fakat üniformalı polis, Alison'ı vücuduyla duvara doğru itip aynısını diğer kadınlara yapmak üzere harekete geçti. Tavırları kabaydı, fahişelerle uğraşmak zorunda kaldığı için hayata sövüyor gibiydi ve açıkça kadınları suçladığı için pek de nazik davranmıyordu.

Kadınlar için alışıldık bir durumdu bu. Maruz kaldıkları muamele yüzünden ne sorun çıkarıyorlar ne de alınganlık gösterip surat asıyorlardı. Birkaç endişeli yüz dışında çoğu bezginlik içindeydi.

Alison merak edip gözlerini biraz daha ileri noktalara çevirdiğinde *onu* gördü. Marki adamların gerisinde, bacakları ayrık ve kollarını arkasında birleştirmiş halde olan biteni izliyordu. Gazetelerde hakkında çıkan haberlerde yazıldığı gibi tam bir hükümrandı.

Herkes kenara çekilince, üniformalıların arasından diğerlerinden daha kıdemli görünen biri öne çıktı.

"Patrick Bowman bir kanun kaçağıdır. Yerini biliyor ve bizden saklıyorsanız kanuna karşı büyük suç işlemiş oluyorsunuz." Skittle'ı işaret etti. "Bunu karşılıksız bırakmayız. Newgate'te fahişelere pek iyi davranmadıklarını en iyi fahişeler bilir."

Skittle'ı tutan adam, kanuni görünmekten uzak bu tehdidi duyunca onu acımasızca çekiştirmeye başladı. Tanrı aşkına, ona zarar vereceklerdi. Alison ne yapacağını bilmez bir halde kapıya doğru bir adım attı önce. Fakat kadınlardan biri kolunu çekerek onu duvara yapıştırıp bir nevi korumaya aldı.

Alison minnet duyacak durumda değildi. Nutuk atıp tehditler savurmaya devam eden adama ulaşamayacağını anlamayacak kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şuurunu kaybetmemişti henüz. Öte yandan, sessiz ve adamlarının aksine duygusuzca olan biteni izleyen soyluya ulaşırsa belki ona...

İnkâr ettiği bu durumu başını iki yana sallayarak protesto etti. Skittle'ı götürmelerine, daha kötüsü ona zarar vermelerine müsaade etmekten daha büyük bir ihanet düşünemiyordu. Burada öğrendiği en önemli şeylerden biri de, kadınların birbirinin arkasını kollamak zorunda olduğuydu. Cesaretle başını kaldırdı ve gözlerini hedefindeki soyluya çevirdi. Alison, onları bir hata yaptıklarına ikna edecek, en azından düşünmeleri için onlara bir neden verecek hitabet ve takdim yeteneğiyle donatılmış akıllı bir kızdı.

Hedefine doğru birkaç çekingen adımla ilerledi. Sonra, ilk duyduğu andan beri ürpermesine neden olan o ses ve sözcüklerdeki anlam yüzünden dondu kaldı. Wakefield Markisi, "Şunu ayak altından çekin," diyordu. Kendisinden bahsedildiğini anlayan Alison birileri ona ulaşamadan adama yöneldi ve "Lordum..." diye fısıldadı. "Lütfen..."

Marki yüzüne öyle acı verici bir küçümsemeyle baktı ki Alison ateş basan yüzünün, donma belirtileri gösteriyormuş gibi ağır ağır uyuşmaya başladığını hissetti. Yalvarmak ya da mantıklı bir açıklama yapmakla ilgili her şey bir anda silindi ve kız hiçbir zaman alışamayacağını bildiği bu aşağılamaya karşı kendini savunmak istedi. Buna rağmen, "Lütfen, beni dinleyin," diyerek gururunu ardında bırakmayı denedi.

"Fahişeyi ayağımın altında çekmenizi söyledim. Duymadınız mı?"

Alison olduğu yerde kaldı. Vücudu, onu eyleme geçirecek ateşle birlikte donmuş gibiydi. Söylemek için aklında özenle sıraladığı kelimeler hiç mevcut olmamışlar gibi silinip yerini hisleri gibi derin bir boşluğa bıraktılar. Fakat bu boşluğun içinde tek bir cümle, tüm eylemlerini, duygularını harekete geçiren bir güçle yankılandı.

Ben fahişe değilim!

Marki yanından geçip giderken ve bunu yaptığı sırada Alison'ı bir liman dubası gibi kenara iterken, kızın büyük baskı altındaki içerlemeyle dolu aklından, kendini savunmanın tek bir hali geçiyordu.

Zaptetmek amacıyla uzanan kollar kendisine erişmeden önce onlardan kurtulup markinin önüne geçti ve gözlerinin içine baktı. Eline geçense buz gibi, ümit ve cesaret kırıcı başka bir hakaretti.

"Yok ol gözümün önünden."

Kendine hâkim olmasını sağlayacak gücü olsaydı bile o güce tutunup tutunamayacağını bilemeyen Alison, hakkı olan asaletin gerektirdiği şekilde, tıpkı hakarete uğramış soylu bir kadının yapacağı gibi ona mağrur, güçlü bir tokat attı.

Bir savaş meydanında patlayan bombanın tahribatı ancak böyle bir sessizlikle açıklanabilirdi. Kimse tek kelime edemediği gibi, ayarlanabilir yüzüğünde çıkıntı yapan metalin markinin yüzünde açtığı yaraya bakarak dehşete düşen Alison da eliyle ağzını kapamaktan başka bir şey yapamadı.

Kan, markinin yanağından çenesine doğru ağır ağır süzülürken hissettiği dehşet, utanç ve korkunun birleşimi mide bulandırıcı başka bir duyguya dönüşüyordu. Alison bir adım geri gitti, aslında adamın açık renk gözlerinde gördüğü şey, ona eteklerini toplayarak kaçmasını öğütlüyordu. *Kaç ve bir daha geri gelme Alison* diyen ses de kafasının içinde yankılanıyordu.

Fakat Alison yapamadı.

Wakefield Markisi onu kolundan tutarak çekti ve zahmetsizce savurarak odalardan birine soktu.

"Alison!" diye haykırdı Skittle. "Alison'ıma dokunma! Yemin ederim seni öldürürüm. Bırak kızımı, bırak onu! Bırak!"

Skittle'ın öfkeli çığlıkları arta dursun, çarpan kapının gerisinde kalan tehditlerden çok daha büyük bir sorunla karşı karşıya kalan Alison'ın dehşeti, hayatı adına hissettiği korkuyla birlikte büyüyordu.

Bir anda kendini, sağ yanağı ve vücudunun ön yüzü soğuk duvara dayanmış halde bulmuştu ve adamın zorlamasıyla geriye doğru bükülen, bir sene önceki kazada zarar gören omzu sızlıyordu.

Nefes nefese, dişlerinin arasından, "Bırak beni," diye inler gibi fısıldadı. Aksine marki biraz daha yaklaştı ve vücuduyla onu duvara iyice bastırarak sabitledi. Öfkesi kesindi, yoğundu ve yakıyordu.

"Bu ne cüret," diye hırladı Alison'ın kulağına doğru ve şüphesiz ki nefesi, öfkesi kadar sıcaktı. "Bu nasıl bir aptallık?"

"Bırakın beni, lütfen..."

"Ölümüne mi susadın sen?" Sesi daha yumuşak ama daha korkutucuydu şimdi.

"Ö-özür dilerim... Ne yaptığımı bilmiyordum... İstemedim."

Ve adam tekrar fısıldadı. "İstemedin mi sahiden? Fakat bu kesinlikle karşılıksız kalamaz."

Kolu Alison'ın gövdesine dolandı, uzun parmakları kızın boynunu yılan gibi kavradı. Vücudunun baskısı devam ediyordu ve abluka altındaki Alison, umutsuzca bir daha nefes alamayacakmış gibi hissediyordu. Böyle bir pozisyonda, markinin ciddi bir fiziksel zarar vermiyor oluşunu bir lüks olarak değerlendirmek saçmalık olurdu. Çünkü Alison, adamın tıpkı onun yaptığı gibi kanını akıtmasını bu yıldırıcı yakınlığa tercih edecek kadar utanmıştı.

Daha fazlası ne olabilir diye düşünmek bariz bir hataydı ve tam da bunu kanıtlamak ister gibi adam, kızın nefesini tümden kesen bir şey yaptı. Başını eğdi... Burnuyla kulağını hafifçe dürtüp alev gibi nefesini dışarıya verdi ve Alison'ı donmak üzere olsa dahi, asla elini uzatmak istemeyeceği türden bir ateş içinde bıraktı.

Korku... Alison uzun zamandır hayatını yöneten en baskın duyguyu yakinen tanıyor ve elbette kanıksıyordu. Baskın ve yılmaz... Gelgelelim korkunun da türleri olduğunu, dahası bu korkunun çok derin bir duyguyla bütünleştiğini ve tenindeki kavuran sıcaklığı eriyik bir ateşe çevirerek içine akıyormuş hissini yaratabileceğini bilmiyordu.

İstemsizce ve... kaçınılmaz olarak inledi.

Ve bu, markinin güler gibi fakat neşeyle ilgisi olmayan bir ses çıkarmasına sebep oldu. Konuştuğunda ise sesi, öfkesi biraz daha artmış gibi kısık ve pürüzlüydü.

"Seni adamlarıma vermem gerekiyor, bunu yapmak benim görevim."

Alison sessizce iç geçirdi. Başına gelmek üzere olan şeyi acı verici bir yavaşlıkla idrak ediyordu. Elinde bunu önleyecek bir şey yoktu. Adı, unvanı, saygınlığı... Boynundaki el gevşedi fakat geri çekilmeyip, olduğu yerde okşar gibi gezinerek yavaşça kızın sinesine doğru indi. Teninin küçük bir kısmını açıkta bırakan mütevazı geceliği içinde Alison'ın bu dokunuştan kaçması, göğsünün yan tarafındaki kabarıklığı okşar gibi kayan parmakların neden olduğu nefes kesen hissi görmezden gelmesi kadar imkânsızdı. Tuhaf olan, sanki bu dokunuşların hiçbiri kasıtlı değildi. Amacı nezaket olmasa bile, onu tuhaf bir nezaketle saran adamın sanki kendi yaptıkları üzerinde bir kontrolü yoktu.

Alison gözlerini sımsıkı yumdu. Ağzındaki cehennem kuruluğuna rağmen yutkunma refleksine engel olamıyordu. Beline, göğüslerinin tam altına kenetlenen elin acı verici şekilde farkındaydı... Ve Alison, bu yakınlığın verdiği histen kurtulmasını tembihleyen mantıklı yanıyla, bir adım öteye gitmesini fısıldayan aklından bağımsız bir içgüdünün çetin savaşında çaresizce kıvranıyordu. Bir adım ötede onu neyin beklediğini ise gerçekten bilmiyordu.

Yeterince zor durumda değilmiş gibi, adamın başparmağı yavaşça göğsünün altındaki şişkinliğe dokunup yukarıya doğru ilerlemeye başladı. Alison da titremeye... Sırtı, erkeğin sert göğsüne tamamen ve uygunsuzca yapışmıştı. Kulağının dibindeki gürültülü nefesler zarif, sıcak bir zımpara gibi tenine dokunuyordu. Alison o an iffetinin, ince bir kâğıdın utanç verici direncini kırmaya eşdeğer bir güce bağlı olduğunu anladı ve bu içini, itiraf etmeye cesaret edemeyeceği bir heyecanla doldurdu... vücudu istemsizce arkaya doğru büküldü.

Bütünüyle birleşmelerini sağlayan da bu oldu.

Bir saniye öncesine kadar ikisine ait solukların gürültüsüyle dolu olan oda, ani bir sessizliğe büründü ve ikisi kıpırdamadan öylece kaldılar. Alison bel oyuğuna dayanan bariz sertliği hissedince yeniden ve çok daha hızla nefes almaya başladı. O şeyin ne anlama geldiğini anlamasını sağlayan içgüdüleri müthiş bir şekilde uyarılmıştı. Parmakları duvarın sert yüzeyinde pençe şeklinde büküldü, alnı ise elleri arasındaki boşlukta soğuk yüzeyi teninin sıcaklığıyla ısıtıyordu.

Erkek, kızın halata benzeyen örgüsünü omzunun üzerinden çekip sırtına doğru serbest bırakarak kulağına doğru eğildi ve bir âşığın sesiyle, "Kızıştın, değil mi?" diye fısıldadı. "Fakat sana istediğini ben veremem. Ve şimdi sana söyleyeceğimi aklından çıkarma fahişe... Bir daha yoluma çıkacak olursan yemin ediyorum hayatını zindana çeviririm."

Birkaç saniye sonra Alison yalnızdı.

8

1821, Londra

Hakkını vermeliydi, Alison Taylor kontrolünü kolay kolay kaybetmiyordu. Dahası Tristan, ilk birkaç saniyelik korkunun hemen sonrasında bir tür meydan okuma gözlemlemiş olduğundan da emindi. Bu, eğlenceli olabilirdi, tabii Tristan eğlenmek istiyor olsaydı. Aksine uzun süren yolculuk ve Miranda'yı bir fahişeyle konuşurken gördüğünde hissettiği son derece anlaşılabilir hiddet, uzun süre keyfinin yerine gelmeyeceğini garanti etmişti.

Alison Taylor, "Kuzeninizle karşılaşmayı beklemiyordum," deme cesaretini gösterdi.

"Tesadüfler ayarlanmamış ihtimallerdir Bayan Taylor."

"Bu değildi... Leydi Beatrice'in arzusu üzerine buradayım. Çocuklarla ilgili bir konu vardı ve..."

"Öyle olduğunu farz edelim. Leydi Miranda'dan uzak durmanız gerekiyordu."

"Leydim beni gafil avladı."

Kadının kızıl kahve gözlerinde savaşçı bir ifade belirdi. Son iki karşılaşmalarında gösterdiği ürkek fare tavrına karşılık bu, dikkat çekici bir farklılıktı. Tristan'ın onu hatırladığını anlamak, kaçınılmaz sonunu görebilmesini sağlamış ve ona son dakikalarında cesurca savaştığıyla övünebileceğini düşündürmüş olabilirdi. Bir

fahişenin düşünce tarzına göre ne kadar da masum bir yaklaşımdı böyle. Aslına bakılırsa, kumaşının ne olduğunu çözemediği boz rengi kalın elbisesi ve soluk kahverengi rezil başlığıyla kötü yola düşmenin eşiğinde bir mürebbiyeye daha çok benziyordu. Üstelik ses tonu ve konuşma şekli de bir zamanlar iyi bir eğitim aldığını düşündürüyordu.

Varsayımları Tristan'ı bir yerlere götürebilirdi, muhtemelen varacağı yargı kusursuz ve isabetli olacaktı. Sonuç olarak onun buradan gönderilmesini sağlamak ve Miranda'ya yaklaşmasını engelleyecek birkaç önlem almak işini görecekti. Fakat bir yanı onun neyin peşinde olduğunu kendine itiraf ettiğinden de büyük bir arzuyla bilmek istiyordu.

"Para peşinde misiniz?" Bu, bir sorudan ziyade vardığı en açık ve tartışmaya kapalı yargıydı.

Kadının minik, dolgun dudakları birkaç kez açılıp kapanınca ister istemez Tristan'ın dikkati o noktaya yöneldi. Güzel bir ağzı vardı, bunu daha önce de fark ettiğini unutamazdı. Yıpranmamış, şaşırtıcı derecede pürüzsüz bir ten, egzotik gözler ve aldatıcı bir masumiyetle tamamlanmış yüz, mütevazı fakat ilginçti.

Tristan'ın öfkesi vücut ısısı gibi birden arttı. Taviz vermekten hoşlanmazdı ama ona karşı bu hataya düşüşü ilk değildi. Onun gibilerin daha kolay anlayabileceği dilden yineledi sorusunu. "Derdiniz para mı?"

"Hangimizin değil ki?" dedi kadın gayet kendinden emin görünerek. "Ama ima ettiğiniz şekilde değil," diye ekledi çok geçmeden. Sanki bu açıklamayı yapmak gururunu kırıyormuş gibi isteksizdi. Öte yandan sesinin titreyişinde fazlasıyla insancıl bir şeyler vardı. "Umut Evi için çalışıyoruz fakat kuzeninizi buna dahil etmeyi düşünmedim. Leydinin ziyaretçilerden biri olduğundan haberim bile yoktu."

"Diğer misafirlerden para kopartmaktan pek bir farkı yok. Bayan Taylor, korkarım ki boş uyarılarda bulunduğum yönünde yanlış bir fikre kapıldınız. Elbette kendi hatamı kabul ediyorum ve telafi etmek üzereyim."

Anlaşılan Bayan Taylor'ın da sabrının bir sınırı vardı. "Ben yanlış bir şey yapmadım," deyişindeki çaresiz öfke, en az umutsuzluğu kadar barizdi.

Tristan onu açık bir ilgisizlikle süzdükten sonra, "Genel durumunuz dışında mı demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Geçmişte icra ettiği ya da sürdürdüğü mesleğine yaptığı göndermeye, kadının anlamsız bir içerlemeyle meşe ağacının kalın gövdesine doğru gerilemesine neden oldu.

Kocaman açtığı güzel gözleri, ağacın kalın dalları arasından sızarak yüzüne vuran güneş ışığında kızıl bir alev gibi yanıyordu. Bembeyaz yüzündeki çiller o sırada öyle belirgindi ki Tristan uğraşmak istese her birini sayabileceğini biliyordu. Onu incitmişti, bunu umursamamalıydı ama sözlerini geri almak istemesine sebep olan huzursuz edici bir dürtü tarafından taciz edilirken umursamazlık ulaşılması en güç ferahlıktı.

"Bu bir nefret mi yoksa doğuştan sahip olduğunuz kibir mi size bu sözleri ettiren? Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Küçümsediğiniz diğerleri için de aynı şey geçerli. Sadece yargılıyorsunuz."

Tristan rahatlamış halde başını aşağı yukarı salladı. Kelimelerle baş etmek kolaydı.

"Bu konuşmanın bir yere varmayacağını biliyor olmalısınız Bayan Taylor. Kurallar yüz yıllar önce yazıldı ve herkes yerini kabullenmiş durumda. Size hakaret etmiyorum, aksine bana kaybettirdiğiniz her saniye kendime saygısızlık etmiş oluyorum."

Kadın soğukkanlı şekilde, "O halde müsaade edin," dedi.

"Sanırım bu ödemek zorunda olduğum küçük bir bedel. Varlığınız haddinden fazla göze batmaya başladı, bu konuda hiçbir şey yapmadan durmam kabul edilebilir değil."

Korkunun neden olduğu bir yutkunma ve gözlerdeki endişe... İşte görmek istediği buydu. Neredeyse gülümser gibi görünürken ve aslında gülmek hakkında düşünmek bile istemiyorken, "Beni rahatsız ediyorsunuz Bayan Taylor," diye sürdürdü sözlerini.

Bunu zaten biliyor olmanın kabullenişi Alison Taylor'ın temiz yüzündeki tüm ifadeye hâkim oldu. Yavaş yavaş yerini alan öfke pembe bir nehir gibi tenine canlılık vererek mütevazı yakasının derinliklerinde kayboldu ve kadın sözcükleri özenle vurgulayarak, "Hata ediyorsunuz," dedi. "En büyük tehlikenin benimle yapacağı uygunsuz bir sohbet olduğunu düşünürken sadece kibrinize hizmet ediyorsunuz. Benimle vakit kaybederek kendinize hakaret etmek yerine, görmeyi kendinize yediremediğiniz çok daha büyük tehdide yoğunlaşmanızı öneririm."

Tristan, yakılmak üzere olan uyduruk bir cadının ortaçağda korku salmak için ortaya attığı kehanetleri andıran bu saçmalığı umursamadığını söyleyebilirdi. Eğer tam da o an, kadının bir şeylerin peşinde olduğundan emin olmasaydı tabii. Tristan ona neden bahsettiğini sormak üzereyken nereden çıktığı belli olmayan bir çocuk, "Bayan Taylor," diyerek huzursuz sessizliklerini aşırı coşkulu bir gayda gibi bölerek dikkatleri üzerine topladı.

"Adam, bir şey mi var tatlım?"

"Leydi Beatrice sizinle konuşmak istediğini söyledi."

Çocuk, Alison Taylor'la konuşuyor olabilirdi ama öfkeli bir şahininkileri andıran keskin mavi gözleri Tristan'ın üzerindeydi. İçinde bulundukları durum ya da kadınla aralarındaki mesafede şüphe çekici bir taraf olmadığı halde çocuk, korumak için kendini öne atmaya hazırdı. Tristan gülmek istedi. Erkeksi sezgiler pozisyonları ne olursa olsun her erkekte benzer şekilde işliyordu. Kadim derecede ilkel ve hatasız işleyecek şekilde modern.

Alison Taylor ağaçtan uzaklaşıp çocuğun omzuna dokundu ve arkasında bıraktığı hiç kimse yokmuş gibi koşar adımlarla uzaklaşmaya başladı... ve nedense Tristan, bunun onu son görüşü olmadığından emindi.

Ertesi gün öğlen saatlerinde güneş, bir önceki gün de olduğu gibi beklenilenden daha parlaktı ve baharın gelişini bir karnaval gibi sunan tabiat, sesleri ve kokularıyla insana akıldan çıkarılamayacak manzaralar sunuyordu. Fakat Alison etrafında dallanıp budaklanan hayatın farkına varamayacak kadar dalgındı. Şu anda Umut Evi'nin oturma odasında çayını yudumluyor ya da satılmak üzere işlediği nakışının başında olması gerekirken, ne yapacağını düşünerek geçirdiği uykusuz geceye rağmen, Abertillery Mülkü'ndeki sevimsiz misafirliğini günler öncesinden planlandığı gibi sürdürüyordu.

Sadece bir gün daha, diye geçirdi içinden ve yalnız yürüyüşüne sessizce devam etti. Bir önceki gün, Leydi Beatrice'in yüzsüzlük sayılabilecek açıksözlülüğü sayesinde Umut Evi için beklediğinden daha iyi bağış toplanmıştı. Alison önlerindeki birkaç ay için endişelenmek zorunda olmayacağını bilmekten memnundu.

Çocuklar, Bayan Morley'ye eşlik ediyorlardı. Alison bunu onlardan özellikle rica etmişti. Böyle bir durumda yapacak pek işi olmadığı için odasında kalıp gözlerden uzak bir gün geçirebilirdi. Fakat onu dışarıda bekleyen şartlar ne olursa olsun odanın içindeki hava, nefes alınamayacak kadar kadar ağır ve tahammül edilmezdi.

Av için sabahın erken saatlerinde ayrılan beylerin bir süre daha gelmeyeceklerini bilmek teselli vericiydi. Hanımlar da kibar, yan eğerleriyle at sürüşü için fazlasıyla müsait bir arazide gezintiye çıkmışlardı. Alison bunun için de müteşekkirdi çünkü Leydi Beatrice'in imalı sorularına daha ne kadar katlanabileceğini bilmiyordu.

Uçları aşınmış siyah ayakkabılarının yumuşak toprağa gömüldükçe topladığı çamuru nasıl temizleyeceğini düşünmekten çok daha önemli şeyler vardı ama Alison öyle uyuşmuş hissediyordu ki kendini bu hissizliğin kollarına bırakarak savunmasını nasıl da etkili bir şekilde indirdiğini umursamıyordu.

Bir ağacın önüne otlamak üzere bırakılan atı gördüğünde adımları şeker tezgâhına koşan bir çocuğunki gibi hızlandı. Atın yanına vardığında etrafına bakındı, eğer görünürlerde bir binici varsa uzaklaşmaya hazırdı. Ve halihazırda atın sahipsiz olması için dua etmeye başlamıştı.

Hanımlardan birinin atı olduğu belliydi. Kızıl atın üzerindeki yan eyer rahat olamayacak kadar yeni ve sert görünüyordu. Alison kederle atı Ignis'i düşündü ve elini atın güçlü boyun kaslarında gezdirirken hatıraların acı keyfine vardı.

"Nasılsın güzel kız? Seni yalnız bırakmaları biraz düşüncesizce ama işime geldiğini de inkâr edemem."

Kısrak gürültülü bir nefes vererek büyük kafasını aşağı yukarı salladı. Alison burnunu okşamak için uzanınca ise uysallaştı ve ıslak kadifeyi andıran burnunu kızın avucunun içine sürttü.

Alison uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemişti. Ona bineme-yeceğini bilmek bile keyfini kaçırmaya yetmiyordu çünkü şu ara sadece ona dokunarak bile hissettiği tatmin, son iki yıl boyunca tatlı olarak anımsayabileceği bütün anların toplamından daha büyüktü. At da ondan hoşlanmış gibiydi ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Atlar Alison'ı severdi.

Atın otladığı ağaç dibi, göl kıyısındaki yonca ve çiçeklerle örtülü yükseltilerden birindeydi. En azından yoncalar var, diye düşündü

Alison. Bir atı memnun etmek için bir öbek yoncadan daha iyisi, üzerine şeker serpilmiş yonca öbeği olabilirdi.

Genç ve hayli heyecanlı görünen bir çift, oldukça münasebetsiz bir tür kurlaşma içinde Alison'ın bulunduğu tepeye tırmanırken gülüşmeleri kuşların seslerine eşlik ediyordu. Şüphesiz ki Alison çok daha münasebetsiz kurlaşmalarla karşılaşmıştı, buna rağmen yanaklarının ısındığını hissetti. Keyfinin kaçtığını söylemeye bile gerek yoktu. Fazlasıyla iri göğüslerinden birini erkeğin fırsatçı olduğu kadar becerikli avucuna bırakan kadını Leydi Beatrice'in yanında gördüğünü hatırlıyordu ve yeniden karşılaştıklarında aralarında tuhaf bir anın yaşanmasını istemediği için fark edilmeden oradan uzaklaşmasının iyi olacağını düşünüyordu. Hızlıca kısrağın burnunu öpüp yoluna gitmek niyetiyle harekete geçti. Tam bu anda uyarıcı bir rüzgârın estiğini hissetti ki bu, havadaki neme karşı bile onun gibi duyarlı bir savunma geliştiren biri için gözden kaçırılmaması gereken bir ikazdı. Hemen sonra tiz bir kadın çığlığı ve bu çığlığı bastıran toynak sesleriyle dikkat kesildi.

Beyaz bir at, dengesini zar zor sağlayan korkmuş binicisiyle birlikte, rüzgâra lanet okutacak bir hızla yanından geçip giderken uzayıp giden çığlık da peşlerindeydi. Hiç şüphe yok ki birileri peşinden gelecekti, aksi halde kızın boynunu kırmasına sebep olacak bir kaza geçirmesi ihtimal bile olamayacak kadar kesindi. Kendi tesellisine kanmayan Alison tepeye tırmanan oyuncu çifte biraz panik, biraz da beklenti içinde baktı. Durumu kavradıklarını ama kıza şans dilemek dışında bir yardımda bulunmayacaklarını anlayınca, söylenerek kızıl atın yanına koştu ve geçmiş yılların alışkanlığıyla ustaca eyere sıçradı.

Dizginleri çekmesiyle atın harekete geçmesi bir oldu. Kaldı ki at, yanlarından geçen diğer atın uzaklaştığı yöne doğru şaşkın sayılabilecek bir ifadeyle bakıyordu. Peşlerine takılmayı bekliyor gibiydi ve Alison'ın sağrısına dokunduğunu hisseder hissetmez arbeletten fırlayan ok gibi ileri atıldı.

Seneler sonra gelen özgürlük hissi ile sorumluluk bilinci arasında tuhaf bir an yaşıyordu Alison. Rüzgârı yeniden saçlarının arasından geçerken hissetmek ve uyluk kaslarını geren direncin verdiği tatmin... İkisini de çok özlemişti.

Öndeki atın binicisi dalgalanan sarı saçları, bir kalenin mazgallı siperleri arkasından görünen beyaz bayrak gibi dikkatini olması gereken yöne çekti. Aralarında acemi bir binicinin kapatması mümkün görünmeyen bir mesafe vardı. Atı korkutan her neyse travması sürüyor olmalıydı. Alison kendi atını nazikçe zorladı ve koşmaktan çok daha hafif ve hızlı bir seyir halinde aradaki mesafeyi ustaca kapatmaya başladı.

Arazi düzgün olmakla birlikte, sınırları belirleyen tepeler, aşağı doğru tehlikeli bir eğim meydana getiriyordu. Hızlı, kontrolsüz bir at ve binicisi için iyi bir senaryo mümkün görünmüyordu.

Alison sonunda, sınıra varmadan önce beyaz ata yetişmeyi başardı. Şimdi yan yana gidiyorlardı ama atın dizginlerine ulaşmak sandığı kadar kolay olmayacaktı. Bunda şaşırtıcı bir şey yoktu çünkü hayat hep zordu. Leydi Miranda olduğunu fark ettiği korkmuş biniciye iyice yaklaştı. Dizleri neredeyse birbirine değiyordu. Gök gürültüsünü andıran toynak seslerine rağmen Alison, "Ağırlığını sola ver, bana doğru!" diye bağırdı. Leydi Miranda söylediğini anladığını başını deli gibi aşağı yukarı sallayarak belli etti ve kısmen yere paralel konumda duran gövdesini dikleştirip Alison'ın olduğu tarafa kaydı. Pozisyon değişikliğini hisseden at da Alison'a biraz daha yaklaşarak dizginleri yakalaması için ona fırsat sağladı.

Alison tek şansını değerlendirerek deri kayışlara asılınca, Leydi Miranda da çığlık atarak onun koluna asıldı. Kolunu kavrayışı öyle güçlü ve sıkıydı ki, Alison acıdan bağırmamak için altdudağını ısırdı.

Ve nihayet kontrol altına alındığını hisseden at, delilikten sıyrılıp kendine gelmeye başladı. Artık aklını kaçırmış, gözünün akındaki damarları çatlayan bir cehennem aygırına benzemiyordu. Alison son bir güçle dizginlere asıldı ve eğimli sınıra iki metreden daha az bir mesafe kala atların ikisini de durdurdu.

Havada tuhaf, ağır bir sessizlik vardı. Ne Alison ne de Leydi Miranda birbirlerine bakmaya yeltenmişlerdi ve ikisinin de bunun için akıllara yatkın birer gerekçesi olduğu düşünülebilirdi. Sonra Leydi Miranda atın üzerinden kaydı ve dizleri üzerinde emekleyip biraz uzaklaştıktan sonra çimenlere oturdu.

Alison daha iyi durumdaydı ve sorumluluğunun bitmediğini hissediyordu. Attan indi, korkudan titreyen genç kıza yatıştırılması gereken bir taya yaklaşırmış gibi dikkatle sokuldu.

"İyi misin?"

Leydi Miranda yaşlı gözlerini ona kaldırdı ve gerçek anlamda ağlamaya başladı. "Öleceğimi sandım."

Alison ona gerçekten de ölüm tehlikesi içinde olmadığını söyleyemedi, yalan söyleyemeyecek kadar bitkindi. Başını salladı ve kızın dağılmış saçlarına teselli eder gibi dokundu. Onu adamakıllı teselli etmek istiyordu ama iki binicinin hızla yaklaştığını görmüştü. Üstelik binicilerden birinin Lord Talbot olduğundan şüphesi yoktu ve Alison'ın kimseyle –özellikle de onunla– yüzleşecek hali yoktu.

Leydi Miranda'ya gülümseyip, "Sizinle ilgilenecekler," dedi. "Sonra görüşürüz." Yokuştan aşağı inmeden önce kızı başıyla selamladı ve diğerleri gelmeden olabildiğince hızlı şekilde oradan uzaklaştı.

Aceleci ayakları onu daha önce de ziyaret ettiği göl kenarındaki devrilmiş kütüğün yanına getirdi. Alison yüzünü göle doğru verecek şekilde kütüğe oturdu ve ağrıyan omzunu ovuşturmaya başladı. Aslında canı öyle çok yanıyordu ki bunu sadece ağrı olarak nitelendirmek hata olurdu. Üstelik elbisenin omuz kısmı ve iç gömleğinin aynı hizada kalan kısmı dikişlerinden ayrılarak sağ omzunu açıkta bırakmıştı.

"Hayır," diye inledi.

Elbiselerinin tek ortak özelliği kullanışlı olmaları değildi. Diğer hepsi de üzerindeki gibi çirkin ve donuk renkliydi. Ancak Alison o gün içlerinde en iyisi olanı tercih etmişti ve şimdi de en iyi elbisesi belki de telafi edilemeyecek şekilde hasar görmüştü.

Yırtılan kumaşı idareten omzuna yerleştirirken kolunda bir yanma hissetti ve parmaklarının ıslandığını fark etti. Leydi Miranda can havliyle tırnaklarını derisine geçirmiş olmalıydı ama daha da kötüsü o geceki kazada yaralanan koluna zarar vermişti. Alison durumunu değerlendirmek için sağ omzunu aşağı yukarı oynatınca acı, sol ayak parmaklarında bile hissedilir bir hal aldı. Elini alnına koyup acı dinene ve baş dönmesi yatışana kadar gözlerini yumarak kütüğün yanına çöktü.

Fiziksel acıya kolay kolay yenildiği görülmemişti. At binerek geçirdiği yıllar içinde, bu geçici soruna karşı bir nevi bağışıklık kazanmış olmalıydı. Keza geride bıraktığı seneler içinde de öyle. Fakat tam da o anda, birden artık dayanamayacakmış gibi hissediyordu.

Gözleri doldu... Şaşırtıcıdır ki bu, rahatlatıcıydı. Duygusal tepkisinin, kendini ağlayarak ifade ettiği çocukluk günlerindeki gibi makul bir yanı vardı. Tek sorun, artık teselli edilemeyecek olmasıydı. Kalkmak ve sorulacak sorulara kendini hazırlayacağı odasına dönmek üzere hareketlenmişti ki çok yakınlardan gelen bir hışırtı donup kalmasına neden oldu.

Devrilmiş ağaç gövdesinin kenarına iyice büzülme isteği, yerinin çoktan tespit edilmiş olduğu bariz gerçeğiyle harekete geçen kendini kontrol etme arzusundan daha güçlü olsa da Alison saklanmadı. Daha ilk başta odasına gitmediği için hata ondaydı.

Etkileyici ve elbette ki korkutucu sesin sahibi beyefendi, "Bayan Taylor," diye seslendi.

Alison doğrulmadan önce elbisesinin yırtılan kısmını omzuna yerleştirdiğinden emin oldu ve Lord Talbot'a döndü. "Lordum..."

"Sizi son anda fark ettim, saklanıyor muydunuz?"

Alison cevap vermedi. Son anda fark edildiğine inanmıyordu, adamın onu ardında bıraktığı *kanlı izleri* takip ederek bulduğuna emindi.

"İyi misiniz Bayan Taylor?"

Ses tonundaki ilgi Alison'ı şüpheye düşürdüyse de bunu belli edecek bir şey yapmamaya özen göstererek, "Evet, teşekkür ederim," dedi. Kuş sesleri ve rüzgârın aralarında oynaştığı dalların hışırtıları dışında dikkat çekici hiçbir şey yoktu. İkisi de konuşmadan, Alison önüne ve marki de Alison'ın yüzüne bakarak öylece durdular.

"Eğer sizin için de sakıncası yoksa lordum," dedi Alison, daha fazla dayanamayarak. "Dönüş için hazırlıklarımı tamamlamak üzere odama gitmek üzereydim."

"Bu biraz bekleyebilir."

Alison ilk defa adamın yüzüne doğrudan baktı ve şahit olduğu nezaket sayılabilecek ifade karşısında ne yapacağını bilemeden öylece kaldı. Elbette nazik olacaktı, az önce kuzeninin hayatını kurtarmıştı ama bu... yine de çok tuhaftı.

Alison konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi.

"Kabalık ettim, sizi dinliyorum."

"Kuzenimin hayatını kurtardınız Bayan Taylor. Leydi Miranda bizzat teşekkür etmek isterdi ama şu anda dinlenmek ve doktorun ziyaretini beklemek üzere odasına çekildi."

"Bana zaten teşekkür etti. Ayrıca..." Alison erkeğin buz rengi gözlerine daha fazla bakamayacağını hissettiği için gözlerini önünde birleştirdiği ellerine dikti. "Yerimde kim olsa aynısını yapardı."

"Belki," diye çekimser fikrini belirtti marki. "Fakat başarılı olabileceklerini sanmıyorum."

Alison sesindeki ima yüzünden yeniden ona baktı. Bunun nereye varacağını biliyordu. Lanet olsun...

"Atın kontrolden çıktığını gördüm ama ne kadar çabalarsam çabalayayım onlara yetişemedim. Daha da kötüsü kimsenin yetişebileceğini sanmıyordum ki siz..." Adam boğazını temizledi. Alison onu konuşmaktan alıkoyan korkuyu hissettiği gibi bu korkunun fiziksel etkilerine de o an şahit oldu. Wakefield Markisi dağılmış görünüyordu. Kumral saçları alnına ve kaşlarının üzerine gelişigüzel dökülmüştü. Yanakları soylu solgunluğundan uzak, uzun süre at binmiş sağlıklı bir delikanlınınki gibi kızarmıştı. Gerçi o hiçbir zaman pudralı mevkidaşları gibi solgun görünmezdi... Alison'ın bakışları adamın dudaklarına kaydı ve o gecenin anıları, korkuluktan uzak bir hisse sebep olarak düşüncelerine hâkim oldu. O dudaklar tenine dokunmuştu... Bir saniye için bile olsa onu hissetmişti.

Düşüncelerinin gittiği yönü fark edince dehşete düştü.

"Bu kadar iyi at binmeyi nasıl öğrendiniz Bayan Taylor?"

Alison aklına gelen ilk şeyi söyledi. Hem yalan da sayılmazdı. "Hayatımın bir dönemini sizin bile eleştiremeyeceğiniz şekilde geçirdim lordum."

Cevabı, markinin dudaklarında şüphe çekici bir gülümsemenin oynaşmasına neden oldu. Sanki aralarında cereyan edebilecek savaş için bir davet almış ve keyfi yerine gelmişti. Doğruyu söylemek gerekirse, Alison aynı şartlar altında onunla girişeceği bir mücadelenin neye benzeyeceğini öğrenmek isterdi. Fakat şartların hiç de müsait olmadığını ondan daha iyi kimse bilemezdi.

Bir adım geri giderek, "Lordum," dedi. "Eğer endişeniz sizden bir şey talep edeceğimse lütfen kendinizi üzmeyin. Leydi Miranda hoş bir hanımefendi ve ona zarar geldiğini görmek istemem. Beni harekete geçiren de buydu."

"Sizi harekete geçirenin ne olduğu umurumda değil. Eminim Miranda da bunu umursamıyordur." Berrak gözlerinde sözcükleri-

nin ifade ettiğinden çok daha fazlası ve Alison'ı dikkate sürükleyen sinsi bir duygunun izleri vardı. "Ve Bayan Taylor... Beni endişelendirmiyorsunuz. En azından benim sizi endişelendirdiğim şekilde... Kuzenim adına teşekkürümü kabul edin hanımefendi."

Alison ona kendisini endişelendirmediğini ve başka bir sürü şey daha söylemek istiyordu. Nasıl oluyor da minnet gösterilmesi gereken kişiyken, köşeye sıkıştırılmış bir tilki gibi hissedebiliyordu ki? Duyguları isyan halindeydi ve uzun zamandır bastırdığı soylu gururunun, daha ne kadar dayanacağını bilmiyordu.

Gerçekten de sonrasında olacakları ona göstermek ister miydi?

Kaçınılmaz olarak kontrolünü yeniden sağladı ve sonra dingin, ağır bir battaniye gibi onu kaynayan duygularının üzerlerine örtüp bir saniyeliğine gözlerini kapadı. Yeniden açtığında hafifçe gülümsüyordu.

Markiyi rahatsız edeceğini tahmin ettiği bozuk aksanı ve abartılı minnettarlığıyla, "Lordum, minnetiniz benim için onurdur," dedi ve reverans yapmak üzere dizlerini kırdı. Fakat gerçek bir reverans abartısız ayrıntılarına hakaret eden bir dirsek bükme hareketiyle eteğini tutunca, omzundaki acı beynindeki bir noktaya yıldırım düşmüş gibi hissetmesine sebep oldu. Keşke ıstırabını ve yüzüne yansıyan hislerini kontrol edebilseydi.

Fark etmediğini umarak Wakefield Markisi'nin berrak, ferahlık veren gözlerinin içine baktı ve onun henüz ne düşündüğünü anlamaya fırsat bulamadan marki şüphesiz ki endişeli bir ses tonuyla, "Yaralandınız mı Bayan Taylor?" diye sordu.

Alison cevaben, pes etmiş bir soluk verdi.

9

1821, Londra

Tristan'ın onu ararkenki niyeti samimiyetle teşekkür etmekti. Şüpheleri ve hakkındaki düşünceleri ne olursa olsun o kadın kuzeninin hayatını kurtarmıştı. Ama onu daha önce köşeye sıkıştırdığı devrik ağacın yanında görünce neden orada olduğunu hatırlamadığını düşünüyordu. Kadının ilgi çekici hiçbir yanı yoktu. Güzel değildi, aksine hayatına giren kadınlardan bütünüyle farklıydı ki Tristan güzelliğin fazla abartıldığını düşünürdü. Belki de onu bu kadar silik kılan tavırlarıydı.

Güldü.

Bu kadın ancak bir yıldız kadar silikti.

Belirsiz fakat merak uyandırıcı bir amaca hizmet eden korkak tavırlarının sahteliğiyle başını belaya sokmak üzere olduğunu bilmiyor olabilirdi. Belki de amacı başını belaya sokmak ve neler olacağını görmekti. Onun statüsünde bir kadın için hayatın anlamı sükunet olmamalıydı.

Aslında at binmedeki becerisi konusunda onu köşeye sıkıştırmaya karar vermişti ama bir sonuca varamayacağını biliyordu. Kadın taş kadar ketumdu. Öte yandan Tristan, onun sahip olduğu biniş stilinin eşsizliğini göz ardı edemezdi. Onu tanıyordu ama kim olduğunu bilmiyordu. Hayatının bir döneminde onu at binerken

izlemişti ama ne zamanını ne de o ana dair başka bir şey hatırlayabiliyordu. Tabii bunu sadece hayal ediyor da olabilirdi.

Bayan Taylor'ı kendi haline bırakmak üzereydi. Onun kelimelerinden daha güvenilir kaynakları vardı ve Tristan kaynaklarını kulanmaktan geri durmazdı. Fakat çekip gitmesini engelleyen şey, kadının çektiği acıyı ortaya koyan o alçak sesli iniltiydi.

"Yaralandınız mı Bayan Taylor?"

Alison Taylor nefesini dışarı verdi. Savaşacak gücü kendinde bulamıyor oluşu o kadar barizdi ki Tristan tuhaf bir keder hissetti. Onun acıyı gizleyecek dirayete sahip olmasını isterdi, böylece acısının katlanılabilir olduğunu bilirdi ve kendi içini rahatlatabilirdi.

"Önemli bir şey değil lordum," dedi kadın.

Ne kadar da şaşırtıcı!

Tristan ona aldırış etmeyerek, "Lütfen görmeme izin verin," dedi.

Bayan Taylor onunla aynı fikirde değil gibi görünüyordu. "Bu hiç uygun değil. Kendim ilgilenmeyi tercih ederim. İzin verirseniz..."

Onun gibi bir kadın, uygunsuzlukları neden umursayacaktı ki? Öte yandan Tristan, uygunsuzluklarına birini daha eklediğini bile bile yanından geçmek üzereyken onu bileğinden tutarak engelledi.

"Lordum?"

"Sakin olun Bayan Taylor. Bunun bir tür sorumluluk olduğunu farz edin ve rahatlayın. Rahatsız hissetmenize neden olacak hiçbir şey olmayacak."

Alison Taylor sertçe yutkundu. Tarçın rengi küstah gözleri gerçekten ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyor gibi Tristan'ın yüzünde dolaşıyordu. Bir sonuca varamayacağı kesindi çünkü Tristan da ne yapmak istediğini bilmiyordu. Hayır... Aslında sorun, yapmak istediğini bilmemek değil, bunu yapmak zorunda olmadığı halde neden yapmakta ısrar ettiğiydi.

Boğazını temizleyip başını salladı. Gardını düşüren Bayan Taylor'ın omzundaki kumaş zavallı bir yığın halinde dirseğine düşmüştü. Tristan'ın ilk dikkatini çeken, yan yana dizili, yüzeysel üç tırnak iziydi. Ancak tecrübelerine dayanarak asıl sorunun yüzeyde olmadığını tahmin ediyordu.

"Omzunuzu hareket ettirin lütfen."

Alison Taylor direnecekmiş gibi göründü önce, sonra pes ederek omzunu aşağı yukarı iki kez oynattı. Başı önündeydi ve uzun kirpiklerinin sakladığı gözleri toprağa bakıyordu. Tristan ise hasarın boyutları hakkında fikir sahibi olabilmek için kadının profilden görünen yüzünü inceliyordu.

Kirpiklerinin gölgesinin düştüğü çilli, zarif bir burnu vardı. Tatlı dudakları sımsıkı birbirine değiyordu ve bu da acı çekiyor olduğunun ya da belki sadece inatçılığının bir kanıtıydı. Sonra Tristan'ı gördüğünden şüphe etmeye iten bir damla yaş döküldü gözünden.

"Ağlıyor musunuz Bayan Taylor?"

"Hayır, ben ağlamam."

Tristan bu hızlı yanıtın saçmalığı karşısında gülmek istedi ama kadının pürüzsüz yanağından yuvarlanıp çenesinin altında kaybolan gözyaşının geride bıraktığı ize bakarken gülmek içinden gelmiyordu. Yavaşça onu kendine çevirdi, gözlerini görmek istiyordu ve... Lanet olsun.

Huysuz bir çocuk ya da histerik bir kadın... ağlayan kim olursa olsun, gözyaşlarından önce yüzünü acıklı hisleri kaplardı. Fakat Alison Taylor'ın yüzünde donuk bir üzüntü ve taptaze bir pembelik dışında sadece sicim gibi yaşlar vardı. Ne yüzünü buruşturuyor ne de titriyordu. Buna rağmen Tristan... daha önce bu kadar kederli bir yüz görmediğini düşünüyordu.

Onu ağlatan acı olamazdı, sırf canı yandığı için düşmanı olarak gördüğü birinin karşısında ağlaması akla yatkın gelmiyordu.

Öte yandan Tristan, onu tanıdığını da iddia edemezdi. Fakat ayaklarının yere bastığından emin olduğu hayatının o büyük bölümünün hiçbir döneminde, bir kadına böylesi bir şefkatle yaklaşmayı arzuladığını hatırlamıyordu. Miranda'ya bile. Gereksinim ya da gereklilik... İhtiyaç ya da zorunluluk... Bu dürtüyü harekete geçiren ne olursa olsun Tristan onu dokunarak teselli etmek istiyordu.

Elbette bunu yapmayacaktı. Dahası buna bir son vermeliydi.

Tartışmasız bir otoriteyle, "Ağlama," dedi.

Alison Taylor düşman gibi gözlerine baktı. Talimatına uymak zorunda olmadığını göstermek ister gibi gözlerinden daha fazla yaş aktı. Yumuşak bir rüzgâr, kadının koyu renk bonesinin içinden kurtardığı saç tellerini dudaklarına doğru savurdu ve yaşlar parlak tellerin orada kalmasına neden oldu.

Bu, beklenen işaret olmasa bile Tristan'ı tereddüde düşüren bir şeyi harekete geçirmeye yetti. Kadının ıslak yanağına yapışan saçı kurtarmak üzere uzattığı eli tenine değer değmez içinde harekete geçen aykırı his güçlendi ve Tristan parmak uçlarıyla onun yüzüne dokundu.

Tanrı'm... Çiçek gibi kokuyordu. Limon çiçeği.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Tristan yaptığının neye sebep olduğunu görmek istiyordu ve gördükleri beklediğinden de fazla ilgisini çekiyordu. Acı çeken Alison Taylor... Bunun en duyarsız kalpleri bile etkisi altına alacak sanatsal bir yanı vardı.

Dudakları titriyor ve simsiyah gözbebekleri kızılımsı halkanın ortasında giderek büyüyordu. Bir şeyin beklentisi içindeydi ve bu, kadınlara has oyunlara benzer bir şey değildi. Eğer ne beklediğini bilseydi Tristan ona bunu verebilirdi ama gözleri de dudakları kadar ketum bir kadının hislerini çözmeye vakti de sabrı da yoktu. Bu aciliyet hissi hiç hoşuna gitmiyordu.

Derken kadın başını hafifçe eğdi. Aynı anda Tristan'ın avucunu açarak ona sunduğu rahatlığı kabul etti ve gözlerini hafifçe kapayıp yanağını ona yasladı. Yüzünü terk eden kederin yerinde, artık sadece o tatlı pembelik vardı.

Ve Tristan, donmuş o an içinde Alison Taylor'ı izlerken, onun yeterince güzel olmadığını düşünme aptallığına düştüğü hiçbir anı hatırlamıyordu.

Fakat gerçek dünya dönmeye devam ediyordu. Tristan bir ya da iki saniyelik yakınlığın bittiğini daha gerçekleşmeden önce hissetti. Kadın güzel gözlerini olabildiğince açtı ve ne yaptığını fark ederek geriye sıçradı. Utanmıştı, dahası dehşete düşmüştü ki bu, geçmiş ya da mevcuttaki hayatı düşünüldüğünde biraz tuhaftı.

Lanet olsun!

Ona, bunun hiçbir anlama gelmediğini ve yanlış anlayacağı son kişinin kendisi olduğunu anlamasını sağlayacak bir şeyler söylemeliydi. Fakat endişesinin yersiz olduğunu görmek için sadece bir saniye daha beklemesi gerekecekti. Alison Taylor, konuşmak bir yana, ona yüzünü bir daha görmek dahi istemiyor gibi baktıktan sonra arkasında bir toz yığını bırakarak hızla uzaklaştı.

Yalnız geçen dönüş yolculuğu Alison'a düşünmek için istemeyeceği kadar zaman vermiş olabilirdi. Bunun faydasını göz ardı etmek olanaksızdı zira Alison düşünmenin önemini herkesten iyi bilirdi. Ancak uykusuz, korkunç düşünceler ve omuz ağrısı içinde geçirilen bir gecenin ardından, Alison en azından yolculuğu süresince huzurlu bir uykuya ihtiyaç duyduğunu inkâr edemezdi.

Baharın cömertliğinden kendince payını alan Londra, Umut Evi'ne uzanan sokaklar boyunca bir hayli kalabalıktı. Alison, gri-mavi boyalı, üç katlı evin önünde duran arabadan inince evin kapısı ardına kadar açıldı ve eşikten geçip dışarıya fırlayan üç çocuk endişe ve beklenti karışımı ifadeler içinde Alison'ın arkasından inen var mı diye arabaya baktılar. Tobby ve Adam'ın gidişi özellikle çocuklar arasında üzüntüye sebep olmuştu.

Lana, Alison'ın çantasını arabacıdan alıp eve doğru koştururken Alison da buruk bir tebessümle ailesini selamladı.

"Hadi çocuklar, içeri girelim."

"Tobby ve Adam yok mu?"

Alison sevgi ve merhametle gülümserken başını iki yana salladı. "Ziyarete geleceklerinin sözünü verdiler ama artık bizimle yaşamayacaklar."

Sözleri üzerine ağlamaya başlayan Darwin'i kucağına alan Alison, çocuğun başını öptü ve "Üzülme tatlım..." dedi. "Sizi özlemek dışında hiçbir sıkıntıları olmayacağını bilmenizi istediler. Bu senin için de önemli, değil mi Darwin?"

Darwin burnunu Alison'ın omzuna silip başını salladı. "Öyle... Sanırım öyle ama..." Sonra yeniden ağlamaya başladı.

Çantayı içeri taşıyan Lana, Darwin'i kucaklamak üzere Alison'ın yanına koştu. "Onunla ben ilgilenirim. Nasılsınız Bayan Taylor? Sizi özledik."

"Ben de sizi özledim." Alison, Lana'nın elini sıktı. "Darwin'le ben ilgilenirim Lana... Ben yokken önemli bir şey oldu mu?"

Lana bilmiş bilmiş sırıttı. "Misafiriniz var, önemli de biri."

Alison, gözlerinin önünde beliren Wakefield Markisi'nin eline yüzünü yasladığı anın hatırasıyla irkildi. Tanrı aşkına, bunu nasıl yapabilmişti?

Daha fazla düşünmek işine gelmediği için sabırsızca, "Kim?" diye sordu.

Onun ziyareti için geçerli bir sebep olmadığı gibi, markinin Abertillery Dükü'nün davetinde kaldığını biliyordu ama düşünceleri nin gittiği yönü kontrol edebilecek kadar kendinde değildi.

Onun ne düşündüğünden habersiz görünen Lana, şımarık bir şekilde, "Artık içeride görürsünüz," diye şakıdı.

Alison kapının önünde dikildiğini fark edince telaşla içeri girdi ve Darwin'i indirip diğer çocukları da öptükten sonra pelerinin den kurtulup misafir ağırladıkları derli toplu odaya girdi. Fakat sesler salondan geliyordu. Lana'nın yanından geçip salona yönelirken kalbi göğsünde çırpınıyordu. Sesler... Özellikle birine ait sesler öyle tanıdık ve ferahlık vericiydi ki ayakkabıları kanatlanmış gibi ilerliyordu.

Salonun açık kapısından içeri girdi ve aynı anda onun geldiği yöne dönen kadınla göz göze geldiler.

Aman Tanrı'm!

Alison elini kalbinin üzerine koydu ve "Skittle," diye fısıldadı. Gözlerinin bu kadar hızlı dolması uygunsuz ve utanç vericiydi ama umrunda değildi. Sorunları hâlâ oldukları yerde duruyordu fakat Alison'a bundan böyle daha üstesinden gelinebilir görünüyordu. Tanrı sesini duymuştu ve o, artık sesini duyurmak için bir şey yapamayacak kadar yorgun olduğunu şimdi fark ediyordu.

"Evet, kafamda bütün özlem kelimelerini sıralamıştım ama şunları görünce hepsini unuttum," dedi Skittle. "Tanrı affetsin, o giydiklerin de ne?"

Alison'ın gözleri büyüdü. Üzerinde ne olduğunu bildiği için başını eğip haline bakmasına gerek olmadığı gibi bunu istemiyordu da. Çaresizce gülmeye başladı ve Skittle'ın açık kollarına koşup ona sıkıca sarıldı.

Hâlâ aynıydı. Aynı şekilde ince ve zarif, eskisi gibi sert ve güçlü... Kokusu bile aynıydı. Alison aralarına biraz mesafe koyup Skittle'ı incelerken kafa karışıklığını da gidermeye çalıştı.

"Nasıl? Seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum."

"Ben seni böyle inançsız biri olarak mı yetiştirdim çocuk?"

Alison güldü. "Tanrı'ya şükür ki beni sen yetiştirmedin. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Sana her zaman bana bir şey olmaz dediğimi hatırlarsın. Sadece içini rahatlatmaya çalışmıyordum. Benim de kendi yöntemlerim var."

Alison onu anlıyordu. Yöntemlerinin ne olduğu hakkında fikri yoktu ama yeterince etkili oldukları sürece ne olduklarının da önemi yoktu zaten. Memnuniyetle Skittle'i kolundan çekti ve daha önce tanışmış olduklarını tahmin etse de onu diğerlerine karşılarında bir leydi varmış gibi takdim etti.

Çok geçmeden akşam yemeği için masaya geçtiler. Skittle belli ki kilerlerini ağzına kadar doldurma inceliğini göstermişti. Alison bu yüzden biraz utanmış olmakla birlikte, çocukların memnuniyetini gördüğü için de halinden hoşnuttu.

Belki de hayatında ilk defa tabaklarında böylesi cömert bir porsiyon et gören çocuklar, evin her ferdinin sahip olduğu hayatta kalma içgüdüsüyle tek bir lokmayı bile ziyan etmeden yiyorlardı. Alison'ın da tadına baktığı şarap kadınları özellikle memnun etmişti. Alison'ın yanında oturan ve yemekten ziyade diğerlerini izleyen Skittle, "İlginç bir durum," dedi.

"Nedir o?"

Skittle eliyle masadakileri işaret etti. "Bazılarını tanıyorum. Fahişelik yaparken ne kadar hevesli olduklarını görsen şaşardın."

"Şaşırmazdım. O tür bir hevesin göstermelik ve ne kadar yıpratıcı olduğunu çok iyi biliyorum. Burada biraz huzur buldular."

"Sen hiçbir şey görmedin çocuk? Seni o odaya boşuna kilitlemiyordum ben."

"Duyuyordum Skittle. Ayrıca kızların da pek sıkı ağızlı oldukları söylenemez."

Omzunda tüylerini parlatan Oscar, "Yüce ana çok yaşa," diye gaklayınca, Skittle gagasını öpüp onu kendi şarabıyla ödüllendirdi.

"Kadınlar bir erkekten işte bunu bekler. Pohpohlama ve itaat."

"Tamamen düzmece," dedi Annabel. "Yatağa girmek isteyen her adamın bir yöntemi vardır. Sadece bazıları yola gelmiş gibi görünecek kadar naziktir. Şahsen ben bir erkekten para dışında bir şey beklememem gerektiğini iyi bilirim. Paranın garantisi vardır, diğerlerine erkeğin işi bitik *şeyi* kadar güvenim yok... *Şey* işte, anladınız."

Her ne kadar hayatının son dönemini bu gibi sohbetlerin döndüğü odalarda geçirmiş olursa olsun, Alison buna asla alışamayacaktı. Seçim şansı olmadığı için suçunu büyük ölçüde şaraba atabileceği kızarıklığı, yüzünü başka yöne çevirerek saklamaya çalıştı.

Ona katılanlar ve katılmayanlar arasında bir hanımefendinin kulaklarına iyi gelmeyecek bir sohbet başlayınca, Skittle elini masaya vurup kadınları susturdu.

"Artık işini yapmıyorsun ama dilin liman fahişelerini ağlatır. Çocukların yanında söylediklerine dikkat et be kadın."

Annabel omuz silkerek durumu kendince protesto etmiş olsa da Alison, işittiği azarın onu utandırdığını biliyordu. Açıkçası bunu görmekten mutluydu. Elini Skittle'ın bacağına koyup hafifçe sıktı ve farklı yönlere bakıyor olsalar da gülümsedi.

Çocuklardan biri, "Tatlılarımızı oyun oynarken yiyebilir miyiz?" diye sorunca Skittle eliyle gidebileceklerini işaret etti. İleri gelen toplumların uzun zaman önce koyduğu kuralları Umut Evi'nde yaşatmaya çalışan Alison'a göre, masa dışında yemek yemenin günah işlemekten farkı yoktu. Diğer taraftan ise kuralların bu aksamlık görmezden gelinebileceğini de düşünüyordu. Çocuklar da emirleri Alison'dan almaya alışkınlardı. Bekledikleri izin gelince, belki de ilk kez tadına bakacakları pudinglerini de yanlarına alıp dışarı koşarken, mutlu çığlıkları odayı onlardan çok daha sonra terk etti.

Aniden sessizleşen odadaki herkesin yüzünde çocuklar için hissettikleri sevginin bir yansıması vardı.

Yeterli miktarda içtiğini düşünen Oscar, Alison'ın omzuna sıçrayıp gri elbisesinin yüksek yakasını birleştiren düğmelerin arasındaki boşluğa zar zor kafasını sokup, "Alison, kadınım. Nefis nefis," diyerek ıslık öttürdü. Dışarıdan gelecek bir müdahaleye yenilmemek için tırnaklarını kumaşa sıkıca geçirmesi gerektiğini çok önce öğrenmişti.

Gerçekten şaşkın görünen Lana, "O düğmelerin arasına kafayı sokmak az bir iş değil," diye fikrini belirtti. "Zavallıcık nalları dikmezse iyi."

Annabel kendine has tarzıyla, "Tanrı hepimize, mutlu ölüme giden erkek kayıtsızlığı vermeli. Şuna bir baksanıza," dedi.

"Sahiden de çok kararlı. Yardım ister misiniz Bayan Taylor?"

"Gerek yok."

Alison kuşu yakasından sökmeye çalışırken Skittle, "Erkekler hakkında bilmen gereken bir şey daha," dedi, tatlı tatlı gülerek. "Kadın ne kadar gizemliyse göze o kadar güzel görünür. Sözüme

güven, sen içeri girdiğinden beri şu çapkın moruk o patlak gözlerini memelerinden ayırmadı."

"Tanrı'm!"

Skittle'ın şarap rengi elbisesinin aşırı düşük korsajlı yakasından dışarı taşan güzel göğüsleri dururken Oscar'ın neden bu kadar zahmete girdiğini açıklayacak doğru tespit olsa bile, Alison bunu kabul edecek değildi.

Kararlılık sonuç getirdi. Sonunda papağanı üzerinden alabildi ve onu bir yerlere fırlatmak yerine masaya bırakarak gitmesine izin verdi. Tabak ve kadehlerin arasında sarhoş bir yengeç gibi yan yan ilerlerken tek gözünü Alison'ın üzerinden ayırmayan Oscar'ın yüzünün görünen tarafında, yakın zamanda bunu tekrar deneyeceğinin vaadi vardı.

"Bu kuşun yetişkin bir erkekten farkı yok," dedi dalgın dalgın olan biteni izleyen Amy. "Gecenin bir yarısı yatağımın tepesine tünediğini görürsem tüylerini yolarım."

Skittle gür bir kahkaha attı. "Buna bir itirazım yok."

"Anlatsana Amy! Annen ikinci kocasını neden öldürmüştü?"

Amy sıska omzunu silkti. "Herif annemin hem parasını çalıyormuş hem de onu..." Duraksadı. "Anladınız siz işte."

"Çocuklar gitti, keyfine bak."

Dilsiz Amanda, yumruğunu masaya vurup başını aşağı yukarı salladı. Herkes, adamın ölümü hak ettiğini söylemeye çalıştığını biliyordu.

Poppy, "Biz paraya ihtiyacımız olduğu için fahişelik yapıyoruz," dedi. "Erkeklerinse hem paraya hem de bacaklarının arasına girecekleri bir kadına ihtiyaçları var. Belki de fahişelik yapması gerekenler asıl onlardır."

"Sahiden o işi yapan erkekler var mıdır?" diye sordu Dulcina.

Cevap yine bilge Poppy'den geldi. "Bilmem ama vakti zamanında Fransız sarayının yatak odası kapıları ardında bir şeyler olduğunu duymuştum."

"Fransız kraliçeden mi bahsediyorsun? Hangisi?"

"Hangisiyse hangisi. Sarayın ressamıyla mercimeği fırına veriyorlarmış. Hatta adamı sırf bu yüzden saraya aldığı ve hizmeti karşılığında ayak parmakları da dahil her parmağı için ona yüzük verdiği söyleniyor. Halbuki herif bir elin parmaklarını bile çizemezmiş."

"Bir müşterim vardı, ressamdı. El ve parmak çizmenin ne kadar zor olduğunu anlatır dururdu. Sonra da iş üstünde sızar kalırdı zavallı. Aman canım, parmakları kim ne yapsın?" Annabel'in sözleri masadan kahkahalar yükselmesine sebep oldu.

Düşünceli görünen Amy uzaktaki bir noktaya bakarken, "Bütün Fransızlar fahişedir," diyerek belli ki uzun zamandır kafasını kurcalayan konuya değindi. "Annemin üçüncü kocası da Fransız'dı."

"O da mı öldü?"

"Evet, frengiden."

"Benim büyükannem de Fransız, Amy," dedi Claire. "İyi kadındı."

"Alınma kadın, sen de papazın karısı değilsin."

Yerinde tespiti Claire de dahil herkesi güldürdü.

Skittle, Alison'ın duyacağı şekilde, "Hadi, yemek faslını kapatalım artık. Konuşacaklarımız var," diye mırıldandı.

Aradaki iki yılı kapatacak sıradan olmayan bir sohbet için değildi bu teklif. Alison masadakilere iyi akşamlar diledikten sonra Skittle'ı rahatça konuşabilecekleri bir odaya aldı.

"Güzel bir hayat kurmuşsun kendine."

"Senin için sıkıcı olduğunu tahmin ediyorum. Onlar adına iyi bir şey yapabildiğime inanmak istiyorum. Sanırım bu, kendim için kaybettiğim zamanı telafi ettiğimi hissettiriyor. Peki sen ne yaptın? Seni görmeyi çok istedim, sana ulaşmayı birkaç kez denedim ama başarılı olamadım."

Skittle güldü. "O pis yere beni ziyaret etmeye gelseydin canına okurdum. Ben nasılsa çıkmanın bir yolunu bulacaktım ki gördüğün gibi karşındayım."

Alison ona dışarı nasıl çıktığını sormadı, kaldı ki Skittle'ın açıklayacağını da sanmıyordu.

"O heriften hiç haber aldın mı? Akıllı sayılırsın, kolay kolay kendini ele vermezsin ama toysun da. Ev için para toplarken birilerinin dikkatini çekmediğinden eminsin değil mi?"

"Sanmıyorum," diye mırıldandı Alison. "Zaten fazla destekçimiz yok, olanlar da geçmişimle bağ kurması mümkün olmayan bir avuç zengin... Dikkat ediyorum Skittle."

"Demek bu yüzden açlıktan nefesiniz kokuyor. Size biraz para lazım. Neyse, bir yolunu buluruz."

Alison içerlediğini gizleyecek değildi. "Abartıyorsun, gayet iyi idare ediyoruz."

"Evet, evet canım, haklısın..."

Skittle iç geçirdi. Önemli bir şey söylemeden önce hep bu şekilde derin bir iç geçirirdi. "Bu gece uzun uzun konuşuruz ama sana öncelikle söylemem gereken bir şey var."

"Endişelenmeli miyim?"

"York'tan Lorn ailesi... Tanıdığını varsayıyorum."

Tüyleri diken diken eden bir his Alison'ı etkisi altına aldı, bir süre sesini çıkaramadan öylece Skittle'a baktı. Konuşabildiğinde olabildiğince sakindi. "Tanıyorum... Cavedish Baronluğu. Geçen sene bir araba kazasında öldüler. Kızları Abigail bildiğim kadarıyla şu anda büyükannesi ve büyükbabasıyla kalıyor."

"Doğru... Bir süredir şişkonun peşindeydim. Onun gibi, pantolonunun içinde pek fazla durmayan birinin geveze olması beklenir ama adam fazla ağzı sıkı biri. Güvendiği kişilerin de öyle olmasını bekliyor ama böbürlendiği kadar zeki değil."

Alison duyacaklarından korkuyordu elbette ama sormak zorundaydı. "Ne öğrendin?"

"Şu kız... Ölen baronun kızı, on sekiz yaşını doldurmuş."

"Onu tanıyordum. Abigail iyi kalpli ve çok masum... Lord Meridan'ın ona zarar verdiğini söyleme."

Skittle topuzundan sarkıp dökülen kömür siyahı saçlarını gösterişli bir şekilde omzundan geriye attı. Saçları kadar karanlık görünen güzel gözleri, yüzü gibi ifadesiz değildi. Alison'ı genelevin koridorunda köşeye sıkıştırıp öpmeye çalışan sarhoşun, Skittle'ın bıçağıyla tanışmadan önce gördüğü bakışın aynısıydı bu.

Buna rağmen Skittle duygusuz görünmeyi tercih etti.

"Bunu sadece senin için yapıyorum Alison. Başka bir sebebi yok." Muhtemel bir yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırdığından emin olunca da asıl konuya döndü.

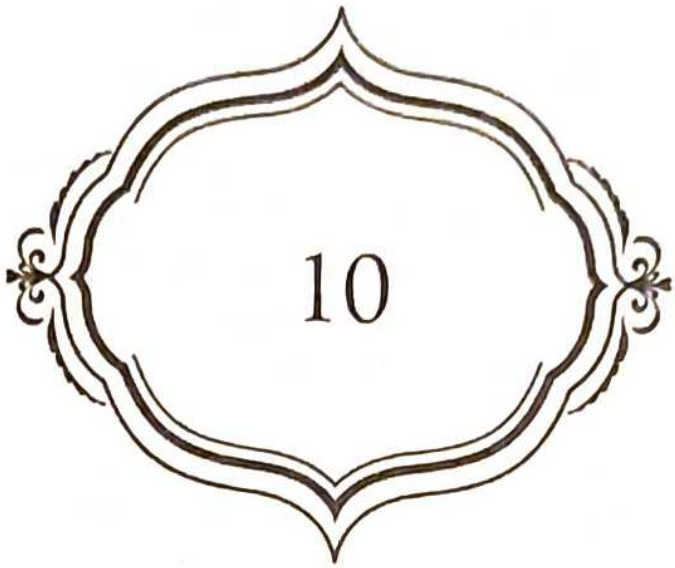
"Kız sosyeteye takdim edilecek ve ona eşlik etmesi düşünülen kişi şişkonun bir dostu. Aslında işbirlikçisi demek daha doğru olur."

Lord Meridan'ın işbirlikçilerini de kendisi gibi toplumun ileri gelenlerinden seçtiği düşünülünce şaperonun saygın biri kabul edildiği kesindi. Lord Oswald, son kez göz göze geldikleri an Alison'a şeytani gölgelerini göstermiş olsa da kurbanları hariç kimsenin o yüzünü görmesine izin vermezdi.

Hayır... Başka bir kurban daha olmayacaktı.

"Ona zarar vermesine izin veremem."

Skittle puro tabakasından ince bir tane çıkarıp yaktı ve yükselen dumanın arasından düşünceli düşünceli Alison'ı izlerken, "Aslında bir planım var hayatım," dedi. "Fakat biraz sosyalleşmen gerekecek."

10

1821, Londra

Her şeye sahip olduğuyla övünen ya da bunu basitçe kabullenen erkekler arasında bir tür bezginlik modasının yaşandığı zamanlarda oldukları söyleniyordu. Tristan bunu her şeye sahip olmakla övünen bir ahbabından duyduğunda gülmüştü ve hatırladığı o an içinde de gülmeden edemiyordu. Kendi açısından bakma inceliğinde bulunursa bezgin olmadığını rahatça söyleyebilirdi. Aksine şu aralar daha önce hiç hissetmediği bir bekleyiş içindeydi ve neticede elde edeceği tatminin büyüklüğü hakkında fikir yürütmekten bile başlı başına memnundu.

Etrafındaki zenginliğe baktı. Ingleton Kontu'nun organize ettiği maskeli balo, Roma mitolojisinden esinlenerek dekore edilen salonda coşkuyla devam ediyordu. Sıradan insanları biraz daha avam gösterecek bu hareketliliğin kendi asaletlerine ışıltı kattığını düşünen konukların memnuniyetleri maskeli yüzlerinden bile okunuyordu.

Miranda'nın Lord Devenport ile dans ettiğini fark edince kaşlarını çattı. İkisinin sıklıkla bir araya gelmelerinde anlaşılmayacak bir durum yoktu. Kaldı ki Tristan Devenport'tan hoşlanıyordu ama Miranda ve nişanlısının son zamanlarda birlikte fazla vakit geçirmeyişleri, kuzeni ile Devenport arasındaki dostluğun yanlış

düşüncelere yol açma ihtimalini güçlendiriyordu. Tristan kendisinden beklenmeyecek bir umursamazlıkla gözlerini çiftten ayırdı.

Gecenin başında dans ettiği, Lane Vikontu'nun kızı Leydi Audrey ile ikinci danslarının yaklaştığını hatırlayınca Tristan'ın gözleri, farklı bir maksatla salonu taramaya başladı. Onu bulması çok sürmeyecekti. Sebeplerden biri, Leydi Audrey'nin fazla dikkat çekici olmasıydı elbette. Hatta usturuplu bir Venüs kılığındaki hanımefendi o kadar güzeldi ki güneşe bakmadan da orada olduğunu bildiğiniz bir bilinçle varlığını hissedebileceğinizi düşünmek abartı olmazdı. Tristan'ı kızla göz göze gelmeye itense bu çabanın karşılıklı olmasıydı.

Tristan, leydiyi başıyla selamladıktan sonra ağır ağır ona yaklaştı. Hoş bir hanımefendi olan Lane Vikontesi dans için ikisini yalnız bırakmadan önce, kızına iyi bakması konusunda çekingen bir ricada bulunma cesaretini gösterdiği için kendi adına şaşkın görünüyordu. Ki bu, Tristan'ı kısmen de olsa neşelendirdi.

Dans, Leydi Audrey'nin aldığı eğitimlerin hakkını verdiği hareketli bir menuetti. Sahip olduğu meziyetler ve drahoması onu cemiyetin en çok evlenilmek istenen hanımefendilerinden biri haline getirmeseydi de çekici tavırları ve hoş sohbetiyle bile akılları baştan almayı becerebilirdi. Tristan da bunu göz ardı edemezdi. Evlenmesini bir gereklilik haline getiren soylu kanını, bir sonraki nesile aktarmasının vakti geldiğini herkesten daha iyi biliyordu.

Dans, medeni toplumların çok yönlü iletişim şekillerinden biri olarak kabul edilirdi ki, Leydi Audrey'nin de bu fırsatı değerlendirmesinde yanlış bir taraf yoktu. Tristan, hanımefendinin utangaç gülümsemesinin ardına gizleyemediği flört çabasını, onun pembe saten eldivenli eline ölçülü bir öpücük kondurarak kibarca geçiştirdi ve onu annesine teslim ettikten sonra salonun çıkışına doğru hareket etti. Geceyi bitirmenin vakti gelmişti.

Onu durmaya iten ya da tam aksine harekete geçirenin ne olduğunu kesin olarak söylemek mümkün değildi. Bu, bir çeşit sezgiydi. Gözleri mekanik sayılabilecek bir bilinçle salonu taradı ve zeytin yeşili elbisesinin içinde bariz bir hedefe ilerliyormuş gibi görünen kadının yerini tespit ettikten sonra bütünüyle ilgisini ona verdi.

Yılların gözlem becerisi ve orduda elde ettiği tecrübe, Tristan'a başa bela olabilecek bir şeylerin peşindeki birisini yüzlerce kişi arasından seçebilme yeteneği sağlamıştı.

Yeşilli kadın, hem arasına karıştığı kalabalığa aitmiş gibi ölçülü hem de buradan bir an önce kurtulmak ister gibi aceleciydi. Tabii ilgi çekici tek yönü çelişkili hareketleri değildi. Tristan da her erkek gibi çekici bir kadının hak ettiği şekilde takdir edilmesi gerektiğini düşünürdü.

Lame işlemeli yeşil maske sadece yüzünü gizlemişti. Maske öyle büyüktü ki, çenesi dışında hiçbir yerini görmek mümkün değildi. Yine de Tristan onu tanıdığını hissediyordu. Gerçi, salondaki hemen herkesle hayatının bir döneminde iletişim kurduğu gerçeği düşünüldüğünde onu tanıyor olmasında bir tuhaflık yoktu. Tuhaf olan, ortak bir davette karşılaşmalarına olanak veren aynı toplumsal sınıf içinde yer aldıkları bariz olan bu kadınla ilgili hislerini ayaklandıran o şeyin, Tristan'ın daha önce ilgisini çekmemiş olmasıydı. Ve bu, mümkün değildi.

Kadın, içecek masasının önünde bir süre oyalandıktan sonra elindeki kadehle birlikte, gruplar halinde sohbet eden insanların arasında yürümeye devam etti ve kızıl saçlı genç bir kızın arkasında durdu. Tristan kızı tanımıyordu, işin gerçeği o ana kadar kim olduğunu da umursamamıştı.

Seslerini duyamayacak olsa da çifte biraz daha yaklaştı. Öyle ki bulunduğu yerden yeşilli kadının zarif vücudunun belirgin hatlarını layıkıyla takdir edebilirdi. Sırtının düzgün kavisini ve beline doğru daralışını... Bir erkeğin iki eliyle kolayca kavrayabileceği ince belini ve ensesinde kıvrılan minik bukleleri...

Kahverengi saçlarının arasından geçen açık renk şeritler mum ışığında parıldıyordu. Kesinlikle göz alıcı bir manzaraydı.

Peki kimdi bu kadın? Neyin peşindeydi?

Sanki sessiz sorusu cevabı kendi çabasıyla arıyormuş gibi kadın eteğini hafifçe savurdu ve hava birden limon çiçeği kokusuyla doldu... Düşündüğü her ne kadar inanılmaz gibi görünse de Tristan gülümsedi.

Alison bir kez daha, "Leydim," dedi. Sesinin yakarıyor gibi çıkmaması için özellikle uğraşıyordu ama Abigaile'e ulaşmasına yarayacaksa yalvarmayı hiç sorun etmezdi.

"Bakın... Sizi tanımıyorum. Anlayabildiğimden de emin değilim. Bana şaperonumu bırakmamı ve ev sahibinden büyükannemin evi-

ne görmem değil ama bir şey, sevmem söylenmemiş bir değil yapmayı düşünmem bile bu mümkün değil. Bunu anlıyor musun? Gerçek hayatta bu konuşmadan da önemli bir şey olmuyor hatırlamıyorum. Çok saçma!..."

Abigail mantıklı görünüyordu, gerçek anlamını bir süre düşündü. Bu gerçekten komik. Başını onun omzuna yasladım çünkü o kadar beyaz ipek ve pembe saten görünüşü oluşan elbisesine takılan her türlü makyajı kurtarmamın... Çok güzel ve mükemmeldi... Alison'ın onu neden sevmemesi mümkündü.

"Büyükannemiz bu öğleden sonra Londra'ya geldi. Bir süreliğine burada kalıyor ve..."

"Nasıl? Bana haber vermeden gelmiş olması mümkün değil. Neler diyorsun? Bakın... Eğer daha açık olmazsanız ne konuşmayı bırakacağım."

Alison gerçek üzere olduğunu hissedince kızın elini sıktı. Sonra'ın sesini eşliğinde bir miktar ilaç yaptırmak için kapıyı açtı ve her köşeye çekilmeye mecbur bırakıldığı da Alison kadının ter ar ortaya çıkmasından korkuyordu.

Derin bir nefes aldı. "Bak, nasıl hissettiğini biliyorum. Tuhaf bir şeyler döndüğünün farkındasın ama ısrar kıvranıyorum. Şaperonun Leydi Markham ve... Lord Meridan... Onları yeterince tanımıyorum..."

"Sizi tanıyor muyum peki?"

Alison evet demek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Kendiliğinden gülebileceğinden emin olmak için onu şüphe içinde bırakıp gidebilir ve en yakın olacağını umarak dua edebilirdi. Fakat elinden geleni yaptığını söyleyebilir miydi?

Korkularını inkâr eder gibi başını iki yana salladı ve "Sana zarar vermezler," dedi.

Açık ikaz hassas bir noktaya dokunmuş olmalıydı ki Abigail irkildi. "Tekrar ediyorum, sizi tanımıyorum. Tuhaf şeylerden bahsederken kendinizi bunun dışında tutmayın, konuşmalarınızın konuya bahsettiğinizi önermeyin ve ailenize güven duyarak hem sevdiğim hem de inandığım insanları itham edebileceğiniz dışında hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum... Ve sizin de beni tanıdığınıza inanmıyorum."

"Tamam... Hakkında bildiklerim konusunu bir kenara bırakalım. Görüyorum ki bu seni ilgilendiriyor... Ama Lord Meridan'a

güvenmeni gerektiğini söylediğimde hata mı? Aynısını hata değilmiş gibi... Anlıyor musun beni?"

Abigail'in gözleri gerçekten anlamını kavrayıp yavaşça başını sağa sallamasıyla Alison'ın içinden rahatlamayla ağlamak geldi. "Sana söylediğimi söyledim. Bu gerçek değil. Lord Meridan'ın ailesinin Lady Wrotham'a ve... Hatta o da değil... Bir sorun. Bir sorun... Ve sadece tanıdıklarımız ve ailemiz görünmek istediğim söylemedim. Sonuçta söylemedim ve bana güvenmeni istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum.

güvenmemen gerektiğini söylediğimde bana inan. Hayatın buna bağlıymış gibi... Anlıyor musun beni?"

Abigail'in gözleri görülür korkusu Alison'ın içindeki cesareti biraz daha hareketlendirmişti. "Haklı olduğumu biliyorsun. Büyükannen çocukluk arkadaşı Alana Windman'ın evinde. Adresi bu kâğıtta yazıyor. İşte burada... Ev sahibesine rahatsızlandığını ve bu adrese götürülmek istediğini söylemelisin. Bundan şaperonunun haberi olmaması gerekiyor... Bana öyle bakma... Büyükannen sana haber veremedi çünkü onun için de bu yolculuk sürpriz oldu. Seni bekliyor. Lütfen güven bana."

Bu geceyi hevesli damat adaylarının hayali yerine, Lord Meridan'ın ahlâksızlığıyla hatırlayacağını ona söylemenin bir yolu yoktu. Bu yüzden anlamasını dileyerek tekrar etti. "Sadece güven bana..."

Kız elindeki adres kâğıdına bir süre baktıktan sonra, "Kâğıt tıpkı büyükannenim lavantaları gibi kokuyor," diye mırıldandı. "Ve nedenini tam olarak kestiremesem de... sana güveniyorum."

Alison için bu yeterliydi. Kararlı ve rahatlamış şekilde başını sallayıp kızın elini sıktı. "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim... Söz veriyorum Abigail."

Abigail'in gözleri sanki onu ilk kez görüyormuş gibi büyüdü. Aynı anda dolan yaşlar, idrak edişin şaşkınlığına ve baskın tereddütüne derinlik katmıştı. Sonra dudakları arasından bir kelime döküldü.

"Sen..."

Alison kaçmadı ya da inkâr edecek tek bir şey söylemedi. Gizlenmekten o kadar yorgun düşmüştü ki işaretparmağını kendi dudağına götürüp sadece, "Şşş," dedi.

Olup biteni izleyen Tristan, elbette bu hareketi gözden kaçırmayacak kadar dikkatliydi. Kadının kimliğine dair edindiği hayal gibi dağılabilir izlenim giderek güçleniyordu, zira yeşilli kadın, hayalinde canlandırdığı Alison Taylor'a giderek daha çok benziyordu.

Farkında olmadan kanıksadığı küçük hareketler ve Alison Taylor'ın imzası sayılabilecek kendine özgü bariz izler artık karşısındaydı. Ferah ve tam tersine kışkırtıcı kokusunu da göz ardı edemezdi. Tristan o ana dek, onu böyle gözlemlediğinin farkında bile değildi. Bu, faydalı olmasının yanında, biraz rahatsız ediciydi.

Fakat nasıl olabilirdi? Neyin peşindeydi?

Düşünerek varacağı hiçbir yargının gerçeği onun ağzından duymaktan daha kesin olmadığını söylemeye gerek yoktu. Bu yüzden *zavallı* kadının peşine takıldı.

Anlaşılan, o da geceyi erkenden bitirmek niyetindeydi. Salonun büyük girişinin her iki tarafına kanat olan altın işlemeli beyaz perdelerinin arkasına neredeyse telaşla geçti. Kontrollü ve şaşırtıcı derecede görgülü tavırlarına son verdiğine göre tehlikeyi atlattığına inanıyordu.

Tristan eşiğin diğer tarafına geçerken dudaklarında varlığından habersiz olduğu bir gülümseme vardı. Onu kapı görevlisiyle birlikte görmeyi bekliyordu. Dikkat çekmemek için bu kadar uğraştığına ve gösterişsiz bir çıkışın daha sıradan bir yolu olmadığına göre Tristan, Alison Taylor'la balo salonunun dışında, serin gecede bir yüzleşme yaşayacağını düşünüyordu. Belki onu gideceği yere kadar bile bırakabilirdi. Fakat Bayan Taylor, çıkışa yönelmek yerine büyük antrenin doğu ve batı kanatlarında yer alan eş koridorlardan birine yöneldi. Tereddüt etmeyen Tristan da aynı yolu takip etti.

Yanlarından geçen ve meraklarını kendilerine saklayan hizmetçilerin dışında kimsenin kullanmadığı koridor belli ki alt kattaki mutfağa ve evin karanlık diğer odalarına yöneliyordu. Rahatsız edici bir düşünce Tristan'ı içinde bulunduğu küçük takipten koparıp duraksattı. Alison Taylor birisiyle –bir erkekle– buluşmaya gidiyorsa onu takip ederek ne elde edecekti? Onu aşığının yatağında resmettiği bir sahne bu takiple ilgili küçük heyecanını, külleri savuran rüzgâr gibi ortadan kaldırdı. Çıplak ve tatmin olmuş bir Alison Taylor... Ah... Şimdi sırası değildi.

Gizemli Bayan Taylor bir dizi merdiven indikten sonra kilere benzer, kapısız bir odaya girdi. Duvara yakın gölgelerde onu takip ettiği için, arkasına dönüp baksa da Tristan'ı fark etmemişti.

İçeride onu bekleyen kişiyle aralarında dönen telaşlı sohbetin içeriği bariz bir alışverişti. Alison Taylor, belli ki evdeki adamı olan orta yaşlı bir hizmetçiye para veriyordu. Saydığı parayı hızlıca koynuna sokan hizmetçi, "Bir dakika kadar bekle, sonra tarif ettiğim yerden dışarı çık," dedi. "Bana sorarsan ana kapıdan çık, diğerlerinden farklı görünmüyorsun. Neyse... Birine yakalanırsan benden sakın bahsetme." Bu uyarısından sonra da aceleyle çıkışa yöneldi.

Tristan'la kaçınılmaz karşılaşmaları –ses çıkaramayacak kadar korkmuş olması ve Tristan toz olması yönünde bir hareket yaptığında aksi yönde hareket edemeyecek kadar hayatına değer vermesi bakımından– son derece olaysızdı.

Bir dakika demişti kadın... Tristan omzunu boyasız duvara yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturup beklemeye başladı. İçinden bir his, Bayan Taylor'ın o bir dakikayı bile beklemeyeceğini söylüyordu. Düşündüğü gibi de oldu.

İçinde, onun Alison Taylor olduğuyla ilgili en ufak bir şüphe vardıysa bile göz göze geldikleri an tüm tereddütleri ortadan kalktı. Maske hâlâ çok büyüktü... ve koridor da fazlasıyla loş. Buna rağmen Tristan, kısa bir süre önce gün ışığında ezberlediği hatları hiç gizlenmemişler gibi karşısında görüyor ve onu gösterişsiz haliyle aklına resmediyordu.

Küçük, tatlı dudakları şaşkınlık ya da korkuyla aralanmıştı. En bariz olan da kokusuydu. Sanki korku, kokuya bir derinlik ve yoğunluk katmıştı. Fakat bu sefer ferahlık, kışkırtıcı olanın gerisindeydi.

Tristan çok derin bir nefes aldı ve "Bayan Taylor, bu ne ilginç bir tesadüf?" dedi.

Ah... İşte o kızılımsı gözlerdeki parıltı, duvardaki yetersiz ışık kaynağına rağmen kendini gösterdi. Aslında bu, çok da sıradışı değildi. Gece ne kadar karanlıksa yıldızlar o kadar parlak görünürdü.

"Sesinizi tanımamdan endişe etmeniz için biraz geç sanırım. Neler çeviriyorsunuz?"

Alison Taylor'ın ağzı açılıp kapandı. Kendine gelişi sancılı, Tristan açısından da bir o kadar eğlenceliydi.

"İzin verin lordum."

"İnkâr etmemeniz yerinde bir davranış. Boşa zaman kaybetmekten hoşlanmadığınızı bu gece sizi izlerken fark etmiştim."

"Ben... sadece..." Başını önüne eğince Tristan'ın gözleri kadının dekoltesine kaydı. Durumun tuhaflığı üzerine kafa yormak ve onu sadece belirli açılardan görmüş olmak Tristan'ı bu manzaraya karşı hissedeceklerine hazırlamamıştı. Elbisenin kare yakalı dekoltesi, moda kabul edilen ölçüye fazlasıyla sadık biri tarafından biçilmiş olmalıydı. Tristan'ın içindeki bir his, göğüslerinin tatlı kabartısını bu şekilde ortaya koyanın son derece basit bir korse olduğunu söy-

lüyordu. Keza belini bu kadar ince gösterenin de... Başarılı taklit bir mücevherin ucundaki yeşil taş, göğüslerinin arasındaki vadiye dokunuyordu. Tristan'ın da hissetmek isteyeceği yere...

Lanet olsun!

Tekrar kadının gözlerine baktı. Gözlerinde, kadınsı cazibesinin tuzağına düşürdüğü bir erkeğe karşı üstünlük hislerini görmeyi bekliyordu ama görebildiği, öfke ve çaresizlikti.

"Sizi alıkoymak için elimde yeterince neden olmadığını düşünüyorsanız hata ediyorsunuz Bayan Taylor," dedi, asıl konuya dönerek.

"Beni alıkoymanız için aradığınız o korkunç nedene sahip değilsiniz... Bir maskeli baloya katılmak için içeriden bir hizmetçiye para verdim. Hepsi bu... Eğlenmek istedim."

Sesi ve aksanı da tıpkı bu geceki tavırları gibi birbiriyle çarpışan çelişkiler barındırıyordu.

"Sizi izledim," diye açıkladı Tristan. "Çok da eğlenmiyordunuz? Konuştuğunuz leydinin planınızdaki rolü ne?"

"Hiçbir şey? Sadece konuklardan biri gibi davranıyordum. Siz söyleyin, neyin peşinde görünüyordum?"

Tristan, "Elinizde leydinin gözünü korkutacak bir koz olabilir," dedi. Ancak sözleri kendi kulağına bile rahatsız edici geldi. Tam da düşündüğü gibi, Alison Taylor dehşete düşmüş görünüyordu. Bir adım geriye gitti, elini Tristan'ın aklını ateşli düşüncelerle dolduran göğüslerinin üzerine koyarak, "Hayır," diye fısıldadı. "Ben şantajcı değilim. Buraya hırsızlık için de gelmedim... Hakkımda en kötüyü düşünmeyi ne zaman bırakacaksınız?"

Bir anlığına hislerine kapıldığı ve bunu söylemek istemediği o kadar açıktı ki Tristan onu kolundan tutup, yetkililer gelene kadar kilitli tutulacağı odaya sürüklemekle ilgili planından kalıcı olarak vazgeçti. Açıkça görünüyordu ki Alison Taylor'ı korkutuyordu. Adil olmayan şekilde onu üzüyordu ve bu, asla tahmin edemeyeceği şekilde Tristan'ın huzurunu kaçırıyordu.

Oldukça yersiz bir hassasiyet diye düşünerek boğazını temizledi. "Sizinle ilgili edindiğim fikirler, bana bizzat ellerinizle sunduklarınız Bayan Taylor. Karşılaşmalarımızı tesadüf olarak varsaymam sizin için en iyi yolmuş gibi görünüyor. Aksi halde beni takip edenin siz olduğunuzu düşüneceğim."

"En çok neyi eleştiriyorsunuz, merak ediyorum. Varlığımı mı yoksa inandığınız geçmişimi mi?"

"Varlığınızı bu kadar tartışmaya müsait kılan, geçmişiniz Bayan Taylor. Fakat şu anda tam da şimdiki durumunuzdan bahsediyorum. Neyin peşinde olduğunuzun benim için kritik bir önemi var."

"Geçmiş tecrübelerim bana gözü açık olmayı öğretti. İhtiyacı olan birisine yardım etmeye çalışıyorum."

Tristan güldü. "Ona ne şüphe."

Alison Taylor gitmeye yeltenince, Tristan onu kolundan tutarak engelledi. Tutuşu sıkı değildi fakat verdiği mesaj açıktı. "Henüz değil."

"Bu hiçbir yere varmayacak. Daha fazla hakaret duymak istemiyorum."

"Şanslı olduğunuzu göremiyor olmanız ne kötü."

Kadın önce kolunu tutan Tristan'ın eline, sonra da yüzüne baktı. "Şanslı mı? Köşeyi sorunsuzca dönebilmiş olsaydım bile şansın yüzüme güldüğünü söyleyemezdim. Madem öyle... Beni alıkoymak dışındaki planınız nedir? Peşinizden ayırmadığınız polislerinizi mi çağıracaksınız?"

"Maskenizi çıkarın."

Tristan bunu neden istediğini açıklayamazdı. Belki de kadının yüzünü gizleyerek elde ettiğini düşündüğü küstahlığı ortadan kaldırmak istemişti. Belki sadece onu eğip bükecek güce sahip olduğunu anlamasını sağlamak ya da sadece onu bütünüyle görmek niyetindeydi. Sebep ne olursa olsun istek çok güçlüydü.

"Neden?" diye sordu kadın. Sesindeki tedirginlik memnun ediciydi. "Zaten kim olduğumu biliyorsunuz."

"Gerçekten biliyor muyum?"

Kadın bakışlarını kaçırdı. "Çıkarmasam daha iyi olur... Böylesi benim için daha güvenli."

"Kime karşı?"

"Yüzümü sakladığım herkese karşı. Bir maskeli balodayız ve ben kimliğini gerçekten gizleyen tek kişiyim."

"Israr ediyorum Bayan Taylor. Fazla süslü bir kumaş parçasına laf anlatıyormuşum gibi hissediyorum. Elde ettiğim hiçbir şey yok."

İtiraz edecekmiş gibi göründü önce ama sonra elini, başının arkasına doğru, maskeyi yerinde tutan kurdeleye uzattı. Tristan

manzarayı izlemek ve bir süredir aklından çıkaramadığı o yüzü yeniden görmek için bir adım geri gitmeyi düşünüyordu ki bulundukları yere doğru birilerinin yaklaştığını duydu.

Alison Taylor kurdeleyi çözmüştü. Maskesini düşürmek üzereyken Tristan elini tutarak ona mani oldu. "Yapma! Gelenler var."

Sırtı davetsiz konuklara dönüktü ve gövdesiyle Alison Taylor'ı meraklı bakışlardan koruyordu.

"Wakefield," dedi adamlardan biri. "Seni karanlıkta gizlenirken görmek çok şaşırtıcı."

Tristan gerildi. Vikont Arley ısrarcılığı ve içkiye fazla düşkünlüğüyle tanınırdı. Can sıkıcı bir herifti ve içkili olduğunda Tristan'dan hoşlanmadını hiç gizlemezdi.

Döndü ve "Arley," dedi soğuk bir sesle. Merasime gerek duymadığı için de ekledi: "Gitsen iyi olur."

"Arkanda kimi saklıyorsun? Yeni gözdenle oyun oynamaya ara vermende sakınca yoksa kendisiyle tanışmak isterim... Leydim?"

Tristan, Alison Taylor'ın sırtına doğru sokulduğunu hissedince Arley'ye duyduğu öfkeye rağmen hafifçe güldü. Gizemli Bayan Taylor, arkasına sığındığı erkeğin onu herkesten koruyabileceğini hissediyor olabilirdi ama bunu itiraf etmek yerine tüm korkularına meydan okumayı tercih ederdi. Doğruyu söylemek gerekirse, onu çekici kılan özelliklerinden biri de buydu.

Tristan dikkatini tekrar vikonta verdi. Soğuk gözleri maksatlı bir yavaşlıkla adamın uzun, sıska vücudunda gezindi ve yüzüne döndüğünde gergin bir sükûnetle, "Gitmeni söyledim," dedi.

Arley'nin yanındaki adam mesajı doğru yorumlayacak kadar ayıktı. Dostunun kolunu çekiştirirken bir an bile endişeli gözlerini Tristan'ın üzerinden ayırmamıştı.

"Sadece göreceğim dostum. Her zaman en güzellere sahip oluyorsun..." Adam, tasasız bir genç kız gibi kıkırdadı ki bu bile iyi bir dayak için yeterliydi. "Tatlı kuzenin Leydi Miranda'nın şu ukala nişanlısı Lord Welfare de kısa sohbetimiz esnasında buna benzer bir şey söylemişti ama..."

Alison Taylor, tam bu sırada ellerini Tristan'ın sırtına koyup kumaşı sıktı. Dalga dalga yayılan korkusu en az Tristan'ın sarılarak onu koruma isteği kadar güçlüydü. İyi olup olmadığını anlayabilmek için omzunun gerisinden ona baktığında tek görebildiği sadece önüne düşmüş başı ve titreyen elleriydi.

Bunu o iki salak mı yapmıştı?

Onları gebertecekti!

Dişlerini gıcırdattı. Ve hedefine fırlatılan bıçak kadar gibi keskin bir bakış, davetsiz misafirlerin gözündeki perdeyi kaldırdı.

"Tamam, tamam," diye geveledi vikont. Dili dolanıyordu, geri dönerken bir yere yığılıp kalması Tristan'ı fena halde rahatsız ederdi ve Tanrı biliyordu ki bunun olmaması herkes için en iyisiydi.

Gölgelerini de alıp defolana kadar Tristan gözlerini ikisinin uzaklaştığı yerden ayırmadı. Ne kadar şanslı olduklarını asla bilemeyeceklerdi.

Çok geçmeden arkasından çekingen bir ses geldi. "Beni sakladınız. Beni görmeleri neden umurunuzda?"

Tristan ona dönmeden, "Seni görmelerini mi istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır ama..."

Buna bir son vermeliydi. Yıllar önce yaptığı gibi... ama bu sefer öfkesinin hedefinde o yoktu. Döndü ve onu kolundan tutarak arkadaki odaya sokup duvara yasladı. Tıkırdayarak düşen maske ayaklarının dibinde öylece duruyordu.

Yüz yüzeydiler... Tristan kontrolünü kazanmak için derin derin soluyordu. Fakat elde ettiği tek şeyin limonun çarpıcı aroması olduğunu hissediyordu... Teninin sıcaklığı kumaş engeline rağmen avuçlarında ve onunkilere değen bacaklarındaydı. Her şey... hissettiği her şey, neredeyse kokusu kadar aklını başından alıyordu.

Ne zaman olmuştu bu? Onu içine çekmek istemesine neden olan arzu hangi ara bu kadar güçlenmişti? Korktuğunu fark ettiği an sanki içinde bir şey harekete geçmişti. Bundan emindi... Çok güçlü ve vahşi... Tristan'ın bastırmak için her şeyi denediği güçlü ve vahşi yanı...

Kadının karanlıkta ışıldayan gözlerinin içine baktı ve "Sen gerçek bir baş belasısın Alison Taylor," diye fısıldadı.

Bu sözler onu şaşırtmıştı ama Alison Taylor sinip geri çekilmedi.

"Hayır... Beni bir daha aşağılamanıza izin vermeyeceğim."

Tristan onun, bu geceden ya da günler öncesinden değil, iki sene önceki geceden bahsettiğini biliyordu. Acımasız bir dürüstlükle, "Seni hiçbir zaman aşağılamadım," dedi. "Hak etmediğin şekilde davranmadım."

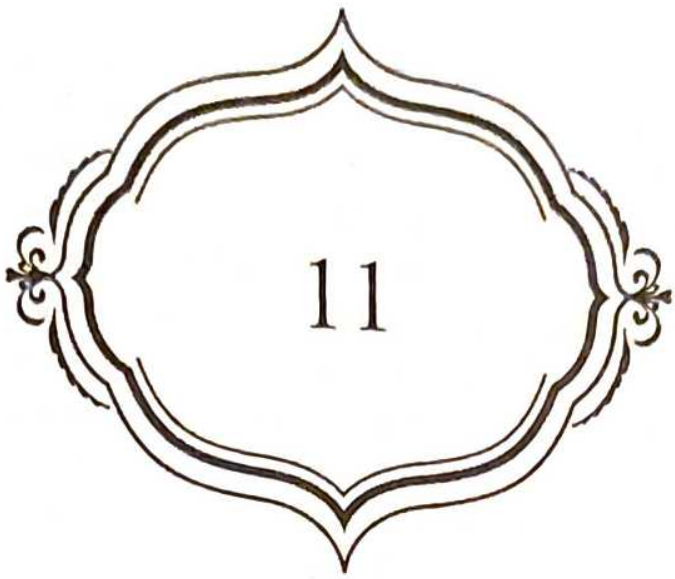
Alison Taylor elini kaldırdı ama bu hamleyi bekleyen Tristan ondan daha hızlıydı. Kadının elini avucunun içinde sıkıp hapsederken gözleri kapalıydı. Sonra ağır ağır eğildi... Dudakları neredeyse kadının çiçek kokan çıplak boynuna dokunuyordu. Hatta bir saniyeliğine bunun için kendine izin vermeyi bile düşündü. Fakat yapamazdı, başlarsa duramazdı çünkü.

Tenine dokunmadan, sanki tadına bakıyormuş gibi kulağına doğru ilerleyip nefes gibi sesiyle fısıldadı.

"Kaçın benden Bayan Taylor... Ve sizi yakalamama sakın izin vermeyin."

Tekrar etmesine izin vermeden kollarından çıkarak kaçan Alison Taylor'ın uzaklaşan ayak sesleri koridorda yankılana dursun, Tristan yumruklarını sıkarak bekliyordu. İşe yaramasını o kadar çok istiyordu ki... Fakat biliyordu ki olmayacaktı.

Cebindeki altın saati çıkardı ve otuz saniyenin bitişini bekledikten sonra çıkışa yönelmek yerine, dudaklarında gizli ve memnun bir gülümsemeyle avının peşine düştü.

11

1821, Londra

Her yer birbirine benziyordu. Duvarlar, çıplak taşlı zemin, ışıksızlık... Hizmetçinin tarif ettiği çıkışı hatırlamıyordu. Zaten yön bulma konusunda her zaman berbat olmuştu. Geri dönüp yeniden denemeliydi ama onunla karşılaşması halinde başına gelebilecekler yüzünden o kadar endişeleniyordu ki gün ağarana kadar karanlık bir köşede beklemek bile seçenekleri arasındaydı.

Tanrı aşkına, az önce neler olmuştu?

Lord Talbot'ı bu denli çılgına çeviren neydi?

Kaçmasını söylediğinde kaçmasına sebep olan korku gerçek, tartışılmaz ve baş edemeyeceği kadar güçlüydü. Medeni tavırlarıyla onun kadar gurur duyan bir adam nasıl olup da böyle öngörülemez görünmüştü gözüne?

Kalsaydı başına gelecek olan şey neydi?

Alison'ı öpecek miydi?

Soluklanmak üzere önünde durduğu duvara başını yaslayıp elini dudaklarına götürdü. Hayır... Öyle bir adam, kendinden yüzlerce kat aşağı gördüğü bir kadını arzulamazdı. Aşağılamak için bile olsa ona elini sürmez istemezdi ki Lord Talbot, bugüne kadar küçümseyişini saklamak için kılını bile kıpırdatmamıştı. Belki sadece Leydi Miranda'nın hatırına, onu yetkililere teslim etmeden önce bir şans vermek istemişti.

Alison etrafında dönüp nereye gitmesi gerektiğini hesap etmeye çalıştı. Lanet olsun, her yer birbirine benziyordu. Adımları onu koridorun sonundaki bir açıklığa getirdiğinde kısmen rahat bir nefes aldı. Londra kırsalındaki malikâne, dışarıdan ne kadar modern görünürse görünsün, zindana benzeyen alt katları kesinlikle ilkeldi. Hayalgücü olduğunu biliyordu ama Alison biraz zorlarsa kan kokusunu alabileceğini hissediyordu.

Etrafına bakındı. Neredeyse kule kadar yüksek bir tavanı olan açıklığın duvarındaki iki küçük pencereden içeri süzülen ay ışığı, karanlığı gümüş kılıçlar gibi kesiyor ve havada uçuşan toz zerrelerini gözle görülür kılıyordu. Alison gözlerini kırpıştırıp ilerlemesine fayda sağlayacak bir çıkış aradı. İşte oradaydı... Karanlık, kapısız bir giriş. Koşarak oraya ulaştı ve içeri girmeden önce başını uzattı.

Tıpkı ailesinin evindeki gizli geçitte olduğu gibi, içeriden rutubetli toprak kokusu geliyordu. Bu da çıkıştan çok uzak olmadığını gösteriyordu. Yutkunarak içeri girerken hizmetçinin de tavsiye ettiği gibi ana kapıdan çıkmadığı için kendi kendine söylendi. Fakat maskeli balodaki insanların arasına karışarak gösterdiği cesaret, güneşin altına bırakılan bir bardak ispirto gibi yok olup gitmişti.

Birkaç adım atmıştı ki o sesi işitti.

Kendini zavallı bir av hayvanı gibi hissetmesine neden olan bir tıkırtı... Ayak sesi bile olamayacak kadar hafif ama görmezden gelinemeyecek kadar dikkat çekici sesi ikinci kez duyduğunda elini korkuyla sinesine bastırdı.

O muydu? Tanrı biliyor, bir hayaletle karşılaşmaktansa onunla ikinci kez yüzleşmeyi tercih ederdi. Lanet olsun... Keşke üçüncü bir seçeneği olsaydı.

Ses geriden geliyordu, bu yüzden geldiği yöne dönmeyi seçenekleri arasından çıkarıp ilerlemeye odaklandı ve hayatını kurtaracağını umduğu kapıya ulaşana kadar eliyle duvarları yokladı. Örümcek ağları, kuru yosun ve sert çıkıntılardan sonra tokmak olabileceğini düşündüğü bir düzeneğe ulaştığında hızla ona asıldı.

Arkasındaki ses artık çok daha belirgindi.

Alison ne kadar denerse denesin tokmak hareket etmiyor, buna karşın yakınlaşan tehdit hissi daha fazla paniklemesine sebep oluyordu.

Sırtını kapıya yasladı ve soluk soluğa, "Kim var orada?" diye fısıldadı.

Hışırtı, nereden çıktığı belli olmayan ürpertici bir rüzgâr ve bir adım daha...

"Lord Talbot... Siz misiniz?"

Karanlığın içinde biri güldü ve görkemli silueti daha karanlık bir gölge gibi belirginleşti.

Alison bir kez daha, "Siz misiniz?" derken gerçekten bir hayaletle karşı karşıya olmanın o kadar da kötü olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

Gölge yaklaştı... Rutubet ve toprak kokusuna karışan parfüm her nedense ikisi kadar ilkel ve doğaldı. Kapının bir işe yaramayacağını idrak ettiği an Alison geldiği yöne doğru atıldı ama çıkışa varamadan bir güç, kurtarıcısı olarak gördüğü zayıf ışıkla arasına girip geceyi tamamen karanlık bir zindana çevirdi.

Alison vakit kaybetmeden geri geri yürüdü. Az önce zorladığı kapının yanındaki duvar engelleyene kadar temkinli adımlarla kaçmaya çalıştı. Karşısındakinin Lord Talbot olduğunu biliyordu ve bu aşinalık, kesinlikle içini rahatlatmıyordu. Derin ve yavaş birkaç nefes almaya kendini zorladı ama baskı göğsünü sıkıştırıyordu.

Saçma olduğunu bildiği halde, "Lord Talbot... Neden?" diye fısıldadı. Daha güçlü ve kararlı bir izlenim vermek isterdi ama durumu ortadaydı.

"Başaramadın."

Sanki bu, her şeyi açık ve anlaşılabilir kılıyordu.

Alison, sırtını yasladığı duvarın ne kadar soğuk olduğunu yeni fark ediyormuş gibi titremeye başladı. Ondan konuşmasını isteyen kendisiydi fakat sesindeki o paslı titreşimi ve çaresizliğiyle alay eden zalimliği fark ettiği an bunu dilediği için kendisinden nefret etti. Ona söyleyebileceği caydırıcı, aklını başına getirecek bir söz yoktu. Kaldı ki o sözleri söyleyecek güç de bedenini terk eden ruh gibi ayak uçlarından çekilmişti.

Yutkundu... ve bu, erkeği güldürdü.

Kaçmaya çalıştı ama sert sayılabilecek bir engelle kendini yeniden duvara yapışmış halde buldu.

Tanrı aşkına, neden yapıyordu bunu?

Bir sonraki saniye sırtına yayılan soğukluğun yerini farklı bir ürperti almıştı. Yanağında gezinen parmakları hissediyordu, elbisesinin kumaşının üzerinden koluna dokunanları da. İmkânsız gibi görünse de nefesi biraz daha hızlanmıştı.

pürüzlü yüzeyini keşfederken Alison, bahar filizleri gibi yumuşayan kemiklerine güvenemiyordu.

Her şey, bir hayal gibi hafif ve yumuşak bir incelikle devam ederken Lord Talbot'ın hareketleri birden sertleşti. Alison'ı geriye doğru bastırdıktan sonra istekli dudakları boynuna indi ve sanki hayatta kalması için tek ihtiyaç duyduğu şey buymuş gibi sıcak öpücüklerle teninin tatmaya başladı. Parmakları belini sıkıca kavramıştı, Alison'ın hareket etmesine izin vermeyen diğer eli kızın başını arkadan kendine bastırıyordu.

Erkek, boynuyla omzunun birleştirdiği yeri emerken başını tavana doğru kaldıran Alison'ın aralık dudaklarından çığlıktan pek farkı olmayan bir inilti döküldü ve yeniden... dudakları birleşti.

Hararetli ve fazlasıyla ateşli o an içinde Alison gerçekliği yitirmeye fazlasıyla yakındı. Onunla bir bütün gibiydi, vücutları birbirine yapışmıştı ama Alison onu özlediğini hissediyordu. İçindeki fitili tutuşturan da bu oldu... Çekingen dudakları kıpırdadı önce, sonra onu taklit etmeye başladı. Tadıyor, dilinin ucuyla onunkine dokunuyordu.

Lord Talbot geri çekilip karanlığın içinde ona baktı. İfadesi gizliydi fakat hislerinin yoğunluğu bir aura gibi sınırlarını çizerek vahşi yanını ortaya koymuştu. Beraberinde, tuhaf, boğazının derinliklerinden gelen uyarıcı bir ses çıkardı ve bu Alison'ı iliklerine kadar titretti.

Bir saniye sonra ayakları yerden kesilmiş halde duvara yaslanmış buldu kendini. Aralık dudakları arasından giren dilin hissettirdikleri içinde öyle büyük bir ateşe neden oluyordu ki neredeyse kanı sıvı bir ateş gibi damarlarında gezinip kavuruyordu. Bu hissi daha önce de tatmıştı... seneler önce, o gece yarısı onun kolları arasındaydı. Yine... Fakat bu seferki daha gerçekti, kafa karıştırıcı hiçbir yanı yoktu. Onu istiyordu, onu ilkel dövmeler gibi teninin altında bile istiyordu.

Çıldırmış gibi elleriyle erkeğin saçlarını karıştırmaya başladı, daha yakın olmanın yollarını çaresizce denedi. O da bunu hissediyordu, aynı çılgınlıkla Alison'ın altdudağını ısırıp sonra zevk dolu, küçük bir çığlık atana kadar sertçe emdi. Ellerinden biri Alison'ın eteğini yukarı sıyırırken, aynı anda dizini büküp uyluğuna doladı ve kalçasıyla onu iyice duvara bastırdı.

Alison ürkmeliydi. Özellikle vücutları ışığın bile sızamayacağı kadar birbirine yapıştığı sırada kulağa fazlasıyla ürpertici gelen bir ses çıkaran erkeğin, kendini kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu hissettiğinde. Fakat ürkmedi, aksine daha fazlasını istedi.

Lord Talbot dudaklarını tekrar boynuna, kumaşını sıyırdığı omuzlarına ve tattığı her milimde nemli, sıcak bir iz bırakarak sinesine indirmeye başladı. İkisine ait sesler, birbirleriyle yarışan soluklar, karanlık odanın duvarları arasında yankılanıyor ve her anları bir sonraki daha güçlü hislerin olduğu zamana doğru akıyordu.

Alison onun omuzlarını sıktı. Daha fazlasını kaldıramayacağını hissettiği sızı, karnından aşağıya inmiş ve arallanmış bacaklarını birbirine bastırma isteğine sebep oluyordu. İnledi... ve bu, erkeği büyük bir tutkuyla yeni bir öpücüğe teşvik etti.

Adamın elleri vücudunun her yerindeydi. Belini sıkıyor, göğüslerine dokunuyor, sırtında yayılan parmakları kemiklerine işlemek isteyen pençeler gibi etine batıyor ve dudaklarını sanki son yemeğiymiş gibi yiyip bitirirken Alison da aynı açlıkla ona saldırmaktan kendini alamıyordu.

Bir süre sonra Lord Talbot dudaklarını ayırdı, öfkeli gibiydi... Kızın kulağına doğru nefes nefese, "Aman Tanrı'm," diye fısıldadı. "Gerçekten kaçmalıydın... Gerçekten Bayan Taylor..."

Soğuk bir rüzgâr, kaynayan hisler içindeki Alison'ı sırtına batan duvardan daha fazla titretmeden önce de onun uzaklaşacağını biliyordu.

Beklediği gibi de oldu.

Kilidi çatırdayarak kırılan kapı açıldı ve Lord Talbot nemli gecenin içinde kayboldu.

Tristan, Bow Caddesi'ndeki beyaz, iki katlı evin önünde arabadan indi ve merdiveni hızla çıktı. Kapıda bekleyen uşak Newman, "Anneniz oturma odasında lordum," diyerek onu içeri almadan önce hem ciddi hem de gülümser ifadesiyle Tristan'ı baştan ayağa süzdü. Münasebetsiz herifin teki olabilirdi ama işine ve leydisine bağlılığı sayesinde eksikliklerini göz ardı ettirebiliyordu.

Tristan küçük antreyi geçip aralık olmasına rağmen, annesini memnun etmek için oturma odasının kapısını tıklattı. Her zamanki

koltuğunda nakışını işlemekte olan Leydi Talbot, oğlunu görünce ayağa kalktı ve ellerini beline koyup, "Tam iki hafta oldu," dedi.

"Hiçbir mazeretim yok, lütfen affedin leydim."

Tristan elini öpmek üzere uzanınca merasimlerle işi olmayan Leydi Talbot oğluna sarıldı. "Beni bu kadar ihmal etme, yaşlandıkça daha alıngan oluyorum."

"Farkındayım."

Leydi Talbot elli yaşındaydı ve siyah saçları arasında parlayan gri teller olmasa çok daha genç göstereceğini biliyordu. Tristan'a, yaşlandığıyla ilgili yorumu onayladığı için ters ters baktı ve getirdiği çikolata kutusunu elinden aldıktan sonra oğlunu ellerinden tutarak nakış işlediği koltuğun karşısındaki gök mavisi rengindeki tekli koltuğa yönlendirdi.

Çay tepsisiyle içeri giren uşak, servisi her ikisinin de hoşlandığı şekilde Leydi Talbot'ın yıllar önce kocasıyla yaptığı İtalya seyahati sırasında satın aldığı şeffaf denilebilecek kadar ince, beyaz Capodimonte porselen çay takımı ile yaptı.

Servisin üç kişi için hazırlandığını gören Tristan, "Misafirin mi var?" diye sordu. Esasen şaşırdığı söylenemezdi, annesi yalnızlığın sadece ölüleri ya da büyük halası Edna'yı rahatlattığını düşünürdü.

Leydi Talbot sütlü çayını sanki ilk kez tadıyormuş ve lezzetinden kendini kaybetmek üzereymiş gibi gözlerini yumdu. Dudaklarına özlem olarak tanımlanabilecek bir gülümseme yerleşmişti. Sonra sakince, "Leydi Dulcie gelecek," dedi.

Tristan, savaşın ortasındaki düşman ateşine açık bir düzlükte mahsur kalmış asker gibi etrafına bakındı. "Belki de seni sonra ziyaret etmeliyim."

"Böyle tepki vereceğini biliyordum. Sadece şaka yapıyordum. Aslında Damien gelecek."

Tristan şaşırdığını kasten gizledi. "İtalya'dan döndüğünü bilmiyordum."

"Sanırım bu senin suçun. Kardeşine mektup yazmalıydın. Halbuki çocukken birbirinize ne kadar da bağlıydınız. Düğünlerinizi birlikte yapacağınızı söylediğini hatırlıyor musun?"

Tristan bunu söyleyenin annesinin bizzat kendisi olduğunu hatırlatma gereği görmeden gülümsedi ve "Hatırlıyorum," dedi.

Hatıraların neden olduğu sessizlik anında Tristan'ın gözleri an-

nesinin nakışına ilişti. Yarısı kısmen bitmiş olan işleme, epik bir şeyleri tasvir ediyor olmalıydı. Tristan sarı, kızıl ve kahverengi renk cümbüşü arasından şekli seçmeye çalışırken annesi, "Bir aslan ve kaplanın savaşını konu alıyor," diye gururla belirtti. "Gerçek hayatlarında savaşı kimin kazanacağını bilmiyorum elbette ama benim yorumuma göre galip aslan olmalı."

Tristan dürüstçe, "Aslan ve kaplan aynı coğrafyada yaşamıyorlar," dedi. İşin aslı ortada ne aslan ne de kaplan vardı.

Leydi Talbot, "Elbette yaşıyorlar," diye üste çıktı. "İkisinin güç dengeleri nedeniyle pek anlaşamadıklarını sanıyorum... Bunu senin için yapıyorum. Gelecekteki karına hediye edeceğim. Damien için ejderha ve kurdun büyük savaşını işledim. Umarım sever."

Tristan çaresizce başını aşağı yukarı salladı. "Umarım."

"Leydi Dulcie'nin ziyaret edeceğini duyunca neden telaşlandığını gerçekten merak ediyorum. Yoksa evlilik konusunu açar diye mi endişelendin? Ama merak etme, hanımefendi sosyetedeki tüm konulara vakıf biri. Katıldığın son davette Lane Vikontu'nun kızı Leydi Audrey ile iki kez dans ettiğini bana söyleyen Leydi Dulcie'ydi, biliyor musun? Sevgili büyük oğlumun bu küçük detayı benimle paylaşmaya zahmet etmediğini ondan gizlemek için uğraşırken saçlarımın beyazladığını bilmen gerekmiyor tabii. Ama hiç sorun değil, Leydi Audrey makûl bir gelin adayı. Bu yüzden seni hoş görüyorum." Çayından bir yudum daha aldı. Ağzı kurumuş olmalıydı. "Fakat sadece biraz soğuk bir kız. Sen de öyle düşünmüyor musun Romeo?"

Tristan kendisine Romeo denmesinden oldum olası nefret ederdi. Annesinin bu ismi, ileri görüşlü bir anında koyduğunu düşünüyordu. Tristan düşünmeden, "Aslında gayet hoş bir sohbeti var," dedi. Fakat cümlesi bitmeden hata ettiğini anlayacaktı, zira annesi, avını az önce yutmuş kakım kadar mutlu ve sevimli görünüyordu. Tristan ensesini ovuşturup, "Tam bir hanımefendi," diye ekleme ihtiyacı hissetti.

"Hanımefendi olduğundan şüphem yok. Keşke evlilik çağına gelmiş her genç kız onun gibi meziyetlerini göstermede cömert, iltifatları kabul etmede mütevazı olabilseydi."

Leydi Talbot her kelimeyi Tristan'ın gözlerinden beyninin içine girmek ister gibi dikkatle ve onu inceleyerek telaffuz etmişti. Tristan

tehlikeli sulara girdiklerini bildiği halde gülmeden edemedi. Tanrı bilir, yine neyin peşindeydi.

"Şunu da eklemeliyim Tristan Romeo. Aynı inceliği erkeklerden beklemek hayalcilik olsa da ben, kendi yetiştirdiğim erkeklerin biraz daha hassas davranmalarını isterdim. Evet, hayatınızı keşişler gibi sürdürmediğinizi biliyorum ancak sizden, özellikle de senden beklediğim Tristan... biraz daha incelik."

Tristan bacak bacak üstüne atıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Bu tiradın nereye varacağını hiç merak etmiyorum."

"Çok kötü. Çünkü ben sözlerimi yarım bırakmayı ya da üzerine düşünülebilsin ve yanlış bir kanıya varılsın diye mesajlarımı eksik vermeyi sevmem. Hizmetçi koridorlarında gizemli kadınlarla yaptığın şu... *görüşme* Lane Vikontu'nun ve eşinin kulağına gitmiş. Hanımefendi ev sahibine kızının kendini hasta hissettiğini ve geceyi erken bitirmek istediğini söylerken neredeyse bayılacakmış. Leydi Audrey arkadaşlarıyla vedalaşmayı bile beklememiş."

Tristan taş kesildi. Annesi, sosyetede gerçek arkadaşlıklar üzerine konuşmaya devam ederken Tristan'ın aklındaki son şey, Leydi Audrey'nin hisleri ya da arkadaş ilişkileriydi. Birkaç gündür, maksatlı şekilde zihninin gerisinde kuytu bir yere sakladığı düşünceler, arkası kesilmeyen bir ordunun süngülü saldırısı gibi üzerine üşüşmeye başlamıştı. Sanki her biri saklandıkları yerde bilenmiş, sivrilmiş ve ısınmış; bu sayede kafasının içine girerken hiçbir dirençle karşılaşmamışlardı.

Alison Taylor...

Gizli günahı... Tam bir baş belası... En çok arzuladığı şey... Duvara yaslayıp tadına baktığı ve çok daha fazlasını yapmaya hazır hissettiği kadın. Yapabilirdi de... Yapmaya fazlasıyla yakındı. Onu takip etmeye karar verdiğinde ona sahip olmaya da karar vermişti şüphesiz. İçine girecek ve daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı şekilde onu tatmin edecekti. Orada, karanlık, küf kokulu bir mahsende ona, bir fahişenin yadırgamayacağı şekilde davranacaktı.

Fakat durmuştu. Daha kötülerini görmüş olduğunu düşünse de Tristan bunu ona yapamayacağını fark etmişti. Kendisine de... Eski olsun ya da olmasın, Tristan'ın fahişelerle işi olmazdı.

"Tuhaflaştın, bir sorun mu var?"

O sırada içeri giren uşak, annesinin sorusuna cevap vermeden önce Tristan'a biraz zaman kazandırdı. Ancak uşağın getirdiği haber her neyse Leydi Taylor'ı bütünüyle meşgul etmiş görünüyordu. Yazıyı belli ki birkaç kez okuduktan sonra, "Damien'dan..." dedi. "Ziyaretini yarına ertelemek zorunda kaldığını söylüyor. Kahvaltıya gelecekmiş."

"Pusulayla birlikte gelen çiçekleri vazoya koydurdum leydim. Odanıza mı göndereyim, yoksa buraya mı getirteyim?"

"Lütfen buraya getir." Leydi Talbot, Tristan'a baktı. "Acaba bir sorun mu var? Belki de onu ziyarete giden ben olmalıyım. Oğlum yedi aydır topraklarından uzakta. Belki de hastalanmıştır ve..."

"Hiç sanmıyorum. Damien'ı tanıyorsam yarına kadar beklemeni öneririm."

Annesi bir süre düşündükten sonra, "Haklısın," dedi. "Akşam yemeğine kalmak ister misin?"

Tristan saatine baktı. "Bu akşam parlamento üyelerinin bir kısmıyla bir araya geleceğimiz bir yemeğe katılmak zorundayım."

Leydi Talbot bir şey söylemediyse bile yüzündeki merhametli ifade çok şeyi açıklıyordu. Keyif aldığı tüm sosyal tercihlerinin herkesin standardı olması gerektiğini düşünüyordu. Tristan başını iki yana sallayarak güldü.

Ve derken, huzurlu sayılabilecek sessizlik annesinin çığlığıyla bölündü.

"Tanrı'm, nasıl da unuttum!"

Tristan istifini bozmadan, "Neyi?" diye sordu.

"Newman'ın yeğenini ziyaret edecektim."

"Newman'ın yeğenini neden ziyaret edeceksin?"

"Sen bilmiyorsun, değil mi?" Suçlu suçlu Tristan'a baktı. "Geçen hafta ortası kendimi biraz kötü hissettiğimde Newman'ın doktor olan yeğeni benimle ilgilendi."

Tristan, "Geçen hafta ortası ne olduğunu söyler misin anne?" dedi. "Bana neden haber vermedin? Daha da önemlisi aile doktorumuz neredeydi?"

"Seni meraklandırmak istemedim, önemsiz bir şey gibiydi ama Newman ısrar etti. Newman'ı bilirsin. Tesadüftür ki yeğeni de buradaymış ve delikanlı benimle ilgilendi... Sanırım tatlıyı fazla kaçırmışım."

Tristan'ın gözleri annesininkilerle aynı anda sehpanın üzerindeki çikolatalara kaydı. Daha yakın olan Leydi Talbot, kutuyu alıp Tristan'dan iyice uzaklaştırdıktan sonra, "Yeterince önlem aldık, merak etme," dedi.

Tristan bezgin şekilde soludu. "Doğru düzgün bir doktora gideceğiz. Hatta hemen şimdi."

Leydi Talbot'ın koyu kahverengi gözlerinde telaşlı bir ışık yandı önce, sonra itiraz eder gibi ellerini öne doğru uzattı. "Merak etme, Doktor Mercy'ye zaten gittim. Bir sorun olmadığını söylüyor... Şimdi hazırlansam iyi olur. Beni şu genç doktorun kliniğine sen bırakır mısın hayatım?"

"Seni izbe bir kliniğe götürecek değilim. Bir not ve uygun bir hediyeyle oraya gitmeden de doktora teşekkür edebilirsin."

"Neden bu kadar babana benzemek zorundasın? Genç doktorun kliniği Ebury Caddesi'nde, gayet seçkin bir yer. Belki biraz tanıtım ve teşvik edilmeye ihtiyacı var. Lütfen beni daha fazla üzme, başım ağrımaya başladı bile."

Tristan isteksizce, "Tamam," dedi. Annesinin kararlılığı iki kardeşin de kişiliğinde vardı. Tristan, kendinde şikâyet etmediği bu özelliği yüzünden annesini eleştirecek değildi. Kaldı ki bununla uğraşacak kadar da aklını yitirmemişti.

Bir saat kadar sonra, sade fakat annesinin de üzerine basarak belirttiği gibi seçkin sayılabilecek iki katlı kliniğe varmışlardı. Tristan annesine yaptığı jestlerin ne kadar azaldığını yeni yeni fark ediyordu.

Kapıyı açan hizmetçi kılıklı genç bir kızın peşinden küçük antreyi geçip içeriye girdiklerinde, onları saf alkol ve yeni demlenmiş çayın hoş kokusu karşıladı. Göründüğü kadarıyla temiz bir yere benziyordu. İki sedye tipi yatak, içi tıbbi malzemelerle dolu olan bir dolabın iki yanına yerleştirilmişti. Küçük bir komodin, üzeri boş ve işlevsiz şekilde yataklardan birinin yanındaydı. Çıplak, taş karolu yerler temiz fakat biraz yıpranmıştı. Ancak doktora haber vermeye giden hizmetçiye rağmen ortalarda doktor namına kimse görünmüyordu.

Tristan bir kadının güldüğünü duyduğunda tamamen erkeksi bir merakla, dikkatini sesin geldiği yöne verdi. Önce, Tristan'ın daha önce karşılaştığını fark ettiği sarı saçlı ve çilli doktor köşeyi

döndü, belli ki arkasından gelen kadına gülüyordu. Bir erkeği böyle gülümsemeye iten şey, kadınların hoşlandığı türden romantik bir masala dönerdi ancak.

Romantizmle uzaktan yakından ilgisi olmasa da Tristan, adamı böyle gülümsemeye teşvik eden her neyse merak ettiği için kendisini eleştirecek değildi. Eğer dikkatini çeken bir güzellikse, o dikkati sonuna kadar hak ederdi.

Sonra onu gördü ve düşünmek dışındaki tüm eylemlerinin sonuna geldi... Gülüyordu. Şaşırtıcı derecede muntazam dişlerinin neredeyse tamamını göstererek, mutlulukla gülüyordu... Yanakları pespembeydi ve boneden ziyade minik bir tülbenti andıran başlığının örtemediği yanar döner saçları terden ıslanıp şakaklarında ve alnında kıvrılmıştı. Güneşi yansıtan berrak bir göl gibi ışıldadığını düşünmeden edemedi Tristan. Sade, zamanı geldiğinde güzelliğini meydana çıkartacak etkiyi bekleyen bir mucize gibi...

Berbat, kahverengi elbisesinin kolları yoğun bir işin ortasındaymış gibi dirseklerine kadar sıyrılmıştı, beyaz önlüğü eski fakat temizdi. Sahip olduğu her şey –giysileri, haysiyeti– bu kadar yıpranmışken, kendisinin bir bahar dalı kadar taze görünmesi ne kadar da inanılmazdı. Ve bir o kadar inanılmaz olanı da, bütün bunlar bir araya geldiğinde Alison Taylor'ın, duygusal olarak tatmin edilmiş bir kadın gibi görünüyor olmasıydı.

Tristan bu resmi beynine kazırken başka bir şeyi daha fark etti. Daha önce gülümsediğini bile görmediği Alison Taylor tüm ruhuyla gülerken, acı çektiği halinden çok daha sanatsal bir portre çiziyordu.

Doktor, gözlerini yanındaki kadından alamadığı için etrafında olup bitenlere karşı hâlâ biraz ilgisizdi. Onun aksine Bayan Taylor misafirlerin olduğunu ilk fark edendi. Tristan'la göz göze geldikleri an yüzündeki tatlı pembelik, tıpkı mutluluğu gibi solup giderken Tristan'ın içinde göz kırpan küçük sevinci yok etti.

Bu, sanki bir çiçeğin ölüşünü izlemek gibiydi.

"Leydim, bu ne büyük bir şeref! Umarım bir rahatsızlığınız yoktur. Lütfen sizinle ilgilenmeme izin verin."

Doktorun aynı anda birçok duygu barındıran ses ve hareketleriyle annesinin varlığına verdiği tepkiler, Tristan'ı tam ortasında durduğu örümcek ağına benzer his karmaşasından çıkarıp aldı.

Küçük adamı bu kadar heyecanlandıran memnuniyet mi yoksa tam aksi hisleri miydi? Sebep ne olursa olsun Tristan, ondan hiç hoşlanmadığını fark etti.

"Ah, her şey yolunda. Bu, tam anlamıyla bir teşekkür ziyareti." Leydi Talbot aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve karşısındaki çifti başa bela olacak türden kadınsı bir merakla incelemeye başladı. "Ne kadar da hoş bir çift, hanımefendi eşiniz sanırım, değil mi?"

Doktor kızardı ve telaşla "Hayır, hayır..."

"Ben doktor Thomson'a yardım ediyordum," diyerek durumu açıklamaya çalıştı Alison Taylor. Doktor kadar mahcup görünüyordu ve Tristan bu konuda ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Bir şeyi mi bölmüşlerdi? İkisini bu kadar mutlu eden şey neydi? Bu iki soru, Tristan'ın aklına rahatsız edici daha büyük bir soruyu getirdi. İkisinin arasında ne tür bir ilişki vardı?

Lanet olsun, kafasının içi binlerce sorunun kaynayıp durduğu bir kazan gibiydi. Hayatı boyunca bu kadar cevapsız soruya aynı anda maruz kaldığını hatırlamıyordu.

Tristan'ın gözlemlenmesi gereken asıl kişi olduğunu düşündüğü Elijah Thomson, küçük kafasının içinde dallanıp budaklanan düşünceler yüzünden biraz daha kızarınca Tristan kaşlarını çattı.

Bu küçük adam, Alison Taylor'ı istiyordu.

Berbat bir çift olacaklarını göremiyor olabilirdi, çoğu erkek söz konusu içgüdüleri olunca mantığına yol verirdi. Peki bu herifin istediği parça ne kadardı? Birkaç gece mi yoksa dahası var mıydı? Tristan'ın içindeki ses, küçük adamın sadece bir yatak macerası aramadığını söylüyordu ve bu, ürkütücü derecede sıradışı şekilde Tristan için şahsi bir mesele haline geliyordu.

"Çay ister miydiniz leydim? Bayan Taylor harika bir çay demledi."

"Çaya asla hayır demem... Bayan Taylor servisten anlar mısınız?"

"Evet leydim, üstesinden gelebilirim."

"Sakıncası yoksa sizi odamda ağırlamak isterim."

"Çok iyi olur, çayı burada içmek istemem doğrusu. Bayan Taylor, şu kurabiyeleri de servis eder misiniz lütfen?"

Alison Taylor kadının gözlerinin içine bakarak, "Elbette leydim," dedi. Kızarıklığı her saniye artıyor gibiydi ki Tristan farklı bir

ilgiyle incelemeye başladı onu. Tıpkı, yakın bir zaman önce öptüğü kadını inceler gibi.

"Lütfen önden buyurun leydim, odam hemen şu tarafta."

Nazik yönlendirmeler ve kabuller neticesinde küçük bir oturma odasına girdiler. Alkol kokusu, yerini hafif bir tütün kokusuna bırakmıştı. Pencere kenarındaki bir sehpanın üzerinde hazırlanmayı bekleyen çay servisinden buhar ve tanıdık kokular yükseliyordu.

Doktor anlamsız bir nezaketle, "Ben Bayan Taylor'a yardım ederken siz keyfinize bakın lütfen," dedi ve Tristan'ı dişlerini sıkmak zorunda bırakan bir aceleyle kadının yanına gitti.

"Neyin var? Geldiğinden beri tek kelime etmedin. Doktor seninle konuşmaya çalıştığında bile... Bana mı kızdın?"

"Doktoru duymadım bile, sesi bir sincaptan daha kulak doldurucu değil."

"Huysuzluk etme, gayet düzgün bir genç. Baksana, yardım sever de. Gerçi biraz münasebetsiz bir durum. Servisi Bayan Taylor'ın yapmasına izin vermeliydi."

Tristan kendine engel olamayıp Alison Taylor'a baktı yine. Profili pencereden vuran ışığın belirginleştirdiği genel hatlarıyla öylesine narindi. Yüzü ise kısmen karanlıktaydı... Dudakları hariç... Küçük çıkıntılar yapan o tatlı dudaklar meşguliyet ve ona eşlik eden bir masumiyetle aralıktı. Halbuki Tristan tadına baktığı ve aynı arzuyla karşılığını aldığında neler hissettirdiğini çok iyi hatırlıyordu. Yine de Tristan onda sezinlediği o masumiyetin bir yanılsama olmadığını hissediyordu. Onu duvara yasladığında, tüm yabani içgüdüleriyle dudaklarının tadına baktığında, kendini onun yumuşaklığına bastırdığında... Hissettiği tutkunun içine sızan güneş ışığı tadında nahifliği hissettiğini inkâr edemezdi... Bu nasıl da sıradışıydı.

Uzun uzadıya düşünecek vakti olmadı çünkü o sırada, yardım etme bahanesiyle ona sokulan küçük adam, servis tepsisine uzanırken parmağının dış yüzüyle kadının elini okşadı. Tristan yanlış görüyor olamazdı çünkü Alison Taylor da şaşırmış halde doktora bakıyordu. Birinin o fırsatçı pisliğe, onları görme ihtimali bulunan bir leydinin yanında nasıl davranması gerektiğini hatırlatması gerekiyordu.

"Gözlerini neden o ikisine diktiğin hakkında düzgün bir fikir yürütemiyorum. Muhtemelen tenkit edilecek bir şeyler bulmuşsundur ama bence gayet hoş görünüyorlar. Biraz rahatlar mısın lütfen?"

Tristan annesini duymazdan geldi ki bunu yapmakla ilgili bir sıkıntısı yoktu. Zaten o sırada çayına kavuşan Leydi Talbot'ın ilgisi dağılmıştı.

Fakat tatlı tatlı güldüğü birkaç saniyenin sonunda annesi, "Bayan Taylor," dedi. "Sizi izliyorum da... Daha önce bir yerlerde karşılaşmış olabilir miyiz? Bana birini hatırlatıyorsunuz."

Servis işini ancak bitiren Alison Taylor elindeki çaydanlığı düşürmekten son anda kurtuldu. Tristan onun telaşını kolaylıkla sosyal pozisyonlarına bağlayabilirdi ama kadını bu kadar panikletenin başka bir konu olduğunu düşünmesine neden olan içgüdüden kurtulamıyordu.

Açıklama doktordan geldi. "Bayan Taylor Umut Evini yönetiyor."

Leydi Talbot imalı şekilde, "Ah," dedi. "Öyle mi?"

Sevecen, mutlu ve merhametli annesinin tavırları, cemiyetin geri kalanından farklılık gösterse de Tristan onun özünde yatan anlaşılabilir kibri iyi biliyordu. Bu kendi kanında da vardı. Bununla birlikte annesi, en az diğerleri kadar sansasyonel gelişmelere meraklıydı ve Umut Evi denilen şu yer hakkında yeterince şey bildiği açıktı. Muhtemelen *onu* geçmişi yüzünden küçük görerek üzerine düşeni yaparken, kendini kötü hissetmeyecekti bile.

Tam da düşündüğü gibi Alison Taylor, Leydi Talbot'ın dikkatli bakışları altında kızarmaya başladı ve Tristan aynı anda, kırdığı potun farkında olmadan sırıtan küçük doktoru adamakıllı dövmek istedi. Onu utandırmıştı... Tristan'ın o güzelim kızıl gözlerde gördüğü utancı göremiyor olduğu ve bizzat buna sebep olduğu için. Fakat öfkesi, kendi ikiyüzlülüğünü fark ettiği ana kadar sürdü.

"Ben işimin başına dönsem iyi olacak... Doktor Thomson'a yardım ettiğimi söylemiştim leydim. Müsaade ederseniz..."

Kimse Alison Taylor çıkarken tek kelime etmedi. Tuhaf, ağır bir sessizlik söylenmemiş kelimelerin yerini dolduruyordu. Fakat annesinin uyum sağlama konusunda kendisine denk birini bulduğu söylemek hata olmazdı. Dakikalar sonra, klinikte yatmakta olan iki çocuk hastayı ziyaret etmek isteyen Leydi Talbot ve küçük adam odadan ayrılırken, Tristan annesini burada beklemeye karar verdiği için memnundu.

Kapı yeniden açıldığında aradan çok fazla zaman geçmemişti. Kapıya dönük oturan Tristan, fazlasıyla dalgın görünen Alison Tay-

lor'ın elindeki boş tepsiyle içeri girişini ifadesiz bir yüzle izledi. Aslında böyle bir karşılaşmadan kaçınması gerektiğini bilecek kadar bu belanın içine batmış durumdaydı ama hiçbir karşılaşmanın bu kadar zamanlı ve yerinde olamayacağını düşünmeden edemiyordu. Ölümcül hatalar da böyle yanılsamalar sonunda meydana gelmiyor muydu zaten?

Göz göze geldiler... ve ne şaşırtıcıdır ki ilk konuşan Bayan Taylor oldu.

"Ben... sizin de yukarı çıktığınız sanmıştım... Kusura bakmayın, bırakayım da istirahatinize devam edin lordum."

Tam çıkmak üzereydi ki Tristan, "İçeri girin," dedi.

Alison Taylor önce itiraz edecekmiş gibi göründü fakat hemen ardından başını salladı ve fincanları toplama işine girişti.

"Doktorun bu işleri yapacak bir çalışanı yok mu?"

Kadın yaptığı işten başını kaldırmadan, son derece gergin bir ses tonuyla, "Bugün işler biraz yoğun. İş bölümü yaptık," dedi.

"Burada mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır... Doktora iyilikleri karşılığında yardım ediyorum."

Tristan otoriter bir sesle, "Konuşurken yüzüme bak!" dedi.

Alison Taylor elinde tepsiyle doğruldu, ateş fışkıran gözlerini Tristan'ın yüzüne dikti. Öfkeliydi, hatta nefret doluydu... Dişlerini sıkıp bıraktığı için çenesi bariz şekilde hareket ediyordu. Omuzlarına kadar, tepsideki fincanları tıngırdatan bir öfkeyle titriyordu. Ve vahşeti çağrıştıran tüm niteliklerine rağmen yanakları, kiraz çiçeği kadar pembeydi.

"Ne tür iyilikler?" dedi Tristan, dikkatini yeniden toplayarak.

"Açıklamam gerektiğini sanmıyorum lordum."

Tristan çenesini kaldırıp kirpiklerinin arasından baktı ona. "Söylemekten çekiniyor musunuz, yoksa sadece inatçılık mı ediyorsunuz?"

"Saygıdeğer bir lorda inatçılık edecek pozisyonda değilim, sadece size fayda sağlayacak bir bilgi olmadığını düşünüyorum."

"Buna ben karar verebilirim."

"O halde kendi kararımı verdiğim için beni suçlayamazsınız lordum."

Alison Taylor yaklaştı, soruya cevap vermeyeceği çok açıktı. Tristan'ın önündeki fincana ateşten yaratılmış zehirli bir yılanmış gibi bakarken çaresiz ve kaçmaya her an hazırmış gibi görünüyordu.

Kaçma ihtimaline karşı Tristan sadece geldi. "O küçük adam senin aşığın mı?"

Alison Taylor'ın gözleri olabildiğince büyüdü. Yüzündeki ifadeyi dehşete düşmek ya da hakarete uğramanın genel bir yansıması olarak açıklamak ne kadar yetersizdi. Yüzüne yansıyan hisleri çok daha karmaşık ve karşısındakini alev almaya zolayacak kadar yoğundu. Şüphesiz ki doktorla aralarında bir şey olmadığını bundan daha iyi ifade edecek bir yol bulunamazdı. Tristan son derece ikna olmuş halde geriye yaslandı.

Mucize gibi gelen birkaç saniye sonra duygular duruldu, kadın tatlı yüzüne bir sükûnet maskesi takarak Tristan'ın önündeki fincana uzandı. Fakat Tristan bitirmeye hazır değildi. Elini uzatıp, daha fincana dokunamadan önce onu bileğinden yakaladı ve bu temas, etraflarındaki dekoru büyülü alevler tarafından yakılıp kül olmuş gibi çok daha yakın oldukları bir gecenin hatıralarıyla yeniden şekillendirdi.

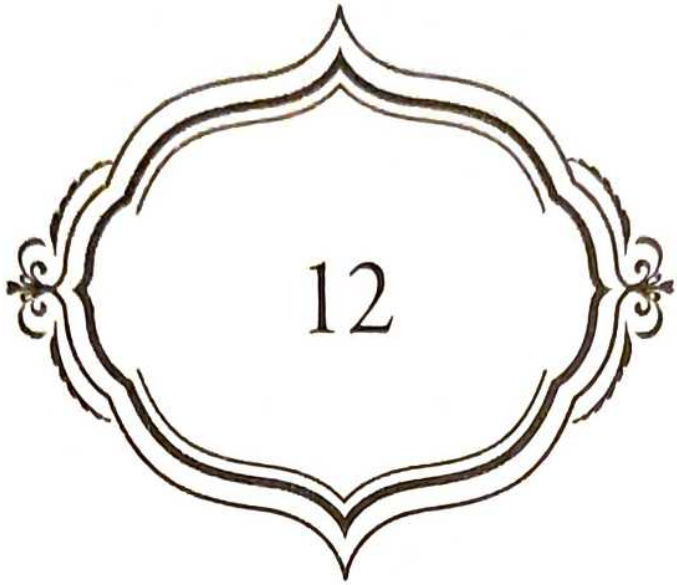
Buna nasıl, kim karşı koyabilirdi? Güçlü bir erkekti, üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey olmadığını düşünecek kadar kendinden emindi. Ancak bu kadının gözlerine bakmak –üstelik böylesi yakın bir mesafeden– iradesini yerle bir ediyordu. Onu istiyordu, onun tadına bakmaya nefes almak kadar ihtiyacı vardı.

Göz göze geldiler... Öfkenin ateşi yerini başka bir aleve bırakırken, Alison Taylor'ın çatık kaşları yavaşça gevşedi, solgun çillerin serpildiği yanakları biraz daha kızardı ve sanki limon kokusu yoğunlaştı.

Bu kadının arzusu kendini öyle keskin ve dürüst şekilde belli ediyordu ki hayran olmamak elde değildi. Öte yandan Tristan bunu kendisi açısından bir sahiplenme olarak görüyordu. Bir çeşit bölgesel güç... Bu düşünceyle onu biraz daha yakınına çekti. Ne kadar istiyor olursa olsun, niyeti onu bu kliniğin sınırları içinde öpmek değildi. Sadece Alison Taylor'ın başına gelebilecekler konusunda huzursuz olmasını ve o korkuyu hissetmesini istiyordu. Yeniden...

Dudakları neredeyse birbirine değecekti... Tristan tam planladığı şekilde durdu, kadının iyice büyüyen güzel gözlerine bakarken fısıldadı. "Bir kez daha kaçmanızı rica etmek zorundayım Bayan Taylor... ve bu sefer gerçekten uzaklaştığınızdan emin olun."

Duyduklarına inanamıyormuş gibi görünen Alison Taylor, bu sefer kaçmak için harekete geçmedi. Bunun bir oyun olduğunu ve Tristan'ın ima ettiği şekilde ileriye gidemeyeceğini görmüş olmalıydı. Öfkeyle doğrulurken fincanı ve sonrasında tepsiyi aldı. Tristan'ın dudaklarında giderek büyüyen alaycı gülüşe karşı kaşlarını biraz daha çattı ve mağrur şekilde dışarı çıktı.

12

1821, Londra

Lord Oswald Welfare, varlığından hiç de hoşnut olmadığı misafirine elindeki en iyi brendiyi ikram ettiği için pişmanlık duyuyordu. Ancak Lord Meridan'ın kaliteli içkiye olan düşkünlüğü öfkesi kadar ünlüydü. Yüzünü görmekten hiç memnun olmasa da aksi görünmeye dikkat ederek gülümsedi.

"Hoş bir sürpriz, Meridan."

Lord Meridan hırlar gibi güldü. "Hoş sürpriz mi? Bütün hafta sana ulaşmaya çalıştım, görüşme isteğime itibar etseydin sana sürpriz yapmak zorunda kalmazdım."

Elbette ondan kaçıyordu. Lanet herif parayı kestiğinden beri onunla geçirdiği her saniyeden daha fazla nefret ediyordu çünkü.

"Şehir dışındaydım, işler beklemez," dedi, en nihayetinde.

"Sen ve çalışmak... Bana arkasından bir hinlik çıkacakmış gibi geliyor azizim."

Lord Oswald sinirini bastırdı ve "Her şey değişir," dedi. Bu heriften gerçekten tiksiniyordu ama hiç aklından çıkarmadığı gibi bunu açık etmek işine gelmezdi.

"Öyle olsun bakalım. Keyfinin yerinde olduğunu bilmek güzel. Benim tarafımda ise şans karada yürüyen balık gibi, bulmak mümkün değil."

"Sen ve şanssızlık," dedi, Lord Oswald. "Şans yoncası dağıtan küçük kızlar bulmakta zorlanıyor musun yoksa Meridan?"

Nedense sözleri adamın kahkahalarla gülmesine sebep oldu. Islak hırıltılarla dolu gülüşleri sona erince Meridan, "Beni o kadar iyi tanıyorsun ki," dedi. "Ama son seferki hâlâ aklımı kurcalıyor. Cavedish'in torunu, neredeyse avucumdaydı ama gece daha bitmeden buhar oldu gitti."

Lord Oswald gülmemesi gerektiğini bilecek kadar onu tanıyordu ama içinden attığı kahkahalar için kimseye hesap verecek değildi ya. Halden anlarmış gibi görünmek için, "Kötü olmuş," dedi. "Ne oldu?"

"Maura'nın dediğine göre kız geceyi erken terk etmiş. İşe yaramaz kadın içeceğine ilaç karıştırıldığına yemin ediyor ki ona inanmıyor değilim. Maura asla sarhoş olmaz. Sonradan öğrendiğine göre maskeli bir kadınla görüştükten sonra hastalandığını ve büyükannesinin evine gideceğini söylemiş kız."

"Kadın kimmiş?"

"Ev sahibi tanımıyor, o da ortadan kaybolmuş... Ne yazık ki ihtiyar Cavedish başımı ağrıtacak gibi. Kapıma dayandı ve bir sürü ihtiyar saçması şey sıralayıp gitti. Moruk, öyle aptaldı ki."

Asıl aptalın kendisi olduğunu göremeyen pislik, arkasında izler bırakıyordu. Tek sorunun avını elinden kaçırmış olduğunu düşünüyor olamazdı, kendisinin de söylediği gibi ortalıkta oyununu bozmaya çalışan birileri geziniyor olabilirdi. Onu tehdit eden Cavedish vardı bir de. Artık cemiyetin seçkin kesiminden yeterince davetiye almadığını fark edemiyor muydu bu geri zekâlı?

Lord Oswald zaman zaman fahişeleri ziyaret ederdi ve açık konuşmak gerekirse bununla övündüğünü de söyleyemezdi. Ancak mali durumunu tam olarak düzeltemeden düzenli bir metrese para yetiştiremeyeceği için ucuz ve tatminkâr olana yöneldiği bir gerçekti. Bunun faydalarından biri de masum sayılabilecek kulakların asla işitemeyeceği dedikodulara erişim kolaylığıydı. Lord Meridan fahişelerin onun eğilimleri hakkında konuştuklarını biliyor olsaydı muhakkak ki endişelenmesi gerektiğini bilirdi. Kim bilir belki de yanılıyordu, yani herif öyle kibirliydi ki yıkılmaz olduğunu sanıyordu.

Belki fahişeler ciddiye alınmayacak kadar önemsizdi, kaldı ki Oswald da Meridan hakkındaki bu dedikoduların kaynağına

inmeye gerek görmüyordu. Ne var ki bazı gazetelerin dedikodu sütunlarında, üzeri kapalı ancak altı çizili imalar çapkınlık olarak ifade edilemeyecek bazı yönelimleri bakımından Meridan'ı işaret etmeye başlamıştı. Daha da kötüsü Oswald, işaret edilen tek ismin Meridan olmadığından endişe ediyordu.

O gece olanlar hakkında bir şey bilen tek kişi ölmüştü. Oswald, Alison'ın annesine bir şey söylemeye fırsat bulamadığından emindi, bunun üzerine hayatını bahse koyabilirdi. Zaten o ve kocası, zamanlarının çoğunu Kıta Avrupası'nda geçiren münzevilere döndüklerinden beri çevrelerinde olan bitene kulak asmıyorlardı.

Öte yandan Alison... Onu düşünmeyeli hayli zaman geçmişti ve şu aralar aklına geldiğinde öfkeyi değil, tatlılığına olan özlemi hissediyordu. Elini ve evini mahvetmiş olmasına rağmen hem de. Hayır, o fahişe ölüp giderek hak ettiğini bulmuştu. Fakat onun ölmesini istemezdi, aslında o gece de söylediği gibi onu Meridan'a sunmadan da parayı almanın bir yolunu bulabilirdi. Ona hükmedecek ilk ve tek kişi olabilme şansı toprağa karışmıştı.

Hayatta olsaydı, tüm yaptıklarını ona ödetebilirdi. Ancak hayatta olmadığı için memnundu. *Kuruntu ettiğini umut ederek* düşüncelerinden sıyrıldı ve brendisini kafasına dikti.

"Tatlı nişanlın nasıl Oswald?"

Lord Oswald kaskatı kesildi. Sohbetin nereye varacağı belli oluyordu. "Neden sordun?"

"Sadece merak... Endişelenme, herkes Lord Talbot'ın kızdırılmaması gerektiğini bilir."

"Güzel... Miranda ile evliliğimiz benim açımdan bir güç evliliği. Senin de dediğin gibi, Lord Talbot'ın dikkatini yanlış şekillerde çekmek istemiyorum."

Meridan'ın yağlı yüzü asıldı ve dedikodulara sebep olan öfkesinin gölgeleri geniş yüzeye yayıldı. "Beni küçük mü görüyorsun Oswald? Gücümün azaldığı yönünde yanlış bir kanıya varmış olabilirsin ama hatırlatırım: Bir zamanlar bana uşaklık ediyordun ve seni aynı pozisyona düşürmek benim için çocuk oyuncağı. Seni öyle bir batırırım ki ölmek bile kurtuluşun olmaz."

Nedense sözleri Oswald'ı öfkelendirmek yerine meraklandırdı. Bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı ve "Konu neydi?" diye sordu.

"Nişanlınla ilgilenmiyorum. Aklın varsa onu memnun etmeye çalışırsın yoksa sevgili kuzeni kelleni alır... Senden istediğim, eski günlerdeki gibi bir uyum yakalamak Oswald."

Lord Oswald o gece ilk kez keyifle güldü ve boş brendi kadehini kaldırarak, "Neden olmasın?" dedi. Belki de ondan kurtulmak için onunla daha fazla vakit geçirmeliydi.

Alison öfkeden delirmiş halde Umut Evi'ne girdi. Yolda geçen süre boyunca öfkesinden bir dirhem bile kaybetmediği gibi, olanları tekrar tekrar düşünerek içinde bir volkan yaratmıştı.

O öpüşmeyi atlatmak için bir sürü saçma telkinle içini yatıştırmaya çalıştıktan sonra, o adam neden tekrar karşısına çıkıp aynı şeyleri hissetmesine sebep oluyordu? Çünkü o, bencilliği de kibir gibi hakkı gören çoğu aristokrattan biriydi. Fakat yine de Alison onu kötü biri olarak düşünemiyordu.

Alison, içinden çıktığı dünyanın ne denli acımasız olduğunu o dünyaya dışarıdan bakmaya başladığından beri çok daha iyi anlıyordu. Üstelik şu anda tam sınırda, dışarıda kalanlardan daha fazla tehlikeye açıktı. Halbuki kafasını yastığın altına saklayıp günlerce hiçbir şey hissetmeden uyuyacağı bir dünya ne kadar da cazip geliyordu.

Baş ağrısını bahane edip odasına çekildiğinde yaptığının korkaklık olduğunu biliyordu fakat hiçbir şey yaşanmamış gibi ev halkıyla iletişim kurabileceğinden emin değildi.

Artık uyduruk bir bahane olmaktan çıkan baş ağrısı nedeniyle akşam yemeğine de inmedi. Fakat yalnız kalmakla ilgili planları, saat on bire doğru kapısının çalınmasıyla bozuldu.

Gelen Skittle'dı.

Alison şaşırmış halde, "Burada olduğunu bilmiyordum," dedi. Skittle, Umut Evi'ni zaman zaman ziyaret etmekle birlikte, Sutton civarındaki asıl evinde kalıyordu. Aslında söylediği kadarıyla, ailevi bir mesele yüzünden Amerika'ya gidecekti ve hazırlanıyor olması gerekirdi.

"Bir süredir aşağıdaydım. Kızlar başının ağrıdığını söyleyince rahatsız etmek istemedim ama senden bu saate kadar ses çıkmayınca gelip kendim kontrol edeyim dedim... Neyin var bakalım?"

Alison, yıpranmış *Tristan ve Isolde* kitabını başucuna koydu ve oturur duruma geçene kadar doğruldu. Adı yüzünden olsa gerek, bir daha bu kitaba asla aynı gözle bakamayacaktı.

"Baş ağrısından başka bir şey değil. Bahar beni biraz yoruyor."

"Bahar insanı canlandırır hayatım. Seni yoran başka şeyler var, değil mi? Bak... Hiçbir zaman annen olmayacağım, kaldı ki bunu istemiyorum da... ama konuşmak istersen dinlerim."

Alison çenesi göğsüne değene kadar başını eğdi ve kıs kıs güldü. "Biliyorum Skittle... Sadece kötü bir gündü."

Kapı tekrar çalındı ve bir şişe viskiyle iki bardak taşıyan Lana çekinerek içeri girdi. "Doğru şişeyi getirmiş miyim Bayan Skittle?"

"Çok doğru, şuraya bırak. Amma hızlısın."

Lana tepsiyi sandığın üzerine bıraktıktan sonra ateşini ölçmek üzere Alison'ın alnına dokundu. "İyi misiniz Bayan Taylor? Ateşiniz de yok gibi. Bayan Skittle'a viski yerine sizin sevdiğiniz gibi çay getireyim dedim ama güldü geçti. Hemen bir çay demlerim isterseniz."

Alison, Lana'nın elini tutup sıktı ve gülerek, "Gerek yok, böyle iyiyim," dedi. Gerçekten önemsendiğini bilmekten memnundu.

"Tamam, istediğiniz gibi olsun. İyi geceler hanımlar."

Lana çıktıktan sonra Skittle, "Akıllı kız," diye mırıldandı. "Benimkilerden biri olsa viskinin yarısını yolda içer, kalanı da götürmek için kendine oturacak yer arardı."

"O viski ikimiz için mi? Ben pek emin değilim, başım gerçekten de ağrıyor. Daha önce hiç içmedim üstelik."

"İskoç bir arkadaşımdan hediye. Tam bir ilaç, dünya üzerinde çözemeyeceği hiçbir sorun yok."

İki bardağı doldurduktan sonra birini Alison'a uzattı ve yatağa oturup sırtını duvara yasladı. "Abartıyım tabii, bazı sorunların ilacı olmuyor."

"Seni gamsız biri olarak hayal etmek işime geliyor Skittle. Ama konuşmak istersen dinleyebilirim."

"Benim sözlerimi çalma. Bu gece senin gecen kızım, kafanın içindeki uğuldayan sesleri duyabiliyorum."

Alison ayaklarını bacaklarının altına alıp dalgın dalgın lekeli tavana baktı. Gerçekten konuşabileceğinden ya da herhangi birine ruhundaki karmaşadan bahsedebilecek kadar gevşeyebileceğinden emin değildi. Elindeki dolu kadehe baktı, yardımı olur umuduyla

bir yudum içti ve aynı anda vücudunun içinde geçtiği yerleri kavuran zehir gibi içkiye isyan ederek öksürmeye başladı.

"Aman Tanrı'm, bu berbat bir şey Skittle!"

"Arkasını getirmezsen berbat olduğunu düşünecek ve bu anı ömrün boyunca peşini bırakmayan bir travma olarak hatırlayacaksın. Devam et hadi."

Alison şüphe dolu yaşlı gözlerini bir süreliğine kadehe dikti ve sonra daha küçük bir yudum içti. Tadı hâlâ berbattı ancak içinde büyük bir sıcaklığa neden olduğunu fark ettiğinden beri daha katlanılabilirdi. Alison üçüncü yudumda kendini gerçekten daha iyi hissediyordu.

"Amerika'ya gidiyorsun. Yine beni bırakıyorsun."

"İşler böyle tatlı kızım. Sana güvenebilirim ama küçük kardeşim Patrick biraz aptaldır. Kendine bir kadın bulup üzerine bir de çocuk yapabilmesi tam bir başarı. O ikisine Amerika'ya kadar eşlik edip işleri yoluna koyana kadar yanlarında olacağım."

Alison o an kimseye hak verecek halde olmamasına rağmen anlayışla başını salladı.

"Sanırım sorun bir erkek?"

Sohbetin tekrar rayına girmesi Alison'ın dağılan dikkatini toplamaya yetti.

Ne söyleyebilirdi ki? Bir erkeğe karşı nefret ve aynı şiddette bir özlem hissediyor olması tam da bir erkeğin sebep olacağı türden bir soruna benziyordu. Bir nevi durumu kabullenerek güldü.

"Her zaman sorun çıkartıyorlar. Bence Tanrı, erkekleri kadınların başına bela olması için yarattı."

Alison başını sallayınca kafasında tuhaf bir karıncalanma peyda oldu. Avuç içini başının sağ tarafına bastırıp, "Sanırım öyle," dedi.

Bir süre dalgınca birbirlerine baktılar ve Skittle, kabullenmiş bir ses tonuyla, "Sorun kalbin mi yoksa gücünün yetmediği türde bir zorbalık mı?" diye sordu.

Alison cevap vermek zorunda değildi, Skittle da bunun için onu zorlamayacaktı şüphesiz. Ancak ne ifade ettiklerini anlamayı arzuladığı duygularının kaynağına erişebilmek için gerçekten teşvik edilmeye ihtiyacı olduğunu hissediyordu. O kadar uzun zamandır sessiz bir yalnızlık içindeydi ki, içindekileri dökmenin efsununu unutmuştu. Tıpkı genç bir kız olduğunu unuttuğu gibi. Dolmaya

başlayan gözlerini kadehine çevirdi ve hazır cesareti yerindeyken büyük bir yudum daha alıp dudaklarının ardında biriken kelimeleri kendi haline bıraktı.

"Bilmiyorum... Kalbimi kırdığı açık ve beni asla olmadığım birine dönüştüren zorlayıcı bir yanı var. Fakat zorba değil, bana istemediğim hiçbir şey yapmıyor." Acı acı güldü. "Aslında bu tam olarak doğru değil... Onun yanında kendim olmaktan çıkıyorum, konuşamıyorum, kendimi savunacak duruma düşmem yeterince kötüyken kendimi savunacak tek kelime bile edemiyorum."

"Çünkü hâlâ tatlı bir hanımefendisin."

Alison tam da bir hanımefendi gibi mütevazı şekilde tebessüm etti. "Böyle düşünen tek kişi sensin."

"Öyle olduğuna inanması gereken tek kişi de sensin. Kimliğini kaybettiğini düşünmeye başladığın an, bu gerçekleşiyor demektir... ve bu, savunmayı gerektirir. Bu herif, tam anlamıyla bir zorba değil ama seni bir şekilde baskı altında tutuyor, doğru anlamış mıyım?"

Alison başını salladı. "Sanki hayatıma girmeye çalışıyor ve bunu istemesinin suçlusu benmişim beni cezalandırmak için uğraşıyor."

Madem bundan böyle emindi, tehlikeyi göz ardı etmemek için daha çetin bir uğraş vermesi gerekiyordu. Öte yandan, onun erkek yaradılışından etkilendiğini kabullenmeye de mecburdu. Kendine yalan söylemeyi tatlı hayatıyla birlikte uzun zaman önce geride bırakmıştı. Hangisinin daha ağır bastığının cevabı beynindeydi, elbette onu dinlemesi gerekiyordu. Buna rağmen kalbi, hiç olmadığı kadar güçlü çarparak tarafını ilan ediyor ve kulaklarını diğer seslere tıkamaya çalışıyordu.

"Peki senin için ne ifade ediyor?"

Alison şaşkın şaşkın karşısındaki kadına baktı. Neden yol göstermek yerine sadece soruyor ve cevap bekliyordu? Alkol yüzünden kafası gibi uyuşan dudakları defalarca aralanıp kapandı ve sanki Skittle'ın sorusunu cevaplamaya yetebilirmiş gibi Alison, "Beni öptü..." diye fısıldadı. "Bunu istemedim, onu görmek bile istemiyordum ama karşıma çıktı ve beni köşeye sıkıştırdı."

"O halde kendini neden suçluyorsun?" Skittle'ın çok şeyi gören gözlerinde, cevabı bildiğini gösteren bir ışıltı belirdi.

"Çünkü," dedi Alison. Dudakları titriyordu... elleri de. "Ben de istiyordum."

Skittle acele etmeden ayakkabılarını çıkartıp yataktan aşağı bıraktı ve ipek çoraplı bacakları ile daha yukarıdaki saten jartiyerinin görünmesine aldırmadan bağdaş kurdu. Hiç tasası veya düşünmekle ilgisi yokmuş gibi görünüyordu ama kim bilebilirdi ki?

"İstemekte yanlış bir şey yok hayatım," dedi bir müddet sonra. "Biz kadınlar toprak gibiyizdir, eksikliğini hissettiğimiz şeye karşı her zaman açlık hissederiz. Karşılığını da fazlasıyla veririz tabii."

Alison aptal aptal kıkırdadı. "Gerçekten de suya ihtiyacım var, bu şey..." Boş viski bardağına, omuzlarındaki yükün tek sebebi oymuş gibi baktı. "Ateşimi çıkardı."

"Senin ihtiyaç duyduğun şey, güneş güzel Alison... Sıcak, neşeli ve tutkulu bir güneş topu."

"Öncelikle," diye işaretparmağını kaldırdı Alison. "Ben güzel değilim. Tatlı da değilim ki bana tatlı Alison demekten ne kadar hoşlandığını bildiğim için peşin peşin söyleyeyim dedim." Sıcak yanağını soğuk duvara yapıştırıp *tıs* sesini beklerken gözlerini kapadı.

O sırada kapı biraz aralandı ve uçmak yerine yürümeyi tercih eden Oscar, kapıyı aralama inceliğini gösteren her kimse ona, "Aferin fıstık," diyerek kendi tarzıyla teşekkür etti. Odanın ortasına kadar paytak paytak yürüdükten sonra uçarak yatakta duran viski şişesinin yanına konup alıcı gözle şişeyi inceledi ve Alison ile Skittle arasında karar vermeye çalışır göründüğü birkaç saniye sonunda, Skittle'ın jartiyerli bacağının yanına koşarak kendine yakışanı yaptı. Fakat kadının çıplak bacağını gagasıyla dürterken bir gözü Alison'ın üzerindeydi.

Jartiyer lastiğinin kemirilmesinden ya da sersem bir kuşun kurlarından rahatsız olmuş gibi görünmeyen Skittle, "Diğeri neydi?" diye sorarak Alison'ın dikkatini çekti.

Alison şaşkın şaşkın, "Hı?" dedi.

"Öncelikle diye başladın."

"Bilmiyorum, sanırım bir kriz geçiriyorum."

"Sadece sarhoş oldun."

"Bu kadar çabuk mu? Kontrolümü alkole ya da sana bırakırsam pişman olacağım bir şeyler söyleyebilirim." Kafası daha da karışmış halde Skittle'a baktı. "Bir bardak bunu yapabilir mi? Yoksa babama mı çekmişim?"

Skittle güldü. "Eminim bu viski ayyaş babana da yıldızları gösterirdi ama senin sorunun kanının tertemiz oluşu. Alışkın değilsin."

Alison içi rahatlamış halde omuzlarını düşürüp pencereden dışarıya bakmaya başladı. "Yağmur yağacak. Ne zamandır yağmasını bekliyordum. Ama hayatta çok da fazla tesadüf var Skittle... Bana masal gibi geliyor. İşin kötüsü o, bu tesadüfler için de beni suçluyor olabilir. Bense kader diyorum çünkü *tatlı bir hanımefendiyim.*"

"Pislik herifin tekiymiş."

Oscar da onu onayladı. "Pislik herif!"

Alison kıkır kıkır güldü ama içinde bir yerde, Skittle'ın ve hatta Oscar'ın onun hakkında kötü konuşmasından rahatsızlık duyan aptal bir genç kız yaşıyordu. Ve o genç kızın gevezeliği tutmuştu.

"O kadar da kötü değil... Sadece... biraz kuralcı ve soğuk biri..."

Çok fazla anlama gelecek şekilde derin bir nefes aldı ve cama vuran ilk yağmur damlasının, etrafında biriken diğerleri arasında yok oluşunu izlemeye başladı. "Beni öptüğünde korktum Skittle... Bana zarar vereceğini düşünüyordum ama sonra değişti... Kalbim sadece göğsümde atmıyordu, sanki her yerim basınç yüzünden kasılıp gevşiyordu. Ona karşılık vermek istedim... eğer korkmasaydım bunu ilk anda yapardım ama sonra korkum geçti ve ona dokundum. Parmaklarımın altında teni sıcacıktı... Bir erkeğin saçlarının öylesine yumuşak olabileceğini düşünemezdim. Sen tahmin edebilir miydin?"

Skittle başını iki yana sallamak dışında bir şey yapmayınca, Alison tekrar yağmura döndü ve sanki söyleyeceklerini kendinden başkasının duymasından korkuyormuş gibi fısıldayarak konuşmaya başladı. "Biliyorum ki bana zarar verecek... Kalbim çoktan olacakların endişesiyle dolu. Kalp konusunda söyleyecek birkaç sözüm var Skittle, her zaman romantik bir kız olmuşumdur ama hiç bilmediğim şeylerle baş etmeye çalışırken aklımı kaçıracak gibi oluyorum."

"Nedir onlar tatlım?"

Alison yeniden dolan kadehini dudaklarına götürdü. Kadehin üzerinde parıldayan gözleri sızlıyor ve zaten sıcak olan yanakları fırın başında ekmek yaptığı zamanlardaki gibi yanıyordu.

"O ne zaman gözlerime baksa karnımda bir his birikiyor. Şampanyanın köpüğü gibi zıplayıp duran heyecan köpükleri karnımdan başlayıp bütün vücudumu sarıyor Skittle... Dizlerim tutmuyor ki beni öperken düşmekten beni kurtaranın onun kolları olduğunu biliyorum. Bu çok utanç verici bir şey Skittle... Kendimi böyle kaybettiğim için utanıyorum, ona karşılık verdiğim için kendime kızıyorum ama biliyorum ki aynı şey tekrarlanmış olsaydı... yani beni yeniden öpseydi, kendime ne kadar söz vermiş olursam olayım yine aynı karşılığı verirdim."

Skittle işaretparmağıyla kendi kafasını dürterek "Vücudun içgüdüleri buradaki gibi yürümez," dedi. "Gizlemek neredeyse imkânsızdır ve bana sorarsan gizlemeye çalışmak kadar gereksiz bir yük de yoktur. Tabii sana dokunan her pisliği hadım etmek istediğim gerçeğini değiştirmez bu."

Alison dalgın dalgın, "Tanrı seni korusun," dedi.

"Ama kendini arzularından mahrum bırakan bir kadın gördüğümde öfkeleniyorum hayatım."

"Ne yapmamı önerirsin? Onu bulup beni öpmesini mi isteyeyim?"

"Peşine birini takmam için uğraşıyorsan doğru yoldasın. Benim gibi kadınların hayatında tutku, ödünç bir mücevherdir tatlı Alison. Şanslıysan hevesini alana kadar kullanırsın fakat asla sonuna kadar sahip olamazsın. Neye varacağını bilirsin çünkü... Kızlarım da bunu bilirler. Ancak sen, benim sahip olduğum mücevhersin. Zarar görmeni istemiyorum. Seni gerçekten tanımayan kibirli bir herifin seni kullanmak istediğini düşününce avuçlarım kaşınıyor, gerçekten. Şundan eminim Alison... sonu, senin hak ettiğin gibi bir yere varmayacaksa ondan uzak durmalısın. Ama şunu da bilmelisin. Bir adamı arzuladığın için cehenneme gideceğini düşünme. Bu son derece normal."

"Alison kadınım, Alison benim."

Skittle, Oscar'ı yakalayıp gagasına kocaman bir öpücük kondurdu ve "Zırvalamakta üzerine yok erkek bozuntusu," dedi. "Hadi kaybol buradan." Oscar bu öneriyi görmezden gelip Alison'ın kucağında duran açık avucuna kondu ve oraya tüneyip başını kızın bileğine yasladıktan sonra gözlerini kapadı.

Kendi iç hesaplarıyla meşgul olan Alison, "Onu görmeyeceğim, bir daha bana yaklaşmasına izin vermeyeceğim," diye fısıldadı.

"Yapabilir misin?"

Alison kararlılıkla başını salladı. "Başka seçeneğim yok."

"Zamanı gelince kendine sıkıcı birini bulup tüm bu saçmalıkları unutacaksın."

"Seni anlamıyorum Skittle. Bana ne öğüt verdiğini gerçekten anlamakta güçlük çekiyorum... Tanrı'm, başım dönüyor."

"Sonsuza kadar sürmeyecek."

"Başımın dönmesi mi yoksa kalp kırıklığım mı?"

"İkisi de..."

"Umarım..."

Neden olduğunu açıklamak mümkün değildi, Alison o zamana kadar hep merak ettiği ama asla sormayı düşünemediği soruyu dile getirirken buldu kendini.

"O gece ne oldu Skittle? Kardeşlerini neden aradıklarını bilmiyorum, beni ilgilendirmiyor ve..."

Onun hangi geceden bahsettiğini gayet iyi anlayan Skittle, "Silahlı soygun ve cinayete teşebbüs," dedi. Alison onun bu şekilde kestirip atacağından emindi ama Skittle kızın gözlerine bakarak, "Ulrich her zaman bir baş belası olmuştur," diye pes etmiş şekilde açıkladı. "Patrick'i de kendine uydurdu. Daha önceleri küçük işler peşinde olduklarını biliyordum elbette... Ne olduğum ortada... ama başları hiç belaya girmemişti. O gecenin gündüzünde Uli benden para istemeye geldi. Israrcıydı ve vermeyeceğimi anladığında beni tartaklamaya çalıştı ama haddini bildirdim tabii... Gece, üzeri kan içinde bana geldi. Patrick'in kanı olduğunu anladığımda onu gebertecektim."

"Durumu kötü müydü?"

"Belki," dedi Skittle. "Yarasıyla ilgilenmek için içeri aldım tabii. Uli bana olan biteni anlatmak istemedi, işin aslı Patrick yüzünden endişelenmekten başka bir işe yaramıyordum... Bak, ticari zekâm dışında kendimle övündüğüm pek bir şey yok ama kendi tarzımda bir iyi-kötü anlayışına sahibim. Tanrı'ya işlediğin günahların kime zarar verdiğinin hesabını vermek kolay olmasa gerek. Benim meselem Tanrı ve benim aramda ancak gasp, cinayet... İşte bu beni aşar güzelim. "

"O gece kendini savunmadın, aksine onları öfkelendirmek için elinden geleni yaptın."

Skittle acı acı güldü. "İnsan her gün bir şeyler öğreniyor kızım. Ben de o günkü kadın değilim artık. Benim gibilerden nefret eden bir düzene saygı duymam mümkün değildi ve o herifler açıkça benden nefret ediyorlardı. Her zaman idealist biri olmuştum, anlamını

bilmediğim zamanlarda bile. Beni kızdırmışlardı ve ben de onlara boyun eğmeyi kendime yediremedim... Dedim ya, insan her gün bir şey öğreniyor. O günkü dersim de çenemi kapamayı becermekle ilgiliydi."

"Seni götürdüler... Başına gelecekleri düşünmekten aklımı kaçıracaktım."

Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirlerinden uzak, boş birer noktaya baktılar. İkisi de Alison'ın savunmasının nelere sebep olduğu üzerine düşünüyordu.

"Benim için kendini öne atmak yapabileceğin en aptalca şeydi tatlı Alison. O adam sana zarar verebilirdi."

İroni Alison'ın kıkır kıkır gülmesine sebep oldu. Uzun bir süre güldükten sonra neşeyle, "Vermedi," dedi. "O gece bana zarar vermedi."

"Verebilirdi. Benim baş belası kardeşlerimin soymaya kalkıştıkları arabanın Wakefield Markisi'ne ait olduğunu sonradan öğrendim. Annesi ile kardeşi içerideymiş ve aptal Uli..." Hatırlamak öfkelendirmiş olmalıydı ki asabi şekilde başını iki yana salladı. "Paniğe kapılıp ateş edince içerideki herifi vurmuş... Markinin kardeşini işte."

O geceye ait görüntüler Alison'ın gözleri önünde arka arkaya sıralanmaya başladı. Lord Talbot'ın kanlı gömleği, patladığı o an gelmeden önce Alison'a gösterdiği acımasız umursamazlığının altında yatan öfke...

"Uli hâlâ cezasını çekiyor ama Patrick kendini kurtardı. Aslında Uli tüm suçu üstlenip Patrick'i işe zorla bulaştırdığını söyleyerek paçayı yırtmasına yardım etti işte. Yalan da değil hani! Fakat o soylu nalları dikseydi Wakefield Markisi mezardaki annemin kemiklerini bile hapishanenin altına gömerdi."

Markinin kardeşi şimdi ne durumdaydı acaba? Ona benziyor muydu? Yoksa anneleri gibi konuşkan mıydı? Alison, bugün gördüğü kadının büyük oğluna biraz bile benzemediğini fark etmişti.

Skittle, "İyi olduğunun haberini almam haftalar sürdü," diyerek Alison'ı düşüncelerinden çıkardı. "İnsanın aklını kaçırması ne demek işte o zaman anladım. Ona kafa tutmamalıydın, öylesine hakaret edip de arkanı döneceğin türde adamlardan biri değil."

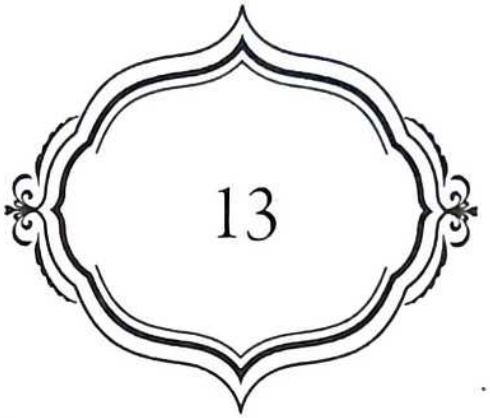
Alison bunu herkesten daha iyi biliyordu. Uysalca, "İyiyim ben," diye fısıldadı. Ona kalbini kıran adamın kim olduğunu söy-

lese neyle karşılaşacağını gerçekten de bilmek istemiyordu. Hayır, şu anda daha fazla karmaşayla uğraşamayacak kadar yorgun hissediyordu. Yatakta aşağı kayıp başını yastığına koydu ve Oscar'ı da göğsüne yakın tutarak gözlerini kapadı.

"Beni bırakıp başka bir dünyaya gidiyorsun. Çok uzaklara..."

Skittle'ın yanında, ayakta durduğunu hissediyor ve bu histen hoşlanıyordu. Hangi şartlar altında olursa olsun, arkasının kollandığını hissetmeyi arzulayan küçük bir kızdı.

Uykuya dalmadan önce son hatırladığı şey, alnına değen dudaklardı.

13

1821, Londra

Alison elindeki katlı pusulayı avuç içine vurup dururken, çaresizliğin yanı sıra bir miktar tereddüt hissi içindeydi. İki gün önce Leydi Miranda'dan gelen teşekkür amaçlı görüşme isteğini mütevazı bir üslupla reddettiğinde leydinin memnun olacağını düşünmüştü. Şüphesiz ki Alison onu, bir fahişe eskisiyle bir araya gelmekten kurtarmıştı. Ancak sandığının aksine Leydi Miranda ısrarcıydı ve bu seferki teklifi bir park yürüyüşü değil kendi evinde, kimse tarafından bölünmeyeceğinin garantisini verdiği bir görüşmeydi. Lord Talbot'ın şehir dışında olduğu ve saygıdeğer teyzesinin cemiyet dostlarıyla olacağı bir çay davetine iştirak edeceğini özellikle belirtmişti.

İşte Alison'ı tereddüde düşüren de buydu. Lord Meridan ve Lord Oswald'ın sıklıkla bir araya geldikleri kulağına çalındığından beri Alison da onunla konuşmak için fırsat yaratmaya çalışıyordu fakat son zamanlarda yaşadıkları, kırılgan cesaretini yok etmeye yetmişti. Üstelik nereden başlaması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de gerçek adımlar atmaya başlaması için eline bundan daha iyi bir fırsat geçmeyecekti.

Pusulayı avucunun içine vurmayı kesip bir kalem aldı ve öğleden sonra hanımefendiyi evinde ziyaret edeceğini kelimelere döktükten

sonra, notu ulaştırması için birine ricada bulunup hazırlanmaya başladı.

Solgun siyah elbisesi, ince gri pelerini ve bir dul peçesiyle tamamladığı görünümüyle hayatın acımasızlığına rağmen saygınlığını yitirmemiş bir hanımefendiye benziyordu.

Daha önce kapısından döndüğü eve ulaşması yarım saatini aldı. Sıra kapıyı vurmaya geldiğinde huzursuzluğu had safhadaydı. Kapıyı açan orta yaşlı ve parlak, beyaz peruğu, sırmalı bordo üniforması ile göz alan işini bilir uşağa, "Leydi Miranda Retford beni bekliyordu," dedi. Sesine kendinden emin bir ton verdiğini ümit ediyordu. Uşağın yanıt vermediği birkaç saniyenin sonunda, "İsmim Bayan Higgins," diye ekledi.

Adam sonunda, "Leydim birazdan size katılacak," dedi ve onu yeşil tonlarının hâkim olduğu, Bond Caddesi'ne bakan çift kanatlı iki pencereden giren gün ışığı sayesinde oldukça ferah görünen bir odaya aldı. Burası, Alison'ın uzun zamandan beri gördüğü en geleneksel şekilde döşenmiş odaydı. Tıpkı annesinin de tercih edeceği gibi hoş kokular yayan İngiliz güllerinin bulunduğu porselen bir vazo, ortadaki küçük, ahşap masanın üzerinde duruyordu. Bir duvar piyanosu su yeşili duvar kâğıdıyla kaplanmış dört duvardan birisini ortalayarak karakterli bir duruş sergiliyordu. Kapaksız, gösterişli bir dolap, Alison'ın tek tek incelemek isteyeceği minik porselen biblolarla donatılmıştı. Çiçekli yeşil koltuklar ve onlarla aynı tondaki perdeler, odaya seçkinlik sağlayan ayrıntılardan diğerleriydi.

Birkaç dakika sonra odaya giren Leydi Miranda, Alison'ı yas kıyafetleri içinde gördüğünden ya da bir fahişe ile gerçek anlamda ilk kez yalnız kaldığını idrak ettiğinden olsa gerek bariz şekilde gergindi. Alison peçesini kaldırıp ona gülümseyene kadar gerginliği devam etti.

"Bayan Taylor, sizi tanıyamadım. Lütfen özrümü kabul edin."

"Rica ederim leydim, özür dilemenize gerek yok. Beni evinizde ağırlayarak incelik ettiniz. Size sitem etmem mümkün değil."

Leydi Miranda utangaç bir tebessüm etti ve her şeyi açıklamaya yetebilirmiş gibi, "Hayatımı kurtardınız," dedi.

Alison da aksini iddia edemezdi. Bu yüzden Leydi Miranda'nın gösterdiği koltuğa oturmaktan başka bir seçenek göremedi.

"Çay servisi istedim. Umarım çay içmekten hoşlanıyorsunuzdur."

Alison dürüstçe, "Her İngiliz kadar," dedi.

"Buraya gelirken isminizi ve... görünüşünüzü değiştirmek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Sizi açıkyüreklilikle savunmak isterdim. Bilmelisiniz ki beni düşündüğünüzü anlıyor ve size biraz daha saygı duyuyorum... Minnetimi ifade edecek hiçbir sözcük yok hanımefendi."

Alison ne diyeceğini bilemeden ellerine baktı. Tam o sırada çay servisi için gelen uşak, işini kolaylaştırdığı için fazlasıyla memnundu.

"Sizi buraya sadece teşekkür etmek için çağırmadım elbette. Bu ikiyüzlülük olurdu. Ben düşündüm ki... iyiliğiniz karşılığında belki ben de bir miktar bağışla üzerime düşenin küçük bir kısmını yerine getirebilirim. Ne yazık ki çok fazla değil, hâlâ harçlıklarımla... Her neyse... Bu sizin."

Pembe, dantelli bir mendili Alison'ın çay fincanının yanına bıraktı ve yeniden yerine oturdu.

Öte yandan Alison bir ikilem içindeydi. Herhangi bir bağışı geri çevirecek lüksleri olmadığını bildiği halde, Leydi Miranda'yı o atın üzerinden alarak hayatını kurtarmasının karşılığını bu şekilde almak istemiyordu. İşin gerçeği bunun bir bedeli olmaması gerektiği fikrindeydi. Fakat Umut Evi'nin paraya ihtiyacı vardı.

Gözlerini mendilden çekip, kızın beklenti içindeki parlak mavi gözlerine baktı ve "Teşekkür ederim, bu bizim için çok önemli," diyerek mendili içindeki küçük hazineyle birlikte çantasının içine koydu.

"Tanrı'ya şükürler olsun, reddedeceğinizden o kadar emindim ki."

"Yapamazdım. Sanırım beni gözünüzde fazla büyütüyorsunuz. Bazı sorumluluklarım var."

"Anlıyorum... Şu ana kadar yaptıklarınızı yeterince önemsememiş olduğumu fark ediyorum. Elimden geldiğince size destek olmak istiyorum. Faaliyetlerini yürütmede Leydi Beatrice'e yardım etmeyi önerdim ama beni ciddiye almadığını sanıyorum."

"Leydi Beatrice'in sizi korumaya çalıştığına eminim."

Leydi Miranda, leydilere yakışmayan şekilde burnundan güldü. "Herkesin beni korumak istemesinden hiç hoşnut değilim. Zengin bir dul olmayı nasıl arzuladığımı tahmin edemezsiniz." Ne dediğini

fark edince elindeki fincanı düşürecek gibi oldu. "Özür dilerim, nankörün teki olduğunu düşünüyor olmalısınız."

Alison güldü ve düşüncesizlik ettiğini bile bile onu rahatlatacağını bildiği kelimeleri sarf etmekten kendini alamadı. "Benim ne düşündüğüm önemli olmamalı leydim. Ayrıca ne içinizden geçirdikleriniz için kendinizi suçlayın ne de sizi suçlayanları dert edinin."

"Bunun, uyumsuz yanınızı ortaya koyan, hoş bir öğüt olduğunu söylesem sizi kırmış olur muyum Bayan Taylor?"

"Hayır, uyumsuz biri olduğumu inkâr ediyor değilim. Sanırım öğüt vererek kabalık ettim."

Leydi Miranda başını iki yana sallarken gülümsüyordu. "Size sormak istediğim çok şey var. Hayatınızı anlamaya çalışıyorum... Nasıl böyle görünebildiğinizi, konuşabildiğinizi ve..." Duraksadı ve bir anda kısılan gözlerinde ciddiye alınması gereken bir ifade belirdi. "Atı kontrol edişiniz kusursuzdu. Hayatımda sizin kadar çelişkilere sahip olan biriyle karşılaşmadım... Ama endişelenmeyin, sizi sorularımla sıkıştırmayacağım."

Alison, "Sorularınızı yanıtlamak için gelmediğim ortada," diyerek soğuk bir nezaketle durumu açıkladı.

"Biliyorum. Başta nezaketsizliğim olmak üzere tüm kusurlarımı dile getiren bir teyzeye ve onunla aynı fikirde olduğunu asla gizlemeyen bir nişanlıya sahibim. Fakat kusurlarım konusundaki tek yaptırımları, bunu dile getirirlerkenki onaylamaz ses tonları. Bu da beni, herkes tarafından kabul edilen kusurların –dile getirildiğinin aksine– onaylandığı ve insanların beni hoş görecekleri yanılgısına düşürüyor sanırım."

Lord Oswald'ın bahsinin açılmasından daha çok, kızın alaycılığından etkilendiğini fark etmek Alison'ı şaşırttı. Ona dik dik bakmayı bırakıp, "Nişanlınızın..." diye mırıldandı. "Çok saygıdeğer biri olduğunu duydum."

Leydi Miranda'nın tebessümü utangaçtı. "Öyle... Herkes öyle düşünüyor."

"Siz?"

"Aksini düşünmek için bir nedenim yok. Bana iyi davranıyor."

Alison eski nişanlısının ne kadar nazik olabileceğini bildiği için onu anlıyordu. Fakat asıl merak ettiği, kendi tüylerini ürperten o hissi onun da taşıyor olup olmadığıydı. Kısa bir süre önce Leydi

Miranda'ya ulaştırmaya çalıştığı notta Lord Oswald hakkında bahsettiği gerçekleri şu anda dile getirmeye cesareti yoktu. Kız, diğerleri gibi değildi. Alison'ın varlığını tolere edişindeki cömertliğin, onun hakkında bazı önemli fikirler verdiği doğruydu. Fakat bu, nişanlısının ruh hastası olduğunu söyleyen bir fahişe eskisinin sözüne inanacağı anlamına da gelmiyordu.

"Hislerinize güvenir misiniz leydim?"

"Bunu daha önce hiç düşünmemiştim... ama güvendiğimi söyleyebilirim."

"Verilmiş sözlerin önemli olduğu bir dünyada yaşıyor olsanız bile, önemli bir karar vermeden önce doğru olanı yaptığınızdan emin olmak için hislerinizi önemser misiniz? Sormak istediğim asıl buydu."

"Beni düşünmeye mi teşvik ediyorsunuz Bayan Taylor?" Şaşırmış görünüyordu.

"Düşünmekten kimseye zarar gelmez. Küstahlık ettiğim fikrine kapılmayın lütfen... Daha açık nasıl ifade edebileceğimi bilmiyorum."

Kız alınmak yerine yine gülümsedi. "Sanırım bunu sık sık yapıyorum. Düşünüyorum yani... ve evet, hislerimi göz ardı etmemeye çalışırım."

Alison cesaret vermesini umarak derin bir soluk aldı ve "Hisleriniz, nişanlınızın doğru kişi olduğunu söylüyor mu size?" diye sordu.

"Çok... sıradışı bir soru."

"Doğru."

Sanki bir orkestra çalmayı kesmiş gibi oda sessizleşti. Alison her an birinin gelip onu kapı dışarı edeceğinden emindi. Fakat gözlerini kırpmadan kıza bakarken, onun sanki birinin kendisine bu soruyu sormasını beklediğini ve vereceği cevabın kabul görmesini umut ettiğini hissetti.

Alison ona nişanlısının kirli sırlarının küçük bir kısmından bahsedebilirdi, buraya gelirken söylemeye niyetlendiği kadarını sadece. Kadınlara kötü davranan bir kalpsiz olduğunu belki ya da sanıldığının aksine varlıklı olmadığını... Leydi Miranda, Alison'ın tüm bunları nasıl bildiğine tek bir yoldan açıklık getirebilirdi. Bir fahişenin her zaman diğerlerinden daha fazlasını bildiğini varsaması yeterliydi.

"Hayır diyemeyeceğim bazı şeyler var," dedi bir müddet sonra kız.

"İş işten geçtikten sonra, *hayır* demenin hiçbir anlama gelmediğini görmekten daha mı önemli?"

"Beni vazgeçirmeye çalışıyorsunuz."

Alison cevap vermedi.

"Neden Bayan Taylor? Söylemeye cesaret edemediğiniz şeyler olmalı. Sosyal konumunuz umurumda değil, bana kötülük etmek niyetinde olmadığınızdan eminim. Lütfen açık olun."

"Söyleyeceklerim çok şeye sebep olabilir."

"Belki ben de sadece sebep arıyorumdur."

Alison gülüşüne engel olamadı. "Sebebi çoktan bulduğunuz ortada leydim. Bence kendinize destekçi arıyorsunuz."

Boğazını temizleyerek geldiğini belli eden uşak, Alison'ın sıçramasına neden oldu. Kaydettiği ilerlemenin her adımında, içinde bir şeyler keman yayı gibi geriliyordu ve varlığına açıkça burun kıvıran uşak da işini kolaylaştırmıyordu.

"Leydim, Bourne Vikontesi ile saat ikide yapacağınız Hyde Park gezisini hatırlatmak istedim."

Alison ayağa kalktı ve nezaketle, "Artık gitsem iyi olacak. Davetiniz için teşekkür ederim leydim," dedi. Lord Oswald'ın kirli çamaşırlarını ortaya dökme konusunda pek başarılı olamadığını düşünse de gitme vakti gelmişti.

"Asıl ben teşekkür ederim hanımefendi. Ufkumu genişleten bir sohbet olduğunu söyleyebilirim."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini kestirmek zordu. Alison kıza anlamlı şekilde gülümsedi ve yol gösteren uşağın eşliğinde dışarı çıktı.

Uşağı, Baxley Kontesi'nin geldiğini haber verdiğinde Tristan, günün en güzel zamanları olduğunu düşündüğü akşam saatlerinde çalışma odasında kitabını okuyordu. Halası insanları huzursuz etme konusunda doğuştan yeteneğe sahip olabilirdi, fakat kusursuz bir görgüyle yetiştirildiği de gerçekti. Onu akşamın sekizinde harekete geçiren mutlaka önemli bir şey olmalıydı.

Kontes aceleyle içeri girdiğinde Tristan'ın bir şeylerin ters gittiğinden şüphesi kalmadı.

Halasına eşlik eden uşağı, "Bir emriniz var mı lordum?" diye sordu.

Tristan'dan önce kontes, "Yok, çık sen işine bak ve bizi rahatsız etme," diyerek uşağı tersledi.

"Hala? Bu saatte geldiğine göre önemli bir şey olmalı?"

"Kabalığını çekecek durumda değilim."

Kontes titreyen elleriyle şapkasını çıkartırken en yakınındaki koltuğa çöker gibi oturdu. Korkmuş ve paniğe kapılmıştı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Mahvolduğumuzun resmidir, artık insanların yüzüne bakamayacağım."

"Bana ne olduğunu anlatır mısın yoksa başkalarından duymayı mı bekleyeyim?"

Halası eğik başını hızla kaldırdı ve Tristan'a sert sert baktı. "Alay edilecek bir konu değil... Mesele Miranda."

Tristan, Miranda'nın sağlığı için endişelendiği birkaç saniyenin sonunda halasının insanların yüzüne bakamayacağıyla ilgili söylediklerini hatırladı ve kuzeninin duyulması halinde ailesini utandıracak bir şey yapmış olduğu fikrine vardı. Fakat ne kadar ileri gitmiş olduğunu kestirmek zordu.

"Ne yaptı? Üzerine fazla gittiğini sen de biliyorsun. Hayatının büyük çoğunluğunu Hampshire kırsalında geçirmiş genç bir kızdan çok fazla şey bekliyorsun ve..."

"Miranda gitti!"

"Anlamadım," dedi Tristan.

"Kayıp, yok..."

"Kayıp da ne demek?"

"Ne demek olduğunu sanıyorsun çocuğum? Bugün alışveriş yapmak için dışarı çıktı ve bir daha geri dönmedi."

Tristan ağır ağır doğruldu, halasının yanına yürüdü ve kadına tepeden bakarken her kelimeyi özenle vurgulayarak, "Yani bana, senin gözetimin altındaki on sekiz yaşındaki genç bir kızın öylece ortadan kaybolduğunu söylüyorsun," dedi. "Doğru anlamış mıyım?"

Gergin şekilde yutkunan kontes, bakışlarını Tristan'ınınkilerden kaçırarak başını salladı.

Tristan yumruklarını açıp kapayarak boynunu gerdi. "Kaçtı mı? Götürüldü mü? Gerçekten gitti mi? Daha açıklayıcı olman gerekiyor."

Elbisesinin kumaşını avucunda sıkan kontes bir kez daha başını salladı.

Öte yandan Tristan volkan gibiydi. Endişeyle tetiklenen öfke içinde uğulduyordu. Ve her geçen saniye biraz daha çaresiz hissetmesine sebep olan bilgisizlik, sabrını giderek taşırıyordu.

"Haber vermek için bu kadar beklemenin düzgün bir açıklaması olmalı, değil mi hala? Zamanın önemini bilmiyor olamazsın."

Baxley Kontesi omuzlarını dikleştirdi. "Emin olmadan seni endişelendirmek istemedim elbette. Nereden bilebilirdim ki? Miranda her zaman başına buyruk olmuştur."

"Yanında birisi var mıydı?" diyerek sözünü kesti Tristan.

"Sadece hizmetçisi ve arabacı."

"Neler olduğunu baştan anlatmanı istiyorum. Her şeyi tek tek ve sırasıyla."

Kontes ellerini birbirinin içinden geçirip başını salladı.

"Önümüzdeki hafta gerçekleşecek iki balo için elbiseye ihtiyacı vardı. Fark etmişsindir ki fazla yiyor, özellikle tatlıya öyle düşkün ki çocuk doğurmaya kalmadan..."

Tristan onu, "Hala," diye uyarmasaydı Miranda'nın yeme alışkanlıkları üzerine uzun süre konuşabilirdi.

"Yeni kıyafetler alması için dışarı çıkmaya ikna olmuştu. Giderken keyfi yerindeydi ve..." Devam etmeden önce öfkeli bir iç geçirdi. "Hizmetçisinin söylediğine göre terzi provası sona ermeden biraz hava almak için dışarı çıkacağını söylemiş. Gecikince aptal kız dışarı çıkıp ona bakınmış ama Miranda'dan bir iz yokmuş. Öylece kaybolmuş."

Tristan başını sabırsızca iki yana salladı. "Peki arabacı bir şey görmemiş mi?"

"Hayır... Sence beni çıldırtmaya çalışıyor olabilir mi?"

Tristan bu yorumu ciddiye almadı. "Hepsi bu kadar mı? Yani Miranda terziden çıktı ve kayıplara mı karıştı?"

"Benim de aklım almıyor..." Birden öne eğik başını kaldırdı ve "Ya onu kaçırdılarsa?" diye fısıldadı. "Öldürürlerse ya da daha kötüsü ona hayatı boyunca taşımak zorunda kalacağı bir kötülük yaparlarsa?" Son ihtimal onu diğerlerinden daha fazla korkutuyor olmalıydı.

Önemli ya da önemsiz çoğu olayın öncesinde, zemini hazırlayan birtakım işaretler olurdu. Kişisel endişelerini göz ardı etmeye mecbur olan Tristan'ın bu izleri yakalamak için şüphesiz ki daha

fazlasını öğrenmeye odaklanması gerekiyordu. "Bana daha öncesini anlat. Sıradışı bir şeyler gerçekleşti mi?"

Baxley Kontesi homurdanarak anlamsız şeyler söyledi ve sonra, "Üç gün önce," diyerek anlatmaya başladı. "Bir ziyaretçisi varmış. Hizmetçisinin söylediğine göre şu berbat evi işleten kadınlardan biri onu görmeye gelmiş ve..."

Tristan elini kaldırıp onu susturdu. Cevabını bildiği halde aklındaki soruyu onun yanıtlamasını istiyordu. "Hangi ev?"

"Fahişelerin yaşadığı Umut Evi denen rezillikten bahsediyorum."

Tristan farkında olmadan meydan okur gibi çenesini kaldırdı. Her konunun eninde sonunda Alison Taylor'a bağlanmasının altındaki nedeni irdelemek istiyordu fakat Miranda için hissettiği endişe doğrudan asıl konuya odaklanmasını sağladı.

"Ne konuştuklarını biliyor musun?"

"Hayır ama eminim ki Miranda'dan para koparmaya çalışmıştır. O türden kadınların utanması olmadığı gibi çamurlarını herkese bulaştırmaktan zevk duyarlar... Ama bunu onların yanına bırakmayacağımdan emin olabilirsin." Kalkıp Tristan'ın karşısında durdu ve koluna asıldı. "Tristan o evi başlarına yıkmalısın, bunu en kısa yoldan yapacak kişi sensin evladım."

"Hizmetçi olan biteni bir de bana anlatsın."

Halasının soluk renkli gözleri öfkeyle parladı. "Hizmetçi evde. Az önce söylediğimi duymadın mı? O bir fahişe, evime girecek cesareti bulduğu için bile cezalandırılmalı. Ya birileri duyarsa? Aptal hizmetçi şimdilik sesini çıkarmayabilir ama iki gün sonra ne söyleyeceğini kim bilebilir? Fakirlerin haysiyetleri de sadakatleri de göstermeliktir Tristan, kanları böyle."

Tristan kolunu halasının elinden kurtardı ve koltuğuna kadar ona eşlik etti. "Sosyal konulardaki genel rahatsızlığın şu anda en son umursadığım şey hala. Eğer yardımcı olmayacaksan sıhhatin için seni eve göndermem gerekecek."

"Bir yere gitmeyeceğim. Miranda bulunana kadar uyumayacağım bile. Tanrı'm, bu kız beni erkenden öldürecek... Şu kadın, dul peçesiyle ve uyduruk bir isimle gelmiş. Miranda hizmetçisine kim olduğunu söylemiş. Sıkı sıkı da tembihlemiş sessiz kalmasını."

"Üç gün olduğunu söyledin. Bu süre içinde hiç dışarı çıktı mı? O evi ziyaret ettiğini düşünmene sebep olacak bir olay yaşandı mı?"

"Hayır ama..."

Tristan derin bir nefes aldıktan sonra, "Arabacıyla konuşacağım," dedi ve uşağını çağırmak üzere zili çaldı. Kısa süre sonra kapıda beliren uşağa, "Baxley Kontesi'nin arabacısını buraya yolla ve Leydi Miranda'nın oda hizmetçisini almak üzere kontesin evine birini gönder," dedi. "Ve leydi için bir oda hazırlansın. Derhal."

Uşak, "Emredersiniz lordum," diyerek uzaklaştı.

"Uzun bir gece olacak, biraz dinlensen iyi olur hala."

Kontes önce itiraz edecekmiş gibi göründü, sonra son derece teatral bir edayla alnını tutarak gözlerini kapattı. "Limonlu çaya ihtiyacım var... Sen arabacıyla konuşurken ben biraz gözlerimi dinlendireceğim... Yüce Tanrı bize yardım etsin."

Merasimsiz dışarı çıkan halasının ardından kapanan kapının sesi, Tristan'a kendini kısmen hafiflemiş hissettirdi. Telaş içinde, kıvırcık kızıl saçlı genç bir adam, uşakla birlikte kapıda belirdiğinde aradan birkaç dakika geçmişti. Tristan, ismi Tobias olan delikanlıya içeri girmesini işaret edip çalışma masasının arkasındaki rahat sandalyesine oturdu.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Evet lordum."

"Tobias, Leydi Miranda'ya eşlik ettiğin onca süre içinde gözlerini dört açtığını tahmin ediyorum."

"Lordum görevlerimden biri leydime göz kulak olmak fakat..."

Tristan'ın günah çıkarmayla kaybedeceği vakti yoktu. "Geçen hafta dikkatini çeken bir olay gerçekleşti mi? Bütün küçük detaylar... Şemsiyesini diğer eliyle taşımış olabilir, her zaman önünden geçtiği vitrin daha fazla ilgisini çekmiş olabilir, birisine gereğinden uzun süre bakmış olabilir... Beni anlıyorsun değil mi Tobias? Önemsiz olarak gördüğün her bir detayı öğrenmek istiyorum."

Tristan alacağı yanıtı beklemek üzere arkasına yaslandı. Öte yandan, sessizliğini koruyan Tobias'ın, odaya girdiği an çilli yanaklarında beliren nokta nokta kızarıklıklar giderek büyüyüp yayılmaya başlamıştı. Eğer Tristan onun kritik bir şey söylemenin eşiğinde olduğunu düşünmeseydi çoktan sabrının taşmış olacağını biliyordu.

Boğazını temizledi.

"Lordum," dedi arabacı. "Baxley Kontesi'ne söylemeyi uygun bulmadığım, dahası konuyla ilgisi olduğundan bile emin olmadığım bir şey var... Ben..."

"Sadece gel Tobias."

"Lordum... Salı günü leydim Hyde Park'a yürüyüşe gitmişti. Arabadan inerken ona yardım etmek istediğimde yardımıma ihtiyacı olmadığını söylediği için biraz geri duruyordum... Leydim tökezledi ve bir kadın kolundan tutarak ona yardım etti. Aralarındaki konuşmanın bir teşekkürden daha fazlası olduğunu hissedince kadına biraz daha dikkatle baktım ve onu..." Belirli bir nedenden utanmış göründü delikanlı, önüne düşürdüğü başını kıpırdatmadan sadece gözlerini kaldırarak baktı Tristan'a.

"Kadın kimdi Tobias?"

"Lordum... o kadını daha önce... Bunu söylediğim için beni bağışlayın lordum..."

Tristan sabrı taşmış bir şekilde, "Kimdi o kadın?" diye bağırdı.

"Skittle... İsmi Skittle. Onu şahsen tanımıyorum, sadece bir kere görmüştüm ve..."

Tristan gerisini dinlemedi. *Mariah Bowman...*

Miranda'yla karşılaşmaları tesadüf olamazdı. Öte yandan Tristan onu cezasını tamamlayıp dışarı çıktığından beri izliyordu. Londra'da attığı hemen her adımı izleyen bir adamı vardı ve o adamı, Mariah Bowman'ın bir gün önce şehri terk ettiğini rapor etmişti. Peki Miranda'nın Mariah Bowman ve Alison Taylor ile aynı gün içinde görüşmesinin bugün aniden ortadan kaybolmasıyla görünenin dışında bir ilgisi olabilir miydi?

Tristan bunu öğrenmenin birkaç yolunu biliyordu. Bir fahişeyi tanıdığı için utanç içinde kıvranan Tobias'a, "Bu kadarı yeterli," dedi. "Şimdi git ve uşağa, Dawson'ı bulup bana göndermesini söyle."

14

1821, Londra

Alison hayli heyecanlı girinten Lana'ya rahatsızlık gülümsedi. Soluk mavi elbisesinin etekleriyle sıvri dizlerinin arasına oluşturmuş, minyon elleriyle ağır dizlerini okşuyordu. Kasılmış omuzları öylesine daralmıştı ki Alison ona gevşemesini, aksi halde boynunun rahatsızlığını söylemenmek için kendini zor tutuyordu. Bunu yapmamasının başlıca nedeni, akşam ayrıntılerine gelmiş olan Robert'ın önünde onu daha fazla utandırmak istemiyor olmasıydı.

Hasta iken öpüşürken yakalandığından beri Lana ve Robert arasındaki ilişki giderek korkutucu olmuştu. Anlaşılan o ki, Alison'ın bir süre birbirlerini görmemelerini önermesi kısa sürede meyvelerini vermiş ve Robert, Lana ile resmi olarak görüşmek istediğini Alison'a kendi el yazısıyla yazdığı saygın bir notla bildirmişti.

Büyük ihtimalle odasının mahrem yerlerinde kendilerine yer bulan kadınlar Robert'ı bir sirk gösterisinin orta yerindeymiş gibi izlerken Alison, Lana'ya beslediği merhamet dolu kalbi için de hissettiğini tarif etti ve sessizliği bozmaya karar verdi.

"Lana bir kasabın yanında çalışmışından ve gelecek planların olduğundan bahsetti."

Robert heyecanla, "Evet efendim," dedi. "Bay Freeman'ın yanında çalışıyorum ama kasabı yakında devralacağım. Kendisi yaşlı bir adam ve benden başka da kimsesi yok. Bana zamanla kalabilecek bir anlaşma teklif edince duşünmeden kabul ettim." Gözlerini kısıp koyu renk gözlerini Lana'nın olduğu tarafa çevirdi. "Sizin de dediğiniz gibi gelecek planlarım var efendim."

Kadınlardan bazıları onaylar şekilde mırıldanırken, bir kısmı tıklı yemekten tatmin olmuş görünmüyorlardı. Kalbi ki Annabel o kesime tercümanlık olmak için sözü almakta gecikmedi.

"Lana'yla ne yapmak niyetindesin çocuk? Erkekler genelde açık konuşmaz gibidirler ama seni çözemedim... yani, seni de zaten açık görmüyorum, zihnimi fikrimin tek şeye çalıştığı yapılardasın ki Lana'nın sonun için kolay olacağı gibi bir fikre kapılmış olabilirsin."

Lana, "Annabel," diye bağırdı. Diğer biri, "Yalan değil," diyerek Annabel'e katıldığını belirtti.

Giderek kontrolü zayıflı Robert kendini savunacak tek kelime edememişti. Bunaya gelirken başına geleceklerin tahmin ediyor olmalıydı. Alison inlediği yüzünden Annabel'i eleştirse de aynı soruyu sormak istediğini inkâr edemezdi. Bu yüzden sessiz kaldı.

Claire, "Bunaklı kadınlara daha evvel ne iş yaptıklarını bilmiyor musun delikanlı?" diye sordu, müşkülpesent bir bunun kovuşla.

Bir diğeri, "Biliyor olmalı," dedi.

"O zaman ya çok cesur ya da ipsiz."

Odada gülüşme sesleri yükseldi. O zamana kadar varlığını belli etmeyen Oscar, konuşlandığı karanlık köşeden, "Buçağımı geriyorum," diye gülünce Robert onurduğu yerde uçtı. Fakat sonra "Ben Lana'yı seviyorum" dedi. "Ona sayıp duyuyorum." Şüpheli gözleri Oscar'ın sesinin geldiği köşede gezmiyordu.

"Peki ailen? Onlar da seninle aynı fikirde mi?"

Robert çok güzel bir haber veriyormuş gibi yıldızarak, "Annem ve babam öldü," diye haykırdı. Bunun üzerine, fazla konuşmaktan hoşlanmayan Amy, "Anne babasının öldüğüne bu kadar sevinmeni de ilk kez görüyorum," devrince herkes gülmeye başladı.

"Ama hayatta olsalardı bile onları ikna ederdim," dedi Robert, bir süre sonra. "Lana güzel şeyler görmeye layık bir kız. Kolunu girip benimle Hyde Park'ta gezintiye çıkmasını istiyorum. Onu dünyanın da görmediği yerlere götürmek istiyorum... Ona sahip olamadığı şeyleri vermek istiyorum. Ben..."

Lana nihayet ağlamaya başlayınca, karamsar Dana, "İyi dayandın kız, sen ağlamasan ben başlayacaktım," dedi. Alison ağla-

dığı için onu yadırgayamazdı çünkü Robert'ın sözleri ve daha da önemlisi bunları söyleyişindeki duygu, odadaki herkes gibi onun da kalbinde bazı hislerin filizlenmesine neden olmuştu.

Annabel, "Onunla evlenecek misin?" diye fısıldadı. Kendi sözlerine inanamıyormuş gibi gözleri büyümüştü.

Robert başını salladı. "Niyetim o, tabii Lana da kabul ederse..." Delikanlı birden Alison'a baktı. "Efendim, Lana sizin onaylamanızı çok istiyor. Ziyaret için geç bir saat olduğunu biliyorum ama Bay Freeman hasta olduğu için kasap dükkânını kapatmak benim işimdi. Saygısızlık etmek istemedim, ben sadece bunu daha fazla erteleyemezdim."

"Seni anlıyorum Robert. Dürüst bir işin var, ayrıca sorumluluklarının farkında olman beni mutlu etti. Eminim Lana da benimle aynı fikirdedir. Sevgili Lana... Benim onayımı istemen onur verici ama buna ihtiyacın yok. Vereceğin karara saygı duyacağımı bilmeni istiyorum."

Lana burnunu çekerek, "Teşekkür ederim Bayan Taylor," dedi. "Bu benim için çok önemli."

Robert ve Lana göz göze geldiler. Birçok kelimeden daha fazlasını barındıran bu onaylama ânı, sadece ikisi için değil, aslında evdeki herkes için mucize gibi bir şeydi. Alison söyleyecek sözü olmadığı için arkasına yaslandı. Gözleri odadaki diğer kadınların üzerindeydi ve orada her birinin gururunu açıkça okurken kendi gururunu yaşıyordu.

Alison nakışını işlemek üzere odasına çekilmek için izin istediğinde saat onu biraz geçiyordu. Onaylandığını hissettiği için kendine güveni geri gelen Robert mutlu şekilde evden ayrılmıştı ve Alison, Lana'nın bulutlarda gezdiğini tahmin ediyordu. Onun adına hissettiği memnuniyet yüzünden dudaklarına yapışan gülümsemeyle üzerini değiştirirken, kapının çalındığını işitti.

Bu kaçış süreci, Alison'da değiştirilmesi güç alışkanlıklara sebep olmuştu. Kimin tarafından çalındığını bilmediği kapıya bakan kişi olmaktan kaçınmak da onlardan biriydi. Aynı içgüdüyle merdiveni indi ve kapıya yakın bir kirişin arkasında beklemeye başladı.

"Bayan Taylor'ı mı? Bu saatte mi?" Konuşan Claire olmalıydı. "Ayrıca sen kimsin?"

Alison kirişe biraz daha sokularak kulak kesildi. Belirli alışkanlıkların yanında kötü anılar, Alison'a zengin bir hayal gücü de

bahşetmişti. Lord Oswald'ın sonunda adresini bulduğu ve ona ulaşmak için önüne çıkan herkesi öldürmeye başladığının görüntüleri bir anda gözüne öyle gerçekçi görünmeye başladı ki Alison, tıpkı o gece Quinn'in ölümüne şahit olduğu zamanki gibi titremeye başladı. Kendini bu tehdit hissine bulanmış halde bulması çok ani ve hızlıydı. Sanki bir anda ayakları yerden kesilmişti. Kalbi vücudunun her yerinde nabız gibi atıyordu. Korkunç derece çaresiz olmakla birlikte, yapışkan bir sıcaklık başından sırtına ve göğüslerinin arasına zift gibi inerken Alison'ın tek yapabildiği, daha fazla titremekti.

"Alison Taylor'ı çağırın lütfen."

Sonunda, pek de tanıdık gelmeyen erkek sesi Alison'ın sisler içindeki zihnine dalmayı başardı. Aniden bastıran delilik hissinin yatışmasıyla birlikte kapıdakinin Lord Oswald olmadığından şüphesi de kalmamıştı. Belki de şehir dışından gelen tahıl toptancılarından biriydi ya da birkaç hafta önce ayrılan bekçileri Owen'ın yerini doldurmak isteyen bir işsizdi. Ne olursa olsun, belki de Alison ter dökerek sadece kendine eziyet ediyordu.

Başını uzattı. Belindeki eli ve öne çıkardığı kalçasıyla Claire meydan okur duruşunu almıştı. "Kim olduğunu söylemezsen yüzünde kapının izini çıkartırım süslü. Ayrıca Bayan Taylor burada değil. Ne söyleyeceksen bana de!"

Amanda ve Amy de Claire'e katılınca, Alison'ın kapıya gitmekten başka şansı kalmadı.

"Müsaade edin hanımlar, beyefendi beni görmek istediğini söyledi," dediği sırada sesinin sakin çıktığını umuyordu.

Claire'in sitem eder bakışlarını görmezden gelip adamın karşısına çıktı. Onu daha önce hiç görmemişti ama kaliteli bordo üniformasına, altın sırlı şapkasına ve duygusuz yüzüne bakınca bir aşinalık hissiyle doldu. Birçok tahminde bulunabilecekken adam, "Alison Taylor," diyerek yine düşüncelerini yarıda kesti.

"Benim."

"Benimle gelmenizi rica edeceğim."

Alison göğsüne yerleşen titremeyi yok etmek için is kokulu nisan havasını içine çekti.

"Hangi sebeple sizinle gelmem gerektiğini açıklar mısınız Bay...?"

Adam tek kelime etmeden Alison'ın arkasındaki kadınlara baktı. "Size arabada açıklarım."

Annabel, Alison'ın omzunun üzerinden, "Rüyanda görürsün," diye bağırdı ve bu sırada ağzından fırlayan tükürük adamın çenesine isabet etti.

"İsminizi öğrenebilir miyim?"

Adamın ifadesi gittikçe daha duygusuz bir hal aldı ve sonunda, "Kadınları içeri gönderin," dedi. Alison buna pek çok yönden itiraz edebilirdi. Hayatının, az sonra yapacağı bir hataya bağlı olması hiç de şaşırtıcı olmazdı. Bununla birlikte Alison, bir erkekle yalnız kalmamasını öğütleyen gelenekçi kurallarla büyütülmüş; şüpheli durumdaki bir adamla yalnız kalmanın ne gibi sonuçlara neden olacağını bizzat görmesini sağlayan bir genelev tecrübesi yaşamıştı. Fakat tüm haklı endişelerine rağmen yavaşça kadınlara doğru dönüp gülümsedi ve "Gidebilirsiniz," dedi. "Sorun yok."

"Hiç gözüm tutmadı bu herifi, seni onunla yalnız bırakmam asla."

"Annabel, sorun yok. Beyefendiyle yalnız konuşmama izin verin lütfen."

"Sadece konuşacaksa başka ama bu yılan gözün niyeti sadece konuşmak değil. Bak demedi deme!"

Alison anlamsızca başını aşağı yukarı salladı, işin gerçeği Annabel'in ya da ona katılan diğerlerinin ne söylediğini duyuyordu. Kısa süre sonra yalnız kaldıklarında adama döndü ve "Kimin emrindesiniz?" dedi.

"İçeridekilerin duymasına gerek yok. Bu sizin."

Alison adamın elinden aldığı kâğıda anlamayan gözlerle bir süre baktı. Kelimeler bir manâya gelmeye başladığında ise kalbi artık mucize sayılabilecek bir hızla atıyordu.

> Bayan Taylor, müşterek tanıdığımız bir leydi hakkında görüşmek üzere sizi evimde ağırlamak durumundayım. Sizden istenilenleri sorun çıkarmadan yerine getirmenizden memnuniyet duyarım.
>
> XI. Wakefield Markisi T. R. Talbot

Bunun anlamı neydi?

Alison, sabırsızlanmışsa bile bunu belli etmeyen adama da aynısını sordu.

"Size açıklama yapabilecek konumda değilim hanımefendi."

"Ben de sizinle gelmek istediğimden emin değilim. Özellikle de bu saatte."

"Israr etmek durumundayım."

Üstü kapalı tehdit Alison'ı öfkelendirdi. Aslında konunun eski nişanlısıyla ilgili olmadığını anladığından beri korku dışındaki diğer şiddetli duyguları tatmaya başlamıştı. "Efendinize yarın makul bir saatte kendisini ziyaret edebileceğimi söyleyin." Bunu söylerken teklifinin makul göründüğünü umuyordu.

"Hanımefendi."

Hanımefendi deyişindeki gizli küçümseme efendisininkine ne kadar da benziyordu. Alison başta hissettiği aşinalığın nedenini şimdi daha iyi anlıyordu.

Ketum tavrını sonlandırmayacağını gördüğü için dik dik adama bakmayı bıraktı ve elindeki kâğıtta yazılanları bir kez daha okudu. Pusulada bahsedilen müşterek tanıdık, Leydi Miranda'dan başkası olamazdı. İyi de sabaha kadar bekleyemeyecek kadar acele olan neydi? Alison'ın ilk aklına gelen, kızın nişanlısıyla yaşadığı bir sorundan ötürü başının belaya girdiğiydi. Eğer durum bundan ibaretse Lord Talbot, Alison'ın kimliğine dair bir şeyler öğrenmiş olabilirdi pekâlâ. Bir diğer seçenek de Alison'ın Leydi Miranda'yı ziyaret ettiğinin ortaya çıktığıydı ki iki seçenek içinde hangisinin sonuçlarının daha endişe verici olduğuna karar vermek zordu. Ne olursa olsun, bu sonuçlardan en az biriyle yüzleşmesi gerekecekti. Kaldı ki Leydi Miranda'ya ne olduğunu da öğrenmek zorundaydı.

"Siz konunun ne olduğunu bilmediğinizden eminsiniz, değil mi?"

Adam cevap vermeye gerek duymayınca Alison başını aşağı yukarı salladı ve "Geleceğim," dedi. "Çantamı alana kadar bana izin verin."

Kısa hazırlık süresi boyunca, başına gelebileceklerin endişesi sersemlemesine sebep olmuştu. Fakat tuhaf şekilde kendini cesur da hissediyordu. Ya da biraz vurdumduymaz... Kadınlara açıklama yaparken ikna edici olduğunu umduğu kısa sözler etmişti, gerçi başarılı olduğundan emin değildi. Tek şansı, hepsini hayatının tehlikede olmadığına ikna etmiş olduğuna inancıydı.

Adam onu, markiliğe ait arması ya da herhangi bir işareti olmayan sade, siyah bir arabanın önünde bekliyordu. Anlaşılan bu

gizlilik Lord Talbot için hayli önemliydi. Arabaya bindi ve çok geçmeden yola çıktılar. Fakat ne o ne de hareket edişlerini izleyen herhangi biri, karanlığın içinden fırlayan bir gölgenin arabanın arkasında kayboluşuna şahit oldu.

Yüzlerce düşünce içinde son derece hızlı başlayan yolculuk, Londra'nın dışına çıktıklarını anlamasıyla birlikte yerini baskın bir merak hissine bıraktı.

Karanlık, ilerledikleri yol boyunca, arabanın fenerlerinin aydınlığından kaçınarak belirsizliğe doğru devam ediyordu. Kendi çevresi dışında hiçbir yeri göremeyeceğini anladığından beri, Alison boşa çabalamayı kesmişti ama düşüncelerine engel olamıyordu. Arabaya binmekle hata ettiğini yolculuğun başından beri biliyordu, kaldı ki bu hataya göz göre göre düşmüştü. Leydi Miranda'nın iyi olup olmadığını öğrenmenin başka yolu yoktu zira. Öte yandan Lord Talbot'ı yeniden görecek olmanın tarifsiz heyecanından kalbi çılgın gibi atıyordu.

Bir tuzağa çekiliyor olabilir miydi? Belki de genelevdeki o gecenin bedelini ödemek üzereydi Ya da o not Lord Talbot'tan değil de eski nişanlısından geliyordu.

Boğulur gibi olunca sıkı yakasını gevşetmeye çalıştı, yetmeyince pencereyi açarak başını dışarı çıkardı. Ne yazık ki ne omuzlarının ne de kalçalarının buradan sığması mümkündü. Kapıyı açarak atlamak nedense daha sonra aklına geldi. En son hareket halindeki bir arabadan düştüğünde başına gelenleri hatırlayınca, pencereyi kapatıp koltuğuna geri yaslandı. Akıl hastası gibi davranmanın gereği yoktu, pusuladaki mühür ve imza son derece gerçekçi görünüyordu.

Dar bir yola girmek için yön değiştiren arabanın penceresinden dışarı baktığında, yolun sonunda ışıkları görünen üç katlı evi fark etti. Bu demek oluyordu ki, bir saate yakındır süren yolculuk sona ermişti. Sahiden o kadar olmuş muydu?

Arabanın sarsılarak durduğunu hissedince, tuhaf bir uyuşukluk halinde zamanı kaçırdığını fark ederek şaşkına döndü. Endişeli bakışları her iki pencereden dışarıyı gözlerken kapı açıldı ve inebilmesi için kenarda duran arabacıyla göz göze geldiler.

"Yolculuk sona erdi Bayan Taylor."

"Şimdilik... Beni geriye siz götüreceksiniz, değil mi?"

"Lordum nasıl emrederse."

Pek de güven vermeyen yanıt üzerine Alison huzursuzluğunu belli etmedi ve sakince arabadan indi. Dışarıda, pelerinin eteklerini bacaklarına dolayıp bonesinin siperini geriye doğru savuran sert bir rüzgâr esiyordu. Alison yolun son yarım saatlik kısmında tırmanışta olduklarını hissetmişti fakat dışarıya çıkana kadar rakımın bu kadar yükseldiğini fark edememişti. Neyse ki hava, bir yak sığırı postu kadar kalın olan kaşındırıcı, boz pelerini sayesinde üstesinden gelinemeyecek kadar soğuk değildi.

Kapıya ilerledi, birilerinin gelişini beklediğini sanıyordu. Düşündüğü gibi de oldu ve açılan büyük, meşe kapının ardında beliren orta yaşını geçmiş peruklu uşak, törensel bir sessizlikle Alison'ı içeri alıp kapıyı tekrar kapadı.

Tıkırdayan ayak sesleri dışında içerisi sessizdi. Boş bir kilise ya da gösteri sonrası boşalmış bir tiyatronun yankılı girişini andıran oldukça yüksek tavanlı antre, yetersiz aydınlatma ve kuytulardaki gölgeler yüzünden biraz ürkütücü görünüyordu. Üstelik içerisi sanki dışarıdan daha soğuktu. Alison çok geçmeden bunun sebebinin, evin uzun zamandan beri kullanılmayışı olduğunu anladı ve alelacele buraya getirilişinin bilinmezliği üzerine kaşlarını biraz daha çattı.

Uşak, "Lord Talbot sizi kütüphanede ağırlayacak hanımefendi," diyerek daha fazla endişelenmesine neden olan sessizliği ortadan kaldırdı. "Bu taraftan lütfen."

Çok da uzun olmayan koridorun duvarlarının yarısı, tüm kapılar gibi meşe duvar panelleriyle kaplanmıştı ve belirli aralıklarla yerleştirilen gaz lambalarının tamamı yanıyordu. Bununla birlikte, içeri doğru attığı her gürültülü adımla Alison'ın yüzüne yadsınamaz miktarda bir sıcaklık da vuruyordu.

Kütüphane, koridordaki üç odadan sonuncusuydu. Uşağın içeri girmesi ve geldiğini haber vermesi süresince, pelerinin önünü buz gibi parmaklarının arasında sıkıştırıp neden eldiven giymediği gibi gereksiz bir mesele üzerine kafa patlatmakla meşgul olan Alison, vaktinin geldiğini anlayınca tüm cesaretini toplayıp içeri girdi.

Lord Talbot içerideydi. Elbette içerideydi, öyle olacağını biliyordu ama onu bu kadar etkileyici bir canlılıkla karşısında bulmak Alison'ı şaşkına çeviriyordu.

Adam gürül gürül yanan şöminenin önünde duruyordu. Ayaklarının dibine de duman rengi bir İskoç tazısı tembelce uzanmıştı.

Lord, taba rengi, fazlasıyla pahalı ve yumuşak görünen bir pantolon giymişti. Pantolonu oğlak derisinden dikilmemişse Alison bu işlerden hiç anlamıyor demekti. Aslında ilk dikkatini çekenin neden bu olduğunu açıklayamazdı. Belki nedeni, siyah çizmeleriyle birlikte erkeğin uzun bacaklarının ne kadar güçlü göründüğünü görmezden gelememiş olmasıydı. Bir erkeğin bacakları üzerine yersiz düşüncelerinden utanarak bakışlarını daha makul bir seviyeye kaldırdı. Fakat aklının oyunları ya da şeytanla bağlantılı bir ayartı yüzünden ihtiyaç duyduğu huzura kavuşmaktan uzaktı.

Kafası karışmış halde gözlerini kırpıştırdı. Markinin neden beyaz, dökümlü gömleğinin yakasını bir centilmene yakışmayacak şekilde çözdüğünü bilmek istiyordu öncelikle. Tanrı bilir ceketi neden üzerinde değildi? Sorunu neydi? Saçları dağınıktı, öfkeli görünüyordu ve bunlarla birlikte bir sürü neden sorusu Alison'ın zihninde gezinirken hiçbiri cevabını bulamıyordu. Sebebi şaşkınlık olsa gerek, Alison olduğu yerde tökezleyip sallandı.

"Bayan Taylor?"

Nihayet kendine gelmeyi başardı ve nasıl bir izlenim verdiğini düşünmeden reverans yaptı. "Lordum?"

Marki şömineyi ortalayan karşılıklı iki koltuktan birine oturmadan önce Alison'ı koltuklardan birine oturması yönünde teşvik etti.

"Neden burada olduğunuz hakkında bir fikriniz var mı?"

Alison ağır ağır oturdu ve renk vermeksizin, "Hayır," dedi. Varsayımlarını sıralayarak vakit kaybetmek ya da aptal gibi görünmek istemiyordu.

Son derece tuhaf, uzun saniyeler boyunca ölçüp biçen gözlerle birbirlerini denkleriymiş gibi incelediler. Bunun nereye varacağı belirsizliğini korurken, markinin çoğunlukla sır vermeyen güzel gözlerinde Alison'ın alelacele buraya getirilmesinin asıl sebebinin, yol boyunca kafa patlattığı muhtemel gerekçelerle hiçbir ilgisi olmadığını düşünmesine sebep olan bir bakış belirdi.

Bu küçümseme değildi, Alison onun tarafından küçümsenmenin nasıl hissettirdiğini iyi biliyordu. Bu, ölçüp biçme ve verdiği değerin arkasında durmakla ilgili bir şeydi. Alison o gözlerde gördüğü açıklık karşısında bütün vücudunun ısınmaya başladığını hissetti.

Karanlık mahzende yaşananlar şüphesiz ki bir ceza olarak başlamıştı. Alison en azından kendi adına söyleyebilirdi ki, verdiği

karşılık yüzünden hissettiği utancı ömrünün sonuna dek hatırlayacaktı. Fakat o geceyi asıl unutulmaz kılan, tecrübe etmemesi gereken hisler ve bu hislere olan özlemiydi. Aslında yaşattığı utanç ve içindeki romantizmi hazine gibi saklayan genç bir kadına asla sahip olamayacaklarını hatırlatması bakımından, bundan daha iyi ceza düşünülemezdi.

Öte yandan, Lord Talbot aynı özlemi hissediyor olamazdı... Belki sadece aralarında geçenlere ya da Alison'ın varlığına karşı erkekçe bir ilgi duyuyordu. Bu durumda onu buraya getirtmesindeki niyet, bir fahişeden beklenilen türde bir hizmet miydi?

Tanrı korusun, hayır... O öyle bir adam değildi.

Skittle olsa buna karşılık, *senin de kabul ettiğin gibi o bir erkek* der ve bu her şeyi açıklıyormuş gibi kenara çekilirdi. Neyse ki Alison, insanlara öncelikle mantıklı düşüncelere sahip bireyler olarak bakma eğilimindeydi. Böylelikle, panik içindeki düşünceleri yüzünden kendinden utandı.

Hayır, aslında hiçbir şey bildiği yoktu! Son bir saattir yaşadığı hiçbir ânın gerçekliğinden emin değildi ve risk içindeki hayatını daha önce bu şekilde tehlikeye atmadığını rahatlıkla söyleyebilirdi.

"İyi misiniz Bayan Taylor?"

Tuhaf ilişkilerindeki tüm tuhaflıklar içinde belki de o an en rahatsızlık verici olanı, markinin Bayan Taylor deyişindeki kayıtsız nezaketti. Ve şüphesiz ki Alison, Bayan Taylor kimliğini kazandığından beri isminden bu kadar rahatsızlık duyduğu başka bir an daha hatırlamıyordu.

Fakat aklından geçirdiklerinin aksine, "Olabildiğince," diye mırıldandı. "Bana neden burada olduğumu açıklarsanız daha iyi olabilirim."

Marki bacaklarını ayırdı ve öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. Çok şey gören gözlerinde müthiş bir ciddiyet vardı. Buna karşın ifadesinde yumuşak bir şeyler gizliydi.

"Pusulada üstü kapalı olarak belirttiğim mesele hakkında gerçekten hiçbir şey bilmediğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

Alison olumsuz anlamda başını salladı. "Belki de üstü kapalı konuşmayı bırakmalısınız. Belki de sandığınız kadar zeki değilimdir. Benim fikrime göre imalar, kaliteli bir kitaptaki gerçeküstü zeki atışmalar söz konusu olduğunda keyif verir. Gerçek dünyada ise birbirine tahammül edemeyen iki kişiye eziyet etmekten başka işe yaramazlar."

Lord Talbot, Alison'ın giderek tepesinin atıyor olmasından etkilenmiş görünmüyordu. Son derece sakin şekilde, "Yanlış hatırlamıyorsam," diye söze başladı. "Bugüne kadar sizinle her zaman doğrudan konuştum."

Ah, elbette. Bugüne kadar bir fahişe olduğunu yüzüne vururken her zaman çok açık olduğunu söylemeye çalışıyor olmalıydı. Alison iğneler batmaya başlayan gözlerini kapayıp bir süre dinlendirdikten sonra yeniden açtı. "O halde devam edin lordum."

"Benden kurtulmak için ne kadar hevesli olduğunuzu belli etmenizin misafirliğinizin süresi konusunda size bir faydası olmayacağını söylemek zorundayım Bayan Taylor."

"Sizin için önemli olduğunu tahmin ettiğim bir konuda açıklamamı beklediğiniz düşünüldüğünde, elinize geçen her fırsatta beni sindirmeye çalışmanızın size bir faydası olmayacağını söylemek zorundayım Lord Talbot."

"Korkarım ki benim adıma olduğu kadar kendi adınıza da yanılgıya düşüyorsunuz. Fakat ben ne kadar ileri gidebileceğimi biliyorum, peki ya siz buna ne kadar dayanabileceğiniz hakkında fikir yürütebilir misiniz Bayan Taylor?"

"Nelere dayanabileceğimi bilseydiniz şaşırırdınız lordum."

Alison'ın söylediği üzerine Lord Talbot'ın gözlerinde kurnaz bir ışık parladı. Fakat ardından ışık söndü ve yerini, gecenin başındaki ciddiyete bıraktı. Onun sadede geleceğini anlayan Alison birbirine kenetlediği ellerini dizlerinin üzerine koydu ve koltuğunda dimdik otururak adamın gözlerinin içine baktı.

"Bu tatlı atışmaya devam etmeyi ne kadar çok istesem de asıl konuya geçmek durumundayım Bayan Taylor. Siz de hiçbir şeyden haberiniz olmadığını söylediğinize göre... Kuzenim Leydi Miranda ortadan kayboldu ve ben Mariah Bowman'ın bu konuda bir şeyler bildiğini düşünüyorum."

"Leydi Miranda kayıp mı? Nasıl?"

Marki cevap vermediği gibi, başını hafifçe omzuna doğru kırarak cevap bekliyormuş gibi yüzüne bakınca Alison'ın şaşkınlığı, yerini inanılmazlığa bıraktı.

"Kuzeninizin kayboluşuyla ilgim olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Siz söyleyin... Onu ziyaret edişinizden kısa süre sonra ortadan kayboldu. Bununla birlikte, Mariah Bowman'ın bu işle doğrudan

ilgisi olduğunu düşünmem için geçerli nedenlerim var. İkinizin arasında güçlü bir bağ olduğu sır değil ve Bayan Taylor... şu anda ne Miranda'ya ne de Mariah Bowman'a ulaşabildiğime göre, bu meseleyi çözmekte bana yardım edecek sadece siz kalıyorsunuz."

Skittle'ın olanlarla ne ilgisi vardı? Alison çaresizce ellerini açarak, "Skittle Amerika'ya gitti" dedi. "Yanılıyorsunuz."

"Bundan gerçekten emin misiniz?"

Alison, "Elbette eminim," dedi ve sanki her şeyi açıklamaya yetermiş gibi ekledi: "Biz vedalaştık."

"Leydi Miranda'yı neden ziyaret ettiğinizi öğrenmek istiyorum."

Alison güvenli olduğunu düşündüğü ve aslında başka çaresi olmadığı için doğruyu söyledi. "Teşekkür etmek istediğini söyledi. Onu daha fazla reddetmenin kabalık olacağını düşündüm ve son davetini kabul ettim."

"Hepsi bu kadar mı? Bana biraz detay verin Bayan Taylor. Onu kendisi için sakıncalı olacak bir düşünceye yönlendirmiş olabilir misiniz?"

"Bu soru değil, düpedüz bir yargı."

"Size kendinizi savunma şansı vermediğimi söyleyemezsiniz."

Fevri davranmanın faydası yoktu. Alison ellerini tekrar kenetleyip dik duruşunu aldı ve konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi. "Savunmamı gerektirecek bir şey yapmadım. Sadece Leydi Miranda'nın iyi olmasını dilediğim ve sizi asıl hedefinize yönlendirerek vakit kaybetmenizi önlemeyi istediğim için baştan açıklayacağım lordum. Leydim kendisini tanıdığım andan itibaren bana fazlasıyla nazik davrandı. O gün bana teşekkür etti."

Marki artık sabırsızlığını gizlemiyordu. "Miranda'yı tanırım, tek derdinin teşekkür olmadığına eminim."

Alison başını salladı. "İçinde kadınca nüansların bulunduğu dostça bir sohbetti. Ve siz sormadan söyleyeyim, kendisinden herhangi bir talebim olmadı." Ondan aldığı paradan bahsetmek için doğru zaman değildi.

"Size Mariah Bowman'dan söz etti mi?"

"Hayır. Skittle'ı tanıdığını da nereden çıkardınız? Bakın... ortadan kayboldu dediniz. Bunu söylediğim için affedin ama belki de üzerindeki baskıdan bunalıp uzaklaşmaya karar vermiştir. Arkadaşlarını ya da diğer akrabalarını soruşturmaya başlamalıydınız..."

Diğerlerinin arasından sıyrılan bir ihtimal, kelimeleri Alison'ın boğazına dizip nefesini kesti. Lord Oswald... Ona bir şey yapmış olabilir miydi? Eğer Leydi Miranda evlenmek istemediğini söylediyse o ruh hastası bunu sakin karşılamış olamazdı. Ya kızı alıkoyuyorsa?

"Aklınızdan geçenleri benimle paylaşın."

Leydi Miranda'yı nişanlısına karşı üstü kapalı da olsa kışkırtarak kendi üzerine düşeni yaptığını düşünen Alison, "Nişanlısı bir şey biliyor olabilir," diyebildi.

Fakat onun için son derece büyük bir adım olan bu açıklama Lord Talbot tarafında fazla ses getirmedi. Adam arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve sakince, "Evliliği hızlandıracak bir mecburiyet söz konusu değil," dedi. Alison onun aklından geçenleri bilemezdi elbet ama bu kadar emin konuşmasının iyi bir gerekçesi olduğunu tahmin ediyordu. Tabii Lord Oswald hakkında Alison'ın bildiklerini biliyor olamazdı.

"Lordum... kuzeninizin bu nişan konusunda kafası karışıktı."

"Her genç kız gibi."

"O kadar basit değil."

İlk defa öfkesini gizlemeyen Lord Talbot, "Açıklayın o zaman Bayan Taylor!" dedi.

Alison içinden çıkamayacağını bildiği halde, "Kadınca bir sezgi," diye mırıldandı.

"Lord Oswald Welfare'i şimdilik konumuz dışında tutun hanımefendi."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Belki Gretna Green'in yolunu tutmuşlardır ve benimle vakit kaybederek büyük bir hata ediyorsunuzdur."

"Sizce bunu düşünmemiş olma ihtimalim var mı? Size, Ashwick Kontu'nun Londra'daki sıcak evinde huzurlu bir akşam geçirdiğinin garantisini veririm."

"O halde sorumlu ben ya da Skittle, öyle mi?"

"Dolaylı olarak siz, doğru. Kuzenimle görüşmeniz hakkında son derece gizemli sözler ediyorsunuz. Mariah Bowman'ın Amerika'ya gittiği konusunda yalan söylediniz ki bu ikisi bile sizi yeterince zor durumda bırakıyor."

Alison ayağa fırladı. "Yalan mı? Neye dayanarak bunu söylüyorsunuz? Gitmek istiyorum, evime dönmeyi talep ediyorum."

Marki, Alison'a hırlayan köpeğinin başını okşadı. "Korkarım ki kuzenimden haber alana kadar sizi burada ağırlamak zorundayım Bayan Taylor? Ya da Bayan Bowman'dan bir ses çıkana dek... Henüz karar vermedim."

Başının dönmeye başladığını hissedince Alison yeniden oturdu. "Beni alıkoyacaksınız."

"Nezaketimden faydalanacaksınız. Bir misafir gibi ağırlanacak, bu evin ve hatta topraklarımın sınırları içinde olmak kaydıyla istediğiniz gibi hareket edeceksiniz. Misafirliğinizin süresini kısa tutmak için aklınıza gelen bir şey olursa benimle paylaşabilirsiniz. Dostunuz Mariah Bowman'a ulaştıracağınız bir haber işime yarayabilir."

Marki kalkıp masasına yürüdü ve zili çaldı.

"Tekrar ediyorum, Mariah Bowman gitti. Aksine inanmak için sebeplerinizin olması umurumda değil, size yardım edemem."

"Belki."

Alison konuşmanın sona erdiğini anlayınca panikle, "Boşa vakit kaybediyorsunuz lordum," dedi.

Onun aksine marki serinkanlıydı. "Bunu zaman gösterecek... Bayan Taylor'a odasını gösterin lütfen."

Ondan fikrini değiştirmesini beklemenin faydasız olduğunu anlayınca, Alison ayaklarıyla yeri döverek kapıdaki uşağın yanına gitti ve efendisinin emirlerini yerine getiren adamı tek kelime etmeden izledi.

Odası ikinci katta, aşağıdaki koridorla eş başka bir koridordaydı. İçerisi sıcak olmakla birlikte, yatağı havalandıran hizmetçilerin çalışması sonucu aydınlık ve son derece hoş kokuyordu. Eğer bu kadar öfke dolu olmasaydı markinin nezaketini takdir edebilirdi.

İki hizmetçi işlerini bitirir bitirmez dışarı çıkarak Alison'ı yalnız bıraktılar. Bu olanlar, aklının alamayacağı kadar inanılmazdı. Yaşadığı onca korku içinde belki de aklına en son gelecek şey, fikir dahi yürütemediği bir meseleden sorumlu tutulmaktı. Alison şöminenin yanındaki sehpaya bırakılan tek kişilik çay servisine baktı. İçinden gelen, her şeyi kırıp odayı talan etmekti ama işe yaramayacak çılgınlığa kapılmak yerine birkaç derin nefes alarak sakinleşti ve yatağın ucuna oturup başını elleri arasına aldı.

Bir deli gibi ileri geri sallanmaya başladığı sırada pencereden gelen tıkırtı dikkatini o yöne çekti. Aslında bunun, odaya girdiğinden beri devam eden bir ritim olduğunu şimdi fark ediyordu. İyice kulak kesilip biraz daha dinledi, emin olmaya ihtiyacı vardı. Şüphesi kalmayınca dikkati elden bırakmadan sesin geldiği pencereye yaklaştı ve bir miktar araladığı ağır, brokar perdenin açıklığından dışarı baktı.

İlk başta gecenin karanlığı dışında bir şey görmesi mümkün olmadı. Üstelik ses de kesilmişti. Düşüncesinin aksini ispat etmek istermiş gibi ses, bir imdat ritmiyle sıklaşıp yükseldi ve Alison sonunda buna sebep olan şeyi görebildi.

"Oscar?"

Oscar koca gagasıyla deli gibi cama vuruyordu.

"Tanrı'm, Oscar!" Alison perdeyi sertçe kenara çekip büyük kanatlı pencerenin koluna asıldı. Neyse ki evin geneline hâkim olan antikalık modern mekanizmalı pencerede mevcut değildi. Kanat biraz uğraşın sonucunda açıldı ve can havliyle kendini içeri atan Oscar Alison'ın göğsüne yapıştı.

"Tatlım, Oscar donmuşsun."

Gıkını çıkartamayacak kadar üşümüş olan Oscar, donmuş gagasını kızın çenesinin altına sürtüp ısınmaya çalışıyordu. Onu bir an önce ısıtması gerektiğinin farkında olan Alison, şömineyle arasındaki dört adımlık mesafeyi tek adımda aşmaya çalışınca gürül gürül yanan şöminenin içine düşmekten son anda kurtuldu.

"Beni mi takip ettin sadık dostum? Yolda başına bir şey gelseydi ben ne yapardım, hiç düşündün mü? Kaskatı olmuşsun."

Kuşa kolları arasında bir beşik yaparak onu daha hızlı ve güvenli şekilde ısıtmaya çalıştı. Bir yandan dolan gözlerini omzuna siliyor ve Oscar'ı rahatlatacağını bildiği bir şeyler mırıldanıyordu. Kuşun yaptığının delilik olduğunu biliyor, buna rağmen daha önce hiç bu kadar onurlandırılmadığını düşünerek mutlu oluyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki dakikalar sonra Oscar'ın buzları çözülmeye başladı. Kendi derdini unuttuğunun farkında bile olmayan Alison, elbiseleriyle birlikte yatağa girip göğsüne yapıştırdığı Oscar'la ikisinin üzerini örtüp hayvanın renkli kafasına öpücükler kondururken son derece hassas duygular içinde gidip geliyordu. Onu ezme riski varken uyuması mümkün değildi, uyumak da istemiyordu zaten.

Diğer taraftan başını Alison'ın elbisesinden içeri doğru sokmaya çalışan Oscar, sonunda kızın göğüslerinin arasında rahat bir yer buldu ve gerçek bir erkeğin homurdanmasını andıran sesler çıkarmaya başladı.

"Yumuşak memeler... Oscar yumuşak memelere bayılır."

Alison başını iki yana sallayıp gülerken, "İşte benim erkeğim," diye mırıldandı.

15

1821, Londra

Tristan önlerindeki birkaç günün son derece uzun geçeceğini tahmin etmişti ama geride bıraktığı uykusuz geceyi düşündüğünde durumu bir miktar küçümsediğini fark ediyordu.

Aslında Bayan Taylor ile yaptıkları sohbet tam anlamıyla işe yaramamış sayılmazdı. Aradığı yanıtları bulamamıştı, işlerin bu kadar hızlı yürüyeceğini düşünmüyordu zaten. Fakat onun Miranda'nın kayboluşu konusunda gerçekten bir şey bilmediğinden emin sayılırdı. Yüksek olasılıkla, Alison Taylor'ın Mariah Bowman'ın üzerindeki tek etkisi karşılıklı olduğu şüphe götürmez bir sadakatti. Bu, anlaşılır olduğu gibi son derece çarpık bir ilişkiydi de. Ancak Tristan çelişkinin nereden kaynaklandığı tam olarak açıklayabileceğinden emin değildi.

Düşünerek bir ömür geçirebileceğini fark edince atı Terra'yı hızlandırdı ve bir ıslıkla köpeği Ikaros'un atın peşine düşmesini sağladı. Neyse ki at binmek, bir süre önce kaybettiği zindeliğini geri kazanmasına ve Miranda için hissettiği endişenin neden olduğu gerginliğin kısmen azalmasına yardımcı olmuştu.

Seyis onu yakın zaman önce modernize ettirdiği büyük ahırın önünde bekliyordu. Tristan bu topraklarda bulunmaktan genel anlamda hoşlanıyordu. Zamanının çoğunu şehir merkezindeki evinde

geçirdiği halde, buraya eskisinden daha sık gelmeye başlamasının altında birçok sebep vardı. Kafasını toparlamak, biraz huzur ya da daha karmaşık şeyler...

Annesinin düşüncesine göre ise bu, evcimen bir hayata duyduğu özlem ve yakın zamanda evlenmesi gerektiğine dair ilahi bir işaretti. Keşke bu saçmalıklara ayıracak vakti olsaydı. Miranda'nın nerede olabileceği bilinmezliğini koruduğu sürece herhangi türden bir huzura kavuşması mümkün değildi. Bununla birlikte alt edildiğinin hissi, bu ihtimalin önünü tümden kapatıyordu.

Terra'yı seyise teslim ettikten sonra banyosunun hazırlanması talimatını verip peşinden gelen İkaros'la birlikte kütüphaneye geçti. Yazacağı pusulayı, Mariah Bowman'ı takip eden adamına ulaştırılmak üzere Dawson'a verecekti. Fakat masasındaki anlam veremediği dağınıklık üzerine dikkati dağıldı.

Aslında buna tam anlamıyla dağınıklık denemezdi. Kraldan gelen mektup da dahil kâğıtların bir kısmı, özellikle uçları, ufalanmış ve bazı yerleri özenle delinmişti. Bir farenin işiymiş gibi görünen küçük, düzenli bir kıyımdı bu.

Çekmeceleri kontrol etmeden önce Tristan yerine geçti. Onun oturduğunu görünce Ikaros da uysal şekilde ayaklarının dibindeki yerini aldı. Çekmeceler olması gerektiği gibiydi, Tristan fareden kurtulma talimatını vermek üzere uşağını çağıracakken, büyük kütüphanesinin en alt raflarından birinde hararetle çalışan mavi kafalı yeşil kuşu fark etti.

Ne yapıyordu o?

Tristan başını omzuna doğru yatırıp papağanın ne yaptığını anlamaya çalışırken başına çok ender olarak gelen bir kafa karışıklığı içindeydi. Kitap sayfaları mıydı onlar? Parçalanmış sayfalar? Neden kitap sayfalarını parçalamıştı?

Kendine gelir gelmez onu sinek gibi duvara yapıştıracaktı.

Yalnız olmadığını yeni fark eden kuş, keyfini kaçıranın ne olduğunu anlamaya çalışırmış gibi Tristan'a baktı ve bir süre sessizlik içinde bakıştılar. Sonra işini bırakıp masaya doğru yürümeye başladı. Uçmak yerine neden şapşal adımlarla yürüyerek zahmete girdiğini Tanrı bilirdi.

Onca tökezlemeyle neticelenen uzun bir yolculuktu, Tristan gözünü kırpmadan onu izleyerek bunun her anına şahitlik etti. Aynı

şaşkınlık içindeki soylu Ikaros da kulaklarını dikmiş papağanı izliyordu. Nihayet kuş, masanın karşısına kadar gelmeyi başardı. Bir karış yüksekliği geçemeyen dört zıplamanın sonunda bunun bir işe yaramayacağını anladı ve uçarak Tristan'ın sandalyesinin karşısında duran konuk sandalyesine kondu. Oynak, mavi kafasını eğip bükerek Tristan'ı çeşitli açılardan incelemeyi tamamladıktan sonra, "Bıçağımı getirin," diye gaklamasının nedeni gördüklerinden memnun kalmaması olabilirdi.

Tristan kendi kendine, "Nereden çıktı bu?" diye mırıldandı.

Papağan kahkahaya benzer bir ses çıkardı. "Oscar, Oscar... Oscar gerçek bir erkek."

Tristan cevapları kendinde aramaya devam ediyordu. "Hizmetçilerden birine ait olmalı."

Kuş uzun bir ıslık öttürdü. "Hizmetçiler Oscar'ı sever. Viski yok mu burada? Viskimi getirin!"

Hayvan hiç de normal değildi, öte yandan Tristan da ona nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. Aynı düşüncede olan Ikaros temkinli gözlerle kuşu izliyor ve sahibinden gelecek talimatı bekliyordu. Köpeğine sersem kuşu korkutması talimatını verecek inisiyatife sahip olduğunu hatırlamak Tristan'ın kendine güvenini tazeledi.

"Seni tanıyorum. Foxtrote Schütze, büyük patron. Kızlar güzel, para güzel."

İsmin neden tanıdık geldiğini anladığında Tristan'ın kaşları arasında derin bir çizgi meydana geldi. Uşağı çağırmak üzere uzanan eli, zilin üzerinde öylece asılı kalmıştı. Kuş, ona Avrupa'nın en meşhur kadın satıcısının adıyla seslenmişti. Afallamış halde ağzını açıp kapadı. Sonunda, "Sen az önce ne dedin?" diye sordu.

Papağan ilgisini çeken bir şeyler dönüyormuş gibi odayı incelemeye başladı.

Bununla daha fazla uğraşmak istemediğinden emin olan Tristan, "Hangi delikten çıktıysan oraya gir," diye söylenmeye başladı. "Mobilyalarımdan da uzak dur, aşağı in, kafesine geri dön."

Aksine papağanın ayakları kabarık yeşil tüylerinin arasında kayboldu ve kuş oturur pozisyona geçerek etrafı incelemeye başladı. "Güzel yer. Bay Schütze'e bir viski. Viskiler iki olsun! Kızlaaar ateşi besleyin, beyleri sıcak tutun!"

Tristan başını gergince iki yana esnetip, sağduyu sahibi herkesi ürkütecek bir kesinlikle, "Ben Wakefield Markisi'yim," diyerek konumunu hatırlattı. Sinir bozucu bir kuşa kendini tanıtma gereği duyduğu için aptal gibi hissetse de o sırada durumu açıklığa kavuşturmanın daha önemli olduğunu düşünüyordu.

Birden ciddileşen papağan tüneğinden kalktı ve "Oscar, Wakefield Markisi'ni sevmez," diyerek pek de şaşırtıcı olmayan hislerine değindi. Tuhaf ama Tristan onun yüzünü astığına yemin edebilirdi. Ancak kuşun sonraki sözlerini duyunca asılan kendi yüzüydü.

"Wakefield Markisi zorbadır."

Ona bir zorba olmadığını söylemek istiyordu. Hatta tam da ona bunu söylemek üzereydi ki bir kuşla tartıştığını fark ederek sustu ve hüsranla geriye yaslandı. Kaldı ki papağanın da keyfi kaçmış görünüyordu.

Yeşil bir yumak gibi yerde birkaç tur yuvarlanan kuş, sehpanın ayağına çarparak durdu. Sırtüstü, bir müddet ayaklarıyla havayı döverek debelendikten sonra doğrulmayı başardı ve gurur olarak isimlendirilebilecek bir tavırla geldiği kitaplık rafına doğru devam eden uzun yola koyuldu.

Yol boyunca öttürdüğü ıslığa eşlik eden şarkının sözleri Tristan'ın dikkatini çekmeseydi, bu sahnenin sonsuzluğa uzayıp gidebileceğini söylemek hata olmazdı.

Tıpkı bir erkek gibi, "Alison kadınım..." diyor ve egzotik bir çığırtkanın sesiyle devam ediyordu. "Alison, gerçek kadınım..."

Bilgiyi kafasında ölçüp biçmeyi tamamlayınca, Tristan şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Kuş Alison Taylor'a mı aitti? Bu, bazı şeyleri açıklamakla birlikte bazılarıyla da örtüşmüyordu. Yine aynı şey oluyordu. Tam bunu o tuhaf yaratığa soracaktı ki yeterince aptallık ettiğine kanaat getirerek kendine geldi ve boğazını temizleyip zili çaldı. Çok geçmeden kapıda beliren uşağa misafirini çağırması talimatını verdikten sonra, daha fazla zarar vermediğinden emin olmak için kitaplığın en alt rafındaki işine dönen papağanı gözlemeye başladı.

Az önce tünediği misafir sandalyesine bıraktığı ıslak hatıra ve parçalanmış kitap sayfaları, papağanı şömineye atmak için yeterli sebeplerdi şüphesiz. Tristan daha azı için bile daha fazlasını yapmaya hazırdı. Ancak bunun yerine, misafiri gelene kadar kuşu kendi haline bırakma kararına uymaya karar verdi.

Dakikalar sonra Alison Taylor, uşağın arkasından telaşla içeri girdi. Üzerindeki kırışık kıyafetlere bakılırsa geceyi konforsuz şekilde geçirmişti. Grimsi bonesi de elbisesi kadar korkunçtu, Tristan bunu ona söylemenin uygun bir yolu olmasını dilerdi. Fark ediyordu da, daha önce buna benzer bir nedenle bir kadını uyarmayı aklından dahi geçirmemişti.

Öte yandan, böylesine ilgi çekici bir kadının neden masraflarını ödeteceği bir erkek bulmadığını merak ediyordu. Tristan merakından çok daha yoğun bir rahatsızlık hissine sebep olan bu düşünceyi hızla aklından çıkardı. Ancak onu gördüğü an fark etmeksizin gevşeyen yüzüne engellenemez bir öfkenin gölgeleri hâkim oldu. Karşılık olarak Alison Taylor'ın güzelim tarçın rengi gözleri kısıldı.

"Beni görmek istemişsiniz lordum."

Takdim görevini kaybeden uşak, kadına hoşnutsuz bir bakış attıktan sonra efendisinden izin isteyip dışarı çıktı.

Bu sefer rolü çalan, azgın bir ihtiyarı bile kulaklarına kadar kızartacak bir ihtirasla, "Alison, kadınım!" diye bağıran ruh hastası Oscar'dı.

Alison Taylor papağanın çirkin sesini duyunca öyle büyük bir dehşete düştü ki, Tristan başına bir şey geleceğinden endişelenip temkinli şekilde sandalyesinden kalktı. Düşmeden önce onu tutması gerekebilirdi. Fakat ketum olsun ya da olmasın, kadınların tepkiler konusunda ne kadar cömert olabileceğini hatırlaması çok sürmeyecekti. Alison Taylor, şoka girdiğinden daha kısa sürede kendine geldi ve eteğinin arkasına kısmen gizlediği elini bir sopa gibi kullanarak kuşa uzattı.

Uçma doğasını reddeden kuşun bu işareti izleyip atmaca gibi sahibinin parmağına konuşunu görmek, Tristan'da bir tür ihanete uğramışlık hissine sebep oldu. Bu, nefes alan her şey üzerinde gücü olduğunu düşünen biri için anlaşılabilir bir tepki olmalıydı.

Alison Taylor cümleye giriş yapmaya çalıştığı birkaç başarısız denemenin sonunda, "Özür dilerim. Burada olmaması gerekiyordu," diyebildi. "Onu hemen götüreceğim."

"Sanırım sizi pek dinlemiyor. Beraberinizde bir kuş getireceğinizi düşünmezdim. Burada birkaç saatten fazla kalmayacağınızı düşündüğünüzü sanıyordum." Söyledikleri aklından geçenlerden daha farklıydı aslında. Doğrusu ona, bir kuş yüzünden hesap soruyor gibi görünmekten hiç hoşnut değildi. Bunca çelişki gerçekten başını ağrıtıyordu.

Alison Taylor alınganlık göstermeden, aksine Tristan'ın yüzünde gördüğü bir şeyleri ilginç buluyormuş gibi şüphe içinde, ağır ağır başını salladı. "Peşime takıldığını bilmiyordum, dün gece onu pencerede buldum."

"Sizi Londra'dan buraya kadar takip mi etti?"

"Öyle görünüyor. Oscar sadık ve kararlı bir kuştur."

Bu bariz gerçek kadını gururlandırmış görünüyordu ve Tristan alaycı bir söz ederek bu küçük ayrıcalığı onun elinden almayı aklından bile geçiremezdi.

Hiçbir övgüyü boş geçmeyen Oscar, aşırı tütün kullanımı yüzünden son günlerini yaşayan bir erkek gibi, "Oscar sadık, gerçek erkek!" dedi ve öksürdü.

Hâlbuki Tristan aptal kuşun gayretini, yıllar süren bir savaşın zaferini kutlamak için önüne çıkan ilk kadını yatağa atmaya çalışan bir askerinkine benzetiyordu. Fakat ona bu düşüncesinden de bahsetmeyerek sandalyesine iyice kuruldu.

Fark ediyordu da o söz konusu olduğunda ortaya çıkan inceliği fazlasıyla kişiseldi. Belki yakında şiir de yazmaya başlardı. Lord Byron'la giriştikleri tatlı şiir atışmalarında kadeh kaldırdıkları sahneleri hayal etmek toparlanmasını kolaylaştırdı.

"Böyle gelin Bayan Taylor."

Aldığı emir ya da Tristan'ın çözemediği başka bir şey, sakin bir denizdeki küçük dalgaların kıyıya vuruşu gibi Alison Taylor'ın özenle gizlediği öfkesinin izlerini gözler önüne serdi. Fazlasıyla baştan çıkartıcı bir yumuşaklıkla aralanıp kapanan dudakları; zarif boynunda kendini gizleyemeyen yutkunuşu; duygularını saklamak istiyormuş gibi kırpıştırdığı güzel gözleri, yine bir hikâyenin anlatıcılarıydılar. Ve hiç de şaşırtıcı olmamakla birlikte Tristan, o hikâyeyi sonuna kadar dinlemek istiyordu.

Onu geri çevirecekti, Tristan bundan neredeyse emindi. Büyük bir zevkle emrini yineleyecekti ki Bayan Taylor güçlü adımlarla masaya yaklaştı. Kahverengi elbisesinin koluna tırmanarak yukarıya çıkan kuş da omzundaydı. Bu halinde, bir tanrıçanın toprağa benzeyen bereketinden ve yeni filizlenen bir ağacın tazeliğinden izler vardı.

Zamanın her şeyden önemli olduğunu hatırlatan, duvar saatinin vuruşuydu. Tristan, Miranda'nın kayboluşuyla doğrudan ilgisi olmasa bile sonuca gitmesinde Alison Taylor'dan faydalanacaktı.

Kadın, aklından geçirdiklerini biliyormuş gibi, "Gitmeme izin verin lordum," dedi.

"Zamanı gelince."

"Ne zaman?"

"Bayan Bowman'ın benim misafirim olduğunuzu öğrenip ortaya çıkmasını bekleyebiliriz."

"Amerika'ya gittiğini söyledim "

Gerçekten buna inanıyor olduğuna şüphe yoktu. Tristan, Mariah Bowman'ın, Bristol'dan kalkacak geminin yolcu listesinde adı olduğu halde gemiye hiç binmediğini ona söylemeye gerek görmedi.

"Misafirim olduğunuzu öğrenmesi dikkatini çekmeli."

"Eminim çekerdi ama bunu öğrenmesine imkân yok."

"Bayan Taylor? Bilmediğinizi varsayarak söylüyorum. Dostunuzun ne kadar gelişmiş bir haberleşme ağına sahip olduğunu bilseydiniz şaşırırdınız."

Alison Taylor dürustçe, "Hayır, şaşırmazdım," dedi. "Ama konu bu değil. Skittle, Leydi Miranda'ya zarar vermez. Kuzeninizin kayboluşuyla bir ilgisi olmadığından eminim "

"Skittle, kraliçem! Skittle nerede patron? Foxtrote Schütze de para çok, iş yok."

Tristan, bir kaşıntıya dönen kuşa kendini kanıtlama arzusunu görmezden geldi fakat ona öldürecek gibi bakmaktan da kendini alamadı.

Alison Taylor bu bakışı gözden kaçırmamış olmalıydı ki tedbirli şekilde, "Oscar sus lütfen," dedi ve Tristan'a dönerek devam etti. "Bakın... Aklınızda Skittle ile ilgili birtakım fikirler olduğu ortada. Fakat aptal olmadığını bildiğinizden de eminim. Wakefield Markisi'nin dikkatini üzerine çekmeyi isteyecek son kişi o."

Tristan kendine engel olamadı. "Son kişinin siz olduğunuzu sanıyordum."

Genelevdeki geceye yaptığı gönderme kadının yanaklarının gül goncası gibi pembeleşmesine neden oldu. Ve Tristan'ın kanı biraz daha ısınmaya başladı.

"Wakefield Markisi öfkeli! Atacak kurşunu olmayanın, silahı değil çenesi yorulur kızlar. Bıçağımı getirin! Hemen bıçağımı getirin!"

Alison Taylor, omzundaki kuşla göz göze gelene kadar baykuş gibi yavaşça başını döndürdü ve şaşkın şaşkın, "Skittle?" diye mırıldandı. "Korkunçsun Oscar, bir an onun geldiğini sandım."

Tristan, tok sesli bir kadının sesiyle kendisine iktidarsız imasında bulunan bir papağanla aynı odada olduğu gerçeği yüzünden ne diyeceğini bilemiyordu. Buna karşın içinde muazzam bir kavga isteği büyüyordu.

Gururla yerinden kalktı. Artık onu şömineye atmamak için bir neden göremiyordu. Diğer tarafında, sahibine sadakatle bağlı bir köpeğin içgüdüsüne sahip soylu Ikaros hırlıyordu.

Alison Taylor bu tuhaf atmosferde, sedef zeminine düşen inci tanelerinin sesini andıran bir incelikle, "Bakın," dedi. "Leydi Miranda konusunda size yardım etmek..."

Tristan elini kaldırıp onu susturdu ve "Kahvaltıyı benimle yapacaksınız Bayan Taylor," dedi. "Hazırlanmak için odanıza gidebilirsiniz."

Alison Taylor önce kırışık kıyafetlerine, sonra kafa tutar gibi Tristan'ın gözlerine baktı. Giysilerinin uygun olduğunu söylemek üzere olduğu açıktı ancak meydan okumanın da incelikleri olduğunu hatırlaması gerekecekti. Öyle de oldu, Alison Taylor uysal olmaktan uzak bir tavırla başını sallayıp berbat görünüşlü elbisesinin kat yerlerini şöyle bir eliyle düzeltti ve arkasını dönerek tuhaf evcil hayvanıyla birlikte odadan çıktı.

Tristan için son derece rahatlatıcı bir andı.

Şaşırtıcı bir sessizlik içinde geçen kahvaltıdan sonra Alison kendini bir nebze de olsa tazelenmiş ve zinde hissediyordu. Bu yüzden evin efendisinin belirlediği sınırlarda gezinmek kaydıyla biraz yürüyüş için kendini dışarı atmıştı. Aslında kısmen yatışmış olmasının diğer bir nedeni de Lord Talbot'ın kahvaltı süresince de devam eden sessizliğiydi. Alison onun kafasını meşgul eden soruları tahmin edebiliyordu, işin gerçeği sonunda cezalandırılmasına sebep olacak bile olsa ona fayda sağlayacak cevaplara sahip olmayı istediğini fark ediyordu. Evet, Leydi Miranda'nın yerini bilmek ve onu merak içindeki kuzenine teslim edecek güce sahip olmanın bedelini ödeyebilirdi. Bunu, kendisini küçük gördüğünü gizlemeyen bu adam için yapacak olmasının hiçbir önemi yoktu.

Gökyüzüne baktı. Hızla kümelenen gri bulutlar geri dönmek için acele etmesi gerektiğinin habercisiydi ama Alison malikâne arazisinin dış sınırlarına doğru yürümeye devam etti. Dışarıda birazcık yağmurun göz korkutamayacağı kadar ılık bir hava vardı. Dahası Alison, bacaklarının henüz yeterince açılmadığını düşünüyordu.

Büyük deniz dalgalarını andıran yeşil tepelerin üzerinde otlayan dertsiz koyunları ve gözlerini kısarak bakmak zorunda kaldığı ufuk çizgisinde koşturan atları görünce gülmeye başladı.

Burası York'a ne kadar da benziyordu. Kokular, sesler ve ruhunu dinlendiren tüm hisler, gözleri kapalı mutluluğuna hevesle eşlik ediyordu. Alison kırsalda yaşamanın ne denli iyi hissettirdiğini hatırlamayalı uzun zaman olmuştu. Fakat burnunun üzerine düşen ilk damla, oyalanmak için vakti olmadığını hatırlamasını sağladı.

Hızlı bir kararla ve daha da hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başladı. Üç katlı, gri-mavi geniş binanın geceki halinden daha güzel görünmemesi hayal kırıklığına uğramasına neden olmuştu. Şu anda oraya koşturuyor olmaktan da memnun değildi ama onca kumaşı geçerek içine sızan ıslak soğukluk kadar kesin bir gerçek vardı. Bulunduğu an içinde sahip olduğu tek şey, üzerindeki elbiseydi. Gözleri büyüdü ve haykırarak koşmaya başladı. Eğer tesadüf eseri evin pencerelerinin birinden bakan birisi gelişini izliyorsa, öfkeli bir koç gibi kafası önünde koşturmasını eğlenceli bulmuş olmalıydı.

Kapıya ulaştığında kemiklerine kadar donmuş ve ıslanmıştı. Çorapları berbat durumdaydı, ayakkabılarının içi bile köpürmüştü ve her adımda vıcık vıcık sesler çıkartıyordu. Bu şekilde içeri girmesinin uşağın hiç hoşuna gitmeyeceğini tahmin ettiği için saçakların altında kalarak binanın ön cephesi boyunca yürüdü ve bir hizmetçi girişi bulabilmek için gözlerini dört açtı. Bina o kadar geniş ve bazı yerlerde saçaklar öyle yetersizdi ki Alison, rüzgâr sayesinde gazap kusan yağmurun tokadından kaçamıyordu.

Sonunda sesleri duydu. Ancak seslerin kaynağına erişemeden önce kurtarıcısı olacak kapı önünde belirdi. Üstelik görünürde kimse yoktu. Alison doğası gereği meraklı bir kızdı. Hayatta kalmasını da buna borçluydu zaten. Fakat öyle olmasaydı bile Tristan Talbot'a ait, gergin bir telin bas tınısını andıran sesi duyduğunda hissettiği çağrıdan kaçamazdı.

Dikkatlice yürüdü. Yağmur o kadar şiddetliydi ki birilerinin sesini duymasından endişelenmesine gerek yoktu. İzleri de aynı nedenle kaybolacaktı. Donmak üzere olan ellerini taş binanın pürüzlü duvarlarına koyup toprağın içindeki yuvasından başını uzatan işini bilir bir tavşan gibi olan biteni izlemeye başladı.

Kapıları bütünüyle açık olan bir limonluğun önünde ayakta duruyordu Lord Talbot. Alison da olduğu yerde öylece onu izleyerek kaçması gereken zamanı boşa harcıyordu. Süregelen tutsaklığı bir günden öncesine dayanıyordu. Haftalar önce, yol kenarında ölmek üzere olan bir fahişeyi hayatta tutmaya çalıştığı andan beri ondan kaçmayı istiyordu Alison. Fakat o an, ıslandığı için iyice ağırlaşan ayakları toprağa saplanmış gibiydi.

Evin efendisi, sinirli köpeğinin taparcasına ifadesini sevimli bulmuş olmalıydı ki gülümsüyordu. Alison gözlerini kırpıştırdı. Şaşırmıştı, çünkü onu daha önce gülümserken görmüş olsa bile daha önce gördüklerinin gerçek gülümsemeler olmadığını şimdi fark ediyordu.

Daha iyi bir açı sağlayabilmek için başını omzuna doğru kırıp izlemeye devam etti.

"Senin için bile bunu yapamam Ikaros. Geçinmeye bakın," dedi marki.

Alison bir anlığına köpeğin geçinmekte zorluk çektiği kişi olduğunu düşünüp sinirle yüzünü buruşturdu. Fakat Oscar'ın çirkin sesini duyunca konunun kendisiyle ilgisi olmadığını anladı.

"Tabii ya! Oscar'a gel köpek!"

Neden yerinde duramıyordu ki bu kuş?

Oscar'ı oradan almanın bir yolu olmalıydı ve Alison kendini göstererek bunu yapmayacağından emindi.

Lord Talbot bezmiş halde, "Baş belasısın kuş. Hadi git buradan," dedi.

Şaşırtıcı olmamakla birlikte Oscar, gitmek yerine pıtı pıtı yürüyerek dev gibi köpeğin tam önünde durdu ve hayvanın ön patilerinden birini didiklemeye başladı. Ikaros, hırlayarak Oscar'ı caydıracağını sanacak kadar iyimserdi, aslında her büyük köpek kadar büyük kalpliydi de denilebilir. Oscar'ın şeytanın teki olduğunu anladığında ona gerçekten zarar verebilirdi ki bu durumda Alison kendisini göstermek zorunda kalırdı.

"Tanrı'm," diye mırıldandı Alison. "Umarım buna mecbur kalmam."

Lord Talbot şiddetini kesmeyen yağmuru kastederek, "Kusura bakma oğlum, hava yürüyüş için uygun değil," dedi ve ekledi: "Ama istersen sen biraz hava alabilirsin kuş." Sesi, bu yağmurda bile çiçekleri kurutmaya yeterdi.

Limonluk sınırları içinde dört dönüp silkelenen köpeğin bacağına kene gibi yapışmış haldeki Oscar, "Oscar meşgul," dedi nefes nefese. Gerçek anlamda, müstehcen bir meşguliyet içindeki bir genelev müşterisininkini andıran sesi Alison'ı dehşete düşürdü.

Aynı şeyi fark eden Lord Talbot, "Tanrı'm," diye mırıldandı. "Nasıl bir yerden geldin sen?"

Oscar bu sırada Ikaros'un kafasına çıkmayı başarmıştı ve köpek ne kadar silkelenirse silkelensin yerini sevmiş görünüyordu.

"Ikaros'u rahat bırakmanı öneririm," diye devam etti marki. Köpeğinin tam karşısında tek dizini yere koyarak eğildi ve onu sakinleştiren bir dizi sihirli dokunuştan sonra dikkatini Oscar'a verdi. "Uyarıyorum, köpeğimi fazla zorluyorsun. Başına bir şey gelmesi Bayan Taylor'ı fazlasıyla üzer. Ve ben bunu hiç istemiyorum."

Alison bu olağanüstü sözleri zihin süzgecinden geçirmekle uğraşadursun, Tristan Talbot, köpekleri at gibi sürmekle ilgili saçmalayan Oscar'ın söylediklerine muhteşem bir gülüşle tepki verdi.

Ve böylece, Alison'ın kalbi durdu.

Gülmenin bu kadar yakıştığı birinin gülmeyi bu denli ihmal etmesi ne kadar da korkunçtu. Alison, daha yakın olup bunu ona söyleyemediği için neredeyse acı çekiyordu.

Gelgelelim bunu yapacak kadar delirmemişti.

Saklandığı duvara yaslanıp iki elini de kalbinin üzerine koydu. İçine düştüğü huzur vermeyen hislerin sebep olduğu bu anlamsız dürtüyü ancak başka bir dürtüyle bastırabilirdi. Alison da ona uydu ve hizmetçi kapısına doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Açık kapının ardında ne bir kişi ne de bir ses vardı. Şansına şükrederek taş mutfağı geçti ve ana koridora ulaşana kadar hiç durmadı. Neyse ki fazlasıyla sessiz olan evin karmaşık olmaktan uzak planı işini kolaylaştırdı ve Alison çok geçmeden kendini geçici odasına attı.

Odası cennet gibi sıcaktı.

16

1821, Londra

Tristan'ın talimatı üzerine limonluğa giren uşak Bates, her zaman olduğundan daha ciddi bir tavırla, "Bayan Taylor hâlâ dönmedi lordum," dedi.

Köpeğinin başını okşamakta olan Tristan duraksadı. "Kahvaltıdan sonra çıktığını sanıyordum Bates."

Uşak huzursuzca boğazını temizledi. "Öyle lordum... Ama henüz dönmediğini söylemek zorundayım."

"Odasını kontrol ettiniz mi?"

"Evet lordum. Dönmediğinden emin olmak için odasını kontrol ettirdim, ne yazık ki hanımefendiden bir iz yok."

Tristan düşünceli gözlerle, şiddetini azaltsa da hâlâ devam eden yağmuru izlemeye başladı. Konuğunun kaybolduğundansa yağmur dinene kadar bir yere sığındığını düşünmek mantıklıydı. Bir diğer ihtimal ise Bayan Taylor'ın kaçmaya çalışmak gibi aptalca bir yola başvurmuş olmasıydı. Her nedense bu da pek mantıksız bir düşünce değildi. Şüphesiz ki emin olmanın bir yolu vardı.

Tristan, Alison Taylor'ın odasına gitmek üzere limonluktan çıktı. Bilhassa uzak durduğu katın merdivenini çıkarken ve onun varlığına dair hiçbir izle karşılaşmaması durumunda ne yapacağını düşünürken ne kadar endişeli göründüğünün farkında değildi. Hiç

de şaşırtıcı olmamakla birlikte düşünceleri huzurunu kaçırmaya yetti ve ruh halini yansıtan bir şiddetle Alison Taylor'a ait odanın kapısını açtı.

Tristan, hayatın beklenmeyen anlara ne kadar açık olduğunu bildiğini sanırdı. Hiçbir sürprizin yeterince şaşırtıcı olmadığı konusunda birkaç söz ettiğini de hatırlıyordu. Ne var ki, hayatının hiçbir döneminde onu, o an karşılaştığı manzaraya hazırlayacak bir savunması olmamıştı.

Dolgun bulutları andıran saçlarını kurutmak için cayır cayır yanan şöminenin önünde oturan yarı çıplak bir kadın... Dua eder gibi, huzuru sanki alevlerin içinde görmüş gibi minnet dolu bir tebessüm ediyordu. Bir yanılsama olabilecek kadar masalsı bir buğusu vardı manzaranın. Öyle kuvvetliydi ki etkisi, her şeyin tüm ayrıntılarıyla gözler önüne serildiği o bir anlık zamanın eseri, kaçınılmaz bir netlikle Tristan'ın zihnine kazındı.

O anı donduran güç beklenmezlikti. Ve aynı güç, büyünün bozulmasının da nedeniydi. Alison Taylor'ın, korku ve panik içindeki tarçın rengi gözleri Tristan'ın gözlerine kilitlendi. İkisi de hareket etmiyordu. Büyük ölçüde nedeni, bunu akıl edemiyor oluşlarıydı. Fakat odanın sıcaklığına rağmen koridorda gezinen serin hava, Tristan'ı harekete geçiren uyarıcı oldu... İçeri girip yavaşça kapıyı kapadı.

Nereden çıktığı belli olmayan bir kumaş yığınını göğsüne bastırmak için o ânı seçen Alison Taylor, ayağa kalkıp birkaç adım geriye gitti. Farkında olmadan yaptığı çağrı, arayı kapama arzusuyla harekete geçen Tristan'ın tek açıklamasıydı. Fakat ona dokunmak yerine, bir kol mesafesinde durdu.

Kadın o an hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu.

Birbirine dolanan, yer yer ıslak saçları kurumaya başlamıştı. Çillerin serpildiği teninde sıcağın ve daha güçlü başka hislerin sebep olduğu, loş odanın dahi gizleyemediği bir pembelik vardı. İç çamaşırlarının üzerine bastırdığı kumaşın ıslak elbisesi olduğu belliydi. Bunu yapmasına gerek olmadığını ona söylemek isterdi Tristan. Ancak gözlerini ondan alamıyor, her küçük işaretinde bir cevap bulmak istiyordu. Aralık dudaklarında, nemli saçlarının döküldüğü çıplak omuzlarındaki küçük sarsıntılarda... nefes alışında...

Alison Taylor önce bir şey söylemeye çalıştı. Fakat başarısız girişimi sonunda tuhaf, insansı olmayan bir ses çıkarmaktan öteye gidemedi. Tristan, onun kuruyan dudaklarını ıslatıp yeniden deneyişini izlerken yutkundu.

"Neden... Neden geldiniz?"

Tristan bir şey söyleyemedi... Ağzını açarsa devamının gelmeyeceğini garanti edemezdi. Şu anda donmuş halde, ona dokunmadan durabilmenin güçlüğünü bilse Alison Taylor ne tepki verirdi? Takdir eder miydi? Yoksa yapması gerektiği gibi kaçar mıydı? Onu hayatındaki her şeyden daha fazla arzu ettiğini bilse gururu okşanır mıydı? Yoksa dehşete mi düşerdi?

Korkarak sordu kadın. "So-sorun ne?"

Sorun ne miydi?

Tristan, damarlarında gezen kanın sesini duyabiliyordu. Derisinin altında kırık iğne uçları gibi gezinen ürpertiyi hissedebiliyordu. O kadar ilkel bir hissin eşiğindeydi ki sorusunu yanıtlayarak geriye kalan son insani tepkisini vermiş olurdu.

Bunun yerine bir adım daha yaklaştı. Kadının sırtının alt tarafına nazikçe yerleştirdiği eli, dokunduğu yeri hafifçe okşuyordu. Ne yaptığının farkındaydı. Sonucu ne olursa olsun, olmasını arzu ettiği her şeyin olmasını sağlayacağını biliyordu.

Alison Taylor, kaçmasını sağlayacak bir harekette bulunmak yerine, neredeyse Tristan'ın göğsüne değen başını kaldırıp ona baktı. Tereddüdünü gizleyecek bir perdeye sahip değildi. Aynı şekilde, gözlerindeki endişeyi ve güvensizliği de saklayamadı. Eğer hepsi bu kadar olsaydı Tristan ona dokunmayı bırakabilirdi. Ancak Alison Taylor'ın arzusundan duyduğu lezzete karşı koyamadı.

Şüphesiz ki işler karışacaktı.

Tristan, kadının sıcak elmacık kemiklerine dokundu. Parmakları ince kemikli yüzünün hatlarında nazikçe gezinirken, Alison Taylor'ın kaşları acı çekiyormuş gibi çatılmıştı. Nefesi sık değil, sanki o anla ilgili her şeye sahip olmak istiyormuş gibi derin ve güçlüydü.

Tristan onu sahiplenirce kendisine çekti. Ve dudaklarına eğilmeden önce, gözlerini kapatıp mutluluk veren limon kokusunu soludu. Cereyan eden ilk dokunuş yumuşaktı. Kuruyan dudakları küçük temas noktalarında birbirine yapışıp, daha güçlü bir temas öncesi birbirlerini tanıyormuş gibi yüzeyseldi. Çok geçmeden, küçük, uysal

dokunuşların yerini baskıcı, daha yoğun bir ihtiyaç aldı. Tristan ona daha yakın olabilmek için parmaklarını nemli saçlarının arasına geçirip başını sıkıca kavradı. Böylece güneşi içine hapsetmiş meyvelerin tadını andıran lezzeti daha derinden hissedebildi.

Bu duygu karşı konulmazdı. Tristan onu, hiçbir şeyi istemediği kadar; sahip olmadığı her şey kadar çok istiyordu. Bu sahiplenme bilinci, ortaya çıktığı ilkel zamanlarda işlediği şekilde Tristan'ın duygularına hücum ederek öpücüğü bambaşka bir şeye dönüştürdü. Tristan dudaklarını onunkilere bastırıyor, aralanmasını sağlıyor ve alabileceği her şeyi talep ediyordu.

Nihayet dili kadının aralık dudaklarından içeri girip onunkine dokundu. Zindandaki gece olduğu gibi düşüncesiz bir istekle, azar azar tadına vardı. Tıpkı aralarındaki mesafeler gibi bir anda kaybolan elbise, ayaklarının dibindeki yerini almıştı. Bu sanki sınırın geçildiği andı. Alison parmaklarını Tristan'ın saçlarına geçirip öpüşüne aynı güçle karşılık vermeye başladı. Dudakları, dili aynı istekle onunkine dokunurken ümitsiz, küçük iniltileri soluklarına karışıyordu.

Kontrolünü güçlükle sağlayan Tristan, düşünerek kaybedilen zaman engelini ortadan kaldıracak son bir hareketle, kadını arkalarında kalan yatağa doğru sürükledi ve yatağa uzanana kadar durmadı.

Bu son pozisyonun gücü aralarındaki ateşi bir şişe viskiyle beslemek gibiydi. Tristan daha önce buna benzer bir arzu hissetmemişti. Onu içmek, tadını kemiklerine kadar hissetmek istiyordu. Kalbi öyle büyük bir duygunun altında eziliyordu ki daha fazla düşünmekten korkarak bir elini kadının altından geçirdi ve kalçasını kasıklarına bastırdı.

Nefes nefese, göz göze geldiler... Tristan onun nasıl oluyor da biraz daha güzelleşebildiğini bilmiyordu. Şişip kızaran ıslak dudakları, yanıyormuş gibi görünen kızılımsı gözleriyle ham bir ateşti. Tatmin olmak istiyordu, bunu bekliyordu.

Dudakları kısa, sert ve ikisine de yetersiz gelen bir öpüşle birleşti. Fakat Tristan onu bütünüyle istiyordu. Bunu görmezden gelemedi ve ağır ağır aşağıya inerek kadının boynuna uzandı. Pürüzsüz, tuzlu ve ilham verici teninde *baharın kokusu* gizliydi. Tüm gizemleri gibi...

Alison ise kendini bir rüyanın içindeymiş gibi hissediyordu. Sınırsız ve yaptıklarının hiçbir hesabı yokmuş gibi özgürdü. Boynunu arkaya gererek ona daha fazlasını sunduğu için pişmanlık duymayacak kadar korkusuzdu. Onu kabul ediyordu çünkü... yaşayacaklarına hazırlıklı olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden Tristan'ın dudakları düşük yakasının gizleyemediği teninde gezinirken yapabildiği tek şey, daha fazlası için ona yalvarmamak oldu.

İçindeki aciliyet hissi, çığlık atma arzusu gibi büyüyordu. Elleri erkeğin omuzlarında, saçlarının arasında gezinirken ve bilgisizliği daha fazlasını yapmasının önüne geçerken ikisini odayla birlikte yakacak kadar yandığını hissediyordu.

Bir müddet sonra erkeğin dokunuşlarını çıplak bacaklarında hissetti. Bu tuhaftı... fakat bir yandan öyle doğru hissettiriyordu ki Alison, tadını çıkarabileceği tüm duyguları tecrübe edeceği o sınıra gelmeden durmak istemiyordu.

Tristan, dizinden tuttuğu bacağını kendi bacağının üzerine koyduğunda Alison içindeki çığlığı bırakıp sıkıca adama sarıldı. Bacaklarının arasında hissettiği oydu. Baştan çıkarıcı ve aynı şiddette korkutucu... Alison bu baskıya alışamadan Tristan yeniden dudaklarına kapanınca çaresizlik içinde ona karşılık verdi.

Başka birinin vücudunda hayat bulmuş gibiydi ya da vücudunu esir alan başka bir Alison yaşıyordu. Fakat umurunda değildi. İç çamaşırının gevşek, kalın askısının omzundan düştüğünü anladığında panikler gibi olduysa da Tristan başını bir eliyle arkadan kavrayarak onu öpüşün içine hapsetti.

Tristan, yıkanmaktan aşınmış kumaşı aşağıya çekerken pürüzlü, sıcak avucuyla kadının göğsünü kavrayıp hafifçe sıktı. Dolgun, yumuşak pürüzsüzlüğü kusursuzdu ve Tristan onu görmeyi istiyordu. Kendine engel olamayıp kumaşı, bir göğsünü tamamen açığa çıkaracak kadar aşağı indirdi ve başparmağıyla sertleşen ucunda daireler çizmeye başladı.

Dudaklarını kurtarıp yanağını yatağa bastıran Alison'ın ağzından acıyı andıran bir inleme çıktı. Parmaklarını çaresizce yatağın örtüsüne gömmüştü ve elinden, tüm duyguların yatışmasını dilemekten başka bir şey gelmiyordu.

Çaresizlik hissi, Tristan'ın dudaklarının aşağıya inmesiyle birlikte farklı bir şiddet kazandı. İkisinin de solukları hızlı ve gürültülüy-

dü. Tristan sonunda eğilip göğüs ucunu tıpkı bir kedinin yiyeceğine yaptığı gibi diliyle okşamaya başladı ve sonra ağzının içine alarak Alison çığlık atana kadar emdi.

Büyüyü bozan, uzaklardan gelen bir ritimdi. Alison duyuyordu fakat cevap veremeyecek kadar afallamış olduğu için duyduğunun doğruluğundan emin olamıyordu. Fakat gerçeklik içeri sızmaya devam etti ve onu yavaşça kendine getirdi. Bu sayede Alison, kulağına gelen sesin kesinliğinden emin oldu.

"Lordum?"

Tristan küfrederek yana kaydı ve az önce yatakta olan o değilmiş gibi ustaca doğruldu. Alison'a bakmamaya özen gösterdiği her halinden belli oluyordu. Elbette kendi haline bırakılmak Alison açısından da iyiydi, özellikle elleri kendine çekidüzen vermesine izin vermeyecek kadar titrerken...

"Bu kadar önemli olan nedir Bates?" dedi Tristan öfkesini gizleme gereği görmeden.

"Özür dilerim lordum. Bay Dawson geldiğinde haberiniz olmasını istediğinizi söylemiştiniz. Size getirdiği bir mesaj olduğunu söylüyor."

"Tamam, sen gidebilirsin Bates."

"Emredersiniz lordum."

Alison konuşmanın içeriğiyle ilgilenmiyordu. Yakasını çekiştirip, evin lorduna bakmaktan kaçınarak kırışık elbisesini alıp üzerine tutarken aklında olan, uşağının içeride olanları biliyor olduğuydu. Böyle bir utancın sorumluluğu üzerindeyken burada bir saniye daha kalmasının imkânı yoktu.

Şöminenin yanındaki koltuğa çöküp bacaklarını altında topladı. Ona arkası dönük olduğu için memnundu, zira onun yüzüne bir daha bakabileceğini sanmıyordu. Aynı hisler içinde olmalıydı ki o da sesini çıkarmıyordu.

Tam bunu düşünüyorken adam alçak ama kesin bir sesle, "Konuşacağız," dedi ve birkaç saniye daha bekleyip dışarı çıktı.

Sorun şu ki... Alison'ın konuşacak gücü kalmamıştı.

Saklanarak geçirdiği günün ardındaki sabah, Alison kendini daha iyi hissediyordu. Güneş yeniden parlamaya başladığından mıdır bilinmez, büyük ölçüde yenilenmiş ve kararlılığı tazelenmişti. Leydi

Miranda'yla ilgili bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için Lord Talbot'ı ziyaret etmeye karar verdiği kısmen uykusuz geçen gece, başka kararlar konusunda da ona faydalı olmuştu.

Dün olanları geri alamazdı ancak olmamış gibi davranarak hasarı en aza indirebilirdi. Evin efendisini gerekli haller dışında görmezden gelmek de seçenekleri arasındaydı ve başarılı olup olmayacağını kısa süre içinde öğreneceğini bilmek huzurunu kaçırıyordu.

Bir saate yakın süredir, parlak güneşin en çok ısıttığı taş banklardan birinde oturarak bir yandan üzerindeki rutubet kokulu elbiseyi havalandırıyor diğer yandan kaybettiği huzuru arıyordu. Evin ön bahçesi sınırlarında, evden bakan birinin göreceği bir noktada kalmaya dikkat etmişti. Böylece kimse kaybolduğunu düşünmeyecek ve Alison dikkatleri üzerine çekmekten kurtulacaktı. Yine de biraz daha mahremiyeti olsun isterdi.

Karşıdan gelen centilmenin onu görmezden geleceğini umarak kuş seslerinin tadını çıkarmaya devam etti. Ancak malikâneye giden düz yol boyunca yürüyen adamın gözlerini üzerinde hissediyordu. Kim olduğu hakkında bir fikri yoktu ama önemli biri olduğunu düşünmesine neden olan işaretler gözünden kaçmamıştı.

Koyu renk, üç parçalı takımın iyi bir terzinin elinden çıktığını bilecek kadar bu işlerden anlıyordu. Aslında bu kadar şık görünmesinin nedeni görkemli yaradılışı olmalıydı. Esmer adam Lord Talbot kadar olmasa da fazlasıyla yakışıklıydı. Neredeyse onun kadar uzundu ve isimlendirmenin zor olduğu, onunkini andıran bir tür doğal güce sahip olduğunu düşünmek kaçınılmazdı. Alison nereden geldiğini anlayamadığı bir aydınlanma sonucunda onun Lord Talbot'ın kardeşi olduğunu anladı ve böylesine hayat dolu görünen birini öldürmeye yeltendiği için Skittle'ın kardeşinden nefret ettiğini fark etti.

Bu kadar şahsi bir duygu elbette bir miktar rahatsızlığa sebep oldu. Adamı tanımıyordu... Aslında ne o ne de abisi hakkında bir şey biliyordu. Çok yabancı gelen bir yoksunluk hissi içinde dizlerinde duran ellerini birleştirdi ve hüzünle iç geçirdi. Ancak ensesinde, giderilmeyi bekleyen rahatsız edici bir his büyüyordu. Kontrol etme ihtiyacı duyarak arkasını döndüğünde centilmenin durmuş, dikkatle kendisine baktığını gördü ve aynı şekilde ona karşılık verdi.

Kimliği hakkında bilgi sahibi olmadığı bir kadına bu şekilde bakmanın uygunsuz olduğunu bilmemesi mümkün değildi. Şüp-

hesiz ki Alison'ın kim olduğunu biliyordu, daha da önemlisi ne iş yaptığını bildiğini sanıyordu. Anlamsız derecede uzun bakışmanın ardından Alison, yüzünü hoş karşılandığını bildiği tek yere, güneşe doğru çevirip gözlerini kapadı.

Tanrı biliyor ya, sadece birazcık huzura ihtiyacı vardı.

Alison Taylor bahçede görüş alanına girdiğinden beri Tristan'ın düşünceleri tamamen onunla doluydu. Şahsi meselelerini, çözüm bekleyen asıl konunun önünde tutmak Tristan'a uygun bir davranış değildi. Fakat ne kadar denerse denesin kendini onunla ilgili düşüncelerinden alamıyordu.

Tristan'ın en son ne zaman bir kadını onun gibi istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer Bates gelmeseydi bunu ona da gösterebileceğini bilmek biraz huzurunu kaçırıyordu. Bununla birlikte içinde, ona zarar verdiğini düşünmesine neden olan tuhaf bir his vardı. Ve bu his, onun dalgın düşüncelerle hiç kıpırdamadan oturuşunu izlediği her an artıyordu.

Gözlerini ondan alabildiğinde kardeşinin eve doğru yürüdüğünü fark etti. Şüphesiz ki, Damien'ın ziyaretinin önemini kendine hatırlatmasına gerek yoktu. İkna olmak ise başka meseleydi.

Masasının başına dönmeden önce Alison Taylor'ı bir kez daha görme arzusuna yenildi. Başı önündeydi ve üzgün değil, düşünceleriyle boğuşuyormuş gibi dalgın görünüyordu. Sanki duyguları renkli bir çerçeve gibi etrafını sararak ona dair işaretler veriyordu. Tristan, kardeşinin de onu izlediğini görünce kaşlarını çattı. Üzerine düşünmeye değmeyecek bir etkileşim olduğundan şüphesi yoktu ama Damien'ın arkasını dönüp gitmek yerine kafası karışmış gibi yeniden ona bakmasının bir sebebi olmasından endişeleniyordu.

Aralarındaki bakışma bir süre daha devam ettikten sonra Alison Taylor'ın başını çevirmesiyle birlikte sona erdi ve bir süre hiç kıpırdamadan duran Damien köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Dakikalar sonra çalışma odasına giren kardeşini görmek Tristan'ı memnun etti. Açık olmak gerekirse, onu yakınında tutmak işine geliyordu. Öte yandan beklediği iyi haberi alacağını da umuyordu. "Günaydın Damien."

"Sana da günaydın Tristan. Haberler iyi."

"Ben de öyle umuyordum."

Damien çalışma masasının karşısındaki iki kişilik deri koltuğa oturdu. "Onu nerede bulacağım konusunda haklı çıktın. Miranda şu anda benim evimde."

Rahat bir nefes alan Tristan, "İyi mi?" diye sordu.

"Sağlıklı bir yaban domuzu kadar öfkeli. Hemfikir olduğumuz tek konu, birkaç gün bende kalmasının iyi olacağı. Sevgili halamızın huzur vermeyeceğini o da biliyor."

Tristan başını aşağı yukarı salladı. Miranda'nın ruh hali şu anda pek ilgisini çekmiyordu. "Bugün akşam saatlerinde Londra'ya döneceğim. Devenport'la en kısa zamanda görüşmeliyiz, senin de orada olmanı istiyorum."

"Aslında yaptığımız kısa görüşme, adamın bir kurban olduğunu anlamam için bana yetti diyebilirim. Aralarındaki dostluğun bu kadar ilerlediğini bilmiyordum."

Böylesi hassas bir konuda tahmin yürütmek hiç de kolay değildi. Ancak Tristan için kuzeninin hayatının tehlikede olabileceği ihtimalinden daha ileri bir teşvik olamazdı. Seçenekleri elediğinde elinde kalan tek isim Devenport olmuştu. Anlayamadığı tek şey, Mariah Bowman'ın bu işin neresinde olduğu ve neden gizlenmeyi tercih ettiğiydi.

Alison Taylor'ı buraya getirttiği gece yaptıkları sohbetin ardından, şehirdeki aramalar sıklaştırılmıştı. Mariah Bowman'ı bulmaları sandıklarından daha kolay olmuştu ki Tristan kadının gerçekten kaçmak niyetinde olmadığı hissine kapılmıştı. Dawson'ın başını çektiği küçük soruşturmanın neticesinde, kadının Miranda'nın yerini bilmediği ortaya çıkmıştı. Bu ihtimali daha önceden de göz önünde bulunduran Tristan'ın aklındaki diğer seçenek, Miranda'nın kendi isteğiyle birine sığınmış olduğuydu. Ve şu anda Tristan, Devenport konusunda yanılmadığı için kendini gerçekten şanslı hissediyordu.

"Bana neler olduğunu anlat Damien."

"Miranda'ya göre, basit ve işlevsel bir plana ihtiyacı varmış. Terziden çıktıktan sonra ayarladığı kiralık arabayla biraz şehri turladığını ve arabacıdan onu Peckham Caddesi'ne bırakmasını istediğini söyledi. Oradan başka bir arabaya binerek Devenport'un Milbank'teki evine gitmiş."

Damien bacak bacak üstüne atıp konuşmaya devam etti. "Miranda evine gittiğinde onu Devenport'un uşağı karşılamış. Kendisi Bristol'da olduğunu iddia ediyor ki doğru söylediğinden eminim. Makul ve aklı başında bir adam... Söylediğine göre, uşağı Miranda'yı geri dönmesi konusunda ikna etmeye çalışmış ama sohbetleri, kuzenimizin daha ikna edici olduğunu kanıtlamaktan başka bir işe yaramamış."

Tristan, halasının hizmetçilerle ilgili endişelerini hatırlayınca dudağının kenarı seğirdi. "Hizmetçilerle geçirilmiş bir gecenin itibarı için anlamı, pek de iç açıcı değil."

Miranda'nın hissettiği hayal kırıklığını tahmin eden Damien'ın da keyfi yerindeydi. "Devenport, itibarına zarar gelmediğine yemin ediyor ama ikna olmamamız halinde onunla evlenmekten memnuniyet duyacağını söylüyor."

"Mecbur olduğu için mi?" dedi Tristan. Onun da keyfi yavaş yavaş yerine geliyordu.

"Onurlu olmak bunu gerektirir. Bu yüzden onu ne kadar takdir edersek edelim Miranda'nın bizimle aynı duygular içinde olmadığını söylemek zorundayım."

Tristan merakla, "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Miranda onu ömür boyu yaşamak istediği evden aldığım için bana; milyonlarca sebep yüzünden sana ve en çok da onurunu koruduğu için Lord Devenport'a kızgın."

Tristan, sorumsuzca davranışı yüzünden kuzenine kızmayı ne kadar isterse istesin olanları düşündükçe akıl almaz bir gülme isteği duyuyordu.

"Fakat," diye devam etti kardeşi. "Ortada verilmiş bir *söz var.* Lord Welfare, nişanlısının *amacına ulaşamamış* vukuatından haberdar olmadığına göre nişanlılıkları devam ediyor. Bu durumda ne yapılması gerektiğini konuşmamız gerekiyor."

Tristan, "Miranda bana, asıl patlamadan önce birkaç kez püsküren volkanları hatırlatıyor," diyerek fikrini belirtti.

Damien güldü. "Miranda'nın henüz gerçek yüzünü göstermediğinde sana katılıyorum. Bu olanları örtbas etmeye çalışmak, Welfare'i göz göre göre aldatmak olur. Onunla konuşmalısın."

Tristan geleneklerine bağlı bir adamdı, ortada görünen hiçbir neden yokken bir nişanı bozmanın nasıl karşılanacağını tahmin etmek için kendi vereceği tepkileri gözünün önüne getirmesi yeterliydi. Öte yandan, Miranda için endişeleniyordu. Kendini çıkmazda hissettiği için mi böyle bir saçmalık yapmıştı, yoksa o adama gerçekten mi âşıktı? Tristan bundan emin olana kadar büyük bir adım atmaktan kaçınması gerektiğini biliyordu.

"Önce Miranda'yla konuşmalıyız."

Damien onu haklı bulduğunu gösterir bir tavırla başını salladı. "Eğlenceli bir sohbet olacağa benziyor. Keşke Lord Welfare'in de duyacaklarını mutlulukla karşılayacağını söyleyebilseydik. Açık konuşmak gerekirse ben Devenport'tan hoşlandım."

Tristan da onunla aynı fikirdeydi.

"Az önce dışarıda gördüğüm hanımefendi," diye konuyu değiştirdi Damien. "Şu... Mariah Bowman'ın yakını olan kadın değil mi?"

Tristan er ya da geç bu konuya geleceklerini biliyordu. Meydan okur gibi görünmek istemezdi ama kardeşinin yüzüne bakarken tam da meydan okuduğunun bilinmesini istiyordu. "Cevabını bildiğin sorular soruyorsun."

"Onu gönderdiğini sanıyordum."

Doğru, bir gün önce gitmesine izin vermeliydi.

"Beni bilirsin Damien. İki ayağımı aynı anda suya sokmam."

"Bir banka kadar güvenilir olduğunu zaten biliyorum Tristan. Ama bu, daha kişisel bir konuya benziyor."

"O halde çizginin gerisinde kal." Tristan, kardeşinin annelerinden aldığı koyu renk gözlerindeki ciddi bakış karşısında bir konuya açıklık getirme gereği duydu. "Bayan Taylor'ın Mariah Bowman'ın ya da kardeşinin yaptıklarıyla bir ilgisi yok. Onu buraya getirtme nedenim tedbirdi."

"Tristan... Sadece senin gibi biri, bir kadını ilgisi olmadığı konuda suçlayarak huzursuz edebilir. Ve lütfen benim o kadına karşı önyargılı olduğum fikrine kapılma. Sadece gerçekler neredeyse ortaya çıkmışken senin, onun statüsündeki biriyle bu kadar fazla zaman geçiriyor olmanı tuhaf buluyorum."

O da herkesle aynı yanılgıya düşüyordu. Alison Taylor'ın değersiz olduğu saçmalığından duyduğu rahatsızlıkla, "Bayan Taylor'ın mevcut statüsünün tartışmaya açık bir yanı yok," dedi. "Ben at binmeye gidiyorum. Bana katılmak istersen hazırlan."

Kalkıp kapıya yürürken, peşinden gelen Damien, "Ve?" dediğini duydu.

"Ve ne?"

"Onu korumak dışında başka bir şey söyleyecek misin? Üstelik sana onu suçlamadığımı söylemişken."

Tristan bunun arkasından ne geleceğini biliyordu. Damien'ın burnu, kadınlar söz konusu olduğunda bir porsuğunkinden bile iyi koku alırdı ve Alison Taylor'ın ne kadar ilgi çekici olduğunu fark etmesi çok sürmeyecekti. Bunu, aralarında irdelemeyi istemediği birkaç tanesinin de bulunduğu, bir sürü nedenden dolayı istemiyordu.

Damien'ı rahatsız edip bir nebze olsun durumu eşitlemek için, "Giderek anneme benziyorsun," dedi.

"Bayan Taylor'a bir şey mi yaptın?" dedi kardeşi aniden.

Odadan yeni çıkmışlardı ve Tristan şahsi meselelerin kapalı kapılar ardında çözümlenmesi gerektiğini düşünürdü. Ters ters kardeşine baktı ve "Ona ne yapmış olabilirim Damien?" dedi. Evet, bir şeyler yapmıştı ve dışarıdan bakıldığında nasıl göründüğünü bilmek istiyordu.

"Bilmem, belki canını sıkacak bir şey söylemişsindir. Ya da yanlış düşüncelere kapılmasına sebep olacak bir şeyler yapmışsındır."

Damien'ın çıkarımı leş gibi kibir kokuyordu. Üstelik o, kardeşler arasında kibirden uzak olanıydı. Öte yandan Tristan, bunca eşelemenin arkasından gelinecek noktada bulunmak istemiyordu, buna ayıracak vakti yoktu. Bu yüzden hayatın en büyük yalanını söyledi. "Bu işin peşini bırak Damien. Onu sen de gördün... İlgimi çekmesinin imkânsız olduğunu illa söylemem gerekiyor mu?"

Damien durgunlaştı, duyduklarını değerlendiriyor gibiydi. Vardığı sonuç her neyse yüzünde artık pek de ilgisini çekmediğini ortaya koyan bir umursamazlık vardı

"Bana katılacaksan Bates'ten eski binici kıyafetlerinden birini istemeni öneririm. Umarım dar gelmez, görmeyeli biraz kilo almış gibisin."

Damien kıs kıs güldü ve kendisinden sadece iki yaş büyük olan abisine, "Eğer niyetin yarışsa fazla heveslenmesen iyi olur ihtiyar," dedi. "Birazdan yanında olurum. Tozumu yutmaya hazır ol."

Ondan önce dışarı çıkan Tristan, Alison Taylor'ın az önce oturduğu bankta kimseyi göremeyince eve doğru baktı. Anlam veremediği bir hızla, içindeki huzursuzluk geri gelmişti.

Alison, kalpleri kırıldığı için ölen insanların olduğunu duymuştu. Büyük ihtimalle bu yalan bir bilgiydi zira kendisi hâlâ hayattaydı. Ayakları altında pembe bulutların olmadığını anladığı uzun zamandan beri, yoluna ışık tutanın gerçekçilik olmasını istemişti. Alison bir leydiyken bile yeterince güzel olmadığını biliyordu, şu anda ise kuru bir yaprak bile değildi. Fakat bunu onun ağzından duymak kalbini tahmin edemeyeceği kadar çok kırmıştı.

Çantasındaki paraları kontrol etti. İki gün önceki kadar çulsuz olduğunun kanıtı sekiz peni, para kesesinin içinde öylece duruyordu. Neyse ki Alison bu açığı fazlasıyla kapatabilecek kararlılığa sahipti. Tabii, arabacıyı onu Londra'ya götürmeye ikna ederse parayı dert etmesine gerek kalmayacaktı.

Kalın pelerinini hâlâ pek hoş kokmayan elbisesinin üzerine geçirdikten sonra omzuna atlayan Oscar'la birlikte dışarı çıktı. Görmezden geldiği hizmetçileri geçip bahçeye çıkması da bir o kadar sorunsuzdu. Arabacıyı büyük ahırın orada bulacağını umuyordu, belki bir seyisten ona haber göndermesini isteyebilirdi.

Şanslıydı ki adam, olması gerektiği yerde, diğer centilmenin adamı olması muhtemel bir yabancıyla konuşuyordu. Alison hızla onlara doğru yürürken tırnaklarını pelerinine sıkıca geçirmiş olan Oscar, ileri geri sallanmaktan şikâyet ediyordu.

"Bay..." diye söze girdi Alison.

Lord Talbot'ın adamı, Alison'a duygusuz bir bakış attı. "İsmim Dawson hanımefendi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bay Dawson, beni Londra'ya götürmeniz gerekiyor."

"Sizi istediğiniz yere bırakabilirim hanımefendi, lordum emir verdiği sürece."

Alison bu direnci bekliyordu. "Görev bilincinizin ve efendinize olan saygınızın takdirimi kazandığını söylemek istiyorum. Ama şimdi lütfen lordunuza, gitmek üzere hazırlandığımı söyleyin. Çünkü ben kısa sohbetimizin sonunda buradan gidiyorum... Anlatabiliyor muyum Bay Dawson?"

"Korkarım ki hanımefendi, istediğinizi yapamayacağım."

"Pek tabii yapabilirsiniz."

Oscar sırası geldiğini düşünerek, "Bıçağımı getirin," diye gaklayınca iki adam da Oscar'a değil, aklını kaçırdığından şüphe ederek Alison'a baktılar.

Alison dikkati tekrar konuya çekmek için boğazını temizledi. "Londra'da beni merak eden insanlar var. Daha fazla endişelenmelerini istemiyorum."

Henüz sözünü bitiremeden yaklaşan ayak seslerini duymuştu ve nedense gelenin kim olduğundan emindi.

Oscar, "Foxtrote Schütze, patron geldi," diyerek düşüncelerini doğrulayınca diğer iki adam önce kulaklarına inanamıyorlarmış gibi birbirlerine baktılar, sonra başlarını önlerine eğerek yüzlerini sakladılar.

"Bayan Taylor?"

O paslı sesten adını duymak, Alison'ı aniden ona göğüslerini gösterdiği gerçeğiyle burun buruna getirdi. Hatta daha ileri giderek onları öpmesine izin verdiği ve... *Oh, Tanrı'm*... Böyle bir gerçekle nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Onun yüzüne nasıl bakacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve kaçınılmaz olarak sorular zihninde arka arkaya sıralanmaya başladı. Londra'ya kadar koşabilir miydi? Onu nasıl unutabilirdi? Skittle neredeydi? Her şey ne zaman yoluna girecekti? Her şey yoluna girecek miydi?

Cevap olmaktan uzak serin bir rüzgâr, alev almış yanaklarına çarpınca toparlandı ve onunla göz teması kurmadan, "Lordum," dedi. "Bay Dawson'a gitmek istediğimi söylüyordum."

Göz teması peşindeki Tristan, hiç de şaşırtıcı olmamakla birlikte, "Bunu önce bana söylemeniz daha uygun olurdu," dedi.

"Birkaç kez söylediğimi hatırlıyorum. Londra'da beni bekleyen insanlar var. Sizi endişelendiren meselenin çözülmesini yürekten istiyorum ama burada bulunuşumun işinize yarayacağından emin değilim. Bu yüzden..."

"Dawson arabayı hazırla."

Gitmeyi ne kadar çok isterse istesin, gönderilme düşüncesi Alison'ın hayal kırıklıklarına yenisinin eklenmesine sebep oldu. Huzursuz ya da mutsuz olduğu anlarda yaptığı gibi önünde birleştirdiği ellerine bakarken, o odada yaşananlardan sonra onunla ilk kez yalnız kaldıkları gerçeğiyle de baş etmeye çalışıyordu.

"Miranda bulundu."

Ani açıklama, bulutların arasından yüzünü gösteren güneş gibi Alison'ın huzursuz duygularına tesir etti ve kız büyük bir rahatlamayla yüzünü Tristan'a kaldırdı.

"İyi mi?"

Cevabı duymayı öyle yürekten istiyordu ki ne Tristan'ın gözlerindeki merhameti görebildi ne de buna sebep olan şey üzerine kafa yormaya fırsat bulabildi.

Tristan, "Henüz onu görmedim ama iyi olduğunu biliyorum," dedi ve kısa süren bir sessizliğin ardından devam etti. "Sizin yerinizde başkası olsa, kuzenimin bulunduğu haberine karşılık, bana başından beri haklı olduğunu söylerdi."

Alison gözlerini toprağa dikti, ona bakmak kalbini kırdığı gibi utancını depreştiriyordu. "Belki şimdi söyleyebilirim. Fakat size karşı sosyal bir gücüm yok. Bu durumda, ne söylediğimin de önemi yok."

"Oysa ne söylediğiniz benim için her zaman önemli oldu."

Onun kardeşine söylediklerini duyduktan sonra Alison buna kanarsa aptallık ederdi. Halihazırda bir aptal gibi hissetse bile, bunu kendisinden başka kimsenin bilmesine gerek olmadığı fikrindeydi. Öfkeyi kalkanı gibi kullanarak, "Başka bir şey yoksa gitmem gerekiyor," dedi.

"Konuşacağımızı söylemiştim."

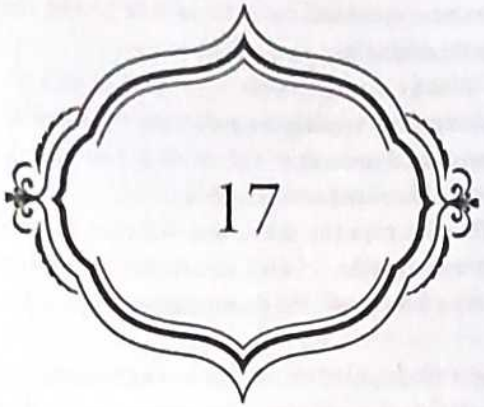
"Gerekli değil."

"Bir daha karşılaşmayacağımızı mı düşünüyorsun Alison?"

Tüm kaygılarından kurtulmanın tek bir kelimeye bağlı olması ne tuhaftı. İsmini ilk kez onun ağzından duymanın büyüleyici ve fazlasıyla şahsi olduğunu düşündü Alison. Öte yandan, bunca zaman boyunca lekeli Bayan Taylor kimliğine gösterilen kayıtsız nezakete alıştığını düşünürken, özlemini duyduğu tek kelimenin onun dudaklarından dökülen bir *Alison* olduğunu anlamak saf bir kederdi.

Kim bilir gururunu ne zaman kaybetmişti böyle?

O gün ilk defa, ne yaptığını bilerek adamın gözlerine baktı ve "Dileğim bu," dedikten sonra, Londra'ya gitmesini sağlayacak arabaya doğru yürümeye başladı.

17

1821, Londra

Bahar Londra'ya gelişini, salkım saçak süslenmiş doğayla değil de insanların yüzlerindeki tebessümle belli ederdi. İşlek caddeler, alışveriş canlılığıyla mutluluk saçan leydilerin renkleriyle kıpırdanırken, arka sokaklar ise çığırtkan satıcıların onlarla birlikte hareket eden mütevazı müşterilerinin canlılığını yansıtırdı. Konum olarak her iki kesime de eşit mesafede bulunan Umut Evi ise bugün fazlasıyla sakindi.

Hoş karşılandığı tek adreste bulunmaktan memnun olan Alison, Bay Dawson'ı beklemeden arabadan indi. Zaten adamın da böyle bir beklentisi olmadığını tahmin ediyordu.

O daha eve varamadan, pat diye açılan kapıdan fırlayıp bahçenin yarısını koşarak geçen Lana, Alison'ın boynuna sarıldı. Oscar, Lana'nın kafasına sıçrayarak kendini son anda kurtarabilmişti.

"Bayan Taylor, sizi o kadar merak ettik ki. İyi misiniz? Neredeydiniz? Hepimiz aklımızı kaçırdık neredeyse."

Alison onun sarılışına aynı şekilde karşılık verdi. Oscar, sırayla bir kafadan diğerine geçerken kavuşamayan âşıkları anlatan bir halk türküsünden kesitler söylüyordu.

"İyiyim Lana, size beni merak etmemenizi söylemiştim... Hadi içeri girelim de diğerlerini de görebileyim."

Lana, Alison'ı omuzlarından tutarak görünür hasarları tespit edebileceği bir mesafeden onu incelemeye başladı. "Gözlerinizin altı morarmış. Bayan Skittle bu halinizi görürse kıyameti koparır. Aç mısınız? Hemen bir şeyler hazırlayayım size."

"Skittle burada mı?"

"Burada ya! Birkaç saat önce geldi. Sizi çok merak etmiş, kafeslenmiş kurt gibi evin içinde ..."

Alison gerisini dinlemeden içeri girdi. Skittle da o sırada merdivenlerden iniyordu. Alison'ı görmekten ne kadar mutlu olduğunu gizlemeyen ifadesi, Alison'ın yüzünü görünce değişip durgunlaştı. Keza ses tonu da aynı durgunluktan nasibini almıştı.

"Alison, bir gün senin yüzünden kalbim duracak."

Hayatının belirsizliklerle geçen son dönemlerinde Alison'ın belki de emin olduğu tek şey, Skittle'ın sevgisiydi. Aslında hâlâ aynı düşüncedeydi, Skittle'ın kendisi için hayatını ortaya koyacağından şüphesi yoktu. Fakat güven konusunda aynı şeyi söyleyeceğinden emin değildi.

"Lana..." dedi Alison. "Diğerlerine birazdan yanlarında olacağımı söyle. Ben ve Bayan Skittle biraz konuşacağız... Bir de Oscar'a yiyecek bir şeyler verir misin?"

Lana başını sallayınca Alison, odasına gitmek üzere Skittle'ın yanından geçti. Onun ardından odaya giren Skittle, "Sonunda tatlı Alison'ımın tepesini attırdım ha!" dedi.

Alison pelerinle bonesinden kurtulduktan sonra yatağına oturdu. "Bu odayı özleyeceğimi hiç düşünmezdim."

"Ailene kavuştuğunda da aynı şeyi söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum, hiç düşünmedim."

Skittle'ın kara gözleri düşüncelerle doldu. "Sana nasıl davrandı?"

"Sence?"

"Centilmence?"

Gerçeğe hem o kadar yakın hem de ondan o kadar uzak bir tahmindi ki bu, Alison hiç istemediği halde güldü.

"Bana neden yalan söyledin Skittle?"

Skittle mizacına yakışmayan bir uysallık içinde başını önüne eğdi. "Sana yalan söylemek istermişim gibi konuşma... Patrick'in kadınını ve kızını da alıp Amerika'ya gidecektim, hatta yolculuğun

parasını bile vermiştim ama ilk mektuptan bir hafta sonra Patrick'in ikinci mektubu elime geçti. Sanırım şu daha küçük ve hızlı gemilerden biriyle göndermiş. Neyse ne işte... Gelmeme gerek olmadığını, bir sonraki gemiyle kendisinin geleceğini yazıyordu."

"Neden buraya gelmek istesin ki?"

Skittle yarım ağız bir şeyler söyledi. Muhtemelen kardeşine sövüyordu. "Başını belaya sokmuştur, bilmiyorum. Patrick vatan özlemi çekecek duygusallardan değil... Gözlerden uzak bir ev istiyordu. Ben de ona, Reading civarında ailesiyle birlikte kalabileceği bir ev ayarladım. Birkaç güne kalmaz Bristol'a ayak basar... Ve yemin ediyorum, başını belaya sokarsa kulaklarını keseceğim."

Skittle, yatağın en ucunda her an düşecekmiş gibi oturan Alison'ın yanına oturarak kızın dizlerini okşadı. "Asma küçük suratını öyle... Olayların bu noktaya geleceğini bilseydim seni korumanın bir yolunu bulurdum. Ve bu sefer kollarımı değil, boğazımı zincirleseler bile yapardım bunu bak! Hadi anlat bana, o herif seni üzdü mü? Belli ki üzmüş ama ben ne kadar üzdüğünü bilmek istiyorum."

Başka şartlar altında Alison cevabını yumuşatmayı denerdi. Bugünse hoşgörüsünün sınırlarına ulaşmıştı. "Daha önce hiç kimse kendimi böyle değersiz hissetmeme neden olmamıştı," dedi duygusuzca.

Cevabı, Skittle'ı kızdırmaktan çok üzmüş görünüyordu.

"Züppeye onun gördüğünden çok daha fazlasına sahip olduğunu söyleseydin."

"Ve her şey yoluna girseydi..." Alison kendi haline güldü. "Zaten hakkımda çok şey bildiğini düşünüyor."

"Çünkü buna izin veriyorsun. Öyle bakma! Kimliğini saklamakla..." Elini göğsünün üzerine koydu. "Gerçekte kim olduğunu saklamak aynı şeyler değil."

"Kimseye görmek istediğinden daha fazlasını gösteremezsin. Özellikle de onun gibi birisine. Önyargı öyle bir şeydir. Bunu bana sen söylemiştin."

Skittle elini savurdu. "İyi halt etmişim. Söylediysem bile başka bir şey kastetmişimdir." Sonra heyecanı duruldu ve şüpheyle, "Onu tanıyor gibi konuşuyorsun," dedi. "Ben buralarda değilken sana ulaşmaya çalıştı mı bu adam?"

Alison, Skittle'ın gözlerinin hedefinde olan şakak bölgesinin yanmaya başladığını hissetti. Bazı şeyleri kendine saklamanın en

kestirme yolu, şüphesiz ki daha az konuşmaktı. Özellikle, Skittle gibi pasif olmaktan uzak bir dinleyici söz konusuysa. Fakat sarf edilmeyi bekleyen kelimelerin gücü de yadsınamazdı. Bununla birlikte Alison, belki de sadece içini dökerek ulaşacağı huzuru arıyordu.

"En kötüsü de," dedi, gözlerini kenetlediği ellerine dikerek. "Suçlu olmadığımı bildiği halde benimle istediği her şeyi yapabileceğini düşünmesiydi."

"Her şeyi derken neyi kastettin, pek anlamadım?"

Şüphesiz ki bu, Alison için dürüstçe cevap veremeyeceği bir soruydu. Kaldı ki Skittle'ın yaklaşımındaki gerçekliğe rağmen Alison'ın kastettiği, sosyal pozisyonları arasındaki farktı.

"Benden bir şeyler saklıyorsun değil mi? Sana ne yaptı bu adam? Kim olduğu umurumda değil, eğer seni küçük düşürecek bir şey yaptıysa..."

"Pek önemi yok Skittle."

"Bal gibi de önemli... Sana bir şey mi yaptı?"

Alison pes etmiş bir halde, "İstemediğim hiçbir şey yapmadı," dedi.

"Bu anı daha önce de yaşamıştık." Skittle birden bütün soruların cevaplarını bulmuş gibi, "Aman Tanrı'm!" diye bağırdı. "Sarhoşken bahsettiğin adam oydu, değil mi?"

Alison inkâr etmek için bile olsa cevap vermedi.

"O adam sana elini sürdü, onu arzulaman için seni ayarttı."

"Çok bayağı bir yakıştırma bu," dedi Alison. "Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz? Beni huzursuz ediyor." Huzursuzluk, hislerini ifade etmede hafif kalırdı.

"Oynaşma dediğin şey insanda huzur bırakmaz zaten." Alison'ın omzunu dürttü ve daha fazla bilgi edinmesine yarayabilirmiş gibi onu koklamaya başladı.

"Niye ıslak kalmış bez gibi kokuyorsun?"

Alison içgüdüsel olarak omzunu kokladı ve "O kadar kötü mü?" diye sordu.

"Hem de ne kötü... Perişan olmuşsun sen."

"Teşekkür ederim, artık kendimi daha iyi hissediyorum."

Skittle, hayata genel bakışına uygun olarak, "Boş ver bunları," dedi. "Bundan sonra kesin korumam altındasın. Evin etrafına bir çocuk koyacağım ki gelen gideni gözlesin..."

"Lütfen benden bahsetmeyi bırakabilir miyiz? Olayların merkezinde olarak geçirdiğim birkaç gün bana yetti... Asıl sen anlat. Lord Talbot'ın seni izlediğini biliyor muydun?"

Skittle aksi mümkün mü der gibi güldü. "Özellikle son iki gündür nefesini her saniye ensemde hissettim."

"Kardeşine zarar vermesinden mi endişeleniyorsun?" Alison nedense buna inanamıyordu. "Skittle, gerçekten sana inanmak istiyorum ama Lord Talbot gibi bir adamın hedefine girmiş biri için fazla masum bir portre çizdiğini düşünüyorum. Eski hesapların kolay kolay kapanmayacağıyla ilgili ne söylenir bilirim ama bu..." Alison genel durumu ifade etmek ister gibi iki elini birden açtı. "Bana yeterli gelmiyor."

Skittle son derece sıradan bir durumdan söz ediyormuş gibi, "Şu kayıp leydi bana hayatının bir kabusa benzediğini söylediğinde ona yardımcı olacak tavsiyelerde bulunabileceğimi söylemiş olabilirim," dedi. "Sadece konuştuk."

Alison kulaklarına inanamadı. "Aman Tanrı'm Skittle! Adam kuruntu yapmıyormuş, sen o kızı yoldan çıkarmaya çalıştın, değil mi?"

Skittle, "Aman sen de!" diyerek kendini yatağa bıraktı. Bunu yapınca yakasından fırlayan göğüsleri ağzına değecek gibi oldu, fakat o halinden rahatsız görünmüyordu. "Sanki sen nişanlısını tekmelemesi için onu cesaretlendirmemişsin gibi konuşma. İçindeki sesi dinle diyen ben değildim. Bak kızım, gerçekten yoldan çıkmaya can atan birine içindeki sesi dinlemesini öğütledikten sonra hiçbir şey yapmamasını beklemek, tahıl ambarına giren aç bir tavuktan karnını doyurmamasını istemekten farksızdır."

"Sen bunu söylediğimi nereden biliyorsun?"

"O söyledi. Saf bir şey, hemen dökülüyor. Ben ona erkeğini kendisinin seçmesini öğütledim."

Alison, "Bekâr bir kıza bunu mu öğütledin?" diye gakladı. Bundan daha fazla şaşırabileceğinden emin değildi.

"Ne var ki bunda? Hem kız senden fazlasını biliyor, ne dediğimi de söyleme amacımı da iyi anladı."

"Ya bundan birilerine bahsederse? Onunla ne zaman görüştün Skittle? Nasıl görüşebildin? Kim olduğunu biliyor mu?"

Skittle kurulmuş yaylı oyuncak gibi tekrar oturur pozisyona geçti. "Yavaş ol biraz. Birkaç ayarlama sayesinde dışarıda birkaç kez

rastlaştık diyelim... Kim olduğumu, ne iş yaptığımı bilmiyor, merak etme. Konuşmaya o kadar açtı ki hemen dökülüverdi zavallıcık."

"Onun davetini defalarca reddetmemin geçerli bir nedeni vardı. Üstelik onunla konuşmak için çok daha geçerli nedenlerim olmasına rağmen. Sense sırf kuzeninden hoşlanmadığın için onun üzerinden planlar yaptın. Bu delilik Skittle!"

"Her neyse işte. Kız kesin o adama kaçtı?"

Alison'ın çatık kaşları yay gibi yukarıya fırladı. "Hangi adama?"

"Âşık olduğu herife tabii. Sen de yeterince cesaret vermişsin kızcağıza."

Alison yumruğunu ısırdı. "Öyle söyleme! Başka biri mi varmış? Aman Tanrı'm! Ben başka biri olduğunu bilmiyordum. Sadece onu nişanlısından uzaklaştırmaya çalışıyordum. Makul sebeplerle üstelik."

Skittle pişkin pişkin, "O da bunu yaptı zaten," dedi. "Cesur kızmış. Ben bile bu kadar hızlı harekete geçemezdim... Sana da aferin, iyi iş becerdin."

Alison, Skittle'ın pışpışlayan elinden kurtulmak için omzunu silkti. "Korkunç birisin Skittle."

Skittle tekrar yatağa devrilirken, "Adıma yakışır biriyim diyelim," dedi ve gülmeye başladı. Mutluluğu öyle çabasız ve bulaşıcıydı ki bir müddet sonra Alison, iki günün gerginliğinin kurumuş kabuk gibi üzerinden sıyrılmaya başladığını hissetti. Ne ara ona katıldığını bilmiyordu, başını iki yana sallayıp hafifçe güldüğünü hatırlıyordu ama sonra yatağa devrilmiş kahkaha atıyordu.

Onca gürültülü kahkahanın arasında Skittle bir ara, "Şu üzerindeki pislikten kurtul yoksa senin üzerindeyken yakacağım onu, haberin olsun," dedi.

Alison daha yüksek sesle gülmeye başladı.

Akıbeti hakkında yapılan konuşmanın süresi uzadıkça Miranda'nın endişesi de artıyordu. Tristan'ın kale kapılarını andıran kütüphane kapısının dış tarafında ileri geri gezinmeye başlamasının üzerinden hayli zaman geçmişti. Ne kadar olduğunu kestirmek zordu, açıkçası uzun veya kısa olmasının da bir önemi yoktu. Teyzesinin geleceğini

karartma planlarını Tristan'ın beynine nakış gibi işlerken zaman sıkıntısı çekeceğini düşünmüyordu.

Miranda endişeli bir iç geçirdi. Bulutlar seviyesindeki mutluluğundan süzülmekten uzak düşüşü ve karşılaştığı hiç de bulutsu olmayan gerçeklik aklını neredeyse başına getirmişti. Ama tek bir konu dışında pişman değildi. Evet, başkaldırmak için bu kadar beklemek dışında pişman olduğu hiçbir şey yoktu.

Kapının aniden açılmasıyla sıçradı. Teyzesi onunla karşılaşmayı bekliyor olmalıydı ki göz göze geldiklerinde ifadesinde en ufak bir değişiklik bile olmadı. Miranda kaçamayacağını bildiği azar gelmeden önce derin bir nefes aldı. Bu sırada yanından geçen teyzesi, "Sen ailenin yüz karasısın," diye fısıldadı. "Bu yaptığını asla affetmeyeceğim."

Daha uzun bir söyleve hazırlanan Miranda, uzaklaşmakta olan Baxley Kontesi'nin arkasından şaşkın şaşkın bakarken Tristan'ın kükremesi aklını başına getirdi.

"Kapıda dikilme Miranda, içeri gel!"

Miranda emri hemen yerine getirdiği gibi kapıyı sıkıca kapattı ve Tristan'ın karşısına geçip cesaretle, "Beni buradan sürecek misin?" dedi.

"Edinburg'a gitmek ister misin?"

Miranda ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Tristan pek tabii ki İskoçya'dan nefret ettiğini biliyordu, bununla birlikte Miranda Londra'dan da nefret ediyordu. Fakat ilk soruyu sorarken gösterdiği cesarete rağmen, Tristan'a cevap vermeyi başaramadı. Kuzeni o sırada son derece ürkütücü görünüyordu.

"Yaptığının sonuçlarını düşünmek dışında her şeyden mahrum bırakıldığın bir yolculuğun sana iyi geleceğini düşünüyorum. Öte yandan halam, Ashwick Kontu'yla evliliğinin gerçekleşmesi taraftarı."

Miranda, bunca sertliğin altında, bir seçeneğinin olduğunu düşünmesine sebep olan bir merak duygusunun gizlendiğini fark edince, önünde kenetlediği ellerine bakmayı kesip bakışlarını kuzeninin yüzüne doğru kaldırdı.

"Onunla evlenmek istemiyorum."

Tristan masanın arkasındaki sandalyeden kalktı ve ön tarafa dolanıp masanın ucuna oturdu. "Orasını anladım Miranda. Keşke bunu daha makul yollarla anlatsaydın, böylesi herkes için daha iyi olabilirdi."

"Beni dinleyecek değildiniz. Benim dışımda herkes, benim için doğru olanı bildiğini sanıyordu."

Tristan sanki ona hak veriyormuş gibi başını salladı. Oysa Miranda böyle bir yanılgıya düşmemesi gerektiğini biliyordu. Yaptığı öylesine baş sallamayla geçiştirilecek bir şey değildi.

"Bak Tristan... Üzgünüm, kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama..."

Tristan duygusuzca, "Bana kalırsa sadece başarısız olduğun için üzgünsün," dedi. "Şanslıyız ki kalbini çalan kişi, Lord Devenport gibi aklı başında bir adamdı."

Peşini bırakmayan hayal kırıklığı kıvılcım gibi içinde parlayınca Miranda yumruklarını sıktı. "O bir korkak."

Tristan, "Hayallerinin peşinden koşmak ise büyük cesaret ister, değil mi Miranda?" dedi ve boynunu iki yana esnettikten sonra, "Sana bunu öğütleyen Bayan Taylor mıydı?" diye sordu.

Kuzeninin acımasız alaycılığı, Miranda'nın huzursuzluğunu iki katına çıkardı. Zavallı Bayan Taylor'ın, Tristan'ın hedefine girmesi Miranda'nın uğraşamayacağı bir vicdan yükü olurdu. Bununla birlikte tam da karşısında, tuhaf davranışlar sergileyen bu adama karşı göstereceği herhangi türden bir savunmayı sürdürebilecek gücü de yoktu.

Fakat başka çare bulamadığı için soğukkanlılığı ele aldı ve konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi.

"Bayan Taylor sadece yardımcı olmaya çalışıyordu. Bana verdiği tek öğüt, kendi hislerime güvenmem gerektiğiydi ve ben de bunu yaptım."

Tristan'ın gözlerine tehlikeli bir duygu yansıdı. "Bu yaptığı yüzünden Bayan Taylor'ın ne kadar başının ağrıyacağını tahmin etmemiş olamazsın Miranda. Bunu öğreneceğimi biliyordun."

"Onu rahat bırak Tristan! Ailem, onu dinlediğim için eleştirmek yerine beni anladığını göstermiş olsaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı. Anlamıyor musun Tristan? Teyzem beni başından atmaya çalışıyor ve bunu bildiği en kestirme yoldan yapıyor. Sense beni küçük bir çocuk gibi görüyorsun ve şu anda tam da öyleymişim gibi davranıyorsun. Lord Welfare ile ömrümü geçirmek istemediğimi anladığımda bunu size söyleyecek cesareti bulamadım... Çünkü bir işe yaramayacaktı. Tristan lütfen... Beni anlamalısın."

Tristan ağır ağır kuzenine yaklaştı. "Öncelikle sana güvenmek isterdim. Beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattın. Kendini tehlikeye attın ki sırf bu yüzden bile cezalandırılmayı hak ediyorsun. İtibarın mahvolabilirdi, eğer Lord Welfare olanların yarısını bile öğrenirse boş durmayacaktır. Devenport seninle evlenmek istediğini söylüyor ama bunu ona söyletenin haysiyeti mi yoksa çıkarları mı olduğundan emin değilim. Ayrıca..."

Miranda elini Tristan'ın göğsüne koydu. "Ne dedin sen?"

Tristan eğer bir açıklama yapmaya niyetlendiyse bile kapıda beliren uşak onu engelledi.

"Lordum, Leydi Abigail Lorn geldiler."

İsim Tristan için pek bir anlam ifade etmiyordu. Öte yandan tanıdık da geliyordu. "Kim dedin, Baxley?"

"York'tan merhum Cavedish Baronu'nun kızı. Geri göndermemi ister misiniz?"

Kızıl saçlı genç bir kızın görüntüsü, Tristan'ı içinde bulunduğu ruh halinden bütünüyle çıkardı. Maskeli baloda, Alison Taylor ile konuşan kızı nasıl unutabilirdi ki? Misafir listesinden adını öğrendiğinde bu bilginin bir işine yarayacağını ummuştu ve görünen o ki yanılmıyordu.

"Hayır, hanımefendiyle görüşeceğim Baxley," dedi neredeyse memnuniyetle.

"Peki ben? Az önce bir şey söylemiştin Tristan."

Başka şartlar altında Miranda'nın kıvrandığını görmekten hoşlanmazdı ama bu sefer bunu görmezden gelmekte hiç zorluk yaşamadı. Masanın diğer tarafına geçmek üzere arkasını dönerken kuzenine talimatlarını da sıraladı. "Odana git Miranda. Ya da ev içindeki uğraşlarından birine dön. Konuşmamıza sonra devam edeceğiz."

Miranda ıtıraz edecekse bile, Tristan'ın ilgisizliğini işaret kabul ederek fikrini değiştirdi ve Baxley'nin arkasından dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra, uşağın ardından içeri adımını atan hoş görünümlü elma yeşili elbisesi içindeki kız kusursuz bir reverans-tan sonra, Tristan'ın karşısındaki koltuklardan birine oturdu. Çok gençti, belki Miranda'dan bile. Bu yuzden Tristan sorma gereği duydu. "Refakatçiniz yok mu kuçükhanım?"

Kızın yanakları biraz daha pembeleşti. "Ben... Yalnız geldim. Sizinle... özel bir konu hakkında konuşmak istiyordum. Bunu başkasına açıklamam doğru olmazdı."

Merakını ustaca kendine saklayan Tristan, kıza konuşması için izin verdi. "Sizi dinliyorum."

Henüz kelimelere dökmediği açıklama her ne ise onu hayli zorluyor olmalıydı. Kızıl saçlıların ne kadar hızlı renk değiştirdiklerini ne kadar iyi bilirse bilsin, bu gösterişli manzara karşısında Tristan şaşkınlığını güçlükle saklayabildi.

"Ben bir kadını arıyorum."

Bu sıradışı açıklama karşısında Tristan, gözlerini kapama isteğine karşı koydu. Şüphesiz ki aynı kadını arıyorlardı. Biri nerede olduğunu bilmiyordu; diğeri için de yerini bildiği halde ona ulaşmanın bir yolu yok sayılırdı. Tabii şimdilik, diye içinden tamamladı Tristan.

"Size nasıl yardım edebilirim küçükhanım?"

"Ben... sizin onu tanıdığınızı düşünüyorum."

"Öyle mi? Benim tanıdığım, öylesine bir kadından mı bahsediyoruz? Yoksa özellikle aradığınız birisi mi var?"

Leydi Abigail Lorn yüzünü tamamen önüne eğince Tristan iç geçirmemek için kendini zor tuttu.

"Lordum... Beni hatırladığınızı sanmıyorum ama geçen haftalarda Ingleton Kontu'nun düzenlediği maskeli baloya davetliydim... Sizin gibi... Ve o gece benim için son derece önemli bir şey oldu. Sosyeteye kısmen takdim edilişim haricinde tabii..." Sosyete takdiminin kısmı kalmasının sevimsiz gerekçesi her neyse, gölgesi kızın yüzünde acı bir iz bıraktı. Öte yandan utangaçlığında insanın kalbini sızlatan bir masumiyet vardı. Tristan tüm merhamet hislerini ayaklandıran bu etkiyi göz ardı edemeyerek kıza kısa fakat cesaretlendirici bir tebessüm etti.

"Söyleyeceğim şey size çok saçma gelebilir... Hata ettiğimi düşünebilirsiniz ama ben o gece... büyük bir felaketten kaçındığımı düşünüyorum."

"Açıklayın lütfen."

"O kadın bana yardım etti. Beni uyarmasaydı belki de Lord Meridan'ın niyetini asla öğrene..." Artık tamamen kırmızıya dönen

yüzü, hem sarf ettiği isme dair nefret hem de bu ismi telaffuz ettiği için pişmanlık duygularıyla değişti.

"Lord Meridan mı?"

Leydi Abigail Lorn isteksizce başını salladı. "Büyükannem ve büyükbabam yanımda olmadıkları için o gece bana Lord Meridan'ın bir akrabası eşlik edecekti. Size açıklayabilmemin bir yolu yok, kanıtlamam da güç ama o maskeli kadın Lord Meridan'ın sanıldığı kadar zararsız biri olmayabileceğini anlamamı sağladı."

Tristan, ihtiyar Meridan'ın zararsız biri olmadığını gayet iyi biliyordu. Hakkında çıkan, tuhaf alışkanlıkları olduğuna dair dedikodular Lordlar Kamarası üyeleri arasında da konuşulmaya başlanmıştı ki bu, Meridan'ın başının fena halde belaya gireceği anlamına geliyordu. Peki bu herifin koruması altına aldığını ilan ettiği genç bir kızı bu denli korkuya düşüren niyeti tam olarak neydi?

Kimden geldiğinin bir önemi yoktu, Tristan'ın gözünde hiçbir ahlâksızlık cezasız kalmamalıydı. Fakat hiç kimse, elinde kesin bir kanıt olmadan sadece tahminler yürüterek yargıç rolü oynayamazdı. Öte yandan Leydi Abigail'in gözlerindeki endişe, olayın peşini bırakmasını imkânsız kılacak kadar dürüst ve merak uyandırıcıydı.

Bir diğer mesele de Alison'ın bu konuda ne bildiğiydi. Leydi Abigail Lorn ile Lord Meridan arasındaki ilişkiden nasıl haberdar olmuştu ve daha da önemlisi bu, neden onun için önemliydi?

Kızı tanıyor olabilirdi. Kaldı ki kızın Alison'a ulaşmak için Tristan'ı ziyaret etmeye kadar varan cesareti, bu tanışıklığın karşılıklı olabileceği ihtimalini akla getiriyordu. Ya da Miranda gibi o da sözde Alison'a teşekkür borcunu ödemeye çalışıyordu.

Leydi Abigail, "Ona teşekkür etmek istiyorum," diyerek düşüncesini doğrulayınca Tristan alaycı bir şekilde güldü.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Ve... Ona sormak istediğim başka şeyler de var. Az önce bahsettiğim konuyu anlatabileceğim hiç kimse yok. İlk kez sizinle konuşuyorum. Büyükbabam yaşlı ve öfkelenmek dışında elinden bir şey gelmiyor."

"Size yardım etmemi mi istiyorsunuz?" diyerek kızın sözünü kesti Tristan.

Leydi Abigail'in cevabı hızlı ve kesindi. "Hayır... En azından bu konuda değil. Bana bir şey olmadı, dürüst olmak gerekirse neler

olabileceğini kestirmekte de güçlük çekiyorum. Ben... o kadınla konuşarak teşekkür etmenin yanı sıra kafamdaki soru işaretlerinden da kurtulmak istiyorum."

Söyledikleri tam olarak yalan olmasa bile çelişkili ifadelerinden de anlaşılacağı gibi bir şeyleri gizliyordu. Ve bunu yaparken son derece beceriksizdi.

Tristan asıl konuya dönerek, "Peki onu tanıdığım fikrine neredan kapıldınız?" diye sordu.

Leydi Abigail'in bir süre önce normal rengine dönmeye başlayan yanakları büsbütün kızardı. Her an bayılacakmış gibi bir hali vardı. Fakat kendine dayattığı telkin her neyse işe yaradı ve Tristan'ın gözlerine bakacak cesareti buldu.

"Buraya gelmeden önce çok düşündüm lordum. Benim için önemli olan bir konunun sizin için bir anlam ifade etmesini bekleyerek kendimi gereğinden fazla önemsediğinizi düşünebilirsiniz. Ya da gelenek dışı davranışım yüzünden beni küçümseyebilirsiniz. Özellikle de şimdi söyleyeceğim şey yüzünden... O gece sizin... şey... yeşil maskeli, kimsenin adını bilmediği bir hanımefendiyle... ımmm... *konuştuğunuz* söyleniyor... Ve ben de o iki kadının aynı kişi olabileceğini düşündüm."

Alison'ı koruma içgüdüsü, Tristan'ın kaslarının tel gibi gerilmesine neden oldu. *Vikont Arley, lanet olası dedikoducu piç...* Tristan onu eline geçirdiğinde bir daha karşısına çıkmaması için ona bir sürü neden verecekti. Diğer yandan, yumruğunu düşünceli düşünceli ağzına vururken ve dikkatli gözleri karşısındaki kızın her hareketini izlerken ne düşündüğünün anlaşılması mümkün değildi. Sonuç olarak söylediklerinin de içinden geçirdikleriyle bir ilgisi yoktu.

"Size yardım eden hanımefendinin sizin iyiliğinizden başka bir arzusu yoksa teşekkür etmek için bu zahmete girmeniz eminim onu üzerdi. Size tavsiyem leydim, güvenli evinize gidin ve sorularınızı şimdilik kendinize saklayın."

Leydi Abigail Lorn Tristan'a bakakaldı. "Yardım etmeyecek misiniz?"

Ona kendi yöntemleriyle yardım edecekti ama kızın bunu bilmesine gerek yoktu. "Size zaten yardım ediyorum leydim."

Kız heyecanla ayağa kalkıp, "Ben onu görmeliyim," dedi. "Neler olduğunu öğrenmemin tek yolu bu... Ona ne olduğunu bilmemin... Bakın, Lord Meridan, Lord Welfare'in yakın dostlarından biri. Ailenize bu kadar yakın olacağını bilmek sizi rahatsız etmiyor olamaz."

Tristan elini kaldırıp onu susturdu. "Rahatsız etmesi gerektiğine dikkat çekiyorsanız biraz daha açık olmanız gerekiyor."

Kız şüphe çekecek kadar hızla yanıt verdi. "Bir şey bilmiyorum."

"Lord Welfare'i tanıyor musunuz?"

Leydi Abigail bu sefer cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Toprakları York'ta... Şahsen tanışmadık ama onu daha önce gördüm."

"Lord Meridan ve Lord Welfare'in ortaklığından söz etmenizi gerektirecek bir hadise yaşandığını mı ima etmeye çalışıyorsunuz?"

Sesindeki sertlik üzerine misafiri yutkundu. "Ben... Bir şey ima etmeye çalışmıyorum lordum... Sadece..."

Tristan, "Öyle olduğunu farz ediyorum," dedi. "Gizemli bir kadın, Lord Meridan'la ilgili tam olarak anlayamadığınız bir konuda sizi uyarıp başka bir şey açıklamadan ortadan kayboluyor. Onu tanımadığınız halde siz de sözlerine inanıp balodan ayrılıyorsunuz."

"Doğru lordum."

"Fakat aklınızı kurcalayan şeyler var. Daha fazlasını öğrenmek ve gizemli kadına teşekkür etmek için ona ulaşmaya çalışıyorsunuz. Ve kadının adresini bileceğimi düşünmenize neden olan bir dedikoduyu, uygunsuzluğunu göz ardı ederek benimle paylaşıyorsunuz. Sizi buraya kadar doğru anlamış mıyım?"

"Evet ama lordum... Söylemek istediğim..."

Tristan onu duymazdan geldi. "Genç leydilerin heyecanlarına kapılarak konuşmalarının çoğunlukla hoş karşılanması gerektiğini kabul ediyorum. Az önce Lord Welfare'in adını öne attığınızda yaptığınız gibi, bu heyecana kapılarak dikkatimi çekmek istemiş olabileceğinizi de biliyorum ama yine de sormak zorundayım. Lord Welfare hakkında benim de bilmem gereken bir şey mi biliyorsunuz?"

Leydi Abigail başını olumsuz anlamda salladı.

"Bilen birini mi tanıyorsunuz?"

Kızın gözlerine korku yaşları doldu. Başını yeniden iki yana sallarken bu sefer çenesi titriyordu.

Ne söylerse söylesin, bir şeyler sakladığı gün gibi ortadaydı. Fakat Tristan, onu daha fazla korkutarak bilgi alamayacağını hissediyordu.

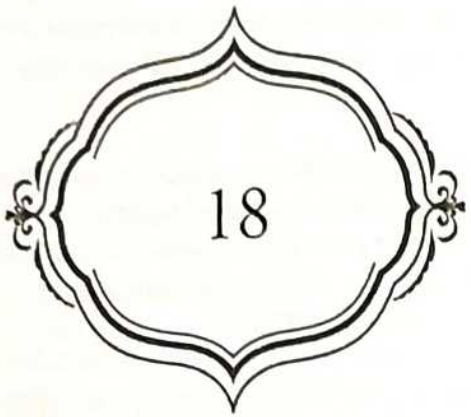
Ayağa kalktı.

"Size şu gizemli kadın konusunda yardım etmeyeceğim ama bir söz verebilirim. Şu andan itibaren aileniz ya da kendi güvenliğiniz için endişelenmenize gerek kalmayacak. Bununla bizzat ilgileneceğim gibi, herkesin bunu bilmesini de sağlayacağım. Leydim... ama artık evinize gitmeniz gerekiyor."

Abigail Lorn itiraz edecekmiş göründü önce, sonra tam aksine kabullenmiş, hatta rahatlamış halde Tristan'ı selamladı ve onu, kafasındaki onlarca soruyla baş başa bırakarak arkasını dönüp odadan çıktı.

Alison'ın amacı neydi? Hedefi Lord Meridan mıydı yoksa onu harekete geçiren Abigail Lorn'u korumak istemesi miydi? Bildiği neydi ve o bilgiye hangi yollarla ulaşmıştı?

Tristan bunun gibi yüzlerce soru türetebileceğini fark edince harekete geçmesi gerektiğini anladı. Belki de gizemli kadını yeniden görmenin vakti gelmişti.

18

1821, Londra

Bu akşam özel bir misafirleri vardı. Yakında sahibi olacağı kasap dükkânından gönderdiği etler sayesinde bir ziyafet hazırlamalarına olanak sağladığı için Robert'a ne kadar teşekkür etseler azdı. Üstelik misafirleri de o ve patronu Bay Freeman'dı.

Alison, bir leydi olduğu zamanlardayken de vakit geçirmekten hoşlandığı mutfakta tarifini öğrendiği ekmeği fırından çıkarmakla meşguldü. Mükemmel şekilde kızarmış görünen ekmek, küçük mutfakta çalışan diğer kadınlara işini unutturan hoş kokular yayıyordu.

Gururla, "Harika görünüyor, değil mi?" dedi.

Lana, "Daha önce hiç yapmadığınıza inanamıyorum," diyerek onu bir miktar kınadı ama büyülenmiş gözlerini ekmekten alamıyordu.

"Akşam yemeğine yetsin diye küçük parçalar kesiyorum."

Alison, ekmeği kalın bir bezin üzerine koyduktan sonra birkaç dilim kesip kendine de bir tane aldı ve hemen birazını ısırdı. Fakat daha lokmasını ağzında çevirmeye fırsat bulamadan, mutfak kapısının önünde dikilen Poppy'nin komik ifadesi dikkatini çekti.

"Bayan Taylor... misafiriniz var."

Bu gibi durumlar genellikle Alison'ın donup kalmasına neden olurdu ve bu anlaşılabilir tepkinin ardından gelen şüpheli sessizlikler, durumu daha da tuhaflaştırırdı. Fakat Alison bu sefer hızla harekete geçerek soğukkanlılıkla, "Kimmiş?" diye sordu. Belki de son zamanlarda yaşadıkları, bazı takıntılarının gözüne komik görünmesine neden olmuştu, kim bilir?

"Baş belası biri, söyleyeyim. Wakefield Markisi dedi kendine."

Alison irkildi. Kulaklarına duyduğu güvenin, o adamın tabularının sağlamlığına olan inancından daha zayıf olması şaşırtıcı değildi. Bu yüzden tekrar sordu.

"Wakefield Markisi dedim. Adama bakarken bile buz tuttum ha!"

Poppy'nin arkasında beliren Edith, "Öyle bir adam insanın buz tutan yerlerini aleve verir sevgili Poppy," dedi. "Kendini kandırma."

Alison, bu gereksiz tartışmadan bir an önce uzaklaşmak isteyerek dışarı çıktı. Koridorun serinliği sıcak yanaklarına vurdukça ne için acele ettiği gerçeği de yüzüne çarpıyordu. Misafirlerini ağırladıkları odanın kapısına geldiğinde duraksadı ve saçlarının açık, önlüğünün de üzerinde olduğu gerçeğiyle bir tereddüt anı yaşadı. Üstelik yutmaya fırsat bulamadığı ekmek ağzında, geri kalanı da elindeydi. Odasına gidip, kendine çekidüzen vermenin ne kadar zaman alacağını kafasında ölçüp biçerken odanın kapısı açıldı ve yüzünde son derece sarsılmış bir ifade bulunan Olivia ile burun buruna geldi.

Parmağını kaldırıp onu susturmadan önce Olivia, "Bayan Taylor, misafiriniz var," diyerek gereksiz bir açıklama yapınca Alison'ın kaçmakla ilgili planı da suya düşmüş oldu.

Çaresiz bir iç geçirip, "Teşekkür ederim Olivia, sen gidebilirsin," dedi. Bunun üzerine Olivia, içeriye doğru bir bakış attı, sonra kalbini tutarak ve dans ederek oradan uzaklaştı.

Alison onu ve diğerlerini o kadar iyi anlıyordu ki. Tristan Talbot gibi bir adamın mütevazı evlerindeki havayı soluması kadar sıradışı bir olay yaşamalarına imkân yoktu... Ve Alison, yaşamamalarını dilemekten kendini alamıyordu.

Boğazına takılmakta ısrar eden ekmeği güçlükle yuttuktan sonra derin bir nefes alarak odaya girdi. Kalbi, bu çapraşık durumu protesto etmek ister gibi çılgınca çarpıyordu. Fakat onu gördüğü an aynı kalp, ince kesiklere maruz kalmış gibi sızlamaya başladı.

Neden burada olduğu hakkında milyonlarca fikir yürütebilirdi. Fakat neden onu aklından çıkarmak için ihtiyacı olan zamanı Alison'a vermediğinin yanıtı o kadar da gizemli değildi. Adamın hayatı kendi istekleri üzerine kuruluydu ve iktidarını herkesin görmesini bekliyordu.

Alison, neden geldiğini ona sormadan öğrenme umuduyla adamın yüzüne doğrudan baktı. Pencereye arkası dönük olduğu için ifadesini istediği açıklıkta okuyamamanın sebep olduğu hayal kırıklığı çok sürmeyecekti. Çünkü ifadesinin okunabilen kısmında, Alison'ın görmeye alışkın olduğu kayıtsızlıktan eser yoktu.

Alison, kalbini daha hızlı çarpmaya iten, sıcak bal yoğunluğunda bir hissin etkisinde kalarak nefes almayı unutur gibi oldu. Sonra tam aksine, solukları birbirinden kaçarmış gibi hızlanmaya başladı. Duygularını harekete geçiren, teninde bir temas benzeri iz bırakan titreşimden kurtulmak için tek eliyle kolunu sıvazladı. Tecrübe ettiği hiçbir güçlük, vücudunun ona karşı verdiği tepkiler kadar kontrol edilemez değildi.

"Bayan Taylor..."

O sadece Alison'dı... Alison Taylor bile değildi ki Bayan Taylor olsun. Sahte kimliğine karşı hissettiği yabancılığın artık ufak bir rahatsızlıktan çok daha fazlası olduğunu görmek Alison'ı dehşete düşürdü. Sırada ne vardı, hayal kırıklıkları için ağlayacak mıydı?

Ağlama düşüncesi, kaybetmek üzere olduğu kontrolünü geri getirdi. "Lordum? Burada ne işiniz var?"

Kabalığı karşı tarafın dikkatinden kaçmadı elbette. Ancak gününün daha da tuhaflaşacağının kanıtı olarak, Tristan Talbot üslubunu eleştirmek yerine ciddiyetle, "Birçok sebep sayabilirim," dedi. "Özellikle duymak istediğiniz bir şey var mı?"

Alison ağzı açık halde kalakaldı.

"Meşgul bir anınızda mı geldim?"

Görünüşündeki uygunsuzluğu hatırlatan soru yüzünden huzursuzlanan Alison, uzun ömrünün sonuna geldiğini gizleyemeyen krem rengi elbisesinin eteklerini tek eliyle düzeltti. Kılık kıyafeti yüzünden utanacağı günlerin geri gelmesi önemli şeylerin habercisi olmalıydı.

"Dilinizi mi yuttunuz Bayan Taylor?"

Alison'ın gözleri kısıldı. Bilerek mi tepesini attırmaya çalışıyordu, yoksa onun için Bayan Taylor'dan fazlası olmayacağını anlaması için mi uğraşıyordu? Belki de ona, ilgisini çekmesine imkân olmayan bir kadını görmek için fazla zahmete girdiğini söyleyerek içini soğutabilirdi. Fakat Alison, bütün ihtimallere karşı gururunu kullandı ve mağrur şekilde başını kaldırdı.

"Gayet iyiyim lordum. Umarım aynı şey sizin için de geçerlidir. Buraya gelmek sizi derinden sarsmış olmalı. Üzerine ben de rahatsızlık vermek istemem. Lütfen devam edin."

Tristan alaycı şekilde güldü.

Onu gördüğü andan beri hiç geçmeyen gülümseme isteğini idare etmenin yolu alaycılıktı. Aksi halde kendini utandıracak şeyler yapmaya başlayacaktı. Son karşılaşmalarında, onu görmek istemediğini açıkça söyledikten sonra *Sevgili Bayan Taylor*'ın içten bir gülümsemeyi hak ettiğini de düşünmüyordu üstelik.

Öte yandan içinde bulunduğu durumda fazlasıyla sarsıcı başka bir sorun daha vardı. Tristan onu özlemişti... İçeri adımını attığı o ilk saniyede, göğsünün tam ortasına yediği yumruk gibi hissetmişti bunu. Ve yumruk, göğsünü ezmeye devam ediyordu. Fakat bazen sadece hissetmenin özgürlüğüyle yetinmek zorundaydı. Tristan'ın hislerini belli etmemek gibi kemikleşmiş bir huyu vardı zira.

Sessizliği ortadan kaldıracak şeyler düşünmeliydi ama ne yaparsa yapsın eline geçen, daha fazla sessizlikten ötesi değildi. Aklına gelen tüm ukalaca yanıtları unutmasının ya da buraya geliş sebebi hakkında düşünmek dahi istememesinin nedeni, belki de kadını elinde tuttuğu ekmekle resmettiği bir portreydi. Onu ne kadar zor durumda bıraktığını biliyordu, muhtemelen huzurlu bir gün planlarını bozarak hayatına güçlük katmaya devam ediyordu.

Onunla ne yapacağını bilmiyordu ve bu bilinmezlik duygusu itiraf etmek istemediği kadar çok huzurunu kaçırıyordu. Neticede bu huzursuzluk bir işe yaradı ve asıl konuya girmesi gerektiğini hatırlayan Tristan, ciddiyeti eline aldı. "Leydi Abigail Lorn hakkında ne biliyorsunuz?"

Alison taş gibi kalakaldı. Fakat bunun aksine, yüzü karıncalanmaya ve soruyu duyduğu an duran kalbi, bir saniye sonra koşar gibi atmaya başladı. Üstelik tek gözünün de kalbiyle aynı ritimde attığı yerde Tristan'ın bakışlarını hissediyordu. Diken üzerinde geçirdiği

yakın geçmişinde, tehlikeye bu kadar doğrudan baktığı başka bir an daha hatırlamıyordu. Hatta, silahını üzerine doğrultmuş Lord Oswald bile daha büyük bir paniğe sebep olamazmış gibi geliyordu ki bu, kesinlikle azımsanamayacak bir şeydi.

İçgüdüleri aksini söylese de Alison öylece yalan söyleyebileceği bir noktada değildi. Bu yüzden en az hasar verecek haliyle gerçeklerden bahsetmeye karar verdi.

"Maskeli baloda konuştuğumuzu biliyorsunuz. Siz de oradaydınız."

O gece yaşananları hatırladıkları birkaç saniye boyunca, yoğun bir sessizlik içinde, son derece şahsi birtakım duyguların istilasına uğradılar.

Büyüyü bozan elbette Tristan'dı.

"Doğrudan konuşmanın önemine inandığınızı bildiğim için lafı dolaştırmayacağım. Leydi Lorn'u, Lord Meridan konusunda uyardığınızı biliyorum."

Konunun açılmış olması bile, Tristan'ın daha fazlasını bildiğini kanıtlıyordu. Alison hızlıca, inkâr etmenin bir faydası olmadığına karar verdi ve "Doğru," dedi. "Onu uyardım."

"Lord Meridan'ı tanıyor musunuz?"

Dürüst olma fırsatlarını canı pahasına değerlendiren Alison, "Birkaç kez gördüm," dedi. "Bana onun hakkında bilgi veren Skittle... yani Mariah Bowman'dı. Leydi Lorn'un başını belaya sokabilecek birtakım planları olabileceğinden bahsettiğinde biz de bir karşı plan yaptık."

Tristan onun yerine devam etti. "Maskeli baloya girmenin bir yolunu buldunuz ve tüm iyi niyetinizle genç bir hanımefendiye yardımcı oldunuz."

"Evet, bu şekilde oldu."

"Bayan Bowman'la birlikte bir tür hayır kurumu olarak mı çalışıyorsunuz, yoksa bu tamamen kişisel bir mesele miydi?"

Alison gözlerini kırpmadan adamın yüzüne bakmaya devam etti. "Lord Meridan'ı sorgulatması için de birini gönderecek misiniz? Yoksa tek amacınızın beni huzursuz etmek olduğunu onaylayacak mısınız?"

"Sizden bilgi almanın cazibesine karşı koyamıyorum Bayan Taylor. Ama endişeniz olmasın, Lord Meridan hakkında derinlemesine bir araştırma yapılmasını sağlayacağım. Bildiğiniz şekliyle bana ondan bahsedin."

Endişesinin tek belirtisi olan yutkunma refleksi dışında, son derece serinkanlı bir profil çizen Alison başını salladı. "Edindiğim bilgiye göre, genç kızlara olan düşkünlüğü hastalık boyutuna ulaşmış durumda. Leydi Abigail Lorn için bazı... ımmm... niyetleri olduğunu öğrenince bir şeyler yapmamız gerektiğini düşündük."

Kaçınılmaz soru hemen arkasından geldi. "Kendinizi sorumlu hissetme nedeniniz nedir?"

"Bunu yapabilecek gücümün olması dışında mı? Hayır... Eğer bir felaketin önüne geçebilecek gücünüz varsa bunu yaparsınız. Sizin de bildiğiniz gibi, Mariah Bowman'ın çoğu yerde gözü ve kulağı var. Bilmediğiniz şeyse, ne kadar iyi bir kalbi olabileceği."

Tristan yorumunu duymazdan geldi. "Lord Meridan'ın başka kurbanları olduğunu düşünüyor olmalısınız. Diğerlerine de yardım etme şansınız oldu mu?"

Böyle bir durumda Alison, onun gözlerine bakacak kadar soğukkanlı olamazdı. Odanın yıpranmış duvarlarında asılı duran, bir vazo içindeki pembe ortancaların resmedildiği tek tabloya bakarak ve aslında kendini kastederek, "Skittle yardım etmiş olmalı," dedi.

"Yardım ettiği kişi kimdi?"

"Bilmiyorum."

"Pekâla... Hâlâ bunun bir hayır işi mi yoksa başka bir mesele mi olduğunu anlayamadım."

Alison sinirle, "Ne önemi var ki?" dedi. "Suçluların cezalandırılması, sadece siz ve aileniz söz konusu olduğunda mı elzem bir mesele haline geliyor lordum?"

Her nedense bu kışkırtma da karşılıksız kaldı. Tristan, duygusuz sayılabilecek bir ifade ve ondan aşağı kalmayan bir ses tonuyla, "Gözümün önünde cereyan etmeleri bazı suçların cezalandırılmasını önemli hale getiriyor diyelim," dedi.

Kendi gözleri önünde gerçekleşen suçların cezasız kaldığını hatırlatan bu açıklama, Alison'ın boğazında bir yumrunun oluşmasına neden oldu. Ama ona hak vermiyor da değildi. İşbirlikçi bir tavırla başını salladı. "Leydi Abigail Lorn'a yardım etme nedenimizin bir hayır işi ya da bir tür sosyal hizmet olduğunu düşünebilirsiniz."

"Ve anlaşılan, hizmetlerinizin karşılığı olarak Leydi Lorn size teşekkür etmek istiyor."

Öyle beklenmedik bir haberdi ki bu, duygularını saklamak Alison'ın aklına gelen son şey oldu. Gözlerini kocaman açarak, "Bunu size mi söyledi?" diye sordu.

Tristan, aslında çok fazla anlama gelmesi muhtemel bir ilgisizlikle, "Evet," dedi. "Dün beni ziyaret etti."

"İyi ama neden?" Abigail'in neden Tristan'a gittiği hakkında küçücük bir fikir dahi yürütemiyordu.

Misafiri önce bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, sonra söylemek istediği her neyse vazgeçerek düşünceli sessizliğine geri döndü.

Tristan, Abigail Lorn'un, Alison ile aralarında bir ilişki olduğunu düşünerek geldiğini ona söylemek konusunda isteksizdi. Hiç şüphesiz bunu duymak, kadının yüzünün o tatlı renge bürünmesine neden olacaktı ve Tristan, onu o halde görmekten fazlasıyla hoşlanıyordu. Fakat ne kadar keyif alırsa alsın ona bu rahatsızlığı yaşatmak istemiyordu. Gelgelelim onu cezalandırmayı isteyen bir diğer yanı, son karşılaşmalarındaki tavrı yüzünden bazı konuları irdeleme taraftarıydı ki o konuda varacakları son nokta, Tristan'ın bir hayli ilgisini çekiyordu.

"Bana nedenini söylemediniz? Leydi Lorn size ne söyledi?"

"Nedenini bilmek size bir şey kazandırmaz Bayan Taylor. Ama şu kadarını söyleyebilirim, Leydi Lorn'un sizi tanıdığına dair bir izlenim edindim."

Alison başını komik bir aceleyle iki yana salladı. "Tanımıyor."

Tristan, dünyadan haberi yokmuş gibi, "O da aynısını söyledi," diyerek açıklamayı basit tuttu.

"Durum bundan ibaret," dedi, Alison.

"Fakat ben hiç o kadar emin değilim. Saf niyetini beceriksizce gizlemeye çalışan toy bir genç kızın yalan söylemekte başarılı olacağı fikrine kapılmış olamazsınız."

"Hiçbir fikre kapılmadım. Leydinin de benimle aynı şeyi dediğini bana siz söylediniz."

Tristan ona yarı kapalı gözkapaklarının arasından bakıp başını iki yana salladı. Herhalde, sözlerine inanmadığını bundan daha iyi ifade etmenin başka bir yolu yoktu. Bir müddet sessizliğin ardından, "Mariah Bowman'ın bir nevi Robin Hood'luk peşinde olduğu dışında bana anlatmak istediğiniz hiçbir şey yok mu?" diye sordu Tristan.

Bunca çaba ve ter dökmenin sonunda dile getirmeyi başardıklarına karşılık Tristan'ın geliştirdiği bu kayıtsız tavır, son zamanlarda sıkça olduğu gibi Alison'ın tepesini attırdı.

Kızgın bir geyik gibi ayağını yere vurmak istediği halde, iki adım yaklaşarak Tristan'ın önünde durdu. Boğazına kadar yükselen yoğun duygular yüzünden boğulacak durumdaydı.

"Neden umurunuzda? Neden her şeyi olduğu gibi bırakıp bana huzur vermiyorsunuz? Size o adamın iğrenç birisi olduğunu söylüyorum, dilerseniz bunu kanıtlayabilirim de. Ama siz nedense açık olanla değil de benim bu işteki rolümle ilgilenmeyi tercih ederek hem kendi sosyal rolünüzü küçümsüyor hem de sizin için hiçbir anlama gelmediğimi açıkça ifade etmenize rağmen, tüm meşguliyetiniz benmişim gibi davranarak kendinizle çelişiyorsunuz."

"Bayan Taylor..."

Alison başını arkaya atarak kaşlarını çattı ve ona aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi bakmaya başladı. Ne duymak üzere olursa olsun... hatta bunlar, ona hayatın tüm güzelliklerini bahşedecek büyülü sözler bile olsun... o isim, kulağında gerçeklerden öyle uzak bir çağrışım yapıyordu ki Alison'ın kendi kontrolü üzerindeki tüm ipleri koptu ve bir çığlığın yerini doldurabilecek fısıltıyla, "Bana o şekilde hitap etme!" dedi.

Odayı, kulaklarına baskı yapan bir sessizlik kapladı. Üç sene önceki gece, ona attığı tokadın karşılığını almadan evvel yaşanana öyle çok benziyordu ki o an, Alison bu sefer gerçekten kaçmanın işe yarayıp yaramayacağını düşünmeden edemedi. Fakat harekete geçmesini sağlayacak gücü kendinde bulamıyordu... Belki de bundan sonra ne olacağını bilmeyi yürekten istiyordu.

Bulacağını tahmin etmediği milyonlarca cevap için Tristan Talbot'ın buz mavisi, serin gözlerine, aklını kaçıracak gibi hissetmesine neden olan o öfkeyle baktı. Ve orada gördüğü tutku karşısında göğsü sarsılmaya başladı.

"Benden ne duymak istediğini söyle," diye fısıldadı Tristan. Ve üzerine gelmeden, sessizce devam etti. "Ne istediğini bilmem gerekiyor."

Alison başını iki yana salladı. "Hiçbir şey istemiyorum. Bu tuhaflığın sona ermesi dışında beklediğim hiçbir şey yok."

Tristan'ın gözleri koyulaştı. "Bunu ben de istiyorum. İşte bu konuşmaya değer bir konu... Fakat önce açıkla, benim için bir şey ifade etmediğin saçmalığı da nereden çıktı?"

Alison geri adım atmaya kalkışında, Tristan kolundan tutarak onu eski yerinde tuttu ve "Yakınımda kal," dedi.

"Gitmem gerekiyor, içeri birisi girebilir ve ben..."

"Açıkla!"

Buyurgan tavrı üzerine Alison'ın henüz yatışmamış öfkesi, batmak üzere olan bir teknenin üzerini kaplayan deniz gibi tüm telkinlerine galip geldi.

"Hiçbir şey açıklamak zorunda değilim!"

"Az önce söylediğinden sonra öylece kenara çekilemezsin. Benim için hiçbir şey ifade etmediğini düşünme nedenin ne?"

Alison o sözleri kulağıyla duymamış olsa, Tristan'ın gözlerindeki şaşkınlığa bakarak bir yanlışlık olduğu fikrine varabilirdi. Fakat kelimelerin her biri, güçlü vurgularını koruyarak kulaklarında çınlamaya devam ediyor ve bu, Alison'a kalp kırıklığının ne kadar derin olduğunu hatırlatıyordu. Gururu sessiz kalmasını telkin ederken, kavgacı yanı bir hesaplaşma istiyordu. Ve Alison şunu sormayı yürekten diliyordu? İnsan umursamadığı birine neden asla yaşayamayacağını düşündüğü o hisleri hediye ederdi?

Gözlerini onunkilere dikti ve "Bana bir bakın lordum," dedi. "İlginizi çekmemin imkânsız olduğunu siz söylemeden önce de biliyordum... Neyse ki bu, çok da önemli değil."

Sözleri yeterince açıklayıcı gelmemiş olmalıydı ki Tristan gözlerini kısarak ve kafası karışmış şekilde Alison'ın yüzünü incelemeye başladı. Fakat kelimelerden çok söylenişlerindeki duygunun gücü yadsınamazdı. Tristan, kaçınılmaz olarak neler döndüğünü anladığında, "Lanet olsun," diyerek yüzünü başka yöne çevirdi ve gözlerini kapadı. Yakalandığı için içinden kendine sövüyor olduğuna şüphe yoktu.

Elbette kontrolü yeniden ele alışı çok sürmeyecekti. Alison o ânın tadını çıkaramadan Tristan tüm mesele basit bir kaprismiş gibi, "O yüzden mi çekip gittin?" diye sordu.

"Çekip gitmem gerektiği için gittim."

"Kastettiğim o değildi." Buz mavisi gözlerinde, Alison'ın yabancısı olduğu bir keder vardı. "Sen tanıdığım en ilgi çekici kadınsın."

Alison, ilgi çekmemek için gösterdiği bunca çabayı düşündüğünde münasebetsiz bir gülme isteğine kapıldı. Kaldı ki o da sıradan kaprisleri olan sıradan bir kadındı ve ilgi çekici olmak gibi belirsiz bir nitelik yerine, dikkate değer bir güzelliğe sahip olduğunun dü-şünülmesini isterdi.

Diğer taraftan, Alison'ın sessizliği Tristan'da huzur namına bir şey bırakmıyordu. Damien'ı ikna etmek için söylediği yalan yüzünden yeterince rahatsız hissediyorken, bir de onun bunu duyduğunu bilmek bir yerleri tekmelemek istemesine neden oluyordu. Keşke Damien buralarda olsaydı.

"Artık gitmeniz gerekiyor... Bu akşam bir misafirimiz var ve hazırlanmamız gerekiyor. Elbette..."

Tristan onu kapıya doğru gerileterek üzerine eğildi. "Kim? Yoksa şu sünepe doktor mu?" Aralarında hiçbir şey geçmemiş olması, o herifin Alison'ı istediği gerçeğini değiştirmiyordu.

Alison ise beklemediği bu tepki karşısında şaşkındı. Tüm bu kışkırtmalardan yorgun düşen tarafı dürüst olmaktan yanayken, Alison sol omzundaki muzip gülüşlü kırmızı şeytana uydu. "Evimiz bize saygı gösteren herkese açık lordum. Doktor Elijah burada her zaman mutlulukla karşılanacaktır."

Tristan dişlerini sıkarak, "Niyeti ne olursa olsun, öyle mi?" dedi. Fakat en basit niyeti için bile o doktora yaşatabileceklerini hayal etmek, bugüne kadar övündüğü aristokrat kimliğinin aksine kendini bir vahşi gibi hissetmesine neden oluyordu. Tristan daha fazla ileri gitmek istemediği için sakinleştirici bir nefes aldı. "Bilmeni istiyorum, beni kışkırtmanın ikimize de bir faydası yok. O gün duydukların kulağa nasıl gelirse gelsin... duyduklarından ibaret değildi."

"Aksine, bazen her şey göründüğü kadar basittir. Bakın... Sizi dinlediğim için hatalı olan benim. Tek kelime işitmeden gitmek benim elimdeydi ama ben kalmayı tercih ettim. Kimi düşüncelere göre duyduklarımı hak etmiş bile olabilirim. Ki siz bu tür düşünceleri temsil eden kıymetli azınlığın en değerli mensuplarından birisiniz." Sesi titremeye başlamamış olsaydı alaycılığı işe yarayabilirdi. Tristan muhakkak ne kadar kırıldığını anlayacaktı ve bunu aleyhine kullanacaktı. Fakat karşısındaki adam açık aramıyor, sadece gözlerinin içine bakarak sessizliğini koruyordu.

Alison açıklama ihtiyacı hissederek, "Üzgün olduğum fikrine de kapılmayın," dedi. "Ben sadece kızgınım. Kimse varlığının utanç verici olduğunun düşünülmesinden hoşlanmaz." Daha önce de aklına getirdiği ama düşünerek ruhunu daraltmak istemediği ihtimal, tam da o an gözlerinin öfke ve aşağılanma yaşlarıyla dolmasına neden oldu.

Ah, lanet olsun...

Tristan için onu ağlatacak duruma getirmiş olmak, basit bir vicdani yükten fazlasıydı. O güzel, kızılımsı gözlerde biriken yaşlar, sanki göğsündeki yumruğun ateşe dönüşmesine neden olmuştu. Fakat Tristan, onu teselli edecek kelimelerin ne olduğunu bilmiyordu. Bu, biten ilişkileri yüzünden gözyaşı döken bir kadını teselli etmek için sarf ettiği kuru sözcüklerin başarabileceği kadar sıradan bir mesele değildi. Bu farklıydı... Çünkü onu neden kardeşinin bakışlarından korumaya çalıştığını kendine bile açıklayamıyordu.

Boğucu sessizliğin uzaması üzerine Alison gururla,"Ben kimsenin günahı değilim," dedi. Sesi, sarf ettiği her kelimeyle birlikte biraz daha yükseliyordu. "Utanç duyulacak bir şey yapmıyorum. Ama biliyor musunuz? Hiçbir önemi yok, bunları tartışıyor olmamız tamamen saçmalık. Artık bitmesini istiyorum. Size Lord Meridan'dan bahsedebilirim ama bana biraz zaman vermeniz gerek..."

Tristan, kesin bir sessizliği garanti etmek ve teninin hatırladığı kadar yumuşak olup olmadığını görmek için Alison'ın yüzünü avuçları içine aldı. Öfkesi katlanılabilecek bir ateşti ve Tristan onun üzüldüğünü görmektense bu ateşle yüzleşmeyi bin kere tercih ederdi.

Aklından ne geçirdiğini anlatmaktan uzak, küçük, çarpık bir gülümseme belirdi dudaklarında. Fakat o iz, Alison'ın dudaklarına baktığı an silinip yok oldu.

Yutkunarak, "Nasıl da büyük bir yanılgı..." diye fısıldadı. "Sen benim en büyük günahımsın Alison."

Gözleri yaşlardan iyice bulanıklaşan Alison, bilmediği bir şeyleri inkâr eder gibi başını iki yana salladı. "Değilim."

"Seni istiyorum Alison. Bunun için bahaneler yaratmaya gerek duymadan, sana dilediğimce ve ikimizin de arzuladığı şekilde sahip olmak istiyorum."

Ona dilediğince sahip olmanın fikri öyle baştan çıkarıcıydı ki Alison kendini bırakmaktan başka bir şey düşünemez hale geldi.

Böyle hisler içine girmesine neden olan başıboşluk hangi zamandan geliyordu? Özü mü böyleydi, yoksa içinde yaşadığı dünyanın dayattığı hafifmeşreplik sonunda içine sızacak kaçınılmaz bir yol mu bulmuştu? Peki, benliğinin iskeleti olan gururuna ne olmuştu da onun tarafından küçük görülmek gözünde iyice sıradanlaşmıştı.

"En son ne zaman bir erkekle birlikte oldun?"

Öfke, utanç ve beklenmezlik üzerine düşeni yaptı, Alison'ın halihazırda pespembe olan yüzünü ateş bastı.

"Bu nasıl bir soru?"

Hiç de şaşırtıcı olmamakla birlikte, Tristan'ın gözlerinde birtakım sorular vardı. Başparmaklarıyla Alison'ın sıcak yanaklarını hafifçe okşayarak gözlerinin içine baktı ve "Kızarman için sana en son ne zaman biriyle birlikte olduğumu sormam yetti," dedi. "Daha önce senin gibi biriyle karşılaşmadım."

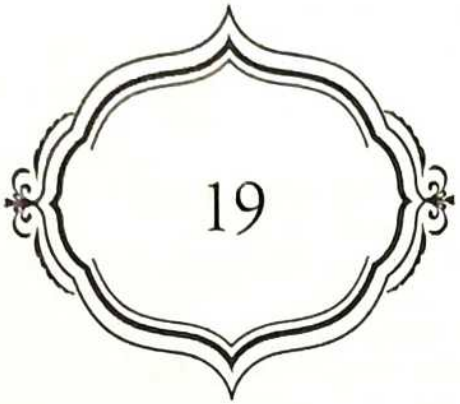
Rol yaparak harcanacak ne başka bir benliği ne de bununla uğraşacak gücü kalmadığı için Alison var gücüyle kendini, gerçekleri savundu. "Tanrı bana, böyle bir soru karşısında kızarmadan durabileceğim günleri göstermesin."

Tristan elini kızın ensesindeki saçlarının arasına geçirip boynunu arkaya büktü ve üzerine eğilerek, "Kimsin sen?" diye sordu.

Her şeyin cevabı –hatta tüm sevdikleriyle birlikte ölüm sebebi– olabilecek o tek sorunun daha fazla korku vermesini beklerdi Alison. Oysa hissettiği tek şey, birçok anlama gelebilecek gerçeği dile getirecek olmanın verdiği rahatlamadan başka bir şey değildi. Nefeslerinin birbirine karıştığı mesafede, buz rengi güzelliğin içindeki daha sıcak tonları keşfettiği yakınlıkta, kalbi hissettiği heyecan ve kederden patlayacak gibi atarken, "Sadece Alison'ım ben," diye fısıldadı.

Ve Tristan onu öpmeden önce dudaklarına doğru fısıldadı.

"Sadece benim için..."

19

1821, Londra

Özlem...

Bu yakınlığın akla ilk getirdiği, boğucu bir özlemdi. Belki o yüzden, belki de başka bir çaresi olmadığı için Alison ona karşı koymadı. Aksine ceketinin iki yakasına sıkıca asılarak, onu kaybetmekten korkar gibi öpüşüne karşılık verirken sadece içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Ona ihtiyacı vardı, sanki onu tanımadan önce yaşadığı hiçbir ânın önemi yoktu. Tristan aklından geçirdiklerini anlamış gibi onu sertçe kapıya bastırınca, Alison inleyerek gözlerini sıkıca kapadı ve kollarını erkeğin boynuna doladı.

Tristan onu kolları arasında hissetmenin verdiği, birbiriyle ilgisi olmayan bir sürü his içinde çıldırmış gibiydi. Tadına bakıyor, onu soluyor ve ihtiyaç duyduğu her şeyi ondan talep ediyordu. Hiçbir şeyi istemediği şekilde, gövdesi altındaki o derece narin, sıcak ve tutku dolu bu güzel varlığa sahip olmak istiyordu. Hemen şimdi, burada... nerede olduklarının bir önemi yoktu.

Kollarından birini Alison'ın arkasına geçirip başını kavradı ve dilini dudaklarının arasına soktu. Diğer eli pürüzlü kapıdaydı ve elinde kalan tek kontrol buydu. Fakat Alison ateş gibi bir arzuyla dilini emince dirseği büküldü ve Tristan tüm ağırlığını kadının üzerine vererek onu tüm vücudunda hissetti.

"Alison," diye fısıldadı dudakları onun dudakları üzerindeyken.

Bu hem bir soru hem de cevaptı. Alison cevap vermeyi seçti ve inleyerek onun boynuna sokuldu. Öyle sıcak, öyle narindi ki her an kollarında eriyip gidebilirdi. Tristan onu yeniden öpmeye başlamadan önce kokusunu içine çekme arzusuna yenildi ve dudaklarını boynuna bastırarak, kokunun en yoğun olduğu yeri bir kez daha tadabilmenin keyfine vardı.

Çok geçmeden dudakları yeniden birleşti. Her ikisi de ilk andakinden bile çok daha güçlü bir tutkuyla hareket ediyordu. Fakat tecrübe ettikleri hiçbir yakınlığın sağlayamadığı o tatmine yeterince yakın değillerdi. Bunu ikisi de biliyordu, çünkü... Biri tecrübeli, diğeri ise fazla meraklıydı.

Tristan, Alison'ın dudaklarını koparırcasına öpmeye devam ederken, onu belinden tutarak kaldırıp yumuşacık bir rüya hissi veren göğüslerini iyice kendisininkine bastırdı. Ayakları yerden bir hayli yükselen Alison'ı içgüdüsel bir sarılmaya mecbur bırakan belki düşme korkusuydu, belki de beklediği yakınlığa ulaşmanın bir yolunu bulduğunu düşünmesiydi. Tristan nedenini sorgulayacak durumda değildi, onu uyluklarından tutarak bacaklarını beline dolamasını sağlarken halinden fazlasıyla memnundu.

Pozisyonun neden olduğu samimiyet, hassas hislerinin iki ucundan çekilen ipek gibi gerildi... Ve Tristan onu öpmeyi bıraktığını fark etmedi bile. Tecrübe ettiği onca duygu arasında, göğsünün patlamasına neden olacak kadar yoğun bir his öne çıktı ve Tristan bir şeyden emin oldu. Bakmaktan asla bıkmayacağı güzel gözlerdeki o şiddetli tutkuyu görebilen tek kişi olmak istiyordu, ona sahip olan tek kişi...

Solukları birbirininkiyle çarpışırken ve her ikisinin de bakışları, dudakları ve gözleri arasında mekik dokurken, Tristan elini onun saçları arasına sokup fısıldadı.

"Adımı söyle..."

Alison'ın kaşları acı çeker gibi çatıldı. Tristan eteğinin altından çıkan çıplak bacağını okşayarak kendini onun bacakları arasına bastırınca, nihayet erkeğin ismiyle birlikte dudaklarından bir inleme döküldü.

Tristan aynı hareketi tekrar ettiğinde, Alison başını tavana doğru çevirip gözlerini sımsıkı yumdu. Başı dönüyordu ve er ya da geç

düşeceğini hissediyordu. Fakat düştüğü yerin basit bir tahta zemin olmayacağından korkuyordu.

Başını indirip ezberlemek ister gibi Tristan'ın kusursuzluğunu izlemeye başladı. Parmakları yüzünün belirgin hatlarında dalgın dalgın geziniyordu. Onu daha önce böyle görmemişti, onu bir daha böyle göremeyeceğini düşününce ağlamak istiyordu. Kendine engel olamayıp dudaklarına eğildi ve ona *ilk öpücüğünü* verdi.

Tristan da bunun değerini biliyor, önemini hissediyor gibi hafifçe karşıladı öpücüğü. Dudaklarını ilk kezmiş gibi tanıyor, hissediyor ve onları tadıyordu... Fakat cereyan eden fırtınanın molası buraya kadardı. Tristan ya da Alison... bu seferki tutkulu öpücüğün ilk adımını kimin attığı ikisinin de umurunda değildi.

Depremi andıran bir güç aralarındaki bağı koparmaya çalıştığında, ikisi de ne olduğunu anlayamayacak kadar öpüşmenin seyrine kapılmışlardı. Fakat arkalarında sarsılan kapının ardından gelen ses, son derece açık bir mesaj veriyordu.

"Alison aç şu kapıyı!"

Tristan lanet ederek elini zorlanan kapının üzerine koydu. Kendine zaman tanırken gözleri kapalıydı ve sahiplenici tek kolu Alison'ın belini okşuyordu. Alison ise kendini oltaya takılmış bir balık kadar aptal ve çaresiz hissederken, aynı anda, cennetle cehennemin birbirinden sanıldığı kadar uzak olmadığı üzerine bir şeyler düşünüyordu.

"Açın kapıyı! Ne oluyor orada be!"

"Skittle... Aman Tanrı'm, Skittle."

Alison kıvranarak inmeye çalışınca Tristan inledi ve pek de insani olmayan bir sesle, "Bekle," diye fısıldadı. Sonra Skittle'ın duyacağı şekilde, "Kapıdan uzak durun!" dedi ki bu, aklı başında herkesi o kapıdan yıllarca uzak tutmaya yeterdi. Fakat Skittle o kişilerden değildi.

"Alison, iyi misin sen! Başın beladaysa sesini çıkar, içeri dalacağım."

Alison panikle yere indi. Fakat ayakları yere basmış olsa da kendini hâlâ yukarıdaymış gibi hissediyor ve içine düştüğü boşluğun soğukluğundan ya da basılmış oldukları gerçeği yüzünden titriyordu.

Hâlâ kolunu belinden çekmemiş olan Tristan'ın, "İyi misin?" sorusuna başını sallayarak cevap verdi ve Skittle duysun diye, "Şimdi çıkıyorum," diye bağırdı.

"Bu iş burada bitmedi Alison."

Tristan'ın vaadine karşın Alison tek kelime edemedi. Ne diyeceğini bilmediği gibi konuşacak gücü de yoktu. Yüzünü, onun olmadığı bir yöne çevirip sonra bütünüyle o tarafa döndü ve mutlak sessizliğin geleceği ânı beklemeye koyuldu. Fakat Tristan'ın dokunuşlarının ne kadar sıcak olduğunu unutturmaya niyeti yoktu. Alison, omzundaki parmakların boğazına doğru ilerleyişini bir kuklaymış gibi boynunu hafifçe kırarak kolaylaştırdı ve giderek yakınlaşan vücut sıcaklığının neden olduğu mutluluğu özümseyemeden, hassas boynundaki dudakları hissetti.

Ve rüya gibi geçen saniyelerin sonunda oda, daha önce hiç sıcak yüzü görmemiş gibi soğudu.

Tristan'ın çıkışı ne kadar sessizse Skittle'ın odaya girişi de bir o kadar gürültülüydü. Üslubunu böyle konuşturduğuna çok ender rastlanırdı.

"Züppe, piç kurusunun ukalalığına da bakın! Ama sen de ona karşı koyamıyorsun be kızım! Alison yüzünü göreyim, bana dön. Sana iki çift lafım var!"

Alison yavaşça arkasını dönünce, Skittle'ın sevimsiz vaatlerle dolu yüzü önce boş bir ifadeye büründü, sonra yavaşça yumuşayarak Alison'ın kendini küçük bir kız gibi hissetmesine neden olan anaç halini aldı. Fakat Skittle bir şey söylemeden önce kapıyı kapamayı ihmal etmedi ki bu, dışarıdaki meraklı kalabalıkla yüzleşmek istemeyen Alison açısından son derece yerinde bir hareketti.

"Otur şuraya, bayılacak gibisin."

Alison geniş kanepeye oturunca Skittle da yanına geçti ve onu omuzlarından tutarak tam karşısına aldı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen kızım? Onun gibi bir adam seni parçalara böler. Belli ki sana zaafı var, çıkarken gözü dönmüş boğa gibiydi. İçerideki halini hayal edemiyorum bile. Eh, ne derler bilirsin. Meşe serttir ama bir kıvılcıma bakar işi... Ama bu yetmez. Seni tanıyorum ben. Hatta içerideki kızlardan birine sor, eminim aynı şeyi söyleyecektir. Bir adama sırf istiyor diye sahip olduğun her şeyi veremezsin sen. Ya aklın yerinde değil ya da bu herif sana büyük palavralar attı. Attı mı?"

Alison başını iki yana salladı.

"Şu da var sevgili kızım... Gerçekten arzuladığın bir şeyden uzaklaşmanı tavsiye etmek ikiyüzlülük olur. Bir kadının tutku duya-

bileceği bir erkek bulmasından daha nadide olan tek şey, o adamla birbirlerine âşık olmalarıdır." İç geçirip profesyonel bir ses tonuyla devam etti. "Koynuna girmek istiyorsan gir, benden istediğin bir onaysa eğer... izin veriyorum."

Sözde onayı üzerine Alison şok içinde Skittle'a baktı. "Gerçekten bunu kastetmedin."

Skittle omuzlarını silkti. "Ama kendini kısa süreli bir maceraya hazırla tatlım. Eski hayatına dönsen bile kolay kolay evlenemeyeceğini sen de biliyorsun."

"Hatırlatma için teşekkür ederim Skittle."

Skittle lafı olmaz der gibi elini şöyle bir salladı. "Adam seni her yalnız yakaladığında biraz tadına bakıyor. Yakında bütün tabağı isteyecek ve sen de kekin içindeki istenmeyen üzümler gibi tabağın bir köşesinde kalacaksın. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmezsen, başına gelecek olan bu."

Alison iki eliyle birden yüzünü ovuşturdu. Yaşadığı yoğun duygular yüzünden kırılacak kadar gerilmişti ve hissettiği utanç da işini kolaylaştırmıyordu.

"Senin kim olduğunu bilmiyor Alison. Tanıdığı kadından beklediği tek bir şey olabilir, bunu anlamadığını söyleme lütfen. Sen çok güzelsin, sana karşı koyamadığı için onu kim suçlayabilir? Seninle ilgili birtakım düşüncelere girmesine neden olan yargıları için de öyle. Bu durumda senin bir şeyler yapman gerekiyor. Ya düzgün bir kız olmaya devam edip onu adamakıllı reddedecek ve bir daha görmeyeceksin..."

Onu bir daha görmemenin düşüncesi üzerine, Alison öyle nefes kesici bir acı hissetti ki çıkardığı iniltiyi duyan Skittle cümlesini yarıda kesmek zorunda kaldı. Yeniden konuştuğunda, sesinde Alison'ı ağlama isteğine boğan bir merhamet vardı.

"Ya da kendini bu işin seyrine bırakacaksın."

Alison savunmaya geçerek, "Bana bir şey teklif ettiği yok Skittle," dedi ve bu sohbeti sona erdireceğini umduğu başka bir konuya değindi. "Konuşmaya geldiği konu ikimizi de ilgilendiriyor aslında."

Çabasını görmezden gelen Skittle, "Fısatını bulamamıştır," diye karşı çıktı. "Eğer sizi basmamış olsaydım eminim birkaç laf edecekti."

"Yapamam..."

Skittle sevgiyle yanağını okşadı. "Neyi yapamazsın? Onu reddetmeyi mi yoksa ona istediğini vermeyi mi?"

Alison cevap vermeye korkarak omuzlarını düşürdü.

"Kendinden korktuğunu görebiliyorum. Ona karşı koyamayacağını düşünüyorsun. Haklı olabilirsin, öyle bir an gelir ki sadece onunla alacağın keyfi düşler ve ne kadar süreceğini umursamazsın." Skittle, önemli şeylerden bahsedecekmiş gibi çok derin bir iç geçirdi. "Çok fazla erkek tanıdım, tahmin edersin ki çoğunu yakından tanıdım. Bazıları bana gerçekten âşık oldu, bazılarıysa gözüme girmeye çalışıyordu. Hepsi içinde bir adam beni derinden etkiledi, onun için çok şeyden vazgeçermişim gibi geldi bana. Sonunda adam evlendi ama benden vazgeçmek istemediğini söyledi. Ona evet demek o kadar kolaydı ki... Ömrü ne kadar olursa olsun onunla olmak bana mutluluk veriyordu. Fakat onu karısıyla hayal etmek..."

Alison daha fazla duymaya tahammül edemeyerek, "Tamam..." dedi. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Öyle mi? Peki ne hissediyorsun?"

Gözlerinin dolduğunu saklamak için yapabileceği pek bir şey yoktu. Kaldı ki Tristan'ı başka bir kadınla hayal etmenin en hafif bedeli birkaç damla gözyaşıydı. Skittle durumu ne kadar dramatize etmek isterse istesin, hatta hayatına girdiğini iddia ettiği şu adam bir palavra bile olsa, Alison onun ne demek istediğini gerçekten anlıyordu.

"Seni üzmek istemedim güzel kızım benim."

"Biliyorum fakat düşünmek..." Alison devamını getiremediği cümleyi göğsünü tutarak sessizce tamamladı.

Yüzündeki ifadeye tecrübenin sertliği yerleşen Skittle, "Gördün mü?" dedi. "Senin işin bitmiş kızım."

"O şekilde söylemen işimi kolaylaştırmıyor Skittle."

"Benim o ya da bu şekilde söylememem durumu değiştirir mi? Sen ne olduğunu gayet iyi anladın."

Alison gözlerini kapadı ve daha önce tatmadığından emin olduğu halde hayatı boyunca kendini en yakın bulduğu duygunun ismini koyarken yumruklarını sıktı.

Tanrı yardımcısı olsun, öyle çok âşıktı ki bundan sonra nasıl devam edeceğini bilmiyordu.

Tristan kolay kolay kendini kaybedecek bir adam olmadığını savunurdu. Hiç şüphesiz, bu yaşına kadar aksini düşünmesine neden olacak çok da fazla olay yaşamamıştı. Fakat az önce emin olduğu kadarıyla, bu kusursuz kontrolün sebebi, sahip olduğu meziyetler değildi. Tristan, sevgili Bayan Taylor'a kadar gerçekten sınanmadığını şimdi fark ediyordu.

Kendi kendine güldü. Ruh hali bir fırtına kadar değişken olunca kendi haline gulmek de çok sorun olmuyordu. O kadın, sadece nefes alarak bile Tristan'da bir tür deliliğe yol açıyordu ve sırf bu bile tek başına onu görmemesi için yeterince güçlü bir nedendi. Fakat o, Alison'ı bir daha görmemenin düşüncesine katlanamıyordu bile.

Ama kendi hakkını yiyemezdi. Onu duvara mıhladığı ilk karşılaşmalarında durmasının nedeni kadının yeterince cazibeli olmayışı değildi. Damien için hissettiği endişe başta olmak üzere, gitmek için son derece haklı sebepleri vardı.

Keza, maskeli balodaki öpüşmeyi sonlandıran da kendisiydi. Fakat o kadının içinde bıraktığı küçük parçalar, şimdi bile filizlenmeye devam ediyorken, bir sonraki adımın nereye varacağını tahmin etmek güç değildi.

Yakın gelecek hakkında düşünmeye başladığını fark edince huzursuzlanarak elini ensesine götürdü. Boynunu ovuşturmak niyetindeydi ama ensesinde, kesinlikle kendi anatomisinin parçası olmayan sert bir nesne vardı. Tristan bunun bir ekmek parçası olduğunu anladığında önce duruma bir anlam veremedi. Çok geçmeden bunun, Alison'ın elindeki ekmek olduğunu anladı ama içinden gelen gülme isteğine rağmen yutkunarak ekmeğe bakmak dışında bir şey yapamadı. Onun hangi şartlarda yakasından içeri girdiğini unutamayacağı gibi, henüz yatışmamış olan tutkusunun aynı güçle canlanmasının da önüne geçemezdi.

Tristan, dar gelmeye başlayan pantolonunun sebep olduğu rahatsızlıktan kurtulmak için pozisyon değiştirip kafasını meşgul edecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. Aksi halde o eve tekrar gidecek ve onu hiç de medeni olmayan şartlarda alıkoyacaktı.

Kendini toy bir delikanlı gibi hissetmesine neden olan tüm sebeplere lanet okuyarak arabanın yönünün St. James'e çevrilmesi talimatını verdi. Günün bu saatinde kulübe gittiği görülmüş şey değildi ama bu, evde tek başına düşünerek kafasını dağıtmak kadar

olanaksız bir seçenek de sayılmazdı. Sevgili Bayan Taylor'ın üzerinde bıraktığı kokuyu biraz tütünle bastırmanın zamanı gelmişti.

White's öğleden sonrası için bile kalabalıktı. Tristan birçok kişiyle selamlaşırken içinde bulunduğu ruh halinden çıkmaya başladığını fark ederek rahatladı. Çok geçmemişti ki bu saatte orada görmeyi beklemediği Damien'ın, White's için uygun görünmeyen bir adamla konuştuğu dikkatini çekti. Fakat Tristan harekete geçmeden önce onu fark eden Damien, adama bir şeyler söyleyip onu gönderdi ve ağabeyine doğru yürüdü.

"Tristan, seni bu saatte burada görmek şaşırtıcı. Bir sorun mu var?"

"Hayır. Konuştuğun kimdi? Üyelerden biri olduğunu sanmıyorum."

Damien soğukça gülümsedi. "Değildi zaten. Bu yüzden de gitti."

Tristan'ın küçük oyunlara ayıracak vakti yoktu. Bu yüzden doğrudan sordu. "Başın belada mı Damien?"

"Düşündüğün anlamda değil. Gelmen aslında iyi oldu. Lord Welfare dün bana ulaştı ve görüşmek istediğini söyledi. Ben de ona kulüpte olacağımı söyledim. Onu reddetmiş olabilir misin?"

Tristan soruyu duymazdan geldi. "Ne zaman burada olur?"

Damien salonun girişine bakarak, "Çoktan geldi bile," dedi.

Lord Oswald Welfare, bir centilmenin sahip olması gereken en temel nitelikleri, üzerine kusursuzca oturan bir paltoymuş gibi taşıyan hoş bir adamdı. Sorun şu ki paltoyu çıkarmak istemesi halinde, altından aynı terzinin işi olan bir takım çıkar mıydı?

Tristan bugüne kadar öyle olduğunu düşünmüştü. İşin aslı, şu anda fikrini değiştirmek için geçerli bir nedeni de yoktu ama onu Miranda'yla bir çift olarak hayal etmek açıklayamayacağı şekilde huzurunu kaçırıyordu.

Nişan onayını veren, Miranda'nın Hempshire'daki babasıydı. Şartların oluştuğu sırada Tristan, parlamentodaki işiyle öyle meşguldü ki halasının takdir ettiği damat adayını onaylamak belki de işine gelmişti. Şimdi ise kendine sıraladığı bu mazeretleri yeterince açıklayıcı bulmuyordu.

"Lordum... Bay Talbot... sizi görmek ne kadar hoş."

"Sizi de öyle Lord Welfare, nasılsınız?" dedi Tristan.

"Londra'nın en güzel günleri geldi. Tadını çıkarmaya çalışıyorum."

Damien şömineye yakın boş bir masayı işaret edince üç kadeh viski isteyip yerlerine geçtiler. Doğrudan konuya girmeyi tercih eden Lord Welfare, "Sevgili nişanlım hakkında endişeleniyorum," dedi.

Kısa açıklama Tristan'dan geldi. "Miranda gayet iyi."

"Onu görmek istiyorum. İki gün önce onu Hyde Park'ta bir gezintiye çıkarmak için evine uğradığımda, Baxley Kontesi uygun olmadığını söyleyerek beni kibarca gönderdi. Hasta olduğunu düşünmüştüm fakat..." Durumu kafa karıştırıcı bulduğunu ifade etmek ister gibi siyah, deri eldivenli elini salladı. "Arkasından başka bir şey çıkacağını düşünüyorum."

Damien, "Sanırım bir fikriniz var?" dedi.

Lord Welfare, soruyu soran Tristan'mış gibi ona baktı ve "Hasta olmadığı ortada," dedi. "Bu durumda beni görmek istemediği gibi bir sonuç çıkıyor ama ben nedenini anlayabilmiş değilim."

Tristan, "Miranda benim evimde ve bir süreliğine benim gözetimimde kalacak," dedi.

"Hangi sebeple? Onu benden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsunuz?" Siyaha çalan gözlerinde şaşkınlıktan çok kendini hazırladığı sahnede atacağı bir sonraki adımın dikkati vardı.

"Niyetimiz size zaman kaybettirmek değil Lord Welfare. Anlayış göstermenizi istediğimiz konu şu ki kuzenim bu nişan konusunda pek de istekli değil. Sizin de bu şartlar altında onun gibi düşüneceğinizi tahmin ediyorum."

Lord Welfare, "Hangi şartlar?" dedi ve kısık, pürüzlü bir sesle malum olanı hatırlattı. "Verilmiş sözler var."

Damien aldatıcı bir dalgınlıkla, "Verilmiş sözler önemli olmalı," dedi. "Ancak önceliğimiz Miranda'nın ne istediği."

"Benim de onu mutlu etmekten başka isteğim yok."

Tristan başını hafifçe kaldırdı ve adamın yüzüne dik dik bakarak, "Elbette başka bir niyetiniz yoktur," dedi.

"Onunla bir kez konuşmama izin verin."

"Korkarım ki bu mümkün değil."

Lord Welfare artık pek de sakin değildi. "Nasıl olur? Doğru düzgün bir açıklamayı hak ediyorum."

"Size yeterince açık davranıyorum Lord Welfare. Bu nişanı onaylamıyorum. Bu durumda her iki taraf için de en doğrusu uzlaşmacı olmak."

Lord Welfare viskiyi başına dikip kadehi sertçe masaya koyunca birkaç bakış onlardan tarafa döndü. "Babası bu konuda ne diyor? Bana söz veren oydu?"

Tristan soruyu duymazdan geldi. Merrick Vikontu kızının isteklerini görmezden gelecek bir adam değildi fakat iyi niyeti, bazı kurnazlıkları görmesini engelliyordu.

Miranda'nın yüklü drahomasının ortalama her erkeği baştan çıkaracağı bir gerçekti. Tristan bu yüzden kimseyi eleştirmeyi düşünmüyordu, kaldı ki evliliklerin bir amacı da servetleri birleştirmekti. Fakat bu herifin küçük bir baştan çıkma meselesinden çok, bir tutku sorunu yaşadığı ortadaydı. Tristan gözlerini kırpmadan, yüzü giderek daha fazla kızaran centilmeni incelemeye devam etti. Kontrolünü kaybetmemek için çabalıyordu. Muhtemelen onu durduran, Tristan'ın sosyal ve politik pozisyonuydu. İşte bu yüzden Triston onu daha fazla küçümsediğini fark etti ve hiçbir tereddüt hissetmeden, "Bu nişanlılık sona ermiştir," dedi. "Gerekli açıklamayı ben yaparım. Sizi zor durumda bırakmayacağımdan şüpheniz olmasın."

Bir çıkış arayan Lord Welfare sonunda, boşa gideceği belli olan bir çabaya girmekten vazgeçti. Ağır ağır doğrulup başını salladı ve alaycı bir ses tonuyla, "Nasıl isterseniz lordum," diyerek salonun çıkışına doğu yürüdü.

Onun salondan çıkışını izleyen Damien elinde çevirdiği poker kartlarını masaya yaydı. "Etkilendim. Nişanı iptal etmeden önce biraz daha düşüneceğini sanıyordum."

"Düşündüm," dedi Tristan. "Bana senin de aynı şeyi düşünmediğini söyleme Damien."

"Elbette hayır, adam pisliğin teki. Bunu daha önce nasıl fark etmediğine inanamıyorum."

"Sanırım ona daha önce hiç bu kadar uzun bakmadım." Ona uzun süre bakmaktan hiç de hoşlanmadığını söylemeye gerek görmedi.

Damien keyifsizce güldü. "Bir ara senin üzerine atlayacağını sandım. Ne yalan söyleyeyim onun yerinde olmak istemezdim, bir adam bundan daha fazla kışkırtılamazdı herhalde ama..." Açıklayamayacağı bir his yüzünden sustu ve sonra durgun bir ses tonuyla, "Onun Miranda'ya yaklaşmasını istemiyorum," deyip sessizliğe gömüldü.

"Önsezilerin ne diyor Damien?"

Damien dudak büktü. "Miranda'nın itibarı için büyük bir tehdit ama nedense onu dedikodu malzemesi haline getirecek bir atak yapmayacaktır. En azından doğrudan. İçimden bir his adamın başka birinin peşine düşeceğini söylüyor. Kurban olduğunun düşünülmesi işine bile gelebilir. Nasıldır bilirsin, haksızlığa uğramış yakışıklı bir erkek genç kızların her zaman ilgisini çeker."

Tristan da onunla benzer şekilde düşünüyordu. Her ne olacaksa yakında anlaşılacağını düşünüyordu ki Damien sordu. "Hadi söyle bakalım, neden buradasın?"

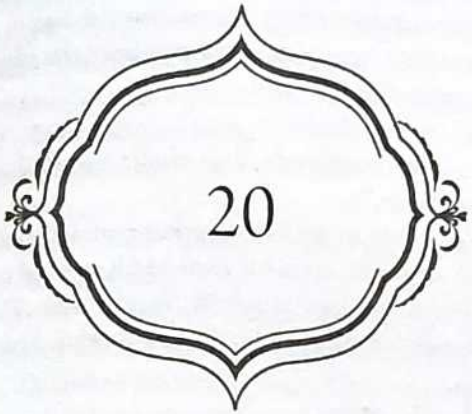
Tristan güldü. "Biraz kafamı dağıtayım dedim."

Damien'ın gülüşü her zamanki gibi onunkinden daha neşeliydi. "Kadın meselesi mi diyeceğim ama senin bir kadını mesele ettiğin görülmüş şey değil."

Daha önce hiçbir kadın Alison Taylor gibi içine işlemiş miydi ki? Dışarıdan bakan biri için pek çok anlama gelebilecek derin bir nefes aldı. Bunun üzerine Damien'ın yüzünde tuhaf, şüpheci bir ifade belirdi.

"Bu oldukça tuhaf... O halde kafa karışıklıklarınızın şerefine içelim lordum."

Tristan kadehini kaldırdı... Yakında huzuru bulacağını umuyordu.

20

1821, Londra

Lord Welfare o kadar öfkeliydi ki birilerinin canını yakabilirdi. Hatta bunun için fırsat kolladığı bile söylenebilirdi. Lord Meridan'ın Mayfair'deki evinin kapısını sertçe çaldı ve çok bekletmeden kapıyı açan uşağın ne dediğine bakmadan içeri daldı.

"Efendin nerede?"

"İçeride lordum, geldiğinizi haber vereyim."

İnsanı korkudan titretmeye yeten kötücül gözlerini uşağa dikerek, "Ben hallederim," dedi ve Meridan'ın hiçbir işe yaramadığı zamanlarda vakit geçirdiği odaya daldı.

"Ne yapıyorsun be adam!"

Lord Meridan kendi evi için bile rahat sayılabilecek bir kılıkta, birçok hikâyeye tanıklık etmiş olduğu şüphe götürmeyen koltuğuna uzanmıştı... Tanrı bilir ne yapıyordu? Lord Oswald'ın içeri dalmasıyla panikleyip toparlanmaya çalışsa da robdöşambrının örtemediği çıplak bacağı koltuğun sırtlığına takılı kalmıştı. Öyle aptal görünüyordu ki tam da şu haliyle ölüp gitmesi hayrına olurdu.

Lord Oswald, "Meridan," dedi gayet sıradan bir ses tonuyla.

"Kapıyı çalmadan içeri girme bir daha!"

"Neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamadım Meridan. En fazla kucağında birini hoplatırken basılırdın ki görmediğim şey değil."

Meridan'ın tamamen toparlanması, giderek büyüyen göbeği ve ağırlaşan hareketleri yüzünden hayli uzun sürdü. Kollarını göğsünde birleştirmiş halde olan biteni izleyen Oswald, başını iki yana sallayarak karşısındaki herifin şu anki halinden daha iğrenç görünüp görünemeyeceğini düşünüyordu.

"Ne oldu? Niye geldin?"

"Benden bir şey istediğinde, çoğunlukla *nerede kaldın dostum* dediğini hatırlatırım."

Meridan sonunda ayağa kalktı ve kuşağını iyice sıktı. Ayakları çıplaktı, yağlı suratında aptal bir ifade vardı ve nasıl göründüğüne bakmadan Oswald'ı eleştirel şekilde inceliyordu. Oswald samimiyetle söylemek istediklerini bir kenara bırakıp konuya girmeye karar verdi.

"Bugün kulübe gittim."

"Üyelik paranı iki gün önce ödedim. Buna rağmen seni içeri almadılarsa bu senin sorunundur."

"İçeri girdim ve Wakefield Markisi ile sohbet ettik."

Lord Meridan konu ilgisini çekmiş gibi kaşlarını çattı. "Ne diyor?"

"Nişanlımın artık beni görmek istemediğini ve kendisinin de bu nişanı onaylamadığını."

"Sahi mi?" Meridan genzinden bir ses çıkararak güldü. "Ne mal olduğunu sonunda anladılar galiba."

"Bakıyorum da çok rahatsın. Ne mal olduğumu anlamaları senin için hiç de iyi olmaz."

Topukları üzerinde yükselip alçalan Meridan güm diye bir ses çıkararak yere bastı. "Beni tehdit etme Oswald. Sandığın kadar imtiyazlı değilsin."

"Biraz kafanı kullanırsan seni tehdit etmediğimi, hakkımda biraz araştırma yapmaları halinde bulacaklarının sana da dokunacağını anlatmaya çalışıyorum."

Meridan pişkin pişkin gülerek elini Oswald'ın omzuna atıyordu ki adam tiksinerek geri çekildi. "O elini uzak tut benden."

Ev sahibi omuzlarını silkip elini robdöşambrına sildi. "Hemen sinirlenme. Ne içersin? İyi bir konyak buldum... İkimize de koy bakalım."

Lord Oswald söyleneni yapmakta bir sakınca görmedi. Doldurduğu kadehlerden tekini adama uzatırken diğerini sehpaya koydu

ve "Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum," dedi. "İki gün önce, Miranda'nın evine gitmeye karar verdim ama moruk teyzesi, kızın uygun olmadığını söyledi. Ben de içerideki adamıma ulaştım. O da bana, yaklaşık bir hafta önce Miranda'nın misafiri olan dul peçesi takmış bir kadınla yaptığı sohbetin sonrasında ortadan kaybolduğunu ve hâlâ dönmediğini söyledi."

"Ortadan mı kayboldu?"

"Evet."

Meridan, "Eee," dedi. "Bunun misafiri olan kadınla ne ilgisi var? Sen boşa laf etmezsin."

"Doğru, etmem. Adamımın dediğine göre Baxley Kontesi, Miranda'nın ortadan kayboluşu kadar şu gizemli kadın yüzünden de deliriyormuş. Ortalıkta barut gibi gezindiğini ve hizmetçilere her iki konuda da tek kelime etmemelerini tembih ettiğini biliyorum."

"Nişanlının nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu Meridan.

"Yüce markinin söylediğine göre şu anda onun himayesindeymiş. Bence doğru söylüyor. Emin olmadığım ise Miranda'nın ne zamandan beri onunla birlikte olduğu."

Ev sahibi ayakta durmaya daha fazla dayanamıyormuş gibi yeniden koltuğa devrildi. "Belki kontes ve marki arasında bir anlaşmazlık yaşanmıştır ve Wakefield Markisi, kızı onun himayesinden alarak tavrını ortaya koymuştur. Akla daha yatkın olanıysa, küçük nişanlının biraz fahişelik yapmak istemesi."

Oswald da akla yatkın olanı düşünmeye meyilliydi. Tabii bazı şeylerden emin olması hayati önem taşıyordu. Öte yandan, Miranda'nın başka bir erkeğin peşinden gittiğini düşünmek sinirlerini bozmak dışında bir rahatsızlık vermiyordu. Açıkçası, ilk sefer hakkını Meridan'a verecek olmayı kabul etmesine rağmen, Alison dışında hiçbir kadını başka bir erkekle düşünmekten rahatsızlık duymamıştı o.

Meridan pişkin pişkin devam ederek derinlere dalmasına izin vermedi. "Onları rezil edebilirsin. Kızın adının kirlenmesi ailenin itibarını yok eder."

"Bunun bana bir faydası olmaz," dedi Oswald. "Üstelik benim yaptığım hemen anlaşılır ve o pislik herifle uğraşmak istemiyorum."

Meridan sıkılmış gibi iç geçirdi. "Yani? Hâlâ şu peçeli kadının bu işle ne ilgisi olduğunu anlamadım."

Oswald bir gün bu şişkoyu elleriyle boğacaktı. "Ortada ikimize karşı bir hareket olabileceğini düşünmene neden olacak bir işaret yakalayamadın, değil mi? Maskeli baloda işini bozan gizemli kadının Wakefield Markisi'nin fahişelerinden biri olduğunu zaten biliyoruz. Aşağıda işi pişirdiklerini herkes konuşuyor ama kadının kimliği hakkında tek bir iz bile yok. Miranda meselesini de az önce anlattım, hatırlıyorsundur. Ortada gizemli iki kadın ve bozulmuş iki anlaşma var."

Meridan, "Bu hiçbir anlama gelmiyor," dedi. "Bir tesadüf sadece."

Oswald ileri geri yürürken başını salladı. "Olabilir... Tabii sen, hakkında çıkan dedikoduları da önemsemiyorsun azizim. Artık yeterince davet almama nedenin çok yemek yemen değil. Yani, sadece o değil. İnsanlar hakkında konuşuyor Meridan. Ağır sözler ediyorlar ki senin adına endişeleniyorum."

"Fazla büyük konuşuyorsun. Ayrıca kimsenin ne dediği umurumda değil. Hiçbir zaman bana rahat vermediler zaten."

"O zaman şunu duymak da seni rahatsız etmez. Dün Miranda hakkında konuşmak üzere, Wakefield Markisi'ni görmeye evine gittim. Ben kapıya henüz yaklaşamamıştım ki evden çıkan birisi dikkatimi çekti. Kim olduğunu asla tahmin edemezsin."

Meridan'ın gergin yüzü ürkütücü bir hal aldı. "Kim?"

"Leydi Abigail Lorn... Hatırlıyorsun, değil mi?"

Ev sahibinin patlak gözleri iyice büyüyünce, kanlı damar kökleri de ortaya çıktı. Sonra tam aksine olabildiğince kısıldı. "Ne işi varmış o tatlı sürtüğün Wakefield'ın evinde?"

Adamın tam karşısında duran Oswald, masumca omuzlarını silkti. "Bilmiyorum ama merak ediyorum... aynı anda hem nişanlımın hem de Wakefield Markisi'nin bana karşı tavır alması, her olasılığı mümkün kılıyor."

"Yani diyorsun ki... birileri bizimle uğraşıyor."

"Sen ne diyorsun Meridan?"

Meridan genizden gelen tiksindirici seslerinden birini çıkardı. "Bilemeyiz... Gevşe biraz, otur bir yere... Bunu sonra konuşacağız."

"İşlerim var ama önce senden bir isteğim olacak."

"Önce benim istediğimi dinle. Zaten senin için yeterince şey yapıyorum. White's, para, asla dahil olamayacağın gruplara girme fırsatı..."

Oswald dişlerini sıktı. Fakat nefretini saklamak konusunda eskilerde olduğu gibi dikkatli değildi. "Nedir?"

"İki kız lazım bana. Cumartesi günü bir dostum gelecek ve biraz iyi vakit geçirmek istiyoruz."

Oswald kulaklarına inanamıyordu. "Pezevenk olduğumu mu sanıyorsun?"

"Değil misin?" dedi Meridan. İşin kötü yanı, bunu söylerken karşısındakini kızdırmaya çalışmıyordu, inandığı şeyi söylüyordu.

Ona bugüne kadar öldürdüğü iki kişiden bahsetmeyi düşündü Oswald. Belki kimi küçümsediğini anlatmanın en kestirme yolu bu olurdu. Fakat onun iğrenç yüzüne daha fazla bakarak vakit kaybetmek istemiyordu. İstekleri bekleyebilirdi ki Oswald, birkaç işin peşinden tek başına da koşabileceğinden emindi.

Odanın ağır kokulu havasından kurtulmak için acele ederek kapıya yürüdü.

"Gidiyor musun? Kızlar ne olacak?"

Oswald ona bakmadan, "Git genelevden bul ya da dostun geldiğinde birbirinizle eğlenin, umurumda değil," dedi.

"Eğer çıkarsan," diye bağırdı Meridan. "Az önce saydığım ayrıcalıkların hepsini unut Oswald."

Oswald'ın eli kapının tokmağında donup kaldı. İhtimalleri değerlendirdiği kısa süre içinde pek çok şey düşündü. Onu şuracıkta öldürmek de dahil... Sonunda ağır ağır arkasını dönüp, "Cesaret edebiliyorsan yap," dedi ve iğrenç herifin kıpkırmızı kesilen koca suratına son bir kez bakıp dışarı çıktı. Her nedense, cesaret edemeyeceğinden emindi.

Alison öyle heyecanlı bir beklenti içindeydi ki bir yerlerinden kanatlar çıkmasını normal karşılayabilirdi. Üstelik bu heyecan kendi için bile değildi. Lana ve Robert'ın kesinleşen düğünleri için, Londra'nın orta gelir ve biraz üstü kesimine hitap eden butiklerinden bazılarını geziyorlardı. Skittle her zamanki cömertliğiyle, gelin adayının bütün eksiklerini tamamlamayı üstlenince, Alison ve Lana ona karşı çıkmayı akıllarına bile getirmemişti. Böylece Lana, Robert'ın verdiği parayla çocuklar için de bir şeyler alabilecekti.

Öte yandan, biraz kafa dağıtmak isteyen Alison'ın aklına para harcamaktan daha iyi bir fikir de gelmiyordu. Eskiden böylesi bir

günün ona ne kadar sıradan geldiğini hatırlıyordu da kendini bir nankör gibi hissetmeden duramıyordu. Bazen alışverişten öyle sıkılırdı ki bir an önce bitsin diye eline ilk geçirdiği şeyi satın alır ya da evlerine gönderilmesini rica ederdi. Gerçi o zamanlar birçok konuda olduğu gibi, babasının faturaları geciktirdiğinden de habersizdi.

"Bayan Taylor şunu gördünüz mü?"

Alison önce Lana'ya, sonra onun heyecanla gösterdiği kırmızı-bordo elbiseye baktı.

"Çok güzel değil mi?"

Skittle kulağına eğilerek, "Hafifmeşreplik insanın içinden kolay kolay çıkmıyor," diye fısıldadı.

Ona hak vermemek elde değildi fakat Alison, uzun zamandır böyle güldüğünü görmediği Lana'nın heyecanını yok edecek değildi. Kıza gülümseyip, "Kumaşı gerçekten de çok kaliteli," dedi.

"Rengi harika, tıpkı Bayan Skittle'ın elbiselerine benziyor. Bana gitmez yani."

Alison saklama gereği duymadan güldü.

"Sahneye mi çıkacaksın yoksa evlenecek misin? Sana açık renkli, düzgün erkeklerin kadınlarda görmekten hoşlandığı yalanını söyledikleri türde sade gecelikler alacağız. Gerçi kendi zevkime uygun birkaç şey de düşünüyorum. Gelinlik içinse ölçülerin alınacak, fazla zaman yok... Sen neye bakıyorsun öyle?"

Bütün dikkatini o sırada gözüne ilişen askıdaki bir elbiseye verdiği için Skittle'ın sorusu Alison'ı irkiltti. "Önemli bir şey değil."

"O elbiseyi sana almak istiyorum."

Alison sadece kadının duyabileceği şekilde, "Eminim istiyorsundur. Fakat daha önce de konuştuğumuz gibi Skittle, bana hiçbir şey almayacaksın," dedi ve ekledi: "Ben elbisemi dikiyorum zaten." Skittle'ın kısa süre önce hediye ettiği kumaşlardan uygun bir kılık dikmeye çalıştığı doğruydu.

"Sen dikiş dikmekten ne anlarsın?"

"Ne demek anlamıyorum? Nakıştan da dikişten de gayet iyi anladığımı biliyorsun. Kızların elbiselerini benim tamir ettiğimi unutmadın herhalde." Soylu her genç kız, nakış işlemekten anlardı ve bu tanıma uygun olduğunu hayatta sadece ikisi biliyordu. Gözünü kaşını oynatarak Lana'nın onları dinlediğini anlatmaya çalıştı.

"Hayatımda senin kadar sıkıcı birini daha görmedim. Şu elbisenin haline bak..." Zamanında iyi günler görmüş ama şimdilerde tadı

tuzu kalmamış bej rengi baharlık bir elbisenin içindeki Alison'ı baştan ayağa, küçük görerek süzdü. "Seni şu yelpazeyle dövüp kendine getirmeyi ne kadar çok istediğimi tahmin edemezsin." Tavus kuşu kuyruğu şeklindeki yelpazeyi Lana'ya doğru salladı. "Sen de laf dinleme de ölçünü alsınlar. Böyle giderse düğün falan olmayacak."

Lana, birkaç adım gerisinde bir heykel sabrıyla bekleyen kadına aşırı coşkulu şekilde, "Hemen geliyorum," deyince mağazadaki bütün gözler üzerine çevrildi.

"Bunun da aklı fikri sıkıcı Robert gibi tek bir şeyde. Adam bir ay beklemeye dayanamadı. Tanrı zavallı kadınları bakir erkeklerin iştahından korumalı."

"Tanrı'm," diye söylendi Alison.

On gün sonraki düğüne hazırlanmak hiçbir haliyle kolay görünmüyordu fakat ne Alison ne de diğerleri, ikisinin heyecanını görüp de onlara biraz daha beklemelerini tavsiye edemiyordu. Ellerini çabuk tutmaktan başka yapabilecekleri tek şey, her şeyin yolunda gitmesi için dua etmekti.

Her şeyin yolunda gideceğine yürekten inanan Alison, Lana'nın işinin halledileceği süre boyunca vakit geçireceği bir yer bulmak üzere mağazayı gözleriyle tararken, kendini bir çift tanıdık gözün içine bakarken buldu.

Kafasından aşağı, yoğun ve sıcak bir sıvının döküldüğü hissiyle birlikte bir uyuşukluk bütün vücudunu sardı. Keza karşısındaki de ondan farklı görünmüyordu. Fakat önce o toparlandı ve askılardaki elbiseleri rüzgârına katan bir hızla yanına geldi.

"Alison? Aman Tanrı'm sensin."

Alison tek kelime edemeden Skittle "Bu nasıl bir şuursuzluk!" dedi. "Sesini alçalt leydi! Herkesi başımıza toplamaya gerek yok."

Abigail Lorn dinleyen birileri var mı diye arkasına şöyle bir bakıp Alison'a döndü yine. "Sensin, Alison'sın sen... Şu ana kadar emin değildim ama..."

Alison ara vermesi için elini kibarca kaldırdı ve "Abigail lütfen," dedi. "Buraya yalnız gelmiş olamazsın. Kimsenin beni tanımasını istemiyorum."

Leydi Lorn telaşlanır gibi oldu ama hemen sonra rahatladı. "Bayan Millway seni tanımaz, kendisi büyükannemin bir arkadaşı... Bana eşlik etmesini büyükannem rica etti. Şu anda kendine bir şey-

ler bakıyor olmalı. Seni sıkıntıya sokacak bir şey yapmam mümkün değil... Ama lütfen bana anlat."

Tek elini tutup gözlerinin içine yalvararak bakan kıza karşı Alison'ın içi yumuşamaya başladı. Aslında buna engel olamıyordu çünkü onu görmediği yıllarda Abigail'in dönüştüğü kadın göz alıcıydı. Ve onu yeniden görmekten o kadar mutluydu ki birçok kişi adına hissettiği endişe olmasaydı onu kollarına alıp bağrına basardı. Nihayetinde onu konuşmaya iten de bu endişe oldu. "Şu anda değil Abigail. Yapamam... ama belki sonra, daha uygun şartlarda görüşebiliriz."

Abigail hayal kırıklığını saklayamadı. "En azından nerede yaşadığını söyle bana. Sana teşekkür bile edemedim... Anlatmak istediğim şeyler var. Neden gittin Alison? Ailen biliyor mu? Çok değişmişsin ama bir yandan da aynısın. Gözlerin aynı... Her zaman gözlerine bayılmıştım."

Skittle, "Teşekkür ettiğine göre artık gidebilirsin," diyerek kendi tarzında durumun ciddiyetine dikkat çekti.

Alison ise bir noktada takılıp kalmıştı. "Annem ve babam iyiler mi?" diye sordu. Bir sorusuna cevap bulmuş görünen Abigail'in yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "İyiler ama York'ta pek fazla durmuyorlar. Genellikle yaz başlamadan anakaraya inip bahar gelmeden de geri dönüyorlar. Ama dediğim gibi gayet... iyiler. Neler olup bittiğini bana anlatmayacak mısın? Herkes senin..." Devam etmeden önce sesini iyice alçalttı. "Öldüğünü sanıyor."

"Tanrı'm," diye homurdandı Skittle. "Her şeyi bilmen gerektiğini de nereden çıkardın? Elinde kalanlar için kendini şanslı say ve bir köşeye çekil. Bütün sosyetik kızlar ne yapıyorsa onu yap işte."

Sevgili Skittle, Abigail'i kolundan tutup dışarı atmadan önce Alison kontrolü ele aldı. "Lütfen beni araştırma Abigail. Ya da hakkımda kimseye sorular sorma. Bu benim için çok önemli. Daha fazla dikkat çekmek istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

"Bir şeyler döndüğünün farkındayım elbette ve korktuğunu da görebiliyorum. Seni zor durumda bırakacak kişi olmak istemem ama sen de beni anla." Biraz korkarak Skittle'a baktı. "Lord Meridan neyin peşinde? Eğer aklıma gelen şeyi düşünüyorsa cezasız kalması onun hakkında yanılan herkes için bir tehdit. Konuşmak için bana bir fırsat ver, lütfen senin için uygun olan bir zamanda, senin için en uygun şartlarda konuşalım."

Alison, "Hiçbir şey için söz veremem," dedi dürüstçe. Gelgelelim Abigail kırılmış gibi görünmüyordu, daha çok temkinliydi. Başını sallayıp, "Tamam," dedi. "Madem öyle, şimdilik gidiyorum ama seninle yeniden karşılaşacağımızı biliyorum... Ve o gün geldiğinde dilerim sen de benim kadar istekli olursun... Seni görmek harika Alison."

Kendini kapana kısılmış hisseden Alison, Skittle'ın kolundan çekiştirmesi sayesinde giysi kalabalığı arasında kendine tenha bir yer buldu ve lavanta kokulu derin bir soluk aldı. "Ne kadar güzel bir kadına dönüştüğünü gördün mü Skittle?"

"Görmez miyim hiç?"

"Uzun zamandan sonra iki kez sosyalleştim ve ikisi de pek beklediğim gibi geçmedi. Belki de bir süre dışarı çıkmamalıyım."

Skittle onu dinliyorsa bile gözleri, yaşlı bir kadınla birlikte mağazanın üst katına çıkmakta olan Abigail'in üzerinde olduğu için cevap vermedi. Sonra birden, "Maskeli baloda mı kıstırdı seni şu marki?" diye sorarak Alison'ı söylediğine pişman etti.

Alison cevap vermedi.

"Eh, çok güzel görünüyordun o gece. Adam haksız sayılmaz."

Konuyu değiştirmenin vakti gelmişti. "Lana ne zaman çıkar dersin?"

"Kız o kadar oynak ki işi kolay kolay bitmez."

Alison savunmaya geçti. "Kızlarım hakkında o şekilde konuşma."

Skittle gür ve güçlü bir kahkaha attı. "Kızların mı? Senin kızların yok Alison, tatlım. Kızları olan kişiler, kızlarının iyi çalıştığından ve para getirdiklerinden emin olur. Seninkiler sadece masraf çıkartıp sıkıntı sigillerine neden oluyorlar."

"Çalışmıyor değiller. Ayrıca benim için topluma kazandırılmaları para getirmelerinden daha önemli. Öğrendikleri her harf, harcadıkları her şilinden değerli. Umut Evi'nin kuruluş amacı bu."

Boş ver bunları, der gibi elini salladı Skittle. "Arkandan gülmüyorlarsa bu işlerden hiç anlamıyorum."

"Bu işler mi Skittle?" dedi Alison. "Bu işler nedir bilmiyorum ama sen o işleri bırakacak mısın?"

"Belli olmaz," dedi Skittle ve başıyla üst katı işaret etti. "Kendini yok yere yakalatacaksın. İşler er ya da geç yoluna girer ve ben, senin için yakın zamanda bir ilan gördüğümü hayal ediyorum. Ama

biraz daha sabret... Hadi boğulacak gibi görünüyorsun. Çık şu elbiselerin arasından ve erdem yuvana dön. Ben Lana'yı beklerim."

Alison durumu kısaca değerlendirdi ve "Tamam," dedi ve ekledi: "Benim için sakın bir şey alma."

"Şapka ya da mendil?"

"Belki sadece mendil ya da eldiven. Çok para harcama lütfen. Eğer bunu yapamayacaksan da paranı evdekiler için harca."

"Aman Tanrı'm, baban da bu kadar cimri miydi? Hadi git artık, şu çirkin şapkanın içindeyken sana daha fazla katlanamayacağım."

Alison tekrar söyletmedi ve harika şapkasının çeperiyle yüzünü gizlediğinden emin olduktan sonra yola koyuldu. Güzel bir gündü, kuşların gevezelikleri üzerindeydi ve hafifçe eserek elbisesinin içine işleyen meltem kadar mutluluk veren pek fazla şey yoktu. Alison, bir lüks kadar değerli bulduğu bu mutluluğa daha uzun süre sahip olabilmek için baharın o birçok notaya sahip kıymetli kokusunu içine çekti ve içinden dua etti. Lütfen Tanrı'm... Huzurlu günler yakın olsun...

Ve elbette, az önce çıktığı mağazanın üst kat penceresinden dışarıya bakan Abigail'in kararlı bir gülümseyişle cadde boyunca ilerleyişini izlediğinden habersizdi.

21

1821, Londra

Düğün ılık bir mayıs gününde, Robert'ın vaftiz edildiği kilisede gerçekleşti. Gelin müthiş görünüyordu, mutluydu ve evlendiğine gerçekten inanamıyormuş gibi biraz şaşkın ve zaman zaman dolan gözleriyle bir miktar da duygusaldı. Robert ise... Eh, ne denebilirdi ki? Umut Evi'ndeki akşam yemeğinin üzerinden iki haftadan az zaman geçmişti ve damat, bu sürenin bile yeterince kısa olmadığından yakınıyordu. Şu kesindi ki Umut Evi sakinlerinin ona bu yüzden teşekkür etmeleri gerekiyordu. Zira sayesinde, erkekler üzerine atıp tuttukları bol kahkahalı akşamlar geçirmişlerdi.

Tören sonunda kilisenin çıkışında bir insan koridoru oluşturan kadınlar, aralarından geçen çiftin üzerine bereket için pirinç ve rengârenk çiçek yaprakları serperek mutluluk dilediler. Robert'ın kafasına çarpıp seken bebek ayakkabısı ve Lana'nın saçlarına takılan bozuk paralar yüzünden neşesi artan seremoni öyle gürültülüydü ki kahkahaları duyan herkesin yüzünde tebessüm oluşuyordu.

Dini tören sonrası yemek Umut Evi'nde yenildi. Evin dışına taşan kahkaha seslerini duyan herkesin de onaylayacağı gibi dans, Leydi Beatrice'in ayarladığı küçük orkestra sayesinde son derece keyifli ve hareketli geçti. Güzel leydinin düğüne katıldığı yetmiyormuş gibi, çok kısa bir süre önce doğum yapan Abertillery Düşesi

incelik ederek bir tebrik notu ve çeşitli hediyeler bile göndermişti. Şüphesiz ki bugünü sadece Lana değil, evdeki herkes ömürlerinin sonuna dek mutlulukla hatırlayacaktı.

Alison yalnız kalma isteğine yenilerek gül kokusuna boğulan arka bahçeye çıktığında, saat dokuzu biraz geçiyordu. İçeriden gelen müziğin boğuk sesi, sokak lambasının solgun ışığı kadar rahatlatıcıydı. Alison taş banka oturup bacaklarını öne doğru gerdi ve ellerini bacaklarının arasına sokup gülümsedi. Lana adına çok mutluydu, içeride bir grup kadının imalı sözleri yüzünden zor anlar geçiriyor olsa da onun mutluluğunun herkesinkinden daha büyük olduğuna şüphe yoktu. Aslında bu evlilik diğerleri için bir umut sayılırdı. Ve Alison, kabul gören insanlar olabilme umudunu asla kaybetmemelerini diliyordu.

Hava o kadar ılıktı ki omuzlarına koyduğu örgü şalı banka bırakıp ellerini elbisesinin eteklerinde gezdirdi. Mağazada gördüğünde hayran kaldığı gül kurusu rengindeki elbise sevgili Skittle'ın hediyesiydi. Ona, böyle bir jeste gerek olmadığını söylerken son derece samimiydi ama böyle güzel bir şeye sahip olmanın verdiği mutluluk paha biçilemezdi.

Fakat göğsünün ortasında asla kaybolmayan bir hüzün de saklıyordu. Âşık olduğunu fark etiğinden bu his daha önce de vardı ama iç karartıcı sırların şekil verdiği bir hayat, böyle küçük sıkıntıları görmezden gelmesini kolaylaştırıyordu. Şimdi her şey açıklığa kavuştuğu için göğsündeki bu hissi küçümsemeyi düşünemiyordu elbette. Aksine... daha önce kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Ama en kötüsü, bununla yaşamaya alışmayı dilemek dışında yapabileceği hiçbir şey olmamasıydı. Zamanla bu hissin hafifleyeceğini ummakla beraber.

Acaba diye düşündü... Acaba şu anda o da beni düşünüyor mu? Duygularını keşfetmesine sebep olan o son seferden beri ondan haber alamamıştı. Ne bir mesaj ne de uzaktan bir bakış... Belki de onun birtakım beklentileri olduğu konusunda yanılan Skittle'dı.

Düşünüyordu da... Eğer hayatına girebilmenin tek koşulu bu olsaydı, Alison içinde bulunduğu şartlara rağmen gururla savunduğu tüm doğrularını bir kenara bırakıp ona gider miydi? İç geçirdi... Gerçekten ne yapacağını bilmediği gibi, bilmek istediğini de sanmıyordu. Kesin olan şeyse sadece hisleriydi.

Hiç kolay değildi. Bazı geceler nefesi kesilerek uyanıyor ve sonra bütün gece koşmuş gibi soluk soluğa kalıyordu. Uykuya dalarak girdiği uyuşukluğun yerini alan yoğun duygular yüzünden bir daha uyuması mümkün olmuyor ve yine aynı döngüye girdiğinin habercisi hatıralar aklına üşüşüyordu. En çok da ona dokunduğu anları hayal ediyordu. Sebebini bilmediği şekilde, Tristan Talbot'a dokunmuş olmanın onu öpmekten daha şahsi bir yönü olduğu fikrindeydi Alison. Ona yeniden dokunamayacak olma ihtimaline ise katlanamıyordu bile.

O son seferin üzerinden geçen on iki gün, şüphesiz ki Alison açısından son derece hareketliydi. Aklını meşgul edebildiği için şanslı olduğunu bile düşünüyordu ve Lord Meridan'ın geçirdiği kalp krizi yüzünden öldüğü haberi, sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü huzurun bir kısmını geri kazanmasına sebep olmuştu. Bir ölüm haberi üzerine sevinmek Tanrı'nın hoş karşılayacağı bir durum değildi elbette ama Alison, bu ölümün kimse tarafından elemle karşılanmadığını düşünerek kendini teselli edebiliyordu. Ve diliyordu ki... Tanrı adaletini göstermeye devam etsin.

Diğerleri merak etmeye başlamadan içeri girse iyi olurdu. Ne var ki gün geçtikçe serpilen bahçeden ayrılmak hiç içinden gelmiyordu. Sahi, gül tomurcukları ne zaman patlamıştı? Sahip oldukları her şey yıpranmış ya da zarar görmüşken Alison gül ağaçlarının çiçek vermeyeceklerini düşündüğünü hatırlıyordu. Eh, yanıldığı ortadaydı.

Banktan kalktı ve büyük bir sarı gülü incelemeye başladı. Keskin kokusu bu mesafeden genzine bile dolarak bütün duygularına hücum ediyordu. Belki birkaç bahçe malzemesi edinerek yabani otlardan kendi imkânlarıyla kurtulmanın bir yolunu bulabilir ve güllerin güzelliğini iyice açığa çıkartabilirdi, kim bilir. Böylece küçük çay partileri düzenleyebilecekleri güzel bir bahçeye sahip olabilirlerdi.

Kendine yeni bir meşgale bulmuş olmanın memnuniyetiyle içeri girmeyi düşündüğü sırada sokaktan gelen ışığı kesen bir gölge, ensesinin buz kesmesine neden oldu. İşlevsiz demir kapıya arkası dönüktü ve bu da içine düştüğü anlaşılabilir tehdit hissini ikiye katlıyordu. Hızlı davranarak yüzünü kapıya döndü ve rüyalarını bile çalan fakat bir daha görmeyeceğinden korktuğu adamla karşı karşıya kaldı. Tanrı günahlarını affetsin... Alison onu görmeyi ne kadar arzu ettiğini onu görene kadar bilmiyordu bile.

Tristan Talbot kapının önünde öylece duruyordu. Rahat bir hali vardı, sanki yanında bir ağaç olsa tek omzunu oraya yaslayacakmış gibi görünüyordu. Belki de şapkasını elinde taşıdığı için Alison'a öyle geliyordu.

Koyu renk kuyruklu bir ceket, güvercin grisi bir yelek ve aynı renkteki pantolonla birlikte giydiği parlak çizmeler onu bütünlüyordu. Her zaman olduğu gibi, hatta bu gece biraz daha şıktı. Bir davetten geldiğini düşünmeden edemedi Alison ve içini affedilemez bir kıskançlık kapladı.

Parmakları demir parmaklıklara değene kadar kapıya yaklaştığını fark etmedi. Ya o da yaklaşmıştı ya da Alison başı döndüğü için uzaklık algısını yitirmişti. Muhtemelen ikinci ihtimal doğruydu çünkü onun gerçekten yaklaşıyor olması, geride kalan on gün düşünüldüğünde pek de olasılık dahilinde görünmüyordu.

Ve sonra her şey durdu. Birbirlerini ayıran sınır daha önce bu kadar belirgin olmamıştı. Alison demir kapının diğer tarafından bakarken, *acaba o da bunu fark ediyor olabilir mi* diye düşündü ve sonuçta onu harekete geçiren aklındaki sorular oldu.

Şaşkınlığını saklayamadan ve aslında onu gördüğü için hissettiği mutluluğa kapılmak üzereyken, "Neden geldiniz?" diye sordu.

Tristan böyle bir soruyu beklemiyor olamazdı. Fakat soruya başka bir soruyla karşılık verdi. "Beni içeri almak istemiyor musun?"

Alison dürüstçe, "O da var ama asıl sorun kapının kendisi..." dedi. "Açılmıyor."

Tristan hafifçe güldü ve "Geri çekil," dedi.

Kapının kilidini inceledi, kendine çekerek ve hafifçe iterek birkaç manevra yaptı ve derken kapı açıldı.

"Sadece pas. Kontrol ettirseniz iyi olur. Şu kapı..." Gözleriyle bahçeye açılan kiler kapısını işaret etti. "Yeterince sağlam görünmüyor. İçeri biri girebilir."

Alison başını salladı. "İlgileneceğim." Nasıl oluyor da üç kadının defalarca deneyerek açamadığı kapıyı bu kadar kısa sürede açabilmişti?

Tristan bahçe kapısını kapattıktan sonra, "Bir bekçiniz olması gerekiyor," diyerek genel sorunlarından birine dikkat çekti önce. Sonra Alison'ın kalp atışlarını biraz daha hızlandıran bir soru sordu.

"Yanlış bir zamanda mı geldim... sevgili Bayan Taylor?"

İçerideki eğlenceyi unutan Alison, yakalanma endişesiyle geriye baktı. Aralarında geçenlerden sonra bu hitaba sanıldığı kadar takık değildi. Aslında Skittle tarafından basıldıkları günden beri ev halkının imalarıyla yaşamaya dayanabilmiş biri olarak, bu hitabı hiç de katlanılamaz bulmuyordu. Kaldı ki Tristan'ın amacının kızdırmak olduğu ortadaydı.

"Lana'nın düğün eğlencesi var. Lana kızlardan biri... Bugün evlendi ve son kez birlikte..." Sesi yavaşça yok oldu ve sonunda sustu. Ona hiçbir şey açıklamak istemiyordu.

Öte yandan, Tristan'ın dudaklarında onun ne hissettiğini bildiğini düşündüren bir gülümseme vardı. "Siz neden buradasınız?"

Alison titrek bir nefes alınca ona ait, bildik hoş bir koku doldu burnuna. "Biraz hava almak istedim."

Tanrı yardım etsin, heyecandan göğsü titriyordu. Eğer şu anda duygularına yenilirse toparlanamama ihtimali vardı. Riski görmezden gelemedi ve kararlı bir ses tonuyla, "Siz neden buradasınız?" diye sordu.

Tristan'ın buz mavisi dikkatli gözleri üzerinde geziniyordu. Ne düşündüğünü anlamak öyle zordu ki Alison, elbiseyi beğenip beğenmediğini soracak kadar yakın bir ilişkileri olmasını diledi.

"Biraz yürüyüş yapmaya karar verdim. Niyetim eve gitmekti fakat ayaklarım beni buraya getirdi."

Alison saf saf, "Tek başınıza mı geldiniz?" diye sordu.

Tristan giderek yumuşayan bir ifadeyle gözlerine bakmaya devam etti. "Başımın çaresine bakabilirim."

"Anladım..." Alison ne söyleyeceğini ya da ona nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Duyguları bu denli taze ve güçlüyken onunla ilk karşılaşmalarının daha adil şartlarda gerçekleşmesini, en azından kendini ona söyleyeceklerine hazırlamış olmayı dilerdi.

Çaresizliğinden sıkılsa da merak ediyordu ve aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Leydi Miranda iyi mi?"

Tristan çaresizliğini hissediyorsa bile bunu ona karşı kullanmadı. "Gayet iyi. Şu aralar kendini resim yapmaya verdi."

"Onun adına sevindim," dedi Alison. "Resim yapmak insana huzur verir." Söyleyemediği diğer şeylerle birlikte, resim yapmaktan nefret ettiğine de değinmedi.

Küçük bahçenin küçük açıklığında, dalları çiçek dolu bir armut ağacının altında karşılıklı ayakta durmuş, birbirlerine bakarak bir süre gecenin seslerini dinlediler. Aralarında bir adım ya var ya yoktu. Hesap edilemez mesafeleri ölçmek içinse fazlasıyla ılık ve umut etmeye açık bir geceydi.

Derken rüzgâr esmeye başladı. Ağacın beyaz çiçeklerini uçuran bu hafif esinti, güllerin kokularını onlara taşıyarak ikisi için biraz hoşluk yapmak istiyor gibiydi. Fakat centilmenin saçlarının arasından geçerek asıl hoşluğu kendine yapıyor olabilirdi. Güzel bir geceydi, belki de yaşanmış en güzel geceydi... Alison bilmiyordu.

Çok geçmemişti ki Tristan fısıldayarak, insanın kalbine işleyen o paslı sesiyle sordu. "Müzikten hoşlanır mısınız Bayan Taylor?"

Bu sefer Bayan Taylor deyişinde çok ince bir nezaket vardı, sanki onu gerçekten bir hanımefendi yerine koyuyor ve hak ettiği buymuş gibi davranarak centilmenlik ediyordu.

Alison bir sürü düşünce ve his yüzünden boğuklaşmış bir sesle, "Evet," diye mırıldandı.

"Peki ya dans?" diye fısıldadı Tristan. Gözleri bir anlığına kızın dudaklarına kayıp yeniden yukarı yönelirken yutkundu.

Damağına yapışan dili konuşmasına izin vermeyince, Alison bu sefer başını evet anlamında sallayarak soruyu cevapladı. Yüzü bir sebeple önüne düşmüştü. Skittle'ın elbiseye takım olsun diye aldığı saten ayakkabıların parlak siyah çizmelere olan yakınlığı ve bunu görmenin sebep olduğu hisler hoşuna gitmişti. Fakat onun varlığından ve bu yumuşak yakınlıktan hoş mânâlar çıkartmaması gerektiğini hatırlaması çok sürmeyecekti.

Yüzünü kaldırıp üçüncü kez sordu. "Neden buradasınız?"

Tristan çarpık bir şekilde gülümsedi. Böyle davranarak kadınları kendinden geçirdiğine şüphe yoktu. "Buna zaten cevap verdiğimi sanıyordum."

"Verdiniz mi?" dedi Alison.

"Öyle olmalı."

"Neden geldiğinizi bilmiyor musunuz?"

Tristan'ın genellikle sır vermeyen güzel gözleri, hayatındaki her şeyin kontrolüne sahip birinin kendine güveni ve Alison'ın şefkat olduğunu düşünmeye çekindiği güçlü bir duyguyla doluydu.

"Bayan Taylor," sesi kulaklarına dolana kadar Alison ona dokunduğunu fark etmedi bile. Eli ateşe değmiş gibi geri çekildikten sonra etkileyici olmaktan uzak, tiz bir sesle, "Lord Talbot," dedi. "Bu gece çok güzelsiniz."

"Öyle mi... Teşekkür ederim... Ben... Siz de çok hoş görünüyorsunuz." Tanrı yardım etsin, birazdan ölüp gidecekti.

Söylediklerini komik bulmuş gibi Tristan başını iki yana salladı ve sonra yukarıdaki dallardan birine uzandı.

"Ama çok küçük bir şey eksik..." Elindeki çiçeği onun kulağının üzerindeki saçların arasına iliştirirken, berrak suları andıran gözlerini Alison'ınkilerden ayırmadı... Daha önce ona bu şekilde bakmamıştı, daha önce hiç kimse Alison'a o şekilde bakmamıştı.

Alison farkında olmadan yüzünü onun eline yaslayınca Tristan'ın yüzü allak bullak oldu. Öte yandan, yanağından gezinen başparmağın yumuşak hareketleri büyüyü beslemeye devam ediyordu.

Sonra aralarına bir adım mesafe daha girdi. Her şey tuhaf bir hızla gerçekleşiyordu. Alison onun gideceğini biliyordu, belki de bu onu son görüşüydü. Tristan düşüncesini doğrulamak ister gibi silindir şapkasını taktı ve bir süre daha Alison'ı izledikten elini dudaklarına götürüp, "İyi geceler Bayan Taylor," dedi. Şapkasını hafifçe kaldırarak onu selamladıktan sonra da geldiği gibi sessizce gitti.

Alison ne kadar olduğunu bilmediği bir süre boyunca paslı demir kapının arkasından görünen yola baktı. Zaman kavramı yeniden anlam ifade etmeye başladığında ise artık gücü tamamen kesilen dizlerine güvenemeyip banka çöktü ve yüzünü avuçları arasına aldı.

Vücudunun her yerinde çarpışını hissettiği kalbi patlamak üzereydi ve hassas teni, havada gezinen en ufak titreşimden bile etkileniyordu. Boğazında sürekli büyüyen bir yumru nefes almasını güçleştiriyordu. Mutsuzdu ama bir yandan kendine büyük bir zenginlik bahşedilmiş gibi hissediyordu. Alison, şaşkın halde parmaklarının arasından görünen bahçeye baktı.

Tanrı aşkına... bugüne kadar aşk acısı çektiğini sanıyordu. Fakat belli ki asıl gösteri bundan sonra başlıyordu.

Tristan çok sık başına gelmeyen bir gerginlik içindeydi. Damien'la yaptıkları eskrim karşılaşması bile bu gerginlikten kurtulmasını sağ-

layamamıştı. İkisinin karşılaşmalarının ne kadar çetin geçtiği düşünüldüğünde bu, hiç de normal değildi. Bununla birlikte, kafasını toparlamasını sağlayacak rutinlerden birine yönelerek sakinleşmeyi denemek de seçenekleri arasında değildi. Zihni dün geceyle bu denli meşgulken kendini yaptığı hiçbir işe veremiyordu.

Neden o eve gittiğini bilmiyordu. Ona, ayaklarının arzusuna hizmet ettiğini söylerken yalan söylemiyordu ve bu daha önce hiç başına gelmemişti. Aklı başında hiçbir insan kendini ayaklarının keyfine bırakacak kadar serkeş bir tavır içine girmezdi. Fakat o yapmakla kalmadığı gibi, yine aynısını yapmayacağının garantisini de veremiyordu.

Miranda'nın sona eren nişanı, bunun cemiyette getirdiği ses ve bazı yıpranmış sinirler geride kalan günler boyunca Tristan'ı haklı bir meşguliyet içine sokmuştu. Fakat aklının büyük bir kısmı, son karşılaşmalarında aralarında geçenler yüzünden Alison Taylor'daydı.

Dün akşam Lord Bromley'nin düzenlediği danslı yemek davetini diğer konuklardan biraz daha önce terk etmişti. Yoğun tütün kokusu ve büyük krallığın politik geleceği üzerine yapılan sohbet havasından çıkmak için biraz yürüyüş yapmak, gayet iyi bir fikirdi. Ve nihayetinde Alison Taylor ile dolu olan düşüncelerinin onu o adrese götürdüğü gerçeği de ortadaydı.

Tristan, nereye gittiğini bilmediğini söyleyemezdi elbette. Neden gittiğini de bildiğini sanıyordu. Sürekli düşündüğü gibi... onu yeniden görmeliydi. Evin bulunduğu sokağın köşesine gelmek üzereyken bir nedenle duvarların ve doğanın sakladığı küçük açıklığa bakma isteği duyduğunu hatırlıyordu. Ve o his, şu an bile etkisini koruyordu.

Onu gördüğündeki duygularını tarif etmekse o kadar kolay değildi. Şaşırmıştı. Bu karşılaşmayı ne kadar çok istediği düşünüldüğünde tam da arzu ettiği şartlarda onu karşısında bulmak, gözüne gerçekdışı görünmüştü.

Öyle narin ve gençti ki. Hayatının en heyecanlı zamanlarını süren masum bir kız gibiydi. Bu yüzden ya da sadece içinden geldiği için Tristan ona üzüntü verecek sözleri edememişti. Bu sözlerin ona neden üzüntü vereceğini nasıl bildiği hakkında pek fikri yoktu. Sadece Alison Taylor'ın kutsanmamış bir bağın sebep olacağı yükü taşıyamayacağına dair güçlü hisleri vardı.

Kesin olan şu ki Tristan, onu hayatında hiçbir şeyi istemediği gibi istiyordu. Dün geceyse, günlerdir baş etmeye çalıştığı gerginliğin başlıca sebebi olan duygularını bir şekilde bastırması gerektiğini hissetmişti. Ona bir leydi gibi davranmak o kadar doğru geliyordu ki tatmin olmayan arzuları arka planda kalmıştı. Tristan bu yüzden, gecenin büyüsünden çıktığı şu anda bile kendisini takdir edebiliyordu.

"Efendim, Lord Felsham ile saat ikideki randevunuz için arabanın hazırlanması talimatını vereyim mi?"

Tristan ansızın kapıda beliren uşağa neden bahsettiğini anlayamadan bir süre baktı. Elbette ya, Lord Felsham...

"Kravatınıza yardım etmemi ister misiniz?"

"Gerek yok Bates, ben hallederim. Sen arabayı hazırlat."

"Emredersiniz lordum."

Tristan on dakika kadar sonra, kapıda bekleyen arabaya binmek üzere evden çıktı. Dışarıda baharı iyiden iyiye hissettiren, dünkü kadar ılık bir hava ve çiçeklenen ağaçların kokularını her yere taşıyan hafif bir rüzgâr vardı. Tristan, istemsiz bir gülümseme ve buna sebep olan basit bir memnuniyetle arabaya binecekken, güçlü bir kadın sesiyle durdu.

"Lord Talbot."

Mariah Bowman tum göz alıcılığıyla hemen arkasında duruyordu. Tristan kadının öylece karşısına çıkmaya cesaret edebilmesine şaşırmıştı, öte yandan onu derhal yanından göndermek üzere birisine talimat vermediği ve vermeyeceği gerçeğini de görmezden gelemezdi.

"Bayan Bowman?" dedi, son derece imalı bir ses tonuyla. "Sanırım yanlış muhite geldiniz."

Mariah Bowman'ın kalın, boyalı dudakları samimiyetsiz bir gülümsemeyle büküldü. "Bana birkaç dakikanızı ayırma inceliğini gösterir misiniz?"

Tristan kadını baştan ayağa süzdü. Ondan neden hoşlanmadığını unutmasına imkân yoktu ve hislerinde büyük bir değişiklik olmadığını da söylemek mümkündü. Fakat varlığı, eskiden olduğu gibi tahammül edilmesi güç bir rahatsızlık vermiyordu. Yine de bu, ona vakit harcamak için yeterli bir neden değildi.

"Pek sanmıyorum Bayan Bowman. İyi günler."

Arabacının açık tuttuğu kapıdan içeri giriyordu ki kadın sihirli kelimeleri söyledi. "Alison hakkında."

Tristan kendine hâkim olmadı. "Alison iyi mi?"

"Gayet iyi," diyerek gülümsedi kadın. "Sadece onun hakkında bazı şeyleri bilmeniz gerekir diye düşündüm. Size yaltaklanmaya çalıştığım fikrine kapılmayın lütfen. Bu tamamen onun iyiliği için."

Tristan durumu kısaca değerlendirdi ve sonra, gösterişten uzak zeytin yeşili elbisesiyle bile dikkatleri üzerine çeken kadına arabaya binmesini işaret etti.

Araba henüz hareket bile etmeden Tristan, "Sizi dinliyorum Bayan Bowman," diyerek hızlıca konuya girdi.

"Tamam... Alison'la ilgili niyetiniz nedir?"

"Üzerinize vazife olmayan bir soru."

Kadın bu cevabı beklemiyor olamazdı. Başını aşağı yukarı sallayıp söyleyecekleri üzerine bir süre düşündü. "Aslında Alison'la ilgili her şey üzerime vazifedir. O benim kızım gibidir."

"Ama değil," dedi Tristan.

"Ah, gerçekte değil tabii ki. Çocuğum olmadığını zaten biliyorsunuzdur. Onu seviyorum ve zarar görmesini istemiyorum."

Tristan buz gibi bir sesle, "Bunun nereye varacağını hâlâ anlamadım," dedi.

"Onu istediğiniz belli. Ve onun da size karşı koyamadığı ortada. Fakat ben onun bu yaşadığınız şeyi, sağlıklı şekilde muhakeme edebildiğini düşünmüyorum. Nasıl söylesem... Alison sandığınız kadar... benim gibi biri değil."

Kadının bu söyleminde tuhaf bir şey yoktu, zira gören herkes Alison Taylor'ın Mariah Bowman'la hiçbir ilgisi olmadığını düşünürdü.

"Bayan Bowman, size karşı benzeri olmayan bir sabır gösteriyorum. Buna rağmen sizi arabama almamı haklı gösterecek bir sebep görebilmiş değilim."

Kadın panikler gibi oldu. "Şunu söylemek istiyorum. O sizinle dans edebilecek tecrübeye sahip değil... Alison benim diğer kızlarım gibi değil."

Tristan rahat bir tavırla, "Çalıştırdığınız diğer kadınlardan bahsediyorsunuz sanırım," dedi. Fakat bu konuşmanın nereye varacağı bilinmezliğini koruduğu sürece bu rahatlık sadece göstermelikti.

"Tabii onlardan bahsediyorum. Fakat Alison'ın..."

"Bayan Taylor'ın çalışma geçmişi hakkında tek kelime duymak istemiyorum."

Centilmenin sert ikazı, Mariah Bowman'ın siyah kaşlarından birinin imalı şekilde kalkmasını sağladı. "Aslında ondan bahsetmeyecektim."

"Belki de Bayan Taylor'ın şu hayır projelerinizden biri olduğunu söylemeye çalışıyorsunuz."

Mariah Bowman'ın olayı çözmesi çok sürmedi. "Öyle de denilebilir. Alison bana Leydi Lorn meselesinden bahsetti. O genç kıza yardım ettim çünkü bir dostumu mutlu etmek istiyordum. Alison ise tamamen vicdani bir mesele. Benimle ilgili ve ömrümün sonuna kadar da öyle kalacak."

Tristan, devam etmesini bekler gibi kadının yüzüne baktı. "Bakın lordum... Şu berbat gecede unutulmaz şeyler yaşandı. Bazı kişilerin hayatı çeşitli ölçülerde etkilendi. Alison da o kişilerden biri... Tabii yaşadığı değişim daha önceye dayanıyor. O benim korumam altındaydı ama ben onu sizin kininizden koruyamadım. Fakat şehvetinizden korumaya kararlıyım."

Meydan okumayı duymazdan gelen Tristan'ın asıl merak ettiği şeyler satır aralarındaydı. "Bana onun kim olduğunu söyleyin."

Mariah Bowman'ın gülümseyen yüzü ciddileşti. "Özür dilerim lordum ama bunu yapamam. Zamanı geldiğinde ve onun bu soruyu cevaplamayı gerçekten istediğini düşündüğünüzde ona sormanız daha iyi olur. Ama içimden bir his, onu kısa maceranıza dahil etmek için acele ettiğinizi söylüyor. Lütfen söylediğimi ciddiye alın. O sizin metresiniz olamaz. Bunu yapamayacak kadar... bilgisiz."

Tristan parmaklarıyla deri koltukta ritim tutmaya başladı. Kadının söylemeye çalıştığı şey, kulağa aynı anda hem inanılmaz hem de anlaşılabilir geliyordu. Alison'ın eski bir mürebbiyeyken yaşadığı küçük bir aşk macerası olasılığı yine kafasını kurcalamaya başladı. Fakat düşündükleri, objektif bir yaklaşıma izin vermeyecek kadar sinirlerini bozuyordu. Diğer taraftan, kafasını kurcalayan herhangi bir konu üzerine asla güvenmeyeceği bir kadına sorular sormak da Tristan'a göre değildi.

Arabayı durdurmak için tavana vurdu. Sarsılarak duran arabanın kapısı açılana kadar ikisi de tek kelime etmediler. Tristan, "Aydınlatıcı bir sohbetti Bayan Bowman," dedi.

Kadın inmeden önce şöyle bir arabanın içini inceleyip fısıldadı. "Umarım öyledir lordum."

Ve Tristan kafasını kurcalayan sorularla birlikte, yüzünde farkında olmadığı hafif bir gülümseme belirirken yeniden yola koyuldu.

22

1821, Londra

Lord Oswald Welfare için Abigail Lorn'u takip etmek, giderek daha sıkıntı verici bir hal alıyordu. Kız, yaşıtı diğerleri gibi aptal alışkanlıkları dışında neredeyse hiçbir şey yapmayarak aslında üzerine düşeni yapıyordu. Dürüst olmak gerekirse bu, bir şeylerin peşinde olamayacağı ihtimalini güçlendirmesi bakımından çok da kötü sayılmazdı.

Lorn ailesinin evinde hizmetçilik yapan ucuz casusu, bir haftayı aşkın süredir kızın programlı gezintilerini Oswald'a rapor ederek onun doğru zamanda harekete geçmesini sağlıyordu. Ajanlara verdiği paralar yüzünden hayli sıkıntı çeken Oswald'ın, Abigail Lorn'u kendisinin yerine takip edecek birini bulmak için ortaya dökecek parası da kalmamıştı. İşte bu noktada, ihtiyar Meridan'ın bir sene daha yaşaması işine gelirdi. Ama Tanrı biliyor ya, o yağ tulumunun tam iş üstündeyken geberip gitmesine güldüğü kadar başka bir şeye güldüğünü de hatırlamıyordu. Yeni bir gülme krizi gelmeden önce işini bitirmeye odaklansa iyi olurdu.

Yaşlı bir eşlikçiyle yürüyüş yapan Abigail Lorn'un on metre kadar gerisinden sessiz takibine devam etti. Bugün içinde tuhaf bir his vardı. Leydilerin gezintileri için tercih ettikleri parkları geride bırakmışlardı ve kız, daha aşağı muhitlere doğru yürürken etrafına

bakınarak huzursuzluğunu belli ediyordu. Kim bilir, belki de bir âşığı vardı.

Bulundukları cadde Fulham'ın biraz yukarısında kalıyordu. Aslında iyi ve kötünün ayrıldığı bir sınır bölgesiydi. Bu kızın burada ne işi olabilirdi ki? Oswald, içindeki hissin giderek güçlenmesiyle birlikte şapkasını alnına doğru iyice düşürdü ve kendi uzun adımlarına güvenerek telaşlı çiftin peşinden sakin sakin yürümeye devam etti.

Abigail Lorn, caddenin sonundaki iki katlı binanın önünde durup bir süre pencereleri inceledi. Bahçe kapısından geçip içeri girince Oswald'ın da binaya biraz daha yaklaşma şansı oldu. Bulunduğu noktadan kızı göremiyordu ama onun birileriyle konuştuğunu duyabiliyordu. Duruma biraz daha hâkim olabilmek için pozisyonunu değiştirince iki metre yükseklikteki Umut Evi yazısını okuyabildi. Oswald bu ismi yakışıksız bir şeyle ilişkilendirdiğini hatırlıyordu ama ne kadar düşünürse düşünsün aklına daha fazlası gelmiyordu. Tam da o sırada, Abigail Lorn ve eşlikçisi de işlerini bitirip gerisin geri döndüler.

Oswald kaçınılmaz bir karşılaşmayı engellemek için caddenin sonuna doğru hızla yürüdü ve köşeyi dönerek kendini son anda gizledi. Onları takip etmesini söyleyen mantığı ile içinde büyüyen hissin kalmasını öğütleyen sesi arasında bir süre bocaladı. Ve sonunda Oswald'ı beklemek yönünde harekete geçiren, Abigail Lorn'un hayal kırıklığı içindeki yüz ifadesi oldu.

Evde bulamadığı her neyse onun için önemli olmalıydı. Açıklanamaz bir çağrışım zihnindeki tıkanıklığa ulaştığı sırada, Oswald binayı alıcı gözle inceliyordu. Tabii ya diye düşündü. Burası cemiyette çokça adı geçen ve çoğunlukla eleştirilen fahişe yuvasıydı. Peki bu kızın...

Oswald alelacele uzaklaşan çiftin arkasından bakarken gülmeye başladı. Fakat hâlâ bir yere varamadığı için morali de bozulmuştu. Meridan'ın aidatını ödediği kulübün son seferlerinin tadını çıkarmak yerine şu aptal kızı takip ederek kaybettiği zaman hiç de az değildi.

Şapkasını bir kez daha düzeltip yola çıkmak üzereyken evin bahçesinden gelen sesleri duydu. Aslında umurunda olmamalıydı ama gelenleri görmek için çok geçerli bir sebebi varmış gibi hissediyordu.

"Bayan Taylor," diyen mutlu bir çocuk çığlığına, sevecen bir kadın sesi, "Darwin," diye karşılık verdiğinde, Oswald'ı çoğunlukla

uyaran o his çok daha güçlü bir şeye dönüştü. Ne olduğunu görmek için Abigail Lorn'u izlediği noktadan daha avantajlı bir yer aradı ve dikkatlice oraya geçti.

Bahçede ikisi arkası dönük olmak üzere üç kadın ve birkaç tane de çocuk vardı. Kadınlardan en kötü giyimli, zayıf olanı çocuklara doğru eğilmiş bir şeyler söylüyordu. Sonra kadın kızıl saçlı çocuğun eliyle işaret ettiği bir şeye bakmak için arkasını döndü ve Oswald, aynı anda hem kâbusu hem de rüyaları olan kadını gördü.

"Alison..."

Abigail tarafından adresinin bulunmuş olması Alison'ı huzursuz ediyordu. Umut Evi'nin adresini Tristan'dan öğrenmiş olamazdı, o Abigail'i ciddiye almazdı. Alison takip edildiğini düşünmek bile istemiyordu çünkü genç bir kız tarafından takip edildiğine inanırsa bundan sonra rahat bir uyku çekebileceğini sanmıyordu. Aklına en çok yatan seçenek ise Lana'nın gelinliği için butiğe verdikleri adresin bir şekilde Abigail'ın eline geçmiş olabileceğiydi.

Tanrı'ya şükür, o geldiğinde Alison evde değildi. Onunla yeniden karşılaştıklarında bu ihtimali göz önünde bulundurabilmiş ve kendini hazırlayabilmiş olmayı isterdi. Çünkü Abigail'in bundan sonra sessizliği cevap olarak kabul etmeyeceği ortadaydı.

"Niye bu kadar dalgınsınız Bayan Taylor? Şu efendiyi mi düşünüyorsunuz?"

Annabel'ın Alison'a fazlasıyla keder veren bu meseleye yaklaşımı, bir adamın paçasına dişlerini geçirip kafasını oraya buraya sallayan köpeklerinkine benziyordu.

Alison, "Hayır Annabel," dedi. "Bence sen de düşünmeyi kesmelisin."

Bunun üzerine birkaç kadın güldü.

"Rahat bırak kadını Annabel. Hangimiz biraz eğlencenin hasretini çekmiyoruz ki?"

Poppy'nin desteği, kaçınmak istediği bazı gerçekleri hatırlatması bakımından Alison'ı diğer imalardan daha fazla utandırdı. Yaz gelmeden önce satmak üzere pazara çıkaracakları nakış işinden başını kaldırmadan, "Lütfen konuyu kapatır mısınız?" dedi.

Ve yine Annabel'in konuyu kapatmaktan anladığıysa başka bir konuya burnunu sokmaktı. "Şu gelen kız kimdi Bayan Taylor?

Size herkes gibi Bayan Taylor demedi, sadece Bayan Alison dedi. Ben bile adınızın Alison olduğunu unutuyorum ya, çok şaşırdım o yüzden."

"Bir bağışçıdır Annabel. Aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Öyledir herhalde."

Oturma odasının ortasındaki masada kendi kurduğu sirkeyi, kavanozlamakla meşgul olan Claire işini bırakarak, "Amanda'yı gördünüz mü?" diye sordu. "Çoktandır sesi çıkmadı. Uyumaya mı gitti yoksa dışarı mı çıktı?"

May kıkırdamaya başladı. "Sızmıştır yine. Senin sirkeler zehir gibi bir şeye dönüşüyor. Geçen bir yudum içtim, az daha kafayı buluyordum."

"Evet Calire," dedi Fiona. "Ayrıca şu işi mutfakta yapsana, kokudan başım döndü."

"Biraz daha sabredin. Biraz bal ve sirkenin şifa vermeyeceği hiçbir kötülük yok. Gloria'nın öksürüğünü hemen kesecek, bak görürsün."

"Kızıma o şeyi asla içirmem Claire. Ayrıca bal mı dedin sen? Hayatında hiç bal yedin mi?"

Amy, "Lana'nın kocasından isteriz," diyerek görgüsüz bir öneride bulununca kadınların hepsi onaylar göründü.

Havayı bir kurt gibi koklayan Annabel, "Bir yudum ver bakalım, dedikleri kadar var mı?" dedi. Keyif aldığı bir şeyi yaparken pek sesi çıkmayan Oscar ise kenardan kenardan sirkenin tanıda bakıyordu.

Alison nakışını toplayıp kalktı. "İyi geceler hanımlar. Ben yukarı çıkıyorum. Çocukları kontrol etmeyi unutmayın. Lütfen siz de fazla kalmayın ve..."

Kadınlar sözü onun yerine tamamladılar. "Gazı idareli kullanın."

Gülmesini bastıramayan Alison, Calire'in sirkelerinden başını kaldırmayan Oscar'ı tam ensesinden öpüp kendi omzuna aldı ve kadınlara bir kez daha iyi geceler diledikten sonra da dışarı çıktı.

Geceleri üşüme derdi olmadan uyuyacakları günlere girdiklerini bilmek, sorumluluk sahibi olan yanını tatmin ediyordu. Bunun dışında, alışmaya çalıştıkları yüzünden kendini son derece yorgun ve bitik hissediyordu. Gelgelelim bir türlü uyumayı başaramıyordu.

Bu gece için en azından birkaç saat uyuyabilmeyi dileyerek odasına girdi. Perdesi aralık pencereden giren ışık sayesinde oda bir miktar aydınlık olmasına rağmen Alison'ın ilk yapmak istediği, gaz lambasına ulaşmaktı. Fakat kapıyı kapatır kapatmaz ensesindeki tüyleri diken diken, ışığa ulaşma refleksini önemsiz kılan bir koku geldi burnuna.

Hareket edemedi ama hissetti... Onu ensesinde hissetti.

Ve sonra da duydu.

"Merhaba sevgili nişanlım..."

Daha önce onun tarafından yakalandığını hayal ettiği ya da o anla ilgili son derece gerçekçi rüyalar gördüğü olmuştu. Ancak hiçbir tahmininde, hiçbir öngörüsünde o an hissettiği dehşete yakın bir duyguyu tecrübe etmemişti. Damarlarında hızla gezinen kanı aniden buz gibi soğudu. Başının üzerinden başlayarak tüm vücuduna yayılan uyuşukluğun, kısa süre içinde hareket kabiliyetini sona erdireceğini de yer ayaklarının altından kayıp giderken o çaresizliğe giderek yaklaştığını da biliyordu.

Uyuşukluğun yerini çok geçmeden titreme ve soğuk terler aldı. Alison tüm bunlardan kurtulmayı istiyordu ama vücudu kendince işleri yola koyma çalışırken hem titreyişleri hem de tenindeki nem giderek artıyordu. Sağlam kalmaya çalışan zihninde ise bunun bir kâbus olduğunu tekrar eden tekdüze bir ses çınlıyordu.

Gözleri, beneklerin uçuştuğunu sandığı sabit bir noktaya kilitlenip kaldı. Arkasını dönmeye cesareti yoktu. Gerçeklikle arasındaki tek bağ, korkudan uçup giden Oscar'ın kanat çırpma sesleriydi. Alison son bir çabayla o bağa tutundu ve dizlerini kilitleyerek yere sağlam basabilmenin bir yolunu buldu.

Oswald, sıcak nefesini ensesine doğru üfleyerek, "Sonunda kendine gelebildin," diye fısıldadı. "Bir an ölüp gideceksin sandım."

Alison kesik bir nefes aldı fakat ne tek kelime etti ne de karşı koydu. Sırtındaki temastan ya da bir kolunun altından geçip diğer omzuna dolanan ısrarcı kolun hissettirdiklerinden kaçmak için her şeyi yapabilecek durumda olmasına rağmen, uysal şekilde dimdik ileriye bakmaya devam etti.

"Zayıflamışsın. Halbuki eskiden ne kadar da harika bir şeydin. Ama sorun değil, bu şartlar altında iyi bile görünüyorsun... Hadi konuş benimle Alison."

Alison yutkundu. Sesini çıkarabilecek durumda olsaydı bile, hangi şartlarda olduğunu umursamayan asi yanı ona istediğini vermeye gönüllü değildi. Tabii bu isyanının bedelini hemen ödedi.

Oswald hırlayarak onu lekeli aynanın olduğu duvara yapıştırıp bütünüyle üzerine abanınca Alison can acısıyla inledi.

"Evet böyle, sesini duyayım. Ne söylersem anında yapmam senin için iyi olur Alison. Canını yakmak istemiyorum."

Alison onu dinlemiyordu. Yüzü duvara yapışmış halde olsa da gözleriyle, tepelerinde gaklayıp uçan Oscar'ın yerini tespit etti. Ona uzak durmasını söylemek istiyordu ama dudakları erimiş mum gibi soğuk duvara yapışmışken, inlemek ve tükürük çıkarmaktan başka bir şey yapamıyordu. Oswald durumu fark edince biraz geriye çekilip Alison'ın ağzının üzerindeki baskıyı yok etti.

"Anlat bakalım, hayat nasıl gidiyor? Benim yokluğumda neler yaptın?" İç geçirip, Alison'a sertçe sürtündü. "Ölü birine göre çok sıcak ve yumuşaksın."

Oswald'ın başka niyetleri olabileceğini hatırlatan bu harekete karşılık Alison, ölüm korkusunu tamamen aklından attı ve ilk defa çırpınmaya başladı. Asla kolay lokma olmamıştı, elinden kurtulmak için bu adamın evini yakmış ve sonuçlarıyla yüzleşerek geçirdiği zor zamanlara katlanmıştı. Şimdi korkudan bir köşeye çekilirse, bunca zamandır göğüslediği tüm güçlükler boşa gidecekti.

Bu ona biraz daha yaklaşmak anlamına gelse de ellerini duvara bastırıp var gücüyle kendini arkaya itti. Buna karşın Oswald bir kahkaha attı; sanki direnmesi işini kolaylaştırıyordu.

"Tamam, tamam! Madem istediğin bu, gel de yüz yüze konuşalım."

Alison hiç anlamadığı bir hızla kendini yatakta buldu. Onu içi doldurulmuş bir oyuncak gibi fırlatan adam ise duvarın önünde durmuş eserini gururla inceliyordu. Kafasına pike yapmaya çalışan Oscar'ı geçiştirmek için elini şöyle bir sallaması da olmasa hayatının en keyifli anlarını geçiriyor gibiydi.

"Hayatı için endişe eden birine göre çok dikkatsizsin Alison. Sen sormadan söyleyeyim, kiler kapısı biraz bile itince açıldı."

O kapısını ne kadar güvensiz olduğuna dair ettiği sözle birlikte Alison'ın aklı birden Tristan'la doldu. Hayatının kâbusu içinde, onu yeniden göremeyebilecek olmanın haklı korkusuna rağmen içinde

umuda benzer güçlü bir his birikti. Lord Oswald Welfare'e yenilmemek için her şeyini ortaya koyacaktı. Fakat aniden peyda olan körü bir hissin aklına getirdiği berbat olasılık üzerine, Alison korku dolu bir sesle, "Seni... kimse görmedi mi?" diye sordu.

Oswald yüzüne bomboş bir ifadeyle, sanki bir daha hiç konuşmayacakmış gibi bakıyordu. Sonra ellerini göğsünde birleştirdi ve "Bana odanın yerini göstermek zorunda kalan dilsiz dışında kimseyi görmedim," dedi.

Alison, Amanda'nın ölmüş olabileceğini düşünerek allak bullak oldu. "Ona... ne yaptın?"

"Yolumdan çektim. Son baktığımda nefes alıyordu. Bunun için ağlamazsan memnun olurum Alison. Şu kuş sinirlerimi bozuyor."

Bir saniyelik soluklanmalar için durmak dışında sürekli uçan Oscar gövde gösterisi yapmaya devam ediyordu. Tek kelime etmediği gibi Alison'a da yaklaşmıyor, zaman zaman becerilerini Oswald'ın üzerinde göstermeye çalışıyordu. İşte o anlardan birinde Oswald, bir sinekten kurtulmak ister gibi elini savurarak onu yere yapıştırdı.

Alison'ın kalbinde öyle güçlü bir acıya sebep oldu ki bu, ağıt gibi bir çığlık atarak kuşa ulaşmaya çalıştı. Fakat Oswald'ın onu rahat bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Alison'ı kolundan çekerek yeniden yatağa atarken kendisi de üzerine çıktı.

Alison ağlamaya başladı. Gözlerinden taşan yaşlar şakaklarına doğru iniyor ve kulağına giriyordu. Sandıkla duvarın oluşturduğu köşeye sinerek tir tir titreyen Oscar'ın zavallı hali öyle üzüntü vericiydi ki ağlamayı kesmek istemesine rağmen daha fazla gözyaşına engel olamıyordu.

Sonunda Oswald, "Ağlama, yaşıyor işte," diye fısıldadı kulağına. "Ben cani değilim Alison. Sadece sabrımı taşırıyorsun." Yüzünü Alison'ın boynuna gömdüğü için sesi boğuktu.

"Ona bakmama izin ver... lütfen... Amanda'yı görmem gerek... ikisine de bakmam gerekiyor... lütfen."

Oswald başını bir miktar kaldırdı. Fakat hâlâ o kadar yakındı ki Alison onu tam olarak göremiyordu.

"Sana önemli bir konudan bahsediyorum. Kuş da orospu da umurumda değil. Şimdi konuş ve sakın bir daha bağırmaya kalkma. İçeri giren ilk kişiyi öldürürüm."

Alison kılını bile kıpırdatmadan ona baktı.

"Seni nasıl bulduğumu hiç sormadın. Abigail Lorn'u takip etmeyi akıl ettiğim için kendimle gurur duyuyorum. Gerçi kızın aklı bir karış havada, hemen ensesinde olmama rağmen beni fark etmedi bile. Nasıl oldu da adresini ona vererek tedbiri elden bıraktın?"

Alison, işlerin bu noktaya geleceğini bilse dahi Abigail'e yardım edeceğini fark edip, bu karşılaşmanın bir tür kader olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Her neyse... Şu elimin haline bir bak. İğrenç bir şeye dönüştü... Gözlerime değil, elime bak."

Buruşuk derili eli, çok daha beterlerini görmüş Alison için basit bir yaradan ibaretti. Tabii bu düşüncesinden ona bahsedecek kadar aklını kaybetmemişti.

"Benden kimlere bahsettiğinden başlayalım. Abigail Lorn biliyor mu ve seninle ne hesabı var?"

"Kimse bilmiyor... Saklandım çünkü... bana ve aileme zarar vereceğinden korkuyordum... Abigail ile tesadüfen..."

Oswald boğazını öyle güçlü sıktı ki Alison tam da o sırada öleceğini sandı.

"Yalan söyleme bana Alison. Onu uyaran kadını tanıyorsun, nişanlımı bana karşı döndüren kadını da tanıdığına bahse girerim..." Birden duraksadı, hatta heykel gibi donakaldı. Sonra, Alison'a mükemmel bir bakış açısı sağlayana kadar başını geriye çekti ve Alison böylece onun bazı şeyleri çözdüğüne bizzat şahit oldu. "Sen mi yaptın yoksa? Balodaki kadın sen miydin? Yüzü peçeli olan... Wakefield'ın fahişesi olan sen misin?"

Bunca şeyi nereden bildiğini düşünmenin bir anlamı yoktu. Çünkü Alison, hayatının her şeyi ne kadar inandırıcı şekilde inkâr edeceğine bağlı olduğunu hissediyordu. Etkisiz hale gelmesi için boğazına bastıran adamın kollarına asıldı, yumrukladı ve var gücüyle çırpınarak onu üzerinden atmaya çalıştı. Yakaladığı bir anlık boşluktan faydalanıp, "Hayır," diye inledi. "Yapmadım..."

Gücünü kanıtlamış olduğundan emin bir şekilde Oswald, elini boğazından çekti. Fakat bu sefer dokunuşları maksatlı bir yavaşlıkla kızın sinesine doğru yol alıyordu. "Titremeyi kes, öldürmeyeceğim seni. Madem o yollara girdin Alison... Beni de memnun et. Beni aldattığın için hak ettin bunu."

Alison, "Sakın," dedi, çatallı bir sesle.

"Tecavüz etmeyeceğim sana, biraz rahatla."

"Sakın dokunma, öldürürüm seni."

Oswald oralı olmadı ve elini kızın eteğinin altına sokmak için bileklerine doğru uzandı. "Rahatla, sadece memnun olacaksın." Gelgelelim Alison başına gelecekleri sessizce kabul etmeyecekti. Var gücüyle onunla savaştı, vurdu ve ısırmaya çalıştı. Bir kere daha tecrübe etmek istemediği öpüşmeden kaçınmak için ona tükürdü, boğazını sıkan parmaklara rağmen yılmadı fakat adam çok güçlüydü. Kaldı ki tüm bu karşı koyuşlar çoktan işin seyrini değiştirmişti. Nihayetinde öyle çaresiz bir an geldi ki Alison için onun tehdidini aklında tutmak mümkün olmadı ve Oswald ağzını kapamadan önce ciğerleri patlayana kadar çığlık attı.

Sonrası kâbus gibiydi. Elbisesinin yakasının gevşediğini, serin havanın uyluklarına değdiğini hissetti. Kalan gücü de havasızlık yüzünden elinden gidiyordu ki hayal meyal kapının açıldığını gördü. Kadınlar... Çok kalabalıklardı.

Alison, Oswald'ın ağırlığından kurtulunca sırtı duvara değene kadar geri çekildi. Onlara yardım etmeliydi, Oswald'ın tehditleri ve yumruklarından onları korumanın bir yolunu bulmalıydı. Fakat kadınlar dayanıklıydı. Alison, Annabel'in düştüğü yerden kalkıp çığlık atarak adamın üzerine atladığını görünce inledi.

Ve sonra her şey çok hızlı gelişti. Odadaki herkesten daha uzun olan Oswald artık görünmüyordu. Kadınlar, tıpkı bir karınca sürüsünün ölü bir böceğin üzerini kapladıkları gibi Oswald'ı aralarına almışlardı. Sonra odayı Olivia'nın sirkesinin kokusu kapladı ve acı bir uluma duyuldu.

Birkaç kadın geriye, Alison'ın yatağının dibine yuvarlanınca, tek dizi üzerinde kapı kirişine tutunan Oswald yeniden görünür oldu. Kaçmaya çalışıyordu ve odadaki kadınlar da onu itekleyerek gitmesine izin veriyordu. Dışarıda bekleyen dahası ise tetikteydi. Alison, Dulcina'nın elinde bir bıçakla kapının önünde durduğunu görünce yanılıyor olabileceğini düşünüp gözlerini kırpıştırdı.

Oswald'ın temkinli gözleri de bıçağı takip ediyordu. Onlarca tehdidin havada uçuştuğu o dakika içinde yeni bir hareketlilik oldu ve kadınlar, Oswald'ı aşağı doğru sürüklemeye başladı. Alison zaman kavramını yitirmiş olmalıydı çünkü bir saniye sonra sokak kapısı çarpıldı ve kadınların küfürleri ayyuka çıktı.

Uyuşmuş vaziyette, gerçekten kurtulmuş olduğuna inanmakta güçluk çekerek bir süre karanlık odayı inceledi. Ondan farklı durumda olmayan Oscar, kapıdan gözlerini ayırmadan pıtı pıtı yürüyerek odanın ortasına geldi ve tehlikenin geçtiğinden emin olunca da "Oscar, gerçek bir erkek," diye gakladı. Fakat söyleyişindeki kendine güvensizlik öyle acıydı ki, Alison onu yerden alıp bağrına bastı ve yeniden ağlarken ona övgüler sıralamaya başladı. "Evet, sen gerçek, cesur bir erkeksin."

"İyi misiniz Bayan Taylor? O herif bir şey yapamadı değil mi?"

Elinde, yaylanıp duran bir kızılcık sopası taşıyan Poppy endişeli şekilde Alison'ın yatağının yanına diz çöktü. Odaya doluşmaya başlayan diğerleri de çeşitli duyguları yansıtan ifadeleri ve sıkıca tuttukları savaş aletleriyle Alison'ın yanındaki yerlerini aldılar.

"Bayan Skittle'a haber verelim mi?" diye sordu Fiona.

Alison başını iki yana salladı. "Hayır... Hayır, iyiyim ben. Amanda'yı buldunuz mu?"

"Aslında o bizi buldu. Bize haber veren de oydu. Zaten sizin odanıza çıkıyorduk ki çığlığınızı duyduk. Tanrı yardım etsin, kimdi o?"

Alison bir kez daha başını salladı.

Annabel, "Kimi paraladığımızı bilmeyecek miyiz? Bana sorarsanız Bayan Taylor, çok gizemli şeyler yapıyorsunuz. Cahiliz ama aptal değiliz yani," dedi.

"Sonra... Sonra... Y-yüzün nasıl?"

"Aman," dedi Annabel. "Bu da bir şey mi canım. Büyükannem bile daha iyi yumruk atardı. Keşke biraz daha kalsaydı da ona nasıl yumruk atılacağını öğretseydim. Ama ne yapalım, kaçtı gitti. Koşarken topukları nasıl da arkasına vuruyordu kızlar? Bir dolu laf etti. Burayı yakacakmış, hepimizi öldürecekmiş, yanımıza bırakmayacakmış..."

"Yüzümüze söyleyecek değildi herhalde. Bıçağı görünce altına edecek sandım."

"Etti zaten," diye bağırdı biri. "Ne var ne yok çizmelerine doldurdu."

Alison bir noktadan sonra dinlemeyi kesti. Onlara bunun bir oyun olmadığını anlatmanın kestirme bir yolunu bilmiyordu. Oswald geri gelir ve intikamını almaya çalışırsa diye korkudan aklını kaçıracak gibi hissediyordu. Titreyen dizlerine rağmen ayağa

kalkmaya çalıştı, diğerlerini ondan korumak için gitmekten başka çaresi yoktu.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Alison dalgın dalgın, "Gitmeliyim," dedi fakat iki adım atamadan kadınlar onu engelledi.

"Aptal değiliz, yeniden gelir diye korktuğunuz biliyoruz. Merak etmeyin Bayan Taylor, bu gece kimse gelmeyecek. İki kapıda da nöbet tutacağız. İçiniz rahat olsun ve lütfen hatırımız için biraz dinlenin."

Alison, Claire'in yüzüne yalvararak baktı. Hali yoktu ve gücü giderek çekiliyormuş gibi hissediyordu. Korkunun nasıl güçlü bir uyarıcı olduğunu bilmese bu uyuşukluğunu ona bağlayabilirdi. Fakat mantıklı hiçbir düşünceyi uzun süre aklında muhafaza edemiyordu. Bir ara yatağa uzandığını hatırlıyordu, kulağına gelen Oscar'ın hırıltılı sevgi sesleri bir ninni gibiydi.

Biraz dinlendirmek için gözlerini kapadı, sadece biraz dinlenecek ve sonra buradan gidecekti. Bilinci giderek kapanırken güven veren bir sıcaklık hissetmeye başladı ancak böyle bir güvene kanmaya hazır değildi. Direndi... Buna rağmen Alison uzun zamandan sonra ilk kez, o gece uyudu ve rüyasında yine Tristan'ı gördü.

23

1821, Londra

Tristan annesinin nakışından gözlerini alamıyordu. Kapışan iki şeyin aslan ve kaplan olduğunu bilme nedeni, daha öncelerde bunun bahsinin geçmiş olmasıydı. Fakat ortada aslan ya da kaplan olmadığı gibi, birbirine girmiş renk cümbüşünün herhangi bir hayvanla benzerliği de yoktu. Tristan çaresizlik içinde kardeşine bakınca pişkin bir gülümsemeyle karşılaştı.

Damien gayet samimi şekilde, "Harika görünüyor anne," dedi.

"Emin misin hayatım? Eğer bunu istersen senin için yaptığımı Tristan'a verebilirim. Eminim sorun etmez çünkü evliliğe senden daha yakın olduğunu düşünüyorum."

Damien şüphe çekici bir şiddetle karşı koydu. "Hiç gerek yok... Ejderhayı yenen bir kurt olmaktan gayet memnunum."

Evlilik imasına rağmen bu sefer gülme sırası Tristan'daydı. Birkaç gün önce, bir buçuk metrelik bir pano haline getirilmiş "kurt ve ejderha" isimli çalışmayı gördüklerinde odayı koşarak terk etmek istemişler ama yetiştirilişlerinden gelen görgü, irkilmek dışında bir tepki vermelerinin önüne geçmişti.

"Bana bu örnekleri Bayan Luvre çıkardı. Kendisi harika bir terzi," diyerek konuşmaya devam etti anneleri. "Biraz detaylı ama üstesinden geldim sayılır." Eserini hayran hayran inceleyip mutlulukla omuzlarını oynattı.

Bayan Luvre aykırı stil ve cesur rötuşlarıyla adından çokça söz ettiren ve eleştiri gören bir Fransız'dı. Tristan kalıpları görmemiş olsa bile onun başarılı bir çizim yaptığını sanıyordu. Ancak annesinin nakış işlerine yatkınlığı, kendisinin düşündüğünün aksine pek de gurur duyabileceği bir seviyede değildi.

Damien yanına oturdu. "Kaplanın neden altı bacağı olduğunu anlayabildin mi?"

Tristan başını sağa ve sola doğru kırıp doğru açıyı bulduktan sonra alıcı gözle nakışı inceleyince, kardeşinin neden bahsettiğini anladı. Kuru bir sesle, "Dört bacak ve bir kuyruk sayıyorum Damien," dedi ve kibirli şekilde ekledi: "Diğerinin ne olduğunu çıkaramadım."

Damien gülmeye başladı. "Benim kurdun dikkat çekici hiçbir özelliğinin olmadığını fark ettim."

"Ejderhayı yenmesi dışında mı?"

"Fısır fısır konuşmayın... Geçen akşam, Lord Bromley'nin davetine katılamadığım için üzülüyorum. Leydi Audrey ile dans ettiğinizi duydum sevgili Romeo. Bu iş bir yerlere varacak mı, yoksa sadece görüntüyü mü kurtarmaya çalıştığını bilmek istiyorum. Otuz yaşındasın ve ben seni bir otuz yıl daha bekâr görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Kıza boş yere umut veriyorsan bundan bir an önce vazgeçmelisin, hatırlatırım ki geçen seferki rezaletten sonra sana yeniden güvenmesi kolay olmadı."

Damien, "Hangi rezalet," dedi ama kimse oralı olmadı.

"Anne korkarım ki kıza umut veren sensin. Güven meselelerinizden konuşmaya yetecek kadar ileri bir arkadaşlık kurduğunuzu bilmiyordum."

Leydi Talbot, Tristan'ınkini andıran bir kibirle kaşlarını kaldırdı. "Senin aksine insanlar bana açılmaktan hoşlanıyor, öyle değil mi Damien?"

"Aynen öyle anne."

Tristan kardeşine hor gören bir bakış attı.

"O kıza ilgi duyuyor musun Tristan? Yoksa sadece nazik mi davranıyorsun?"

Damien durumu komik buluyorsa bile kendi başını korumak için pantolonundaki görünmez lekeyi temizleme işine koyuldu.

Tristan ise genel ketumluğunu korumaya devam ediyordu. Şu anda bir tanesi hariç hiçbir kadına karşı ilgi duymasının imkânı olmadığını annesine söyleyemezdi. Öte yandan böyle bir soruya cevap vermenin biraz daha zor olması gerektiğini düşünüyordu. Zincirleme bir şekilde, Leydi Audre'nin hislerini umursamadığını fark edince kaşları çatıldı. Hiçbir adımını plansız atmayan birine göre bunca başına buyrukluğun sonu iyi değildi.

İşe yarar bir cevap alamayacağını anlayan Leydi Talbot, biraz söylenip sonra konuyu değiştirdi. "Miranda neden gelmedi demiştiniz?"

Sonunda lekeden kurtulan Damien, "Keyfi yok," diye açıkladı.

"Zavallı kız kolay şeyler yaşamıyor. Ama kendini şanslı saymalı. Geçmişte hiçbir genç kızın nişanlandığı birini reddetme şansı olmazdı, halana sorabilirsin. Sahi o nasıl?"

Tristan, "Gayet iyi," dedi. "Davetlerde bizi gururla temsil etmeye devam ediyor ama yalnız kaldıklarında Miranda'nın canına okuduğunu tahmin ediyorum."

Leydi Talbot anlayışlı şekilde başını salladı. "Edwina her zaman durumu kurtarmanın bir yolunu bulmuştur. Eminim kimse onun yüzüne bakarak yeğenini eleştirme hatasına düşmez. Miranda gerçekten istediği biriyle evlendiğinde de ortada konuşacak bir şey kalmayacaktır."

"Hı hı," dedi Damien.

"Miranda'nın doğruyu yaptığını düşünüyorum. Lord Welfare nazik bir adama benziyordu ama nedense onu Miranda'nın yanında hayal etmek pek de kolay değildi."

Ve yine ailenin en tedbirli çocuğu Damien, "Haklısın anne," diyerek onu onayladı.

"Gerçi adamcağıza üzülmeden de edemiyorum. Seneler önceki nişanı da talihsiz şekilde bozulmuştu. Hatırlar mısın Tristan?"

Tristan, neyden bahsettiğini anlamadığı için annesinin yüzüne boş boş baktı. Son derece zeki olduğunu düşündüğü oğlunun bu boş ifadesi üzerine sinirlenen Leydi Talbot, "Lord Welfare'in ilk nişanlısının başına gelenleri bilmiyor olamazsın Romeo," diye çıkıştı. "Miranda'nın evlilikten döndüğü adamdan bahsediyoruz."

Tristan, halasının bu konuda bir şeyler yaptığını biliyor ve sonuçlar için ona güveniyordu. Lord Welfare'in geçmişindeki hiçbir

konunun ilgisini çekecek kadar gündeminde kalmamasının sebebi de buydu. Ama eskiye dair bir nişanlılık konusu kulağına hiç de yabancı gelmiyordu.

"York'tan... ımmm... Dunnington Vikontu'nun kızıydı sanırım. Üç yıl kadar önce arabaları soyguncuların saldırısına uğramış ve nehre yuvarlanmıştı. Zavallı kızın cansız vücudunu asla bulamadılar. Annesi için ne kadar kötü..."

Tristan olayı hatırlamakla birlikte, bununla ilişkilendirdiği başka bir mesele yüzünden hissettiği kederi de anımsadı. Fakat sanki düzlüğe çıkmasını engelleyen bir set vardı önünde.

Damien, "Sanırım bir şeyler hatırlıyorum," diyerek Tristan'ı düşüncelerinden çıkardı. "On yıl kadar önce... aslında tam dokuz yıl önce ailece Durham'a giderken arabalarının tekerleğinde sorun çıkmıştı."

Anneleri başını salladı. "Evet, babanızın ölümünden iki yıl önceydi... Arazilerinde bulunduğumuzun haberini alan vikontes incelik edip bizi evine davet etmişti. Fakat babanız ve siz arabanın yanında kalmayı tercih etmiştiniz. O zaman beni ne kadar utandırdığınızı asla unutamam."

Tristan, onun hislerini o kadar iyi anlıyordu ki gülmeden edemedi.

"Tatlı bir leydiydi. Kızını görememiştim ama annesinin anlattığına bakılırsa tam bir hanımefendiymiş... Gerçi hangi anne çocuğunun kusursuz olduğunu düşünmez ki? Damien, kızı siz görmüştünüz sanırım, bana öyle söylediğinizi hatırlıyorum. Yoksa uyduruyor muyum?"

Kızın ölümüyle ilişkilendirerek bir keder hissetmesinin sebebine dair ilk ışık bu sırada geldi. Tristan, Damien'la konuşan annesini ya da bu sohbetten keyif alıyormuş gibi görünen kardeşinin ne söylediğini dinleyemez oldu.

Bir hatıra... hatta rüzgâr gibi bir hatıra, tıpkı kızıl bir atın önünden geçişi gibi gözlerinin önünden aktı gitti. Ata binen, on iki on üç yaşlarında bir genç kız... Ufacık, sevimli bir şeydi. Atı kontrol edişindeki ustalık, ona gösterdiği saygı ve arızalı arabalarının yanından geçerkenki şımarık tavrı dün gibi aklındaydı. Tristan küçük kızı ne kadar takdir ettiğini de unutamazdı. Savrulan saçlarıyla ne denli başıboş göründüğünü fakat mükemmel biniciliğiyle buna hakkı olduğunu düşündüğünü de öyle...

Sonra, arabalarının tamiri esnasında onlara eşlik eden vikonta baba diye seslenerek kim olduğunu ele vermişti. İşte Tristan'ın kalbi, o hayat dolu kızın öldüğünü duyduğunda sızlamıştı.

Ve kaçınılmaz olarak yakın bir geçmişte aklından geçenleri düşündü... Onu tanıyordu ama kim olduğunu bilmiyordu. Hayatının bir döneminde onu at binerken izlemişti ama ne zamanını ne de o ana dair başka bir şey hatırlıyordu.

Fakat şimdi biliyor ve hatırlıyordu.

Tam bu sırada Leydi Talbot, "Kızın adını hatırlayamıyorum," diyordu.

Annesinin sorusuna cevap vermekle ilgilenmediği halde Tristan'ın ağzından bir isim döküldü. "Alison..."

"Ah, evet Alison... Leydi Alison Potter. Nasıl da keskin bir hafızan var Romeo."

Tristan allak bullak olmuş şekilde ayağa kalktı. Ortada bir yanlışlık olduğunu düşünmek için milyonlarca sebep sayabileceği halde gerçeğin gözleri önünde olduğunu biliyordu.

"Tristan, iyi misin evladım?"

Annesinin endişeli yüzüne ve kardeşinin temkinli gözlerine baktı. "Gitmem gerekiyor."

"Nereye?"

"Seninle geleyim."

"Gerek yok Damien, yapmam gereken bir iş olduğunu hatırladım. Sen annemle kal."

"Ama yağmur yağacak. Hani yemeği birlikte yiyecektik çocuğum?"

"Bu akşamlık beni affet anne."

Leydi Talbot itirazlarına devam edemeden Damien araya girdi. "Onu rahat bırak anne. Hem ben neyine yetmiyorum ki? Sana kendimi ne kadar ihmal edilmiş hissettiğimden bahsetmiş miydim?"

"Bırakın numara yapmayı çocuklar. Hadi artık sen de git ve işini hallet. Ama beni en kısa zamanda ziyarete geleceksin, unutma."

Tristan annesini öpüp dışarı çıktı. Hazırda bekleyen arabacıya gideceği adresi söylerken de yol aldıkları süre içinde de hiç olmadığı kadar sabırsızdı.

Umut Evi'nin önüne geldiğinde yağmur çiselemeye başladı. Tristan uzun adımlarla bahçeyi geçerek kapıyı çaldı ve çok bekletmeden açılan kapının ardında görünen kadına sordu. "Bayan Taylor evde mi?"

Kadın, ona hiç de güvenmediğini belli eden şüpheli bakışlarıyla Tristan'ı bir süre süzdükten sonra, "Hayır," dedi. "Bayan Taylor gitti."

"Nereye?"

Kadın bilmiyorum der gibi dudağını büktü. "İşi varmış. Dönerse geldiğinizi söyleyeyim mi?"

"Evde olmadığı konusunda yalan söylemiyorsunuz, değil mi?"

"Aklımı henüz kaçırmadım. Bayan Taylor gitti. Yalanım yok, gelir mi bilmem."

Arkadaşlarına destek olmak için birkaç kadın daha kapıya geldi. Herkesin yüzünde belirgin bir meydan okumanın yanında korku da vardı. Yalan söylemediklerinden daha bariz olanı, bir şeyler gizledikleri ve bu yüzden korktuklarıydı.

Gelgelelim Tristan, Alison konusunda çoğu şeyden şüphe etmekle birlikte, gerçekten evde olmaması dışında onu görememek için geçerli bir neden de bulamıyordu. "Tekrar uğrayacağım," dedikten sonra arabaya döndü ve arabacıya Mariah Bowman'ın adresini verdi. Fakat Alison'a ulaşmak sandığı kadar kısa sürmeyecekti.

Alison ayaklarının altını hissedemez hale gelince bir yere oturdu. Saatlerdir yürüyordu, sırılsıklam olmuştu ve giderek şiddetlenen yağmur yüzünden önünü göremiyordu. Fakat öyle büyük bir uyuşukluk hissediyordu ki korku içinde başlamasına rağmen, başına gelecekleri umursamadığı bir ilerleyişe dönen yürüyüş de vücudunun kırılan direnci de önemini kaybetmişti.

Evden kadınlara hissettirmeden çıkmak ya da bir köşe başında pusuya yatan Oswald'ın korkusuyla bir adım atmak yeterince zorken, attığı bunca adıma karşın hiçbir yere gidemeyecek kadar aciz olduğunu görmek ise altından kalkılamaz bir başarısızlıktı. Fakat Alison ayaklı bir felaket gibiydi ve değer verdiği insanların yakınında durarak onlara sadece zarar vereceğinin bilincindeydi. Bu yüzden bir çözüm bulmaktan başka çaresi yoktu.

İlk düşüncesi Skittle'ın yanına gitmekti, bu konuda güvenebileceği tek kişi oydu zira. Fakat kendisiyle kıyaslandığında sevgili dostu ne kadar güçlü olursa olsun, Alison ona böyle bir yük veremezdi. Zaten başında yeterince sorun vardı ve Oswald gibi bir adamın hedefine girmesi hiç de adil olmazdı.

Bir posta arabasına binip ailesinin yanına gitmeyi düşündü. Bunu her saat başı düşünüyordu zaten. Oswald'ın intikam için yola çıktığını hayal ederek kendine işkence ediyor ve sonra onun böyle şeylerle vakit kaybetmeyecek kadar kurnaz olduğunu hatırlıyordu. Oswald ne yapacaksa, bunu Alison'ın gözleri önünde yapacaktı.

Belki de başına gelecekleri görmek ve işkencesine son vermek en doğrusuydu. Hayır, diye düşündü hemen sonra. Bu en kolayıydı fakat kesinlikle en doğrusu değildi. Yeniden ayağa kalkıp şiddetli yağmura rağmen yürümeye devam etti.

Saatin kaç olduğu hakkında bir fikri yoktu. Gece lambalarının aydınlattığı boş sokaklara bakarak dokuzu geçtiğini düşünüyor ve açıkçası umursamıyordu. Sadece bu ilerleyişi sona erdirecek bir şeyler bulmaya odaklanmak istiyordu.

Önünden daha önce de geçtiği ve her defasında cevap veremediği *belki* sorusunu kendisine sorduğu evin önünde duraksadı. Işıklar yanıyordu... Alison içeride sıcak havayı ve belki de bir çözüm bulabileceğini hayal ederek özlemle eve bakmayı sürdürdü. İçi titriyordu, ona gitmek istiyordu ama karşılaşacağı tepkiden çekinerek bir türlü cesaretini toplayamıyordu. Bencillik ettiği düşüncesi kaçıncı kez kafasına dank edince, bu sefer yol boyunca yürümek yerine beyaz binanın merdivenlerine doğru yön değiştirdi.

Kapı büyük ve kalındı. Alison'ın kendine güven duvarlarından daha sağlam ve güçlü olduğuna şüphe yoktu. Başını önüne eğip, avucunu kapının pürüzsüz yüzeyine yaslayarak beklerken zaman da yağmur gibi akıp gidiyordu. Her şey içine düştüğü çaresizliği destekliyorken, Alison kendini giderek küçülüyormuş gibi hissediyordu.

Elini kapıdan çekip iki adım geriledi. Yapmak üzere olduğu şeyin sonuçlarını düşünüyorken toynak ve tekerlek sesleri dikkatini dağıttı. Kimsenin onu bu kapıda görmesini istemediği için kendini saklayacak bir çıkıntı görme umuduyla etrafına bakındı. Sonra başka çaresi olmadığını görerek arkasını döndü ve rüyalarından asla çıkmayan adamı gördü.

Arabadan inen Tristan, merdivenleri çıkmak yerine şiddetli yağmurun dövdüğü kaldırımda öylece donup kaldı. Halinde ürkütücü derece yabancı bir şeyler vardı... Bununla birlikte Alison'a sanki onu gerçekten karşısında gördüğüne inanamıyormuş gibi bakıyor

ve Alison'ı gerçekten o ânı yaşıyor olduğundan şüphe etmeye iten yoğun bir duyguyla gözlerini bile kırpmıyordu.

Şaşırtıcı olmamakla birlikte ilk toparlanan Tristan oldu ve merdivenleri koşar adım çıkıp Alison'ın yanına gelerek kollarını tuttu. "Saatlerdir seni arıyordum. Her yere baktım. Nereye gittin?"

Neyle karşılaşacağına kendini hazırlamış bile olsa, bu sarsıcı yakınlığı son derece yıldırıcı bulan Alison ne diyeceğini bilemeden bir şeyler gevelemeye çalıştı. Fakat Tanrı, yürüyüşü sırasında bahşettiği insanüstü gücü geri almaya karar vermiş olmalıydı ki ne sesi çıkıyor ne de kıpırdayabiliyordu. Tristan kaşlarını çatarak kızın sünmüş şapkasını arkaya itti ve ıslak saçlarını alnından geriye dikkatle tarayarak yüzünü incelemeye başladı.

"Dudakların morarmış, donmuşsun."

Kapıyı sertçe vurdu ve açılana kadarki sürede onu desteklemeye devam etti. Alison yüzüne vuran sıcaklığa alışamadan vücudunu tümden saran ılık havayı uzun zamandan sonra ilk kez soluyormuş gibi içine çekti. Bu sırada Tristan talimatlarını sıralıyordu.

"Odama derhal banyo hazırlansın Bates. Şömineyi yakın. Sonra yiyecek bir şeyler istiyorum. Yanımda kal Alison, iyi görünmüyorsun."

Alison, "Gerek yok," diye geveledi. "Daha iyiyim."

Tristan cevap verme gereği duymadığı gibi kızı kucağına alıp merdivenlere yöneldi.

"Yürüyebilirim, gerçekten... lütfen."

"Eminim yürüyebilirsin."

Tanrı aşkına, hizmetçilerin önünde ev sahibi tarafından kucaklanarak taşınıyor olmak öyle utanç vericiydi ki Alison bu teşvikle York'a kadar koşabilirmiş gibi hissediyordu.

Ayakları yeniden yere bastığında, Tristan'ın kokusunun sindiği bir odaya girmişlerdi. Alison'ın sonra dikkatini çeken, koyu mavi kadife perdeler, aynı tonlardaki yatak örtüsü serilmiş devasa yatak, süslü detaylarıyla değil de kalite ve ebatlarıyla dikkat çeken mobilyaların uyumu oldu. Yarı donmuş ve kısmen dibe batmış durumda bile olsa bunları gözden kaçırması mümkün değildi.

Tristan onu şöminenin önündeki güzel, kadife koltuğa oturttuğunda Alison artık iyice kendine gelmişti. Kalkmaya çalışırken, "Islağım... Sadece biraz soluklanmam gerekiyor," dedi.

Tristan tek dizini yere koyup tıpkı bir hayvanı terbiye edermiş gibi Alison'ın yüzünü avuçları arasına alıp gözlerine baktı. "Otur Alison."

Alison birçok sebepten titremeye başladı ama Tristan durumuyla en ilgisiz olan ihtimali seçerek, "Üşüdüğünü biliyorum," dedi. "Birazdan ısınacaksın." Parmakları ne yaptığından habersizmiş gibi dalgın dalgın Alison'ın kulağının arkasında ve boynunda dolanıyordu. Çoğu zaman buz gibi bakan gözlerinde ne bir küçümseme ne de ona karşı bir öfke vardı. Fakat dikkatini çeken bir şey, tıpkı hızla yerleşen fırtına bulutları gibi gözlerinin hiddetle dolmasına neden oldu. "Bunu sana kim yaptı?"

Alison, Oswald'dan kalan izleri kapamak için bir elini kullandı. Burada bulunma sebebi, yaşadıklarını anlatmak bile olsa Tristan'ın gözlerinin içine bakarak tecavüze uğramak üzere olduğunu söyleyemezdi.

Bu sırada içeri giren hizmetçilerden biri elindeki havluları yatağa bırakıyordu, diğeri ise büyük şömineyi yakmakla meşguldü. Her ikisi de yaptıkları iş dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı ki Alison bir nebze rahatladığını hissetti ama elini olduğu yerden çekmeye henüz hazır değildi.

Çok geçmeden, yanan şöminenin sıcaklığı buz kesen vücuduna işlemeye başladığında Alison inleyerek koltuğa iyice sokuldu. Tristan ona bu rahatlığı çok görmemiş olacaktı ki hizmetçilere talimatlar vermek üzere yanından uzaklaştı. Bir süre sonra kızlardan biri, "Hanımefendi," diyerek dikkatini çekmeseydi Alison yorgun bir kedi gibi kendini uykunun kollarına bırakacaktı.

"Su hazır hanımefendi. İzin verin de üzerinizi çıkarayım."

En son bir hizmetçi tarafından banyoya hazırlanmasının üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi. Alison suya bir şeyler döken diğer hizmetçi dışında odada kimse kalmadığını görünce aynı anda hem endişe hem de rahatlama hissetti.

Çok geçmeden kavuştuğu sıcak su, hem sinirlerine hem de ağrıyan kaslarına iyi gelmişti. Oswald'ın vücuduna verdiği hasarı çıplakken gizleminin bir yolu yoktu, Alison bunu kızların yüzündeki merhametten anlıyordu. Neyse ki ikisi de bunun üzerine tek kelime etmemeleri gerektiğini bilecek kadar iş bilir ve görgülülerdi.

Rahat, yumuşak bir gecelik giydikten sonra Alison artık tamamen gevşemişti. Saçlarını kurutmak için şöminenin yanındaki koltukta öylece otururken hizmetçilerin işlerini bitirmesini bekledi. Küveti odadan çıkarmak için gelen iki uşak, Alison'ın olduğu tarafa hiç bakmadan işlerini bitirip çıkınca kızlar da onu takip etti. Herkes onu rencide edebilecek tavırlardan kaçınıyormuş gibi dikkatli davranıyordu ki Alison, Tristan'a bir kez daha âşık olduğunu hissetti ve rahatlık veren bu hisse tutunarak gözlerini kapadı.

Yeniden gözlerini açtığında gecenin ilerleyen saatleriydi. Tek kişilik bir koltuğa sığındığını hayal eden Alison, kendini rahat bir yatakta, kalın örtülerin arasında bulunca endişeye kapılıp doğruldu. Fakat burnuna dolan tanıdık koku, bir miktar afyon ruhu solumuş gibi rahatlamasını sağladı.

"Henüz uyanmak için çok erken."

Alison hıçkırır gibi iç çekerek sesin geldiği, pencere yönüne baktı. Tristan, odadaki gaz lambalarından birinin ışığında kalan bir koltukta bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Kitabı, az önce okuyormuş da rahatsız edildiği için yarım bırakmış gibi dizinde ters dönmüş bir vaziyette duruyordu. Üzerindekiler gece kıyafetleri olamazdı. Alison bulunduğu yerden taba rengi günlük pantolon ve beyaz gömleği rahatlıkla seçebiliyor ve onun bu saatte bile nasıl oluyor da bu denli kusursuz görünebildiğine akıl sır erdiremiyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Bir şeyler yemek ister misin? Sanırım yemek gelene kadar uykuya dalmışsın."

Güvenlik ve hayata tutunma ihtiyaçları giderildikten sonra çirkin yüzünü göstermeye başlayan açlık, Alison'ı utanç içinde bırakan bir guruldamayla kendini belli etti.

"Yiyebilirsin, rahatına bak."

"Aslında," dedi Alison. "Ben daha fazla rahatsızlık vermek istemiyorum. Belki başka bir odaya geçersem..."

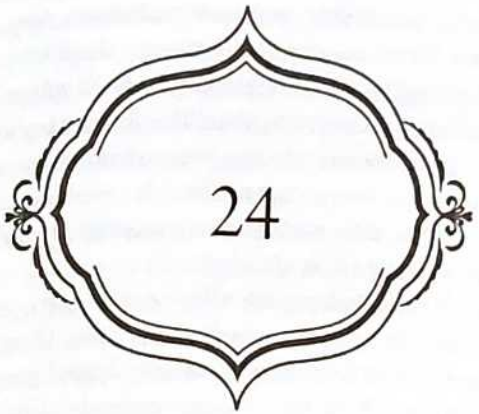
Tristan başını hafifçe omzuna kırmış vaziyette, aslında tek kelime bile etmemesine rağmen çok şey söylermiş gibi görünerek Alison'ın susmasını sağladı.

"Uyumak istemediğinden eminsen biraz yemek yemen için seni yalnız bırakacağım. Sonrasında ise konuşacağız."

Alison başını sallayınca ayağa kalkıp odanın ortasına doğru yürüdü. Fakat son anda odadan çıkmak yerine, gözlerini kızınkilerden ayırmadan yatağa yaklaştı. Alison ne beklediğini bilmiyordu, bir şey beklememesi gerektiğini biliyordu sadece. Buna rağmen yüzünü ona doğru kaldırmaktan kendini alamadı. Tristan kendine çevrilen yüzü karanlıkta kalan gözlerindeki sırlarla bir süre izledikten sonra elini uzattı ve kızın boynuna dokunup fısıldadı.

"Konuşacağız Alison... Bunlar hakkında... Her şey hakkında."

Ve sonra onu yalnız bıraktı.

24

1821, Londra

Tristan, ona karnını doyurması ve biraz rahatlaması için verdiği sürenin yeterli olduğunu düşünerek odasına geri dönmeye karar verdiğinde saat sabaha karşı üçe geliyordu. Gelgelelim kararlı adımlarının aksine, kafasında birtakım belirsizlikler mevcuttu. Aslında bu daha çok içine düştüğü çetin bir ikilemdi. Ona sorması gereken mecburi sorularla onu rahatlatacağını bildiği sorgusuz sessizlik arasında, nereye yönelmesi gerektiğinden emin değildi.

Alison'ı koltukta sızmış, boynu tuhaf bir açıyla bükülmüş halde bulduğu anı hatırladı. O kadar hafif ve narindi ki onu yatağa taşımak hiç de sorun olmamıştı. Korkmuş, hatta dehşete düşmüştü. Bu yüzden onu tek başına bırakamamış, ihtiyaç duyabilir diye yakınında olması gerektiğini düşünmüştü.

Bu süre içinde niyeti, biraz kitap okuyarak vakit geçirmekti ama Alison'ın düzenli nefesini dinlerken ve zaman zaman gözleriyle onu takip ederken elindeki kitaba kendini vermesi mümkün olmamıştı. Ne okuduğunu bilmiyordu, okuduğu birkaç kelimeden ne anladığını da bilmiyordu. Hoş, onu tanıdığı andan beri yaptıkları, yapılması gerekenler ve yapamadıkları arasında bir çizgi de kalmamıştı.

Tristan kendi haline söylenerek içeri girdi.

Alison'ın yatakta olmayacağını tahmin ediyordu ama bunu

umut ettiği için kendisini kınayacak değildi. Fakat bu kadın, gerçekte kim olduğunu ve kendisine veremeyeceklerini öğrenmiş olmasına rağmen –kısacası her haliyle– kanını kaynatmaya devam ediyordu.

Aslında son derece masum göründüğünü düşünüyordu Tristan. Annesine ait geceliğin üzerine giydiği sabahlığa güven almak ister gibi sıkıca sarılmış ve Tristan'ın genellikle kitap okurken oturduğu koltuğa ilişmişti. Korkusu elle tutulur, yoğun ve her şeyden daha gerçekti. Tristan ona bunu yapanı elleriyle cezalandıracağına içinden yemin ederken, düşüncelerindeki vahşetin aksine sakince yanına yürüdü ve boştaki koltuğa geçti.

Gözleri dizlerinde birleştirdiği ellerine dikilmişti, gergin olduğu zamanlarda hep böyle yaptığını fark etti Tristan. Onunla ilgili fark ettiği diğer şeylerle birlikte bunu da nasıl kanıksadığını bilmiyordu. Eğer gerçekten önemli bir konuşmanın eşiğinde olmasalardı, daha önce de düşündüğü gibi ona rahatlık vereceğini bildiği sözler eder ve onu kendi haline bırakmaktan memnun olurdu. Fakat görmezden gelemediği ve aciliyeti olan birkaç mesele vardı. Ve bunlar içinde onun Leydi Potter olduğu gerçeği, önem sıralamasında hayli aşağılarda yer alıyordu.

"Sana kim zarar verdi?"

Alison güzel gözlerini kaçırıp hislerini ondan saklamaya çalıştı. Bilerek yükselttiği sabahlığının yakasını eliyle düzelttikten sonra da "Ben... Öncelikle bir şey itiraf etmeliyim," dedi.

"Bir an önce başlasan iyi olur."

"Buraya gelmeyi çok düşündüm... Bütün gün yürüdüm ve sonunda başka çarem olmadığını fark ettim."

Alınganlık etmek istemezdi ama bu açıksözlülük Tristan'ı bir miktar huzursuz etti. O da bunun farkında olmalıydı ki mahcup, iri gözlerinde af diler gibi bir ifade belirdi.

Öte yandan Tristan, bu mahcubiyetten de hoşlanmamıştı. "O evde ne yaşadın Alison?" diye sordu.

Alison gözlerini kapayıp yutkundu. "Ben... saklanıyorum. Dün geceye kadar saklandığımı sanıyordum."

"Kimden saklanıyorsun? Dün gece ne oldu?"

"Bu çok..."

Tristan sabırsız, derin bir nefes aldı. "Kim olduğunu biliyorum Alison. O kısmı geçebiliriz ama nedenlerini konuşmamız gerekiyor. Bana dün gece yaşananları anlattıktan sonra."

Alison'ın gözleri dehşetle büyüdü. "Nasıl? Nereden? Aman Tanrı'm... Ne zamandan beri?"

"Bugün, bir tesadüf sayesinde... Leydi Potter olduğunu öğrendim."

Mahcup misafiri irkildi. İsmini başkasının ağzından duymayalı uzun zaman geçmiş olmalıydı. Fakat çok geçmeden durgunlaşıp kendini çaresiz açıklamasının seyrine bırakır gibi omuzlarını düşürdü.

"O halde başından başlamama izin verin... Üç sene önce, her şeyin sıradan olduğunu düşündüğüm zamanlardı. Hayatım şimdikinden daha az karmaşık ve son derece sadeydi. Nişanlıydım..."

Bildiği halde bunu onun ağzından duymak Tristan'ı hiç beklemediği ölçüde öfkelendirdi ve gururu sesine de yansıdı. "Lord Welfare ile..."

Bu seferki irkilişi ve sonrasındaki bakışı öyle çok şey ifade ediyordu ki Tristan, korkunç bir ihtimalde takılı kaldı ve söylediğinin gerçek olmamasını umuyormuş gibi temkinli bir ses tonuyla, "Sana bunu o mu yaptı?" diye sordu.

Alison yalvarır gibi gözlerine bakarak, "Lütfen..." dedi. Bunu neden söylediğini Tanrı bilirdi.

"Lütfen ne? Artık ne olduğunu anlat Alison!"

"Tamam... Ben..."

Gözlerini kapatıp açtığında ifadesinde tuhaf bir dinginlik vardı. "Düğünden kısa süre önce düzenlediği davette onun Lord Meridan ile yaptığı pazarlığa kulak misafiri oldum... Konu bendim... Benim... düğün gecesi... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Tristan koltukta öne eğildi. Sırtındaki kaslar o kadar gergindi ki onu ürkütmeyeceğini bilse kafesteki bir havyan gibi gerinip esnemeye başlayabilirdi. Sabırlı göründüğünü umarak, "Anlatmaya devam et," dedi. "Burada sadece ikimiz varız ve..."

"Düğün gecemizde, ilk sefer için beni ona sunacaktı."

Ani açıklamanın şoku üzerine Tristan, ayağa kalkıp birkaç adım yürüdü ve eliyle yüzünü sıvazlayıp sabır diler gibi tavana baktıktan sonra yeniden Alison döndü. "Ne?"

"Bir kere daha söylemek istemiyorum."

"Onu öldüreceğim."

Alison yeniden ellerine bakarak, neredeyse duygusuz bir netlikle anlatmaya devam etti. "O gece onları dinlediğimi anladı. Annem

kendini kötü hisseden babamı eve götürdüğü için beni arabacımız alacaktı. Lord Oswald beni dışarı çıkmadan önce yakaladı ve tartıştık. Ben öfkelendim. Öyle çok öfkelendim ki yangın çıkardım ve sonra da kaçtım. Arabacımız Quinn bana yardım etti. Eve nasıl vardığımı hatırlamıyorum. Anneme olanlardan bahsetmek istedim ama buna vaktim olmadı. Quinn ona bir şeyler anlatmış olmalıydı ki annem bir süreliğine uzaklaşmam gerektiğini söyledi..." Sesi hafifleyip bir süre sonra kayboldu. Yeniden konuşmaya başladığında şüphe çekecek kadar sakindi. "Quinn ve ben arabaya binip evden uzaklaşmaya başladık. Fakat fırtına çok şiddetliydi ve peşimizden gelmeleri de işimizi kolaylaştırmıyordu. Bir yerlere yıldırım düştü sanırım. Yoldan çıktığımızı ve arabadan fırladığımı hatırlıyorum. Sonra seslerini duydum... Gözlerimin önünde Quinn'i öldürdü..." Gözyaşlarının yanaklarından çenesine doğru akmaya başladığını görünce Tristan ona uzanmak istedi ama Alison, geçilmesi güç bir kalkanın gerisinde kendini saklıyor gibiydi. "Eğer hayattaysam beni de öldüreceğini söyledi. Eğer olanları anlatacak kadar yaşarsam ailemi de öldürecekti. Korktum..."

Tristan lanet ederek odayı turlamaya başladı. Ona dokunmak istiyordu ama bu konuşmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu görüyor ve tek bir dokunuşun kararlılığını kil gibi dağıtacağını hissediyordu. Bu yüzden hikâyenin gerisini kendine hâkim olmaya çalışarak dinledi. Mariah Bowman'la nasıl tanıştıklarını, Londra'daki adresleri bekleyen adamları ve geneleve gittiği andan itibaren Tristan'la karşılaştıkları geceye kadar yaşadığı her şeyi öğrendi.

"Dün gece beni buldu..." diye devam etti Alison.

Bunun üzerine Tristan, tahminlerinde hata ettiğini umarak sordu. "Ne yaptı?"

Alison yüzünü kaldırıp ona baktı, aynı anda Tristan da elini ona doğru uzattı. Saçlarında gezinen parmaklar hoşuna gidiyor olmalıydı ki kızın yüzü giderek yumuşamaya ve gözkapakları ağırlaşmaya başladı. Birçok sebepten kendine hâkim olmakta güçlük çeken Tristan, parmaklarını onun çenesine indirdi ve başparmağıyla dalgın dalgın yumuşak tenini okşamaya başladı. "Anlat bana."

"Leydi Miranda'yı ziyaret edenin ben olduğumu biliyordu ve... maskeli baloyu da... İkimizin bir ilişkisi olduğunu... düşündü ve öfkelendi... Ama bir şey yapamadı... Zorladı fakat... kadınlar geldi."

Tristan öfkeden titremeye başladı. Daha önce kendini kaybetmeye bu kadar yaklaştığı başka bir an hatırlamıyordu. Onu öldürebilirdi, onu öldürmeye gönüllüydü... Onu öldürmenin bir yolunu bulacaktı.

"Şimdi dinlen, yarın her şeyin daha farklı olduğunu göreceksin."

Alison bu ihtimali değerlendirip sonuçta komik bulmuş gibi çarpık şekilde güldü. "Günlerdir o kadar uykusuzum ki."

Tristan işaret vermeksizin kollarını ona doladı ve itiraz etmesine fırsat vermeden onu yatağa taşıyıp örtülerin altına soktu. "Şimdi uyu Alison. Sonra görüşeceğiz."

Onu, saçları yastığına dağılmış halde görmenin sebep olduğu sancıya rağmen, Tristan kendine hâkim olarak son bir kez daha ona baktı ve odayı terk etmek üzere yataktan uzaklaştı.

Artık ava çıkabilirdi.

Tristan'ın arabası saat beş civarında Lord Oswald'ın Worfield Caddesi'ndeki kiralık evinin önünde durdu. Kuvvetle muhtemeldi ki herifin bir yerlere kaçtığı yoktu. Adam, bir avuç fahişeden ya da kendini yıllardır ölü gösteren birinden korkmaması gerektiğini düşünecek kadar kendinden emindi. Madem bu öngörülebilir kibrin başına açacaklarından habersizdi, bunun sevimsiz bazı sonuçlarına da katlanmak zorunda kalacaktı.

Tristan arabadan inerken, "Ben çıkana kadar burada beklemeni istiyorum Dawson," dedi. "Konuştuğumuz gibi, sonrası senin."

Dawson, daha önce onu bu sabahki kadar öfkeli görmemişti. Saygılı ve erkeksi bir takdirle, "Emredersiniz lordum," dedi.

Tristan, şapkasına ihtiyacı olmadığını düşünerek onu arabadaki koltuğuna fırlattı ve birkaç adım ötesindeki on iki numaralı kapıyı birilerini uyandırana kadar çaldı. Kapıyı açan uşak uykulu ve şaşkın görünüyordu. Merasime gerek görmeden içeri giren Tristan, "Lord Welfare nerede?" diye sordu.

"Efendim... Lorduma haber vereyim..."

"Ben haber veririm, odasının yerini göster."

Tristan'ın serin sakinliğinin altındaki öfkeyi buz gibi gözlerinden okumak hiç de zor değildi. Uşak, itiraz edecekmiş ya da en azından ondan kibarca beklemesini isteyecekmiş gibi göründüyse

de bu ifade karşısında irkilerek geri çekildi ve "Üst katta, sağdaki oda lordum," diyerek üzerine düşeni yaptı.

Tristan merdivenleri çıktı ve tek bir saniye bile duraksamadan uşağın tarif ettiği odaya daldı. Oswald Welfare, geceyi geçirdiği kadınla birlikte tatlı bir uykudaydı. Bunca gürültüye uyanmadığı için hayal kırıklığına uğrayan Tristan, adamı yakasından tutup yatağın dışına çekti ve yere düşerken kenara çekildi. Neyse ki pislik herifin üzerinde dizlerine kadar uzanan bir gömlek vardı.

"Ne oluyor be? Tanrı'm... Sen... Talbot?"

Düştüğü yerde debelendiğini görmek Tristan'ı daha da öfkelendirdi ve yüzleşecekleri anın gelişini hızlandırmak için onu yerden kaldırdı. Çiziklerle dolu, yara bere içindeki yüzündeki dehşete bakılırsa adam başına gelecekleri zaten biliyordu. Fakat konuyu tamamen yanlış anlamıştı.

"Kuzenin hakkında kimseye laf etmedim, sebebi ben..."

Tristan çenesine güçlü bir yumruk atıp onu yatağa devirdi. Hareketlilik en sonunda yataktaki kadını da rahatsız etmişti. Oswald'ın misafiri böyle anlara alışkın olmalıydı ki neredeyse bıkkın halde örtüleri üzerine sararak yatağın bir kenarından indi ve yerdeki giysi yığınından ihtiyacı olanları alıp dışarı çıktı.

"Derdin ne senin! Git buradan, terk et evimi!"

"Derdim sensin Welfare, hadi ayağa kalk!"

Adamın kıpırdamaması üzerine Tristan dişlerini sıkarak onu ayağa kaldırdı. "Sana kendini kurtarman için bir şans vereceğim Welfare. Sonra benimsin."

Sözünü ancak tamamlamıştı ki Oswald Welfare tam yüzünün ortasına bir yumruk savurdu. Zaten beklediği bu atağı savuşturmak Tristan için çok zor olmadı. Kaldı ki adam rakibiyle kıyaslanamayacak kadar formsuz ve onun motivasyonundan fazlasıyla uzaktı.

Adil ya da değil, bugün Tristan biraz kan akıtacaktı. Oswald'ın burnunun kırılmasıyla sonuçlanan diğer yumruğu, karın boşluğuna gömülen başka bir yumruk takip etti. Fakat hakkını vermeliydi, Oswald zavallıca da olsa karşı koymaya çalışıyordu. Muhtemelen bu çabasının Tristan'ı ne kadar memnun ettiğinden habersizdi.

Sonunda adam yere devrildiğinde bir kez daha, "Neden?" diye sordu. Bir gözü kapanmak üzereydi, kırık burnundan ve ağzından kan akıyordu. Tristan'ın sonsuza kadar sönmeyecekmiş gibi duran

öfkesinin aynası gözlerine bakarak, "Senin derdin ne be adam?" dedi.

Tristan yakasını tutup yüzüne yaklaştı ve sadece, "Alison..." dedi.

Oswald'ın gözleri panikle büyüdü. "Yalan söylüyor, yemin ederim ben bir şey yapmadım."

"Yani onu öldürmeye çalışmadın. Ona... tecavüz etmeye çalışmadın..."

Oswald başını deli gibi iki yana salladı ve tereddüt etmeden, "Hayır," dedi.

Tristan, "Elbette," diyerek onu yeniden ayağa kaldırdıktan sonra açık kapıdan dışarı itti.

Onun elinden kurtulduğunu düşünüp kendince bir anlık boşluğu değerlendirmek isteyen Oswald, kendini savunmaya başladı. "Sana ne anlattı bilmiyorum. Peki onun bana yaptıklarının bedelini kim ödeyecek? Evimi yaktı, beni öldürmeye çalıştı. O kadın bir yalancı..."

Tristan onu tahta panelli duvara yapıştırıp kolunu boğazına bastırdı. "Onu boğmaya çalıştın. Parmak izlerini taşıyor pislik herif..."

Devam edemeyip sustu. O izler meydana geldiği sırada Alison'ın hissettiği korkuyu hayal edince, kendini kaybetmesine neden olabilecek bir öfkeye kapıldı. Ancak adamın parmaklarını uzun bir süre kullanamayacağını garanti edene kadar sıkarken tamamen aklı başındaydı. Hatta bu, son derece maksatlı ve keyfi bir saldırıydı.

Parmakları kırılan Oswald'ın attığı çığlık koridorun duvarlarında yankılandı.

"Seni öldürmeyi o kadar çok istiyorum ki Welfare. Sırf ona dokunduğun için... Diğerleri için yapabileceklerimi düşününce ben bile korkuyorum."

Adamın acı içindeki yüzünü dehşet kapladı. "Ruh hastası herif! P-parmaklarımı kırdın."

"Sadece birkaç saatin var. Öğlen olmadan önce, adamım seni Avustralya'ya giden gemiye bindirecek. Ve sakın kendini birinci sınıf bir yolculuğa hazırlama Welfare. Farelerle, kendi pisliğin içinde yolculuk edeceğini garanti ediyorum. Bir daha dönmeyeceksin, bir daha Alison'ın adını ağzına almayacaksın. İnan bana bunu bilirim ve seni öldürmek için bizzat gelirim."

"Hayır," diye inledi Oswald. "Oraya gitmem... Gerçekten ölürüm."

Tristan fısıldadı. "Umarım ve öyle bir an gelir ki sen de bunu umarsın."

"Size kimse inanmaz." Tristan'ın kolunun baskısı artınca Oswald'ın boğazından tuhaf bir ses çıktı.

"Neler yapabileceğimi bildiğini mi sanıyorsun Welfare? Avustralya'nın seni öldüreceğini mi sanıyorsun? Söylediklerimi yerine getirmezsen seni ölmek için dua edecek duruma getiririm. Bunu yapabilirim Oswald Welfare ve şüphen olmasın, çok da keyif alırım."

Tristan, bir kat aşağıdan olan biteni izleyen uşağa seslendi. "Dışarıdaki adamı çağır, hemen!"

Uşak bir saniye bile geçmeden gözden kayboldu.

"Yapma lütfen... Bu halde yola çıkarsam oraya varamam bile."

"Aptalın tekisin Welfare. Tanıdığım en aptal pisliksin. Ona sahip olabilirdin ama sen ona ihanet etmeyi tercih ettin..." Tristan umulmadık şekilde, ona acıdığını hissederek kolunu hafifçe çekti ve sonra bütünüyle geri çekildi. Henüz tatmin edilmemiş bir öfkeyle dolu gözleri hâlâ onun üzerindeyken merdivenleri çıkmakta olan Dawson'a, "Ne yapacağını biliyorsun," dedi.

"Evet lordum." Adam, Tristan'ın kanlı yumruklarına bakarak ekledi. "İzin verseydiniz bu işi sizin için halledebilirdim."

Tristan elindeki kanı cebinden çıkardığı beyaz bir mendile sildi. "Sanmıyorum Dawson. Bu olabilecek en şahsi meseleydi."

Ve adamının anlayışla karşıladığı bu sözleri söyledikten sonra Alison'ı yeniden göreceği eve gitmek üzere dışarı çıktı.

Alison, içinde bulunduğu şartlar yüzünden kendini kapana kısılmış hissediyordu. Yatağa getirilen kahvaltı, herhangi bir arzusu olup olmadığını sormak üzere odaya gelen hizmetçilerin saygılı tavırları ve rahat etmesi için yapılan her şey, bu kapanı biraz daha daraltıyordu. Sorun şu ki Alison bu yapay rahatlığa alışmak istemiyordu. Çözümlenememiş bunca sorun varken, rahatlamak birilerine ihanet ediyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Oswald'ın değer verdiği insanlara zarar verdiği düşüncesinden kurtulması mümkün değildi. Hâlâ sakin nefesler alabilmesinin sebebi, Tristan'ın buna izin vermeyeceğine olan inancı ve Oswald'ın yaralarını sarmak üzere bir yerlere çekildiğini ummasıydı. Ya da belki daha önce harekete geçerek evini yaktığı ve canına kastettiği için Alison'ı suçlayacaktı. Ve Alison açık bir gerçeği de görmezden gelemiyordu. O da, köklü bir unvanın varisinin suçlamalarına maruz kalması halinde kendi sözünün hiçbir değerinin olmayabileceğiydi.

Ayrıca düşünmeyi istemediği diğer şeyler de vardı. Tristan'ın gelmesini beklerken okuduğu gazetede o ve Leydi Audrey hakkında çıkan haber yüzünden hissettiği keder, güçlü bir acıya dönüşmüştü. Buna nasıl katlanacağını bilmediği gibi böyle bir hakkı olmadığını bilmek, hem kalbini parçalıyor hem de kendini hiç olmadığı kadar işe yaramaz hissettiriyordu.

Alison, Leydi Talbot'ın mütevazı günlük kıyafetlerinden biri içinde, gece uyukladığı koltukta kıvrılmış vaziyette, Tristan'ın nerede olduğu hakkında fikir yürütmeyi bırakalı hayli zaman geçtiği sıralarda odasının kapısı bir kere daha çalındı. Fakat bu sefer kapının arkasında izin bekleyen bir hizmetçi değil, odanın gerçek sahibi duruyordu.

Alison hızla toparlanıp ayağa kalktı. Onu şık gündelik kıyafetleri içinde, her zamanki kusursuzluğu ile karşısında görmek hiç beklemediği kadar sarsılmasına neden oldu. Aynı zamanda ona, eskiden baktığı gözle bakamadığını da fark etti. Evet, yine ulaşılamazdı ama Alison o zirveye yaklaşmanın hissettirdiklerini biliyorken, karşısındaki adamın ne kadar medeni ya da centilmen göründüğünün bir önemi kalmıyordu. Ve o, bu şekilde bakmayı sürdürdükçe Alison düşüncelerinin gittiği yönü de kontrol edemiyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim... Teşekkür ederim."

"Konuşmalıyız."

Alison başına gelecekleri kabullenmiş şekilde başını salladı.

"Yemek yedin mi?"

"Az önce yedim. Herkes bana çok nazik davranıyor. Tıpkı..."

Tristan onun yerine tamamladı. "Bir leydi gibi mi?"

"Bunu bildiklerini sanmıyorum... Bilmiyorlar, değil mi?"

"Hayır," dedi Tristan ve geceki konuşma sırasında oturduğu koltuğa geçip bacak bacak üstüne attı. "Lord Welfare konusunda artık endişelenmen gerekmiyor."

Üç yıllık esaretini sona erdirecek müjdenin böylesi ani ve duygusuz sayılabilecek bir ses tonuyla verilmesi, Alison'ı yüzlerce histen meydana gelen anaforun ortasına bıraktı. Nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin değildi, eninde sonunda hayal kırıklığına uğrayacağından korkup bir miktar sevinmeye bile cesaret edemiyordu. Sonunda kafa karışıklığı içinde, "Nasıl?" diye fısıldadı.

"Önemli mi?"

"Değil mi? Yani..." Artık her şeyin yoluna girip girmediğini sormayı istiyordu ama Tristan'ın yüzündeki ifadenin keskinlik kazandığı gözünden kaçmadı. "Ne oldu?"

Tristan kendine son derece yakışan bir özgüvenle arkasına yaslandı. Gülmüyordu, tebessüm bile etmiyordu fakat hiç kimse halinden memnun olmadığını söyleyemezdi.

"Avustralya'ya doğru uzun bir yolculuğa çıktı. Artık endişelenmen gerekmiyor."

"Suçlarına karşılık... gitti ve gelmeyecek. Öyle mi?"

Bir soylunun suçlarıyla yüzleşmesinin sıradan bir insanın cezalandırılması kadar doğrudan yöntemleri olmadığı bilinen bir gerçekti. Bazen sadece giderler ve ölü ya da diri, krallığa girmelerinin önü resmen kesilirdi. Tristan gerçekten bunu sağlamış olabilir miydi? Ve bunu hangi koşullarda yaptığını açıklar mıydı?

"Sadece kabul et ve peşini bırak."

"Ben..." diye geveledi. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum..."

Onu gevelemeye devam etmekten kurtaran, Tristan'ın diğer sorusu oldu. "Peki bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

Alison, normal koşullarda yapılması gerekeni biliyordu ve Tristan'ın da farklı düşünmesini beklemiyordu. Bu soruyu sorma nedeni, akıl sağlığını sınamak istemesi olabilirdi ya da onu başından atmadan önce ne kadar zamanı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Aralarında ne geçmiş olursa olsun, bunlar onun sadece Alison Taylor'dan talep edebilecekleriydi. Leydi Alison Potter ise saygı ve korunmayı hak ediyordu.

"Otur Alison, ayakta sallandığını görmek dikkatimi dağıtıyor."

Alison kendinden istenileni yaptı ve kucağında birleştirdiği ellerine baktı. "Bilmiyorum... Her zaman bu ânın gelişiyle ilgili birtakım düşüncelerim vardı ama gerçekleşene kadar asla yeterince inanmadığımı şimdi fark ediyorum." Ona, olması gerektiğinin yarısı kadar bile heyecanlı olmadığını itiraf edemedi.

"Ailen seni özlemiş olmalı."

Alison hafifçe gülümsedi. "Ben de onları özledim."

Tristan'ın bakışları bir saniyeliğine kızın dudaklarına kaydı. Yeniden yukarı baktığında gözlerinde bazı sorular vardı. "Nasıl bu kadar umudunu kaybedebildin Alison?"

Bu soruyu Alison da defalarca kendine sormuştu. Başkasından duymak tuhaf hissettiriyordu.

"Daha cesur olmam gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Amacım bu değildi, var olduğunu bile bilmediğim bir dünyanın içine dalmayı beklediğim söylenemez. En başta gidecek yerim yoktu ve baş etmeye çalıştıklarım o kadar ağır geldi ki aradığım tek şey destekti."

Ardından Tristan hiç de şaşırtıcı olmayan başka bir soru sordu. "Peki ya sonra?"

Alison imalı şekilde erkeğin gözlerinin içine baktı. Hesap etmediği şeyse, o gözlere dikkatle baktığında kalbine saplanan keskin acıydı. Hiç sırası olmadığını düşünerek gözlerini kaçırdı ve sakince açıklamaya çalıştı.

"Skittle gitti ve artık tamamen yalnız olduğumu fark ettim. O zamanlar çok kez her şeyi açıklamayı ve eve dönmeyi düşündüm ama ne kendime yeterince güvenebiliyordum ne de Lord Oswald'ın yapabileceklerini öngörebiliyordum... Ve yalnız kaldığım süre içinde, benden daha kötü durumda olan insanların yaşadığı bir dünya olduğunu anlamaya başladım. Korkarım ki Skittle gidene kadar ne kadar korunup kollandığımı anlamamıştım. Lord Meridan'ın üstü kısmen örtülen ya da örtülme zahmetine bile girilmeyen günahlarını insanların kulaklarına üfleyen Skittle'dı. Bu çeşit haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını tahmin edersiniz."

"Leydi Lorn'un başının dertte olduğunu da bu sayede mi öğrendiniz?"

"Ben değil... Ben uzun süredir sadece Umut Evi için çalışıyorum."

"Kendini onların koruyucusu olarak gördüğün için mi hiçbir şey yapmadın Alison?"

Alison bu tenkit içeren sorudan hoşlanmadığını hissetti fakat günah çıkarmanın iyileştirici etkisini görmezden gelemezdi. "O kadınlar benim ailem oldu... Eğer gitmekle onlara yardım etmek arasında kalmış olsaydım kolaylıkla söyleyebilirdim ki... kalırdım..." Ve sonra itiraf etti. "Belki de bugüne kadar yaptığım buydu."

Neler kaybetmiş olduğunu bildiği Tristan'ın yüzünden okunuyordu. Fakat bu acıma ya da anlayış değildi, bu bariz bir kabullenişti. Sonra doğruldu ve sadece bakışlarıyla Alison'ı da kendisiyle aynısını yapmaya zorladı.

"Bugün de konuğum olacaksın. Yarın yola çıkana kadar yeterince dinlenmeni istiyorum... Ailen seni uzun zaman sonra ilk kez görecek."

Haklıydı fakat söylediklerinden hiçbiri Alison'a bir lütufmuş gibi gelmiyordu. Aksine kendini küçülmüş hissederek, "Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

Tristan belki de ilk kez gözlerini kaçırdı. Elini bir ağrıyı gidermek istiyormuş gibi ensesine götürdüğü sırada Alison, beklediği cevaptan daha çok ilgisini çeken bir şey fark etti.

"Eline ne oldu?"

Tristan neden bahsettiğini anlayamamış gibi eline bakınca, Alison onun sağ elinin eklemlerindeki yaraları netlikle görebildi ve onları hissedebilmek için elini avuçları içine aldı. Ne yaptığının farkında olduğu söylenemezdi.

"Onun evine mi gittin? Yalnız mı?" Yaralarını dalgın dalgın okşarken gözlerine baktı. "O bir katil..."

"Bana bu kadar az mı güveniyorsun Alison?" dedi Tristan. Gülmek ister gibiydi ama aksini tercih edermiş gibi tereddütlüydü.

Alison'ın gözleri doldu ve normal koşullarda söylemeye asla cesaret edemeyeceği kelimeleri içinde tutamadı. "Ya sana zarar verseydi?"

İşte o an, içinde bulundukları zaman dondu. Hava yoğunlaştı ve tüm hisler, iki tarafı keskin bir bıçağa döndü. Tristan parmaklarını kızın ensesindeki saçların arasına sokup boynunu arkaya gerdi. Burun delikleri özellikle bir kokuya odaklanmış da daha fazlasını arar gibi açılıp kapanıyordu. Sanki bütün kontrolünün yok olduğu an gelmişti de bir setin ardında zaptettiği hislerin akınına uğruyordu. Ve derken yumuşamaya başladı. Fırtınalı gözleri, Alison'ı aşka sürükleyen o güzellikle bakarken nefes gibi bir sesle fısıldadı. "Lütfen bunu yapmayı kes Alison?"

"Neyi? Neyi yapmayayım?"

"Kontrolümü kaybetmeme sebep olma?"

Alison'ın yüzü sevgiyle yumuşadı. Neden kaybedecek bir şeyi kalmadığına inandığını bilmiyordu. Oysa güvenli yaşamına geri

dönerek yeni bir hayata başlamıyor muydu? Hayır... Belki çok şey istiyordu ama onsuz bir hayat istemiyordu.

Ne için yalvardığını bilmeden, "Tristan lütfen..." diye fısıldadı ve böylece pamuk ipliğine bağlı direnci yıkıldı. Bir anda Tristan'ın kollarındaydı ve sonra dudakları, günlerdir su içmemişçesine bir açlıkla birleşti.

Alison daha önce böyle öpülmemişti. Daha önce kimseye bu kadar sokulmamıştı. Böyle istenmemişti ve istenmeyecekti... Onu o kadar çok seviyordu ki ömrünün sonuna kadar bundan daha güçlü bir his yaşayamayacağını biliyordu.

Kollarını Tristan'ın boynuna doladı, ondan aldığı her şeyi ona fazlasıyla geri verdi. Tristan'ın zarar veren dudakları ağzında, çenesinde ve boynunda gezinirken hissettiği tüm mutluluğu, ömrünün sonuna kadar hatırlayabilmek için kalbine kazıdı.

Fakat sonra her şey başladığı gibi sona erdi.

Az önce ruhuna karışmak istermiş gibi yakınında duran adam, şimdi iki adım ötesinde kontrolünü kazanmaya çalışarak yüzünü sıvazlıyordu.

"Tristan..."

Tristan elini kaldırıp onu engelledi. "Daha fazla konuşmayalım. İstediğin bir şey olduğunda zili çalman yeterli..."

Bu soğuk uzaklığın ve arkasından gelen söylevin nereye varacağını anlayan Alison, hayal kırıklığı içinde, "Neden?" dedi. "Artık Alison Taylor olmadığım için mi?"

Bu soruyu bir inkâr takip etmedi. "İkimizin de pervasız davranamayacağı bir konumdayız ve sen kontrolümü gözünde fazla büyütüyorsun Alison."

Alison utançla inledi. "Yani artık bir leydi olduğum için senin saygını hak ediyorum... O halde neden kendimi aşağılanmış gibi hissediyorum?"

Tristan öfkeli bir nefes aldı. "Aramızda ne geçmiş olduğunun ya da seni yatağa atmayı ne kadar çok istediğimin bir önemi yok. Bana geldiğin andan beri korumam altındasın."

"Ama bu..."

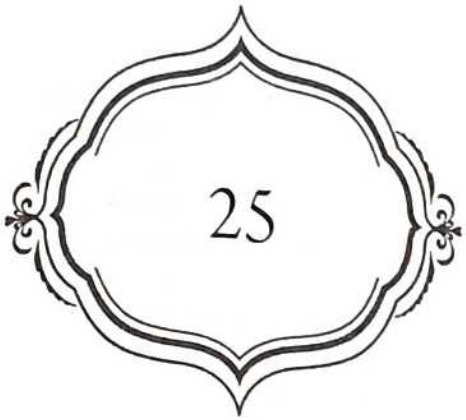
"Alison Taylor bana ne verdiyse ona bununla karşılık verdim ama Alison Potter'ın yardıma ihtiyacı var. Ne demek istediğimi anlıyor musun Alison?"

Haklıydı, bunda anlaşılmayacak hiçbir şey yoktu. Alison durumu kabullendiğini ortaya koyarak başını salladı. "Ona hak ettiği şekilde davrandın. Anlıyorum... Eğer sakıncası yoksa Umut Evi'ne dönmek istiyorum."

"Yarın evdekilerle vedalaşmak için zamanın olacak. Fakat bugün burada kalmanı istiyorum."

"O halde başka bir odaya geçmem daha iyi olur."

Tristan sanki ondan hayatının en büyük fedakârlığı bekleniyormuş gibi tereddüt etti önce... Sonra ciddi bir şekilde başını salladı ve Alison'a iyi bir gün geçirmesini diledikten sonra da dışarı çıktı.

25

1821, Londra

Gerçekten uyuyabileceğini umarak geçirdiği bir başka saatin sonunda, Alison pes ederek yatakta doğruldu. Saat ikiyi çeyrek geçiyordu ve tıpkı düşüncelerinin bir noktaya takıldığı gibi sanki zaman orada takılıp kalmıştı.

Tanrı yardımcısı olsun, kalbine fazla gelen bunca duyguyla ne yapacağını bilmiyordu. Elinde ona dair hiçbir şey olmadığı gibi, yarın çıkacağı yolculukla birlikte hayalleri de sona erecekti. Ve nedense en çok da bu kalbini kırıyordu.

Gecenin başından beri Skittle'ın sözleri, tıpkı o yanındaymış gibi zihnini meşgul edip durmuştu. Dostu, o tok sesiyle çoğunlukla Tristan'dan uzak durmasını öğütlüyordu fakat Alison en çok, gerçekten gözlerinin içine bakan görmüş geçirmiş kadının *arzularını görmezden gelmemesi gerektiğini* söylediği anları hayal ediyordu.

Gözlerine dolan yaşları elinin tersiyle sildikten sonra, bu defa da aniden bastıran gülme isteğini ağzını kapatarak engellemeye çalıştı. İnsanlar düşüncelerinin önüne geçemezdi ve bu sebeple de kimse düşündükleri yüzünden yargılanamazdı.

Alison da onu istediği için kendini yargılayacak değildi. Kaldı ki bunu ona veren de Tristan'ın kendisiydi... Peki arzularının peşinden gitmeye cesareti var mıydı? Onu dudaklarında hayal ettiği anların

sonuna geldiğinde hissettiği kayıp bu kadar güçlüyken, ondan alabileceği her şeyi aldıktan sonra bittiğini görmeye dayanabilecek miydi?

İçindeki Skittle cesaret verircesine gülümsedi.

Alison ayaklarının yere bastığını ancak kapının tokmağına dokunduğunda fark edebildi. Zamanı kaçırma sorunu giderek daha tuhaf bir hal alıyordu. Yüzünü sıvazlayıp alnını kapıya yasladı ve bir süre sessizliği dinledi. İçindeki sese uymak, hislerinin gösterdiği yola girmek büyük meseleydi... Ve Alison büyük bir adım atmak üzereydi.

Aynaya bakmakla vakit kaybetmek yerine, saç örgüsünü kontrol edip şakaklarındaki bukleleri kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve kapıyı açtı. Yeni odası, Tristan'ınkiyle aynı katta, bir kadın elinin değdiği izlenimini veren daha küçük bir odaydı. Başka bir deyişle, fikir değiştirmeden önce sadece birkaç adımı kalmıştı.

Fikrini değiştirmedi.

Tereddüde neden olabileceğini düşünerek Tristan'ın kapısını bile tıklatmadı. Tokmağı çevirdi ve loş odayı görebildiği bir miktar açıklıktan bir hayalet gibi sessizce içeri süzüldü.

Tristan'ı ilk başta görmesi mümkün olmadı. Gözleri onu en son gördüğü koltukla, öpüştükleri boşluğun bulunduğu pencere tarafına kaymıştı. Nedendir bilinmez onu yatakta hiç hayal etmemişti. Fakat ürkmesine sebep olan hafif hışırtı, açıkça yatağın olduğu taraftan geliyordu.

Alison başını o tarafa çevirdiği gibi irkilerek kapıya geriledi. Tristan, üzerinde gündüzden kalan pantolonu dışında hiçbir şey olmadan yatağının yanında ayakta duruyor ve gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Alison? Bir şey mi oldu?" diye sordu bir süre sonra.

Fakat zihni tamamen başka bir meseleye yoğunlaşmış olan Alison, o sırada kendine başka sorular soruyordu. Mesela, kapıyı çalmadan içeri girerken ne düşündüğünü... ya da gelişi daha uygunsuz bir ana rastlasaydı neler olabileceğini...

Genelevde kaldığı süre içinde yarı çıplak olmayı sorun etmeyen birkaç erkekle karşılaşmıştı ama hiçbirinin karşısındaki adamla en ufak bir benzerliği yoktu. Göğsü çok genişti fakat gövdesi beline doğru öyle kusursuz bir açıyla inceliyordu ki insan, Tanrı'nın bütün

hünerlerini onun üzerinde gösterdiğini düşünürdü. Odanın zayıf ışığı, karnındaki şekilleri gölgeliyordu ve böylece Alison, ortadaki bariz çizgiyi ve diğer küçük ayrıntılarla birlikte pantolonunun içine doğru kaybolan üçgeni genel hatlarıyla görebiliyordu.

Her şey bu kadar etkileyiciyken Alison gözlerini ondan alamıyordu, zaten göğsünü delecekmiş gibi atan kalbi endişe verici bir hıza ulaşmıştı. Titreyen göğsünü durdurmak için daha derin nefesler almaya başladı ama odanın onunla dolu olan kokusu işini kolaylaştırmıyordu. Ve karnının aşağısında hissettiği sancının yerini alan küçük kasılmalardaki artış, sadece içgüdülerinin açıklayabileceği bir duruma işaret ediyordu.

Bu şekilde baktığı için ondan özür dilemesi gerekir miydi diye düşünmeye başlamıştı ki gözlerini ayıramadığı ve ağzının kurumasına neden olan bu manzaradan çok daha fazlasını talep edeceğini hatırladı ve akabinde Tristan'ın sorusu da ancak bir anlama gelmeye başladı.

Gözlerini özellikle erkeğin gözleri hizasında tutarak odanın içine doğru birkaç tereddütlü adım attı. Kendini hislerinin akışına bırakmakla ilgili telkinlerine rağmen bir bulutun üzerinde yürüyor değildi. Tristan'ın onu gördüğü an mutluluktan aklını kaçıracağını düşünmemişti elbette, son konuşmalarında verdiği mesajda anlaşılmayacak bir taraf yoktu. Fakat daha sıcak bir karşılama beklediğini inkâr edemezdi.

Hayır, hayır... Buraya kadar gelmişken histerik bir kaçışla odayı terk edemezdi.

Cesaretini toparlayarak boğazını temizledi ve her şeyi açıklamaya yetebilirmiş gibi, "Uyku tutmadı," dedi.

Tristan başını aşağı yukarı salladıktan sonra Alison'ı incelemeye başladı. Annesine ait uçuk sarı geceliğin mütevazı yakasından başlayıp çıplak ayaklarına kadar –karşısındakini huzursuz bir kıpırdanmaya iten bir dikkatle– incelerken ne düşündüğünü gizleme işini de odanın yetersiz ışığı üstlenmişti. Alison bu psikolojik baskıdan usanarak kollarını gövdesine doladı ve gözlerini karşısındaki manzaradan kaçırdı.

"Bana gerçekten neden geldiğini söyle Alison?"

Tembel bir ilgiyle sorulmuş bu soru Alison'ın nefesinin kesilmesine sebep oldu. Neden geldiğini ona söyleyemezdi ki... Ona göstermek istemişti ve buraya gelmesi yeterince şey açıklıyor olmalıydı.

"Ne yaptığının farkında mısın?" Fısıldayan sesi öyle yoğun ve güçlüydü ki Alison gözlerinin dolduğunu hissetti ve birçok şeyi netleştireceğine inandığı için daha önce de sorduğu soruyu yineledi. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Tristan yutkundu. "Gitmen gerektiğini düşünüyorum."

Alison bir süre, gerçekten bunu kastedip kastetmediğini anlamak için onun yüzüne bakmaya devam etti ve sonunda gördükleri değil göremedikleri yüzünden kabullenişle başını salladı. Daha fazlasını duymaya gerek yoktu. Utanç gözyaşları kendini göstermeden önce buradan ve sonra da onun hayatından çıkmalıydı. Arkasını dönüp birkaç adım gerisindeki tokmağa uzandı ama kapıyı yerinden oynatamıyordu.

Onu görmeden evvel hissetti. Nefesi saçlarında geziniyordu, sıcaklığı ise soğuk bir gecede yakılan ateş gibi sırtını ısıtarak ona ne kadar üşüdüğünü hissettiriyordu. Ona ne kadar ihtiyacı olduğunu... Fakat bazen ne istediğinin önemsiz kaldığı anlar vardı.

Az önce işbirliği yapmayan tokmak, bu sefer döndü ve Alison bu yıldıran yakınlıktan kaçmak için kapıyı açmaya çalıştı. Fakat bir miktar aralayabildiği kapı, engelleyemediği bir güçle yeniden kapandı. Bu odaya gelirkenki duygularının tam aksine, Alison içinde bir öfkenin kabardığını hissetti ve tokmağı daha büyük bir güçle çekti. Ancak ne yaparsa yapsın Tristan'ın çabasız gücü karşısında başarılı olamıyordu. Sonunda pes ederek alnını kapıya yasladı ve sırtlamakta zorluk çektiği tüm duyguların ağırlığını taşıyan yorgun bir sesle fısıldadı.

"Neden?"

Tristan üzerine doğru eğildi, vücutları neredeyse birbirine dokunuyordu. Ve bu sefer saçlarına değenin sadece onun nefesi olmadığını biliyordu Alison... Sonra saçlarında gezinen dudaklar ağır ağır şakaklarına doğru ilerlemeye başladı. Hafif, ürpertici temasın son bulduğu noktada ise bir nefes, içine gizlenmiş bir fısıltıyla birlikte kulağına süzüldü.

"Gitme..."

Alison gözlerini sımsıkı yumdu.

"Ne söylediğim önemli değil... Sen sakın gitme."

Yeniden onun kolları arasında olmak, üzüntüye boğulmasına neden olan ne varsa bir daha asla kapısına uğramayacakmış hissi veriyordu. Bir daha asla mutsuz olmayacakmış gibi... Bu güçlü duygudan aldığı destek gerçekti, büyüktü ve Alison'a yaşadığı her şeyin doğru olduğunu hissettirerek huzur veriyordu.

Fakat onlarınki gibi bir temasın, aralarındaki gerilimi de beslemesi kaçınılmazdı. Yumuşak her bir dokunuş, daha kararlı bir sonrakinin önünü açıyordu. Alison teslimiyetle başını onun omzuna yasladı ve neyle sonlanacağını bilmediği bu ânın tadını daha fazla çıkarmak için derin bir nefes aldı.

Hemen arkasında, kendi duygularıyla boğuşmakta olan Tristan'ın solukları giderek hızlanıyordu. Alison'ın kulağına müzik gibi gelen güçlü kalbin atışları da keza... Teni sıcacık ve pürüzsüzdü. Alison, hiçbir parfümün sağlayamayacağı o kendine has kokuyu daha derinden hissedebilmek için yüzünü geriye doğru çevirince dudakları onun göğsüne değdi.

Tristan inledi.

Fakat elini göğsünün altına koyup onu kendine doğru biraz daha çekmek dışında Alison'ın küçük keşfine müdahale edecek bir şey yapmadı.

Planlı hiçbir adım atmadan sadece içinden geldiği gibi davranmanın güçlü etkisini fark ettiği andan beri, Alison'ın cesareti de ona olan isteğiyle birlikte artıyordu. Parmaklarını karnının üzerinde yelpaze gibi açılmış parmakların arasına geçirip sıktı ve başını erkeğin boyun çukuruna yerleştirdikten sonra da kulaklarına dolan sessiz bir şarkıya kapılıp yeniden gözlerini kapadı. İçinde büyüyen telaşlı bekleyişe rağmen bu ânın sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Gelgelelim, bu tatlı samimiyetin öngöremediği sonuçlarıyla yüzleşmesinin vakti gelmiş olabilirdi. O saniyeye kadar kendini Alison'ın keşfine açmış görünen Tristan, kontrolünü daha fazla koruyamadı ve onu bir anda kendine çevirerek kapıyla çıplak gövdesi arasına sıkıştırdı. Yüzünde, odanın kuytu yüzü kadar karanlık bir ifade vardı.

"Buraya gelerek büyük bir hata ettin Alison..." dedi, kadının yüzündeki her bir detayı aklına kazıdıktan sonra.

Alison dalgın dalgın onun ensesindeki saçları okşarken, "Ne yaptığımı biliyorum," diyerek karşılık verdi.

Ve işte bu, her şeyi yoluna koyabilirdi.

Tristan, Alison'ı kolları arasına alıp göğsüne çekti ve dudaklarına doğru eğildi. "Hiçbir şey bildiğin yok... Bu gece neler olabileceği ya da sana neler yapabileceğim hakkında hiçbir şey bildiğin yok."

Alison dudaklarına uzanmaya çalışınca Tristan geri çekildi. Fakat hareketi beklentiyi artırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Tristan..."

Tristan başparmağıyla kadının altdudağını yoğurdu ve yumuşak etin gerisindeki dişlerin keskin yüzüne dokundu. Acı çekiyor ve açıkça tereddüt ediyordu. Kendini kontrol etmeye çalışırkenki haliyle öyle baştan çıkarıcıydı ki daha fazla yakınlığa özlem duyan Alison, inleyerek göğsünü ona bastırdı.

Ve böylece Tristan kontrolünü tamamen kaybetti.

Alison bir anda kendini yerden yükselmiş halde buldu ve dudaklarını acıtan öpüşe aynı istekle karşılık vermeye başladı. Öyle başıboş, öyle vurdumduymaz hisler içindeydi ki bir saniye ötesindeki mutluluktan başkasını umursamıyordu. Onu öpüyor, yüzünü okşuyor ve tırnaklarını çıplak omuzlarına batırarak mümkün olan en derin noktaya ulaşmaya çalışıyordu.

Onun içinde yaşamak istiyordu.

Çok geçmeden, her şeyi kontrol eden duygular bile bahar şelaleleri gibi kontrolden çıktı. Alison, bacakları tamamen Tristan'ın beline dolanmış halde kapıya yaslanmıştı. Daha önce de benzer bir durumu yaşamış olmanın verdiği aşinalık ve âşık olduğu adama beklediğini verme arzusuyla, kendini sınırlamadan öpüşmenin akışına kapılmıştı.

İkisi arasında büyüyen ateşin gücünü hesap edecek hiçbir plan, hiçbir öngörü yoktu. Tristan tecrübeyle onu yönlendiriyor, ona istediğini verdiği gibi talep ettiği her şeyi ondan alıyordu. Dudaklarını emiyor, hafifçe ısırıyor ve onu tutkudan aklını kaybedecek hale getiren küçük oyunlar oynuyordu.

Tristan'ın tecrübeli öpücüklerinin çenesinden boynuna doğru uzanmaya başladığı baş döndürücü başka bir anın içinde Alison inleyerek yüzünü işlemeli tavana çevirdi. Kırmızı bir sisin ardından bakıyormuş gibi hissetmesine sebep olan bu tatlı baskı arttıkça, hiçbir şey gözüne olduğu gibi görünmüyordu.

Birden, geceliğin yakasını bir arada tutan düğmeler koparak odanın her yerine savruldular. Aynı anda Tristan başını kaldırıp Alison'ın gözlerine baktı ve nefes gibi bir sesle fısıldadı.

"Bana ne yapıyorsun sen Alison? Daha önce hiçbir şeyi senin kadar çok istememiştim."

Alison başını aşağı yukarı sallayınca erkeğin dudağının köşesinde bir gülümseme belirdi. Fakat kalçasını Alison'ın bacakları arasına bastırdığı sırada yüzünde gülümsemeden eser yoktu. Hareketi, gözlerini onunkilerden ayırmadan tekrar ettiğinde ise kaşları arasında ince bir çizgi ve yüzünde acı çeken bir ifade meydana geldi.

Sonra kısık sesle, "Emin misin?" diye sordu.

Alison biliyordu ki en ufak bir tereddüt geceyi sona erdirecekti. Bu yüzden tereddüt etmedi.

"Buraya seninle olmak için geldim... İlk ve tek erkeğim olmanı istiyorum."

"Tanrı'm," diye fısıldadı Tristan. "Ne büyük bir hata..."

Dudakları kısa ve sert bir öpüşle yeniden birleşti. Alison ona daha fazla sokulmak için omuzlarına tutunup yükseldi ve böylece başka bir öpüşün kontrolünü eline aldı. Dudakları arasından giren dili emdi, tıpkı okun yaptığı gibi küçük ısırıklarla dudaklarına kendi izini bıraktı... Fakat ne kadar denerse denesin ona yeterince yaklaşamıyormuş gibi hissediyor ve çaresizlikten çığlık atmak istiyordu.

Çıplak bacakları kasılıp gevşeyerek erkeğin belindeki kasları sıkıyordu fakat asıl yapmak istediği bacaklarını birleştirmekti. Ne istediğini anlamış gibi, o sırada Tristan beline dolanan bacaklara dokunmaya başladı. Okşuyor ve uyluklarını sıkarak kadının kulağına ona yapmak istediklerini fısıldıyordu.

Olabileceklere kendini hazırladığını düşünen Alison, boynunu onun öpücüklerine açmak için hafifçe yana kırdı. Tristan önce nazik davranarak onu küçük öpücüklerle tatmaya başladı. Ancak boğazından çıkan vahşi bir hırıltı, bunun sadece sonrası için basit bir hazırlık gibi görünmesine neden oldu.

Derken göz göze geldiler. Tristan'ın karanlıkta kalan buz mavisi gözlerinde imkânsız bir ateş vardı ve ona bakarken bile Alison o ateşte yandığını hissediyordu. Parmaklarını erkeğin yüzüne getirip ona dokunmaya başladı. O âna kadar yaşadıkları arasında belki en masumu olan bu dokunuş, Tristan'ın yüzünün allak bullak olmasına neden. Alison'ın elini yüzünden çekip dudaklarına götürdü ve yine gözlerini onunkilerden ayırmadan avucunun içine bir öpücük

kondurdu. Bu sırada diğer eli, geceliğin sağlam kalan son iki düğmesi üzerinde çalışıyordu.

Alison ateş gibi yanıyor olsa da kendini ona tamamen açmasıyla sonuçlanacak çıplaklıktan önce serin havayı karnında hissetti. Sonra göğüs uçlarını büzen soğukluğu... Omuzlarından kayarak dirseklerine takılan gecelik işlevsiz şekilde belinde toplandı kaçınılmaz olarak. Tüm bu süre içinde gözleri, sorular ve cevaplar için birbirine kenetlenmişti.

Tristan çenesini yukarı kaldırıp, onu kirpiklerinin altından izlemeye başladı. Ilık nefesi sık ve yüzeyseldi. Buna karşın ifadesi sert, hatta yabaniydi. Geceliğin büzgülü kumaşı arasında dolaşan eli ağır ağır kadının göğüslerinden birine uzandı ve onu avuçladı. Önce hafifti dokunuşu... Alison'ın kaşlarının arasında bir çizgiye ve havaya kavuşma arzusuyla dudaklarının biraz daha aralanmasına neden oldu. Fakat erkek göğüs ucuyla oynamaya başladığında aralık dudakları arasından çaresiz bir inilti kaçtı.

"Seni tamamen görmeme izin ver Alison," diye fısıldadı Tristan.

Alison başını sallayınca geceliğini yavaşça yukarı doğru sıyırmaya başladı. Gecelik, ağır saç örgüsüne takılıp küçük bir oyalanmaya sebep olsa da saniyeler sonra yerdeydi.

"O kadar güzelsin ki..."

Alison inleyerek adamın adını fısıldadı. Bugüne dek güzelliğine yapılan her övgüyü alaycı bir nezaketle karşılamıştı. Ancak Tristan'ın gözlerindeki dürüstlük ya da ses tonundaki teslimiyet, onu sözlerinin doğruluğundan şüpheye düşürmüyordu. Aksine Alison, kendini daha önce olmadığı kadar güzel hissediyor ve yapacakları onu utandırsa da ona daha fazlasını vermek istiyordu.

"Sırtını kapıya iyice yasla ve omuzlarıma tutun."

İstenileni bir kukla gibi yerine getirdi Alison. Tristan paçalı külotunun bağını çözerken göğsü deli gibi titriyor, hızlı nefes almaktan başı dönüyordu. Ve bir miktar panik, çıldırmış diğer duyguları arasında kendini göstermeye başlıyordu. Ancak onun yüzüne bakmak, onu asla unutmayacağı haliyle zihnine hapsetmek yatışmasını sağladı ve sadece bir kere yaşayacağını bildiği o gerçeküstü ana geri döndü.

İç çamaşırı önce kalçasını, sonra da uyluklarını sıyırıp geçti. Tristan'ın terden parlamaya başlayan göğsü hızla inip kalkıyordu.

Kontrolünü sağlamak için gösterdiği çaba öyle büyüktü ki ipleri bir miktar bile gevşetmesi halinde Alison'ı kapıya yaslayıp içine girecekti. Ve bunu yapmayı o kadar çok istiyordu ki yapmayacağı konusunda kendisine hiç güvenmiyordu.

Alison'ın gözlerine bakmaya devam ederek külotu dizlerinden sıyırdı ve bir anlığına bacaklarını birleştirdikten sonra da bileklerinden aşağı çekip aldı.

Ve nihayet yine bacaklarının arasındaydı.

Nefes nefese Alison'ın üzerine eğildi. Onun yeniden kollarında olmasını bu kadar çok istemesi normal miydi? Şu anda içine girebileceğini biliyorken üstelik... Fakat onu tanıdığı andan beri hiçbir şey normal değildi.

Kadının tatlı bir çileği andıran güzel dudaklarına sert, ısıran bir öpücük kondurdu. Çıkardığı minik iniltilere bayılıyordu, nemli teninin kokusuna ve zevki karşılayışındaki cömertliğe de...

Alison hâlâ kapıdan ve omuzlarından destek alırken iki eliyle birden göğüslerini kavradı. Tatlı, yumuşak ve dolgunlardı... Ona ait diğer her şey kadar kusursuz olduklarını düşündü Tristan. Canını yakmadan fakat nezaketi gözünde büyütmeden göğüslerini yoğurmaya başladı. İnci gibi sertleşen uçlardan birini başparmağı ve işaretparmağı arasında döndürüp, aklını kaybetmesine neden olan iniltileri duyana kadar da aynı şeyi yapmaya devam etti. Ve tüm bu süre boyunca gözlerini ondan bir an bile ayırmadı.

"Tanrı'm, Tristan..." diye fısıldadı Alison. "Lütfen..."

Tristan uzanıp çenesini yukarı kaldırdı ve yutkunuş hareketini takip ederek tuzlu tenini emdi. Fakat o ana dek elde ettiği hiçbir haz, sonu gelmeyecek arzusunu yatıştırmak için yeterli gelmiyordu. Tristan bu baş döndürücü lezzete sonuna kadar sahip olmak istiyordu.

Bunu yüksek sesle söylediğini fark etmeden onu belinden kavradı ve göğüsleri yüzünün hizasına gelene kadar yukarı kaldırdı. Önce göğüs uçlarından birini ağır ağır yaladı, sonra ucu bütünüyle ağzına alıp sertçe emmeye başladı. Tatlı işkenceye diğer göğüs ucuyla devam ederken oda Alison'ın iniltileriyle doldu.

Tristan daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu ama lezzetine vardığı bu ayrıcalığı sona erdirmeye de hazırlıklı değildi. Elini yavaşça kadının arka arkaya kasılan karnından aşağı doğru indir-

meye başladı. Dili göğüs uçlarından birini tembel tembel okşarken, parmakları yumuşak tüylerin arasından geçerek ıslak tenine ulaştı.

Tanrı aşkına, öyle lezzetli bir ıslaklıktı ki bu... Tristan bu sefer izin almadı ya da ona kendisini hazırlama fırsatı vermedi... Parmağını yavaşça içeri kaydırınca Alison mırlar gibi bir inilti çıkardı.

"O kadar ıslaksın ki," dedi kulağına doğru fısıldayarak. "Benim için hazırsın... Hoşuna gidiyor mu?" Parmağını içine sokup çıkardı ve hareketi bir kez daha tekrar etti.

"Evet... Tanrı'm evet..."

Tristan gülerek kulakmemesini ısırdı. "Devam etmemi ister misin?"

"Hı hı... Lütfen..."

Alison daha fazla konuşacak durumda değildi, çıkardığı minik iniltiler ve kasılıp duran kasları orgazma ne kadar yakın olduğunu gösteriyordu. Tristan onu kollarında titrerken hayal edince hareketleri biraz daha hızlandı ve göğüs uçlarından birini ağzına alıp kuvvetle emmeye başladı.

"Evet, Tanrı'm evet... Tristan... Tanrı'm, Tristan..."

Hayır, bu yeterli değildi. Tristan başını kaldırdı ve Alison'ı yere indirip kapıya yasladı. Gözlerini ondan alamıyordu. Tanrı aşkına, bu kadın büyüleyiciydi. Başka hiçbir kadının sahip olamayacağı kadar güzeldi... O gördüğü en güzel şeydi... Ve Tristan'a aitti.

Gelgelelim böylesi şiddetli sahiplenme onun gibi biri için anlaşılır değildi. Aynı zamanda bu, tutku duyduğun bir kadınla ilk defa birlikte olmakla açıklanacak kadar basit bir şey de değildi.

Tristan susuzluktan ölüyormuş gibi kadının dudaklarına kapandı. Öyle şiddetli ve tutkulu bir öpücüktü ki kan tadıyla birlikte yoğun hazzı da dilinde hissetti. Toy delikanlılık zamanlarında bile olmadığı kadar kendini kaybetmeye yakın ve gergindi.

Nefes nefese, Alison'ın yüzünü avuçları içine aldı. Tatlı yüzü pespembeydi ve hem ter hem de duyguları yüzünden parlıyordu. Yüzünde tatmin olamamanın hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla birlikte baştan çıkarıcı bir tutku vardı... Tristan o güzelim kırmızı dudaklara yatıştırıcı, tatlı bir öpücük bırakarak daha aşağılara inmeye başladı.

Bu gece onun için unutulmaz olacaktı. Her ikisi için de...

Yumuşak öpücükleri önce boynundan omuzlarına, sonra göğsüne indi. Maksatlı bir yavaşlıkla dizlerinin üzerine çökerek yoğun özden kızaran göğüs uçlarına ufak, yatıştırıcı öpücükler kondurdu.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye inledi Alison.

Tristan cevap vermekle ilgilenmiyordu. Gözlerini alamadığı güzellik ve ona vermek üzere olduğu zevk gibi öncelikleri vardı... Gözden kaçırılması mümkün olmayan ayrıcalıklar küçük hediyeler gibi bir bir önüne seriliyordu. Vücudu baş döndürücüydü. Onun gibi ufak tefek biri için göğüsleri olması gerektiği kadar dolgun, beli inecikti... Tristan parmaklarının tersiyle kalçasını okşayınca Alison, zarif bacaklarını birbirine bastırarak kendini gizlemeye çalıştı ve çaresizliğini protesto etmek ister gibi sızlandı.

"Benden utanma... Sadece rahatla ve hisset..."

Sözlerini bitirir bitirmez Alison'ın karnına bir öpücük kondurdu. Ah, küçük depremleri burada hissetmek öyle kolaydı ki... Tam o sırada kadının göğüslerinin arasından bir ter damlası süzüldü fakat göbek deliğinde kaybolmadan önce Tristan diliyle onu yakaladı.

Nefes nefese, "Şimdi tadına bakacağım..." diye fısıldadı, o anda aldığı tattan daha fazlasını kastederek.

Alison şiddetle titriyordu. Olacakları biliyor, muhtemelen karşı koymak istiyordu ama beklenti ve merak, vücudunun istemsiz kaslmaları dışında hareket etmesine mâni oluyordu.

Tristan yumuşak karnına bir dizi öpücük daha kondururken bacaklarını hafifçe aralayacak şekilde onu konumlandırdı ve Alison'ı dehşete düşüren ilk öpücük için biraz daha aşağı yöneldi.

Tenini dağlayan ilk temas üzerine Alison, sıçrayarak geri kaçmaya çalıştı ama Tristan kalçalarından tutarak onu olduğu yere sabitledi. Daha önce içine giren parmaklarıyla ıslak etini aralayıp diliyle bir hassas noktaya dokundu ve sonra ağır ağır, yaptığı işten müthiş bir haz aldığını saklamadan onu yalamaya başladı.

Arsız bir beklenti içinde kendini kaybetmek üzere olan Alison'ın vücudu tir tir titriyordu. Her dil darbesi ve her öpücük, Tristan'ın ismini dudaklarında bir duaya dönüştürüyordu.

Tristan, dilini içeri sokup çıkararak ileri ve geri hareketlerle çıldırtan bir ritim tutturmuştu. Sonra Alison'ın bütün vücuduna zevk şokları gönderen küçük noktayı sertçe emmeye başladı. Ve bu sırada dilinin yerini alan parmağı hızla içinde hareket ediyordu.

Öyle güçlü ve yıldırıcı bir zevkti ki bu, Alison bacaklarındaki gücün tamamen çekildiğini hissetti ve çığlık atarak Tristan'ın başına tutundu.

Tristan boğuk bir sesle, "Bir bacağını omzuma koy..." diye emretti.

İstediğini elde edince daha sert yalamaya başladı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu, bazen bir noktaya öyle bir baskı uyguluyordu ki Alison kendini ağlamak isterken buluyordu. Bazense baskıyı azaltarak sadece dudaklarıyla dokunarak Alison'ı yalvartacak duruma getiriyordu. Ve o gülüşü... Tanrı bu yüzden onu cezalandıracaktı.

Şüphesiz ki Alison ona karşı koyacak durumda değildi fakat ona her koşulda güveniyordu. Kendini tamamen ona açarken kabullendiği zevk, kaybettiği utancın yerini fazlasıyla dolduruyordu. Nihayet, daha önce tecrübe etmediği fakat orada olduğunu başından beri bildiği saf bir mutluluk, güneş benzeri bir ışıkla içinde patladı ve tek merkezden başlayarak bütün vücudunu sarmaladı. Bugüne kadar gittiği her yerin ötesine, cennetin altın kapısına dokunduğunu hissetti Alison... Bütün vücudunu saran bu müthiş güçlü duygunun sıcak dalgalarıyla mest oldu. Sonunda titreyerek ve onun adını sayıklayarak parçalarına ayrılırken zirveye dokunduğu o anda tiz bir çığlık attı.

Ve tireyişlerinin korkunç sarsıntılara döndüğü o süre boyunca da Tristan dudaklarını ondan bir saniye bile ayırmadı.

Tristan düşmeden önce onu tuttu ve kucağına alıp yatağa doğru taşıdı. Tatmin olmuş ifadesi ve pespembe yüzüyle hem çok masumdu hem de tutkusu kadar sıcaktı. Karşı konulmaz ve akıl almaz güzelliği kusursuzca kesilmiş bir elmas gibi ışıldıyordu.

Tristan daha önce benzer bir duyguyla dolmamış olan göğsünün sıkıştığını hissetti ve onu yavaşça yatağa bırakıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Fakat bu ufacık teması bile tolere edemeyecek kadar tahrik olmuştu. Bıçağın keskin yüzünü sırtında hissediyor bile olsa, gözlerini onun yarı kapalı gözlerine diktiğinde, göğsü bu sefer erkeksi bir gururla doldu. Kadınını tatmin etmiş bir erkeğin ilkel mutluluğu kadar saf başka bir memnuniyet olduğundan şüphe ediyordu.

Duygulardan boğulan, hırıltılı bir sesle "İyi misin?" diye sordu.

Küçük, utangaç bir gülümseme çilek dudakların hafiçe bükülmesine neden oldu. "Evet... Bu, inanılmaz bir şeydi..."

Tristan sertçe yutkundu ve hâlâ onun tadını taşıyan dudaklarını yaladı. Eğer düzgün bir adam olsaydı şimdilik bu memnuniyeti yeterli bulur ve onu kendi haline bırakarak dinlenmesi için zaman tanırdı. Fakat onun içinde olmaya nefes almak kadar ihtiyacı vardı... O yeniden geldiği sırada yüzündeki ifadeyi görmek, iniltilerini dudaklarıyla bastırmak ve titreyişlerini göğsünde hissetmek için ölüyordu.

Birkaç adım geriledi ve çıkarıp atmak için can attığı pantolonunun düğmelerini açmaya koyuldu. Altdudağını ısırarak onun hareketlerini takip eden kadını kirpiklerinin arasından izlerken sabırsızlığı giderek artıyordu. Önce düğmelerden ve sonra da hiç acelesi yokmuş gibi pantolonundan kurtuldu.

Yataktaki tanrıçanın baygın gözlerinin büyümesi üzerine, dudaklarının köşesinde bir gülüş belirdi fakat hemen yok oldu. Şu anda en az onun kadar çıplak olduğu gerçeğini aklından çıkaramıyordu.

"Tristan..." diye fısıldadı Alison.

Tristan cevap vermek yerine yatağa çıktı ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Uzun, ağır ve giderek büyüyen bir ateş gibiydi öpüşme. İkisi de birbirini tadıyor, dokunuyor ve başka bir fırsatını bulamayacaklarmış gibi birbirlerini hissetmenin her yolunu deniyorlardı.

Bir süre sonra şiddeti ve seyri değişen öpücükler Alison'ın boynundan göğüslerine doğru inmeye başladı. Tristan tatlarının ne kadar güzel olduğunu bildiği göğüs uçlarını emerken Alison onun sırtını okşuyor, kısa tırnaklarını etine geçiriyordu. Her bir dokunuş, her bir his, suya atılan taşın oluşturduğu dalgalar gibi büyüyerek ayaklarının ucuna kadar yayılan bir zevke dönüşüyordu. İkisi için... Sadece ikisi için...

Alison'ı yeniden tatma isteği hiç beklemediği kadar güçlüydü fakat Tristan onun içinde olmayı öyle çok arzuluyordu ki tekrar yukarı çıkıp kadının bacaklarını iyice araladı. Parmaklarının tersiyle sıcak, pürüzsüz yanağını okşarken gözlerinin içine dikkatle baktı. O anın geldiğini anlamasını istiyordu.

Ve Alison onu anlıyordu.

Onu olabileceği en yakın haliyle istiyordu. İçinde... Skittle'ın üstünkörü anlattığı hikâyelerde olduğu gibi... Onu o kadar çok

seviyordu ki, daha sonra kalbi parçalanacak bile olsa içine dokunduğu anın gelmesini bekliyordu.

Tristan'ı bacaklarının arasında hissettiğinde hıçkırır gibi bir inleme çıktı ağzından. Onunla temas ettiği yerdeki ıslak sürtünüşleri hissediyordu ve giderek artan baskıyı da...

Ağır ağır içine girmeye başladı Tristan. Alison omuzlarına tutunup gözlerinin içine baktı, ona güvendiğini göstermek istiyordu. O meşhur acının geleceği anı beklerken kasları yay gibi gerilmişti. Ancak Tristan'ın dikkati ve gözlerindeki ifade korkunun önüne geçiyordu. Bir noktaya geldiğinde, kesik kesik nefesler alan Tristan durup tek eliyle Alison'ın yanağını avuçladı.

"Canını yakmak istemiyorum ama bu..." dedi kaşlarını çatarak. "Sanırım kaçınılmaz."

"Sorun değil... devam et... Lütfen..."

Tristan hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı ve kalçasını sertçe öne iterek bütünüyle içine girdi.

Bir anlığına hissettiği öyle keskin bir acıydı ki Alison içine bıçak sokulmuş gibi hissederek inledi. Büyüktü, gerçekten de çok büyüktü... Fakat Tristan'ın yumuşak öpüşlerinin verdiği his, bir an önce dinmesini istediği acının o kadar üzerindeydi ki Alison çok geçmeden keskin acının yerini alan dolgunluk hissiyle bambaşka bir duygunun içine düştü.

Onunla bir bütündü, artık tamamen onunla doluydu.

"Tanrı'm... Alison... Canın yanıyor mu?" diye sordu Tristan.

"Hayır, alıştım... Ama çok fazla, çok dolu..."

Tristan güldü. Tanrı aşkına, gülerken öyle güzeldi ki Alison'ın kalbindeki hisler köpük gibi kabarıp içindeki her şeyin üzerini kapladı. Ancak bu masum sayılabilecek duygu, Tristan içinde hareket etmeye başladığında yerini tanıdık, ham bir tutkuya bıraktı.

Önce hareketleri ağırdı. Tepkilerini ölçerek ağır ağır girip çıkıyor, zaman zaman dudaklarına kondurduğu öpücükler ve tatlı sözlerle onu rahatlatıyordu. Fakat tüm bu inceliğin yetersiz kaldığı bir an geldi ve Alison istemsizce kalçasını kaldırıp kasıkları birleşene kadar ona yapıştı.

Kelimeleri zar zor toparlayan Tristan kulakmemesini ısırırken, "İstediğin bu mu?" diye fısıldadı. "Daha sert..."

Alison ne istediğini tarif edecek durumda değildi. Bildiği tek şey, onun daha önce dili ve ağzıyla yaptığı gibi bu sızıyı dindirmesini istediğiydi. Ve elbette Tristan ne istediğini ondan daha iyi biliyordu.

Ellerini kadının başının iki yanına koyup gergin kollarının üzerinde yükseldi ve kalçasını sertçe öne iterek Alison'a –daha sonra utanarak hatırlayacağı– bir çığlık attırdı. Neredeyse acımasız bir keyif alarak hareketi tekrar ettiğinde, bu sefer kulağına gelen müziksi bir inlemeydi.

Tristan kendini cennetinde hissederek kadının içinde gidip gelmeye başladı. Daha önce bu kadar güçlü bir zevk yaşamamıştı, bu kadar güçlü bir tutku... Ona doyamıyordu. Çıkardığı erotik sesleri duymaya bayılıyordu. Tanrı'm... Onu utanç bariyerlerini yıkmış, bu şekilde altında inlerken izlemek ve ona bunu verenin kendisi olduğunu bilmek ne müthiş bir hazdı.

Ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. İçinde birikerek göğsünü acıtan tuhaf histen bir an önce kurtulmalıydı.

Ellerini yataktan çekerek doğruldu ve kısmen oturur pozisyona geçti. Alison'ın sırtı hâlâ yataktaydı, buna karşın kalçası Tristan'la birlikte yükselmişti. Tristan altındaki harika manzaranın tadını çıkararak biraz daha hızlandı

Kadının içinden çıkan erkekliği onun ıslaklığıyla parlıyor ve kayarak yeniden kolayca içinde kayboluyordu. Tristan içindeki baskının üstesinden gelinmez bir hızla büyüdüğünü hissederek dişlerini sıktı ve onu dizlerinin arkasından tutarak ritmini daha da hızlandırdı. Daha sert, daha güçlü ve daha gürültülü... Oda, ikisine ait inildiler ve altlarında sarsılan yatağın gıcırtılarıyla doldu. Tristan o kadar sertti ki parmaklarını başının üzerindeki yatak örtüsüne geçiren Alison'ın tatlı göğüsleri de aynı hızla ileri geri hareket ediyordu.

"Ah... Tanrı'm..." diye inledi Alison.

Tristan öyle hassas bir durumdaydı ki neredeyse acı çekiyordu. Alison'ın bu yakarışı ve içindeki kasılmaların sıklığındaki artış onun da aynı durumda olduğunu gösteriyordu. Bunun onun hoşuna gideceğini bilerek, hızını değiştirmeden kalçalarıyla daireler çizmeye başladı. Bu değişiklik, hissettiği kasılmaları artırdığı gibi Alison'ın güzel yüzünde bir şok ifadesine neden oldu.

"İşte böyle" diye fısıldadı kadının gözlerine bakarak. "Gel bana Alison... Gel..."

İsteği karşılıksız kalmadı. Alison çılgın titreyişler içinde çığlık atarak boşalırken, bütün kasları tel tel gerilen ve basınçtan kulakları çınlayan Tristan, sonuçlarını düşünmeden zevkin her zerresini mutlulukla onun içine bıraktı.

26

1821, Londra

Tükenmiş halde, dakikalarca tek kelime etmeden birbirlerinin soluklarını dinleyerek yattılar. Alison'ın kısmen üstte olduğu yeni pozisyonları fazlasıyla samimiydi ve her ikisi hallerinden son derece memnun olduklarını gizlemiyorlardı.

"Hadi biraz uyu, yorgunsun," diye fısıldadı Tristan.

Alison yüzünü göremiyordu ama sesindeki yumuşak ton, dudaklarında bir gülümseme olduğunu düşündürüyordu.

"Sen de uyumalısın... Benden daha az uyuduğuna eminim."

Başını kaldırıp ona baktığında beklediği gibi bir gülümsemeyle değil, son derece yoğun bakışlarla karşılaştı. Açıkçası ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Üzerindeki rehavetten kurtulduğu andan beri bundan sonra olacakları düşünmekten, ona sormak istediği soruların hiçbirini dile getiremediği de gerçekti.

Tristan, "O gece..." diye söze başladı ve Alison onun iki sene önceki genelevdeki geceden bahsettiğini biliyordu. "Damien için endişeliydim... Öfkeliydim ve sen de karşımdaydın. O odada sana söylediklerimse kendime olan öfkem yüzündendi."

"Ne düşünmen gerekiyorsa onu düşünüyordun... Seni suçlamıyorum."

Tristan'ın bakışları gözlerinden dudaklarına kaydı. "Suçlamalısın... Beni rahatça eleştirebilirsin Alison. O gün için ve şu ana

kadar yaşanan her şey için... Orada kendini nasıl koruyabildiğini aklım almıyor."

Ona Skittle'ın ne kadar korumacı olduğunu ya da kendini korumak için geliştirdiği yöntemlerden bahsedebilirdi ama Tristan'ın bir tekini bile doğru bulmayacağını bildiği için sustu. Ayrıca bu konuyu konuşarak huzurunu kaçırmak istediği son şeydi ve şundan da emindi ki içinde bulundukları bu özel anda ona yakın olmaktan daha önemli hiçbir şey yoktu. Fakat istekleri ne kadar masum olursa olsun, aralarında geçenlerden sonraki kaçınılmaz farkındalık, vücudunu kontrolü mümkün olmayan birtakım isteklere yönlendiriyordu.

Alison kısa süre önce yaşadığı tükenmeye rağmen karnının altında yine aynı sancıyı hissedince gözleri kocaman açıldı.

"Kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum... Bir sorun mu var Bayan Taylor?"

Alison hızla başını kaldırdı ve telaşla, "Yok bir şey," dedi. Kalp atışlarının hızlandığını fark ettiğini söylerken ona takılıyor muydu yoksa gerçekten hisleri bu kadar hassas mıydı? Muhtemelen nefes alıp verişindeki farklılıkları bile gözden kaçırmıyordu. Dudaklarındaki çarpık gülüşe bakılırsa farkında olduğu şeyler Alison'ın düşündüğünden de fazlaydı. Sonra o gülüş öyle güzel bir hal aldı ki Alison onun sağ yanağındaki derin gamzenin içine düşmek istediğini hissetti.

Orada pekâlâ mutlu bir hayat sürebilirdi.

Göğüslerinin onun sert göğsünde ezildiğini fark edince az önce hissettiği özlem, utanç verici erotik bir krize döndü. Anlaşılan hisleri hassas olan sadece Tristan değildi. Sıcak basan yüzünü saklamak için başını yastıkların arasında kısmen güvenli bir yere soktu ve kendini derin, sakinleştirici nefesler almaya zorladı.

Fakat Tristan'ın ona rahat vermek gibi bir niyeti yoktu. Yüzünü görebilmek için onu kendini çevirdikten sonra, mum ışığında altın tozu serpilmiş gibi parıldayan kirpiklerinin altından süzmeye başladı.

Etraflarında dönen havayı bile kontrol edebilecekmiş kadar kendinden emin görünmeyi nasıl başardığını Tanrı bilirdi. Ve bunu yaparken Alison'ın hem duygularını hem de içgüdülerini nasıl bu kadar etkili şekilde harekete geçirebiliyordu?

Sonra Tristan masumca sordu. "İyi misin?"

Alison'a neler hissettirdiğini gayet iyi biliyor ve bu yüzden hissettiği utancı keyif verici buluyordu.

Fakat nedense birden insafa geldi. "Artık uyu, yorgun görünüyorsun."

Uyumak mı? Onunla geçireceği belki de son saatleri uyuyarak geçirmesi mümkün müydü? Öte yandan, bunu ona söyleyecek cesareti ya da bunu sohbet konusu etmeye yetecek dirayeti yoktu.

Tristan'ın parmakları yüzünde dolaşmaya başlayınca irkildi. Fakat şakaklarında ve kaşlarının arasındaki çizgide gezinen dokunuşlar sanki büyülüydü... Âdeta vücudundaki tüm düğümleri çözerek lezzetli bir mahmurluğun üzerine çökmesine neden oluyordu.

Alison gözlerinin kapandığını hissetti. Vücudu giderek ağırlaşıyordu. Ve gerçekle rüyanın saydam sınırındayken dudaklarında onun tatlı öpüşünü hissetti...

Ardından rüyalar geldi.

Özel kişilerin gördüğü bazı rüyaların geleceğe işaret ettiği rivayet edilir. Ancak sıradan insanların rüyaları ise geçmiş tecrübelerinin bir neticesidir. Tristan'a önce kalbini sonra da vücudunu veren Alison da içine düştüğü alev rengi rüyanın tecrübe ettiği ateşten beslendiğini biliyordu.

O yine dudaklarındaydı... fakat bu seferki öpüşü son derece tatlı ve hassastı. Göğüslerindeki dokunuşlar ve teninde can bulan tüm hisler, ince bir sanatın eseriydi. Tanrı aşkına, bu rüyanın tam ortasında ömrünün sonuna kadar yaşamak istiyordu.

Alison soluğunu kesen rüyanın içinde kendi iniltisini işitti. Kıvranıyor, yalvarıyor ve Tristan'a ulaşmaya çalışıyordu. Ona istediğini vermeye gönüllü öpücükler bacaklarının iç tarafında, dizlerinde ve uyluklarında gezinmeye başladı birden. Sonra yeniden yukarıya, göğüslerinin arasına tüy gibi dokundu.

Alison ellerinin altında hissettiği, kusursuzluğuna kapıldığı pürüzsüz ve sıcak tene tırnaklarını geçirip sıkınca altındaki kaslar çelik gibi gerildi. Tuhaf ama rüya gerçekle olan sınırını kaybediyor gibiydi... Alison artık sadece vücuduna hükmeden hisleri değil, odadaki diğer sesleri de ayırt edebiliyordu.

Aslında bunun bir rüya olmadığını tam olarak anladığı anı kestirmek mümkün değildi. Alison gözlerini açıp da loş ışıkta kuzey yıldızı gibi parlayan tutkulu gözlerin içine baktığını bir şekilde biliyordu. Şaşkınlık içinde kaşlarını çattı ama Tristan ve ateşli dudakları düşünmesine izin vermek niyetinde değildi.

Öpüşme uzun ve hiç olmadığı kadar şehvetliydi. Alison onu bacaklarının arasında hissediyor ama içine girmek için bir hamle yapmayacağını bir şekilde biliyordu. Birbirlerini yeterince tanımış olmalarına rağmen birçok keşifle dolu olan öpüşme uzadıkça, Alison'ın tutkusu da giderek artıyordu.

Bu son derece istikrarlı bir döngüydü.

Aslında birleşeceklerini düşündüğü bir anda Alison, kendini yüzüstü yatarken buldu. Şaşırmak için fırsatı bile olmadı... Tristan'ın dudakları omuzlarında ve ensesinde bir süre oyalandıktan sonra omurgasını takip ederek sırtından aşağı inmeye başladı. Alison kafası karışmış şekilde arkasını dönmeye çalıştı ama Tristan onu nazikçe yatağa bastırarak engelledi.

"Sakin olun ve tadını çıkarın Bayan Taylor..."

Alison parmaklarını koyu renk çarşafa geçirip, erkeğin dudaklarının yarattığı hazzı gözlerini sımsıkı yumarak karşıladı.

Aman Tanrı'm... Tristan baştan çıkarma işini fazlasıyla ciddiye alıyordu. Alison'ın kendi vücudunu tanıdığı söylenemezdi, birkaç saat önce yaşadıklarına kadar hassasiyetleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak Tristan sırtı ve belindeki bütün erojen bölgelerini kolaylıkla buluyor, öpüyor ve kalp durduran küçük ısırıklarla tadına bakarken halinden memnun olduğunu gizlemiyordu.

Fakat ikisi arasında tecrübe edilen her şey, daha güçlü ve daha doyumsuz yeni arayışların ön adımı giydi. Ve ikisi de adım atmaktan çekinmiyordu.

Tristan, elini onun gövdesinin altına sokup göğüslerinden birini avuçlayarak ucunu parmakları arasında döndürmeye başladı. Bu sırada boynunu emiyor ve kulağına erotik planlarından bahsederek aralarındaki gerilimi iyice tırmandırıyordu.

Alison çaresizce inleyerek ona dokunmaya çalıştı, parmakları arasında hissettiği saçları sıktı. Ona erişmek öyle elzem ve önemliydi ki kıvranışlarının nelere sebep olduğunun farkında değildi.

Onun aksine Tristan, kasıklarına sürtünen kalçaların son derece farkındaydı. İnleyerek Alison'ın boynunu ısırdı... Parmakları

kadının bacaklarının arasındaki hassas noktaya erişene kadar aşağı kaydı ve tam olması gereken noktaya hafifçe baskı uygulayarak okşamaya başladı.

"Aman Tanrı'm..." Alison, atmak üzere olduğu çığlığı eliyle ağzını kapayarak engelledi. Buna karşın Tristan'ın dokunuşları şiddetlendi, arkasındaki varlığı daha yoğun bir hal aldı.

Sıcaktı, acımasızdı, kusursuzdu...

Yönlendiriyor, hem ruhunun hem vücudunun en hassas noktalarını şımartıyor ve verdiği zevkin her zerresinin parlatılmış karşılığını talep ediyordu.

Nefes nefese, kulağına doğru "Hazır mısın?" diye sordu.

Alison aklını başından alan okşayışlara ve şehvet büyüsüne rağmen durumlarının tuhaf olduğunu fark ediyordu. Ona bunu sorma arzusuyla kuruyan dudaklarını araladı ama kalçasına değen sertlik ağzından hıçkırır gibi bir inlemenin çıkmasına neden oldu.

Kulağının hemen yanında Tristan'ın dudaklarının bir gülümsemeyle büküldüğünü hissetti.

"Sadece hisset sevgilim..." diye fısıldadı hemen ardından.

Alison'ın gözleri ağırlaşıp kapandı. Kendini koruyarak geçirdiği bunca zamandan sonra ona kendini nasıl da bu kadar kolay bırakabiliyordu? Her şey nasıl oluyor da suyun akışı kadar doğal ve mükemmeldi?

Ve giderek daha mükemmel bir hal alıyordu.

Tristan ona dokunmayı bir an bile bırakmadan kalçasını bir miktar kaldırdı ve ağır ağır içine girmeye başladı. Nazikti... Alison'ın hassas olduğunu biliyor ve kendine acı veriyor bile olsa içinde yavaşça ilerliyordu.

Ta ki Alison inleyerek kalçasını onun kasıklarına bastırana kadar. O anda Tristan küfrederek kendini ileri itti ve bütünüyle içeri girdi. Ah, Tanrı'm bu öyle mükemmel bir histi ki... Sadece onun içinde olmak değil, bunun ona verdiği zevki çıkardığı sesler ve kasılmalarda hissetmek... Fakat acemi bir delikanlı kadar hassas ve patlamaya yakındı. Boynundaki ve sırtındaki kaslar müthiş bir güçle gerilmişti. Yoğun ve saf zevk, bir bendi yıkmaya zorlayarak baskı yapıyor ve Tristan buna direnecek gücü zar zor bulabiliyordu... Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Altındaki güzellik kıvranmaya başladı. Sırtı, Tristan'ın göğsüne yaslanmıştı. Alison'ı istiyordu, onu içine çekiyordu fakat isteklerini

dile getiremeyecek kadar toydu. Tristan yavaşça içinden çıkıp bir o kadar yavaş bir şekilde yeniden içine gömülünce, dudakları arasından ağlar gibi bir inilti çıktı.

Tanrı aşkına, Tristan ona bayılıyordu.

Hırıltılı, nefes nefese bir sesle, "Harikasın Alison..." diye fısıldadı. "Bu inanılmaz..."

Aynı hareketi bu sefer daha hızlı ve sert bir şekilde tekrar etti. Sonra bir kez daha... Bu sırada tatminini hızlandırmak için onu okşamaya devam ediyordu.

Parmaklarına bulanan ıslaklık sıcak ve yoğundu.

Tristan artık olayları kontrol edemeyeceği noktaya geldiğinde ellerini kadının omuzları hizasında yatağa koydu ve aynı anda başını çeviren Alison'ın dudaklarını aç bir şekilde yakaladı. Öpüşmeleri de tıpkı birleşmeleri kadar deliceydi. Tristan güçlü vuruşlarla, hızla içinde gidip gelmeye başladı. Ta ki iniltiler çığlığa dönüşene ve yatak, birleşmenin çılgınlığıyla sarsılana kadar...

Onu tatmin olmuş halde titrerken görmek Tristan'ın içinde bir şeylerin kopmasına sebep oldu. Bunu ona verenin kendisi olduğunu bilmek, ilkel ve vahşi bir doyumsuzluk hissinin büyümesini sağladı ve biraz daha hızlanan Tristan, sonunda onun adını haykırarak her şeyiyle birlikte tükendi.

(Yazar bu bölümde, "Pan's Labyrinth Lullaby - Piano and Violin Version" dinlemenizi öneriyor.)

Alison yeninden uyandığında şafak sökmek üzereydi. Müthiş yorgun ve uykuya aç hissetmesine rağmen, gıdıklanmaya benzeyen bir hisse karşı koyamayıp gözlerini açmıştı. Ve uyumakta olan Tristan'ı izlerken bunun nedenini anladığını düşünüyordu.

Onunla geçirdiği son vakitlerin içindeydi. Eğer bir şeyleri yoluna koyacağını bilseydi, bir arada oldukları zamanı uzatmanın bir yolunu belki de bulabilirdi. Ancak gecenin büyüsü kum saatinin son taneleri gibi kayıp gidiyordu. Ve Alison, sevimsiz gerçeklerin gölgesinde bir vedanın düşüncesine bile katlanamıyordu. Daha da kötüsü onu, sorumluluk almaya ya da ikisi üzerine seçimler yapmaya zorlayacak bir mecburiyetin içine de sokmak istemiyordu.

Odasına gelerek Tristan'ı baştan çıkartırken, o gecenin bir sabahı olduğunu hesap etmiş olması gerekirdi. Fakat hiçbir öngörü ya da tahmin, yüzleştiği gerçeği daha katlanılabilir kılmıyordu.

Şüphesiz ki onu izlemek, karamsar geleceği üzerine düşünmekten çok daha güzeldi. Üstelik bu kadar yakınlarken... Tristan'ın belini saran kolu, uykuya daldıkları sırada olduğu kadar sahipleniciydi. Alison belli belirsiz gülümseyerek ve ona hissettirmekten korkarak parmaklarını sıcacık teninde gezdirdi.

Kolları arasında olmanın verdiği his öyle kusursuzdu ki bir daha buna sahip olamayacağını bilmek, içinde soğuk ve karanlık bir boşluğun oluşmasına neden oluyordu.

Yine de ona bu kadar yakından bakabilmenin küçük tesellisini görmezden gelemedi. Hafifçe döndü ve iki elini birden yanağının altına koyarak onu izlemeye başladı.

Tristan uyurken ne kadar farklıydı... Ne kadar sakin ve genç... Hiçbir derdi yok gibiydi, kim bilir belki de yoktu. Alison onun kişiliğine dair çok şey söyleyebilecekken hayatı hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğini fark edip hüzünlendi.

Acı verecek kadar dürüsttü, güvenilir ve mantıklıydı. Merhametliydi... Şüphesiz ki kusursuz bir centilmendi ve bununla da gurur duyuyordu. Nazik ve sabırlıydı. Oscar'a tahammül edebildiğine göre aslında göründüğünden de sabırlıydı... Alison buna saatlerce devam edebilirdi fakat zihninde attığı küçük çentiklerin sayısı arttıkça boğazındaki yumru da büyüyordu.

Perdesi aralık pencereden süzülen ışığın erkeğin uzun ve gür kirpiklerinde oynaştığını görünce, Alison'ın yüzü sevgiyle yumuşadı. Güzel gözlerine kapıldığı onca zaman içinde nasıl oluyor da buna dikkat edemediğine şaşırıyordu. Dudaklarının ne kadar yumuşak olabileceğini biliyordu ve aksine ne kadar sertleşebileceğini... Alison onlara dokunmuş ve onları tatmıştı.

Gözleri yüzünün hatlarında gezinmeye devam ettikçe küçük sürprizlere benzeyen ayrıntılar bir bir kendini gösteriyordu. Sağ kaşının bitimindeki küçük kesik eskilerden kalmış olmalıydı, belki çocukluğundan bir hatıraydı. Nedense bu ihtimal, onu aklında resmettiği haline fazlasıyla uyuyordu.

Yutkunarak arayışını sürdürdü. Yeni yeni çıkmaya başlayan sakallarında, hareket eden ışıkla birlikte minik, altın pırıltıları dolanıyordu. Alnına dökülen dağınık saçlarında da keza...

Saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırlayınca, gecenin hatıraları da bir bir gözünün önünde belirmeye başladı. Nasıl unutabilirdi ki? Utanmayı bekliyordu ama yaşadıklarında kalbine son derece doğru gelen bir dürüstlük vardı. Aslında kapıda bekleyen özlemin kederi dışında ortada yanlış olan hiçbir şey yoktu.

Onu bu şekilde izlerken, gözden kaçırdığı her bir detay içinde şimdiden büyümeye başlayan özlemin acısını katlıyordu. Dudaklarında yersiz, acı bir gülümseme belirdi. Sadece hatıralarıyla yaşayabileceğini düşünerek düştüğü aptallık ne de büyüktü...

Yüzünü erkeğin boyun çukuruna yaklaştırıp kokusunu içine çekti. Baskın olanın gerisinde kalsa da orada olduğunu bildiği, kendine ait kokunun Tristan'ın tenine hapsolması için her şeyi yapabilirdi. Gittiğinde onun da özlem duyduğunu bilmek için...

Yoğun duygulardan boğulacak gibi olunca altdudağını sertçe ısırdı. Hissettiği, kalbindekinin yanında lafı edilmeyecek bir acıydı elbette ve başka bir düşünce bir süre zihnini meşgul etti. Belki de bundan sonra her şeyi daha farklı hissedecekti. Fakat her şeye rağmen aralarında geçenlerin hiçbirinden pişman değildi.

Bir damla yaş, burnunun ucundan yatağa damlayınca kendine kızıp hızla yaşlarından kurtuldu. Gitmek için onun uyanmasını beklemek işini kolaylaştırmayacağına göre şimdi harekete geçmeliydi.

Alison onu uyandırmaktan korkarak yavaşça yataktan kalktı. Kendine dayattığı kontrol, yüzüne sert, hatta buz gibi bir ifadenin yerleşmesine sebep olmuştu. Onu seviyordu, ona minnettardı ama bir yandan da kendini değersiz hissettirdiği için öfkeliydi.

Kısa sürede bulduğu geceliği hemen üzerine geçirdi, iç çamaşırıyla uğraşacak durumda değildi. Hemen çıkmak istiyordu ama eli tokmakta takılı kaldı. Alison en ulaşılabilir arzusuna karşı koymayı bıraktı ve son kez ona baktıktan sonra sessizce odayı terk etti.

Buraya gelirken giydiği elbise, bir gün önce yıkanıp kurutulmuş ve muntazam şekilde misafir odasına bırakılmıştı. Boğazındaki yumru büyümeye devam ederken, duygularını göz ardı etti ve elinden geldiği kadar temizlendikten sonra hızlıca giyindi. Aynada gördükleriyle ilgilenmiyordu, bu yüzden saçlarını alışkın olduğu şekilde üstünkörü topladı ve hazırlandığından emin olduktan sonra da dışarı çıktı.

Günün erken bir saati olmasına rağmen, birkaç hizmetçi günlük koşuşturmalarına başlamış görünüyordu. Varlığını tuhaf bulmuşlarsa bile Alison, bunu göstermeyecek kadar görgülü olduklarını biliyordu. Bu sırada, bir sisin içinden çıkmış gibi aniden beliren uşak, "Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" diyerek ince planlar içindeki Alison'ı olduğu yerde sıçrattı.

"Ben... Hayır gerek yok. Lütfen siz işinize devam edin."

Pudralı peruğu ve kusursuz üniforması içinde gayet kendinden emin görünen uşak, profesyonel soğukluğuyla Alison'ın gözlerine onu son derece sıkıcı buluyormuş gibi baktı. Sonunda, "Kahvaltı arzu etmeyecekseniz araba hazırlanana kadar dinlenmenizi tavsiye edebilir miyim?" dedi.

Alison, Tristan uyanmadan önce gitmeyi istiyordu fakat kendini aptal gibi hissedeceği bir duruma düşmek de işine gelmezdi. Başını salladı ve "Dışarıda bekleyeceğim," dedi. "Biraz hava almış olurum."

"Elbette hanımefendi, nasıl isterseniz."

İçinde bulunduğu şartlarda mümkün olduğu kadar kendini rahatlamış hissederek uşağın açtığı kapıdan dışarı çıktı ve uzun zamandan sonra ilk soluğunu alıyormuş gibi taze havayı içine çekti.

Diğer taraftan, evin içinde hareketlilik devam ediyordu. Boş yatak ve odadaki sessizlik, her nedense onu şaşırtmamıştı. Ancak Tristan'ın, dün geceden sonra daha sıcak bir günaydını tercih edeceğinden emindi.

Avuç içleriyle gözlerini ovuşturup yataktan kalktı. Kahvaltıdan önce yapmayı planladığı konuşma için acele ettiği söylenemezdi, ona dinlenmesi için biraz daha zaman vermek istemiyordu. Öte yandan ihtiyacı olan banyoyu yapmaya da gönüllü değildi. Üzerine sinen koku, onu yeniden kolları arasına aldığı âna kadar olduğu yerde kalsın istiyordu.

Aniden tıklatılan oda kapısı, Tristan'ı gecenin hatıralarına dalmadan önce düşüncelerinden çıkardı. Gelen Bates'ti.

"Günaydın lordum."

"Günaydın Bates. Bir şey mi vardı?"

"Hanımefendi... Yani Bayan Taylor gitmek üzere. Kendisi için araba hazırlatılmasını söylemeden önce size haber vermek istedim."

Tristan olduğu yerde kaldı. "Gidiyor mu?"

"Tüm ricalarını yerine getirmemiz emrini verdiğinizi biliyorum, bugün yola çıkacağını söyleyen de sizdiniz... Ancak hanımefendi biraz endişeli görünüyordu."

Gerçekten de gidiyor muydu? Hayal kırıklığından öfkeye uzanan bir dizi his, buna izin verenin kendisi olduğunu fark ettiğinde yerini makul bir anlayışa bıraktı.

"Tam olarak nasıl göründüğünü açıklar mısın Bates? Hasta mı? Üzgün mü?"

Bates'in soluk yeşil gözleri efendisinin yüzünde bir şeyler bulmak ister gibi gezindi. Sonra "Gitmek için acele eder gibi bir hali vardı," dedi ve arayışını sonlandırdı.

Tristan bazı şeyleri görmezden gelemezdi. Dün gece yaşananlar elbette tek taraflı değildi, onu her şeyden çok istemişti. Onu hâlâ istiyordu ve bunu yeniden tecrübe edecekleri anı sabırsızlıkla bekliyordu. Yaşadıkları sıradan olmaktan ne kadar uzak olursa olsun, dün gecenin Alison için bundan çok daha fazla anlam ifade ettiği tartışılmazdı. Hatta belki de daha fazlası... Şüphesiz ki daha fazlası.

Durumlarındaki hassasiyete rağmen, Tristan bu ihtimalin göğsünü sımsıcak bir hisle doldurduğunu hissetti. Fakat onun, gün ışığında bir yüzleşmeyle baş edemeyecek kadar hassas bir ruh hali içinde olduğunu bilmekten hoşlanmıyordu.

Aşağı inip onu rahatlatabilirdi, inkâr edilemez şekilde bunu yapmayı ve dün geceye kaldıkları yerden devam etmeyi arzuluyordu. Fakat bu kaçışın ardındaki sebepleri görmezden gelemeyeceği gibi, gecikmiş aile buluşmasını engellemeyi de istemiyordu. Tristan şundan emindi ki onu şimdi görmeye karar verirse gitmesine izin vermeyecekti.

Başını salladı. "Arabayı hazırlat Bates. Bayan Taylor'ın şimdilik Mariah Bowman'ın evine gittiğinden emin olun. York'a gitmeden önce biraz dinlenmesini istiyorum. Ve Walter'a söyle, kapısından ayrılmasın. Ayrıca Walter'ın yanında yolculuk süresince sıkıntı çekmemelerini garanti edecek kadar para olmasını istiyorum. O işi hallet."

"Emredersiniz lordum. Peki, Bayan Taylor'a söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Bates görmüş geçirmiş bir adamdı. Muhakkak ki Tristan'ın tavırlarındaki tuhaflığı, yatağındaki dağınıklıkla ilişkilendirecek vakti olmuştu.

Adamının gözlerine baktı ve aslında arzusu tam aksi yönde olduğu halde, "Hayır," dedi. "Gitmesine izin ver."

"Emredersiniz lordum."

Üşağı çıktıktan sonraki uzun dakikalar boyunca Tristan gözlerini pencereden ayıramadı. Araba kapının önündeki yerini alınca, Alison görüş alanına girene dek saburla bekledi.

Bu gidişe neden izin verdiğini kendine sürekli hatırlatması gerekiyordu. Leydi Potter olduğu ortaya çıktığından beri, kan bir şeytanın inceliğiyle onu bu ana hazırlayan kendisi olduğunu unutmamalıydı. Öte yandan Alison'ın gururu, ne düşündüğünü tahmin etmeyi kolay hale getiriyordu. Tristan'ı ikisini bahis konusu edecek bir kararın içine sokmak istemediği ortadaydı. Fakat bilmiyordu ki Tristan kararını uzun zaman önce vermişti.

Alison'ın mağrur bir tavırla arabaya binişini karmaşık hisler içinde izledi. Onu özleyecekti, onu şu anda bile özlediği gerçeğinin tuhaf ağırlığı göğsünün ortasında biriktiğinde kaşları çatıldı. Tristan, onunla daldığı uykudan yalnız uyandığı andan beri Alison'ı özlüyordu aslında.

Lanet olsun, bu kimin aklına gelebilirdi ki?

Kendisi açısından baktığında bunun bir veda olmadığını kolaylıkla söyleyebilirdi. Alison'dan vazgeçmeye niyeti yoktu, onu yeniden görmeyeceğinin düşüncesine dahi katlanamıyordu. Ne var ki bir sonraki karşılaşmalarını, ona yeniden sahip olacağı an olarak da görmüyordu.

Zira çok iyi biliyordu ki... Tristan, ona zaten sahipti.

27

1821, York Şehri

Yaklaşık iki gündür devam eden York yolculuğu, sessiz ve olması gerektiği kadar sıkıntılıydı. Wakefield Markisi'nin emrindeki arabacının söylediğine göre gün bitmeden önce orada olmalarına imkân yoktu ve yağmur işlerini kolaylaştırmıyordu.

Alison pencereden dışarı bakınca günün bitmesine pek de az kalmadığını görerek rahat bir nefes aldı. Skittle'ın yolculukta kendisine eşlik etme teklifini kabul etmiş olmayı dilerdi. Çünkü sessiz yalnızlığı, boğucu düşünceleriyle iyice daralan kabinde zaman zaman nefes almasını imkânsız hale getiriyordu.

Tristan'ın arabasıyla Skittle'ın evine gidip onu tam karşısında görünce kontrol altında tuttuğu üzüntünün nasıl birden boşaldığını hatırlayınca utançla gözlerini yumdu. Belki de sebebi Skittle'ın yüzündeki her şeyi anladığı an ortaya çıkan acı ifadeydi, Alison tam olarak kestiremiyordu. Bir anda kendini onun kollarında bulmuş ve tek kelimesini bile hatırlamadığı tesellinin ninniye benzer tınısıyla rahatlamaya başlamıştı.

Aldığı emir sebebiyle kapıda bekleyen arabacı, aynı gün içinde onu York'a götürmek üzere de görevliydi. Aslında bu, bir an önce hayatını düzene koymayı arzu etmesi bakımından Alison'ın da işine gelmişti. Ancak bu kusursuz ve hızlı organizasyon için Tristan'a teşekkür etmeyi düşünmüyordu.

Ve şundan kesinlikle emindi ki artık onu düşünerek kendine ezıyet etmek de istemiyordu. Önünde son derece önemli bir buluşma vardı ve Alison uzun zamandan sonra ailesini yeniden göreceği için mutlu olmayacak kadar şuurunu kaybetmemişti. Evine yaklaştığı her saniye de mutluluğu, heyecan ve endişeye karışıyordu. Annesiyle yaptığı uzun sohbetler sonunda onun dizinde uyuduğu güzel hatıralar gözünün önünden gitmiyordu. Oldukça eski zamanlardı ama Alison, annesini yeniden gördüğünde kendini yeni doğmuş bir bebek gibi hissetmeyeceğinden de emin değildi.

Arabaları, ailesinin yaşadığı Hewort yerleşim bölgesine vardığında, Alison'ın kalbi artık sadece göğsünde atmıyordu. Arabacıya yolu tarif ederken sadece dakikaları kaldığını kabul etmekte güçlük çekiyordu. Onlara neler anlatacağını düşünerek uzun saatler geçirmişti ama şimdi fark ediyordu ki ilk karşılaşma ânını düşünmekten özellikle kaçınmıştı.

Evlerinin görüş alanına girmeden önceki son köşeyi dönerlerken Alison elini göğsüne koydu. Arabadan inip, yıllarca aşındırdığı yolları yürüyerek geçmek ve arabayı durdurup kendine zaman tanımak arasında çetin bir ikilem içindeydi. Ancak ev görüş alanına girdiğinde aklı, bomboş ve tertemiz bir sayfaya döndü.

Ellerini cama koyup yüzünü pencereye iyice yaklaştırdı. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi evin belli başlı ışıkları yanıyordu. Tasarruf söz konusu olduğunda annesi, dışarıdan nasıl göründüklerinden çok ellerindekileri tutmayı daha önemli bulurdu. Alison da ona çekmiş olmalıydı.

Ev bıraktığı gibiydi. Fakat eskiden fark etmediği onca detay şimdi gözüne daha ayırt edilebilir geliyordu. Karanlık birçok şeyi saklasa da Alison geçmiş üç yıl içinde evin ne kadar eskidiğini görebiliyordu. Bina inşa edilirken kullanılan gri taşlar oldukları gibiydi ama annesinin en sevdiği renk olan maviye boyalı kısımlar solmuş ve boyalar yer yer dökülmüştü. Alison'ın çocukken koşturmaktan deli gibi hoşlandığı bahçenin gölgesi oradaydı ama yeniden içine girip güllerin kokusunu alana kadar gerçekten orada olduğunu bilemeyecekti.

Araba yavaşlamaya başladı ve Alison'ı bir hazırlık heyecanı sardı. Kuzey her zaman soğuktu ama Skittle'ın verdiği pelerini giymek istemiyordu. Yine Skittle'dan aldığı yeşil yol elbisesi yeterince sıcak tutuyordu zaten.

Nihayet araba durunca, Alison arabacıyı beklemeden kapıyı açtı ve dışarı çıkıp gözleri kocaman açılmış halde binayı incelemeye başladı. Ah, Tanrı aşkına bu ne tuhaf ve yoğun bir histi. Hiç tanımadığı bir adamın önünde duygusal bir krize girme riskinin olduğunu fark edince ona döndü ve "Birazdan sizin için birisini yollatırım," dedi. "Yorgun olmalısınız."

"İdare ederim hanımefendi."

Alison başını sallayıp adama iyi geceler diledi ve bahçesine adım attığı evin kapısına doğru yürümeye başladı. Fakat kapıyı çalma vakti geldiğinde, adım atarkenki kararlılığından eser yoktu. Parmakları tokmağın halkasına asılıp kalmıştı ve o sırada çekmeli zili çalmanın daha akıllıca olup olmadığı üzerine fikir yürütüyordu. Sonunda zili çalmanın mantıklı olduğunda karar kıldı ve fikir değiştirmeden önce ipe asıldı.

Saniyeler sonra kapıyı açan, daha önce hiç görmediği genç bir hizmetçiydi. Alison'ı pek de kibar olmayan bir ilgiyle süzerken haliyle ondan bir açıklama bekliyordu. Alison boğazını temizleyip, "İyi akşamlar," dedi. "Vikont ve eşi... evdeler mi?"

Kız ilgisini kaybetmiş gibi kaşlarını indirdi. "Evet, kim soruyordu?"

"Ben..." diye geveledi. Ancak yakınlarda bir yerlerde kopan bir şangırtı, ikisinin de dikkatini sesin geldiği yöne çekti. Çok uzakta değil, birkaç adım ötesinde ayaklarının dibinde devrilmiş bir tepsi duran yaşlı bir kadın, kelimenin tam anlamıyla dehşete düşmüş halde ona bakıyordu.

Alison, yaşlarla dolmaya başlayan gözlerini kırpmadan, "Bessie," diye fısıldadı.

"Yüce Tanrı'm, sen aklımı koru... Bu mümkün değil."

Yaşlı hizmetçinin ilk başta yüzünü kaplayan inanmazlık, güneşin doğuşunu andıran bir gülümsemeye bıraktı yerini. "Kızım, Alison... Sen misin? Ama nasıl... Nasıl?"

Konuşmak hiç de kolay olmadığı için Alison, aceleyle başını salladı ve kendini yaşlı kadının kolları arasına attı. Meraklı soruların ve sevgi gösterilerinin sona ermeyecek gibi göründüğü bir sürenin sonunda Bessie onu bir kol mesafesinde tutarak, "Annen nakış işliyor," dedi. "Tanrı'm seni görünce aklını kaçıracak."

"Onu görmek istiyorum ama belki de geldiğimi sen söyleyebilirsin. Alışması için..."

"Tam yetmiş üç yaşındayım ve bana hiçbir şey olmadı. Emin ol annen benden daha sağlam. Hadi gel de seni ona götüreyim... Ah, seni gördüğüme o kadar mutluyum ki güzel kızım."

Alison, Bessie'nin koluna girip ona ayak uydurdu. Annesinin zemin katta bulunan oturma odasına geldiklerinde Alison elini yaşlı hizmetçinin elinin üzerine koydu.

"Belki de yalnız girmeliyim... Olur mu?"

Bessie itiraz edecekmiş gibi görünmedi, zaten hiçbir zaman Alison'a karşı koymayı becerememişti ve durumun hassasiyeti de ortadaydı. "Hadi git kızım, ben de babana bakayım."

"O iyi mi?"

Bessie belli belirsiz yüzünü buruşturdu. "Sağlığı yerinde, sorduğun oysa eğer. Gözlerinle göreceksin zaten."

"Tamam... Ah Bessie, beni buraya getiren arabacıyla ilgilenecek biri var mı? Uzun yoldan geldik."

"Elbette var, işler o kadar da kötü değil."

Alison, ne kadar kötü olduğunu sormak için hevesli olmamakla birlikte annesini görmek için de sabırsızlanıyordu. Derin, sakinleştirici bir nefes alarak kapıyı tıklattı ve her zaman yaptığı gibi izin almadan içeri girdi.

Üç mum ve bir gaz lambasının ışığında kasnağa gerili kumaşı işlemekle meşgul görünen Leydi Catherine Potter, Alison içeri girdiğinde isteksizce başını kaldırıp kimin geldiğine baktı. Gördüğünün doğruluğuna inanamıyormuş gibi burnundaki gözlükleri yukarı kaldırıp yeniden indirdi. Bu sırada kıymetli nakışı dizlerinden kayıp ayaklarının dibine düşmüştü.

Nefes almadan geçen birkaç saniyenin sonunda ağır ağır doğruldu. Çökmüştü... Bu, yaşla gelen bir şey değildi. Alison bunu ona yapanın kendisi olduğunu anlayınca, hazırda bekleyen bir damla gözyaşı yanağından çenesine doğru süzüldü.

"Alison... gerçekten sen misin?"

Alison titreyen altdudağını ısırdı. "Evet anne... benim."

Leydi Potter başını aşağı yukarı salladı. "Biliyordum, kalbim bunu biliyordu." Fakat ikisi de yaklaşmalarını sağlayacak ilk hareketi yapamıyordu. Leydi Catherine neyi bildiğini iddia ederse etsin, kızının gerçekten karşısında olduğunu henüz kabul edebilmiş değildi. Alison bunu, onun hüzünlü gözlerinden anlıyordu

"Anne..." diye fısıldadı ve bir adım öne gelip, "Geri geldim," dedi.

Leydi Catherine'in yüzünden acı dolu, ağlamaklı bir ifade geçti. "Alison... Hayal mi görüyorum? Gerçekten sen misin?"

Alison söyleyecek bir şey bulamadı, bunun yerine kendini annesinin kolları arasına attı. İlk önce sarılan sadece kendisiydi, annesi tereddütle kollarını indirip kaldırıyor ve hızlı nefesler alıyordu. Sonra nefesleri ağırlaşmaya başladı... Yüzü Alison'ın saçlarında geziniyordu. Kokusu ya da tanıdık sıcaklık... Onu ikna edenin ne olduğunu kendisi de bilmiyordu ama kalbi, kızının gerçekten kolları arasında olduğunu biliyordu.

Hıçkırarak adını tekrar etti ve ona daha sıkı sarıldı. Dakikalar boyunca gözyaşları hiç kesilmeden öylece durdular. Leydi Catherine, sakince Alison'ın sırtını ve saçlarını okşayıp ninni gibi bir sesle onu ne kadar özlediğini tekrar etti. İkisi açısından da öyle iyileştirici bir andı ki Alison tenlerinde filizlenip duran neşenin enerjisini hissediyordu.

Çok sonra Leydi Catherine, kızını uzaklaştırıp yüzünü avuçları içine aldı. "Çok zayıflamışsın. İyi misin? Kendine nasıl baktın onca zaman? Kimin yanındaydın? Tek başına mıydın yoksa? Aç mısın? Bessie'ye söyleyeyim de bir şeyler hazırlasın."

"İyiyim, her şeyi anlatacağım."

Kadının gözleri büyüdü. "Evlendin mi yoksa?"

Alison gözyaşları arasından gülümsedi. "Hayır... Hadi gel otur. İyi görünmüyorsun."

"Nasıl iyi olmam? Kızım geldi... Tanrı'm yoksa ben de baban gibi bir yerlerde mi uyuyup kaldım?"

Alison annesinin avuç içini öptü ve yüzünü yanağına yasladı. "Buradayım anne."

Leydi Catherine'in müşfik ifadesi bir kaş çatışıyla dağıldı. Kızını kendisiyle birlikte az önce oturduğu koltuğa çekti.

"Neler oldu Alison? Kaza haberi gelince inanamadım... Babanla her yerde seni aradık..." Yeniden ağlamaya başladı. "Kasabanın altını üstüne getirdik. Korktuğun için bir yerlere saklandığından emindim ama sonra... Ayakkabılarından birini buldular..." Devam edemeyerek sustu. Nefes nefese kalmıştı. Yorgun görünüyordu. Daha önce tek bir beyaz telin bile olmadığı kızıl saçları gözle görülür şekilde beyazlarla dolmuştu. Alison, yokluğunun ona neler yaptığını görünce suçluluk duygusuyla büzülmek istedi ama sonra kendi çektiklerini hatırlayıp sırtını dikleştirdi.

O gün yaptığı seçimler yanlış değildi. Paniklemişti. Dürüst olmak gerekirse, yaşadığı büyük travmayı atlatana kadar aldığı hiçbir karar yüzünden kendini suçlayamıyordu... Fakat... annesinin yaşlı gözlerine bakarken, iki sene boyunca Umut Evi'ne adadığı hayatı –o güne gelene kadar hiçbir işe yaramadan geçirdiği hayat yüzünden– bir günah çıkarma fırsatı olarak gördüğünü daha iyi anlıyor ve bu, kalbini sızlatıyordu.

Leydi Catherine'in iki elini birden tuttu ve gözlerine bakıp o geceyi olduğu gibi anlatmaya başladı. Annesi Lord Oswald'ın planlarını duyunca tiz bir çığlık atıp koltuktan fırladı ve odayı turlamaya başladı. Araba kazasını dinlerken yeniden kızının karşısına geçti ve ellerini tutup gözyaşı dökerken ona eşlik etti. Quinn'i kimin öldürdüğünü bildiğini söylüyordu ama Alison'dan bunu duymak ve kızının da ölüme ne kadar yaklaştığını bilmek dehşete düşmesine neden oldu.

Alison Londra'daki hayatıyla ilgili bazı şeyleri anlatmaya hazır değildi. Leydi Catherine, hangi şartlar altında olursa olsun, onun bir genelevde yaşadığını dinlemeye hazır değildi ve öyle bir ânın gelip gelmeyeceğini kestirmek de mümkün değildi.

Zaman zaman hıçkırıklar ve mutlu çığlıklarla kesilen konuşmanın iyileştirici etkisi, Alison'ı kısa sürede rahatlattı. Aykırı bir sanatçı olarak bahsettiği Mariah Bowman'ın yanındaki hayatını, tüm ısrarlı sorulara rağmen bir gizem perdesinin ardında kalarak anlattı. Ancak Umut Evi konusunda yalan söylemeyi hiç düşünmedi... Hayatı boyunca gurur duyduğu tek şey, Bayan Taylor olarak başarmaya çalıştıklarıydı ve at binmek dışında da bir uğraşısı olmasını isteyen annesinin de bunu bilmesini istiyordu.

Leydi Catherine o kadar mutlu ve minnet doluydu ki kızının eski fahişelerle birlikte yaşamış olmasını büyük bir mesele haline getirmedi. Ya da duygularını da eleştirilerini de uygun bir zaman gelene kadar kendine saklamak istiyordu. Aslında aklında kızının yokluğuyla ilgili bir çözüm planı oluşturmaya başladığı belli oluyordu. Alison, değiştiremeyeceği şeylerin üzerini örtmek ya da onlara eski bir elbiseyi modern hale getirir gibi süslü parçalarla yeniden

hayat vermek konusunda annesinin üzerine tanımazdı. Fakat bazen coşkusunu kaybediyordu. Zaman zaman gözlerinde bir donukluk meydana geliyor ve dalıp gittiği uzaklarda geçirdiği süre içinde, üzerine bir suskunluk çöküyordu.

Yine öyle bir ânın sonunda, Alison hikâyesinin tamamını anlatmaya fırsat bulamadan elini kaldırıp onu susturdu. Az önce kuruladığı gözleri yeniden dolmuştu.

"Bunu yapman gerekmiyordu kızım. Bana gelebilirdin, seni kalbimin içinde saklardım, yeniden karnıma sokardım ama o adamın sana dokunmasına izin vermezdim."

"Kendim için korkmadığımı söyledim anne. O gece yaşadıklarımı atlatmam zaman aldı, doğru düzgün düşünecek durumda değildim ama sizin hayatınızın tehlikede olduğunu bilecek kadar gözlerim açıktı. Onu, Quinn'i öldürürken gördüm ve beni de öldürecekti... Eğer sizinle iletişime geçseydim bunu anlamayacağını mı sanıyorsun? Adam bana verdiğin Londra'daki adresleri bile izletiyordu."

"Ne olursa olsun bilmeliydim. Ölen sen değil, ben olmalıydım."

Alison gözlerindeki yaşlara rağmen gülümsedi. "İkimiz de hayattayız, bu daha iyi değil mi?"

Bu sırada kapının dışında bağrışmalar duyuldu. Lord Potter'ın, Alison'ın adını haykırarak odaya yaklaştığını anlayınca anne kız birbirlerine baktılar. Sonra kapı açıldı ve eşikte bastonlu, sıska bir adam belirdi. Lord Potter'ın yorgunluktan süzülmüş görünen yüzünde, kocaman duran kızılımsı kahverengi gözlerinde müthiş bir umut ve Alison'ın kalbini sızlatan bir acı vardı.

"Alison... kızım..." diye fısıldadı içeriye doğru bir adım atarken. Bastonu titreyen elleri yüzünden sabit durmuyordu. Alison yavaşça ayağa kalktı. Yüzüne merhamet dolu bir ifade yerleşmişti, zaten babası söz konusu olduğunda her zaman merhametliydi. Onu korumak ve açıklarını kapatmak için annesiyle her zaman çok çalışmaları gerekmişti.

Şüphesiz ki Alison'ın, annesiyle daha yakın bir ilişkileri olmuştu fakat babasının sevgisini hissederek büyüdüğünü inkâr edemezdi. Lord Potter, başka bir çocuk sahibi olmasını engelleyen hastalığından sonra içkiye yönelene kadar, cömert sevgisini göstermekten çekinmeyen bir adamdı. Bir varise sahip olamayacağını kabul ettikten

sonra kaybettiği heyecanın yerini içkiye olan düşkünlüğü almıştı. Fakat onunla yaşayamadıkları kalbini ne kadar kırarsa kırsın, Alison babasını seviyordu ve onu çok özlemişti.

Kollarını açtı... Nedense koşup gelenin ve teselli edilenin o olmasını istiyordu. Babası aşağı ve yukarı gururla başını salladıktan sonra bastonunu daha kontrollü kullanarak kızına doğru yürüdü. Tam önünde durduğunda ise bekledi ve gerçekten iyi olduğundan emin olmak için yüzünü dikkatle incelemeye başladı. Orada gördüğü her neyse, kızına miras bıraktığı yüz hatlarındaki ince ve acı bir keder yoğunlaştı. Sonra titreyen ellerinden biriyle Alison'ın başını kendine yaklaştırıp omzuna yasladı ve çok derin, titrek bir nefes aldı.

"Benim küçük prensesim babasına geri döndü. Tanrı'm, çok teşekkür ederim."

Alison akıtacak daha fazla yaşı olmadığını sanıyordu. Yanılmıştı. Babası zayıftı ve her an yıkılacakmış gibi görünüyordu. Buna rağmen sarılışı, Alison'ın hatırladığı gibi güçlüydü.

Lord Potter elinin tersiyle gözlerini kuruladıktan sonra heyecanla karısına döndü. "Catherine yarın bir ziyafet vermeliyiz. Herkesi davet edelim, herkes kızımın döndüğünü bilmeli. Bunu kutlamalıyız. Başka kutlayacak neyimiz var ki?"

"Tamam William, nasıl istersen. Hadi şimdi otur. Alison'ın anlatacakları var. Gel de konuşalım."

Lord Potter somurttu, duymak üzere oldukları yüzünden anlaşılabilir mutluluğunu kaybedeceğini düşünüyordu.

"Alison bana bizden ayrı olduğu süre boyunca Londra'da yaşadığını anlatıyordu."

Annesi, Londra'da geçen kısmından başladığı hikâyenin üzerinden geçerken özellikle bazı noktaları yumuşatıyordu. Muhtemelen kocasını sakin bir ruh halinde tutmaya çalışıyordu. Ancak Lord Oswald meselesine geldiğinde sesi de vücudu da öfkeden titriyordu.

"O pislik kızıma bunu nasıl yapabilir?" diye haykırdı yarım bıraktığı bir cümlenin sonunda. "Tanrı şahidimdir, onu cezalandıracağım. Meridan denen domuz geberip gittiği için ne kadar şanslı olduğunu asla bilemeyecek. William bir şeyler söyle... İyi misin?"

Duyduklarının şokundan olsa gerek kıpırdamadan duran Lord Potter, aniden küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Dar omuzları şiddetle sarsılıyor ve söylemeye çalıştıkları, yüzünü kapayan

parmakları yüzünden anlamsız seslere dönüyordu. Leydi Potter cebindeki mendili ona uzatana kadar durumu giderek kötüleşti ve sonra yavaşça dinen bir fırtına gibi dinginliğe erişti.

"O adamla evlenmende diretmemeliydim. Seni kurban eden bendim."

"Baba bu, kendine ya da bana hesap vermen gereken bir konu değil. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum ve aileme yardım etmek istedim. O adamla evlenmeye razıydım... Lütfen bu yüzden kendini suçlama."

Lord Potter titreyen eliyle kızının yanağını okşadı. "Nasıl suçlamam güzel kızım? İşe yaramaz ayyaşın tekiyim ben, ne sana ne de annene layık olabildim. "

Leydi Potter sertçe, "Yeter artık William," dedi. "Bunu daha fazla dinlemek istemiyorum. Günah çıkarmayı bırakman gerekiyor... Haklısın, yarın bir kutlama yapacağız ama sonra Londra'ya gideceğiz. Duydun mu beni William? Oswald denen canavarın cezalandırılmasını sağlarken yalnız olmak istemiyorum. Lütfen kendini biraz topla! Senden önceki Dunnington Vikontları gibi mağrur ol! Anlıyor musun beni?"

"Tamam Catherine... Haklısın."

Alison onlara, Lord Oswald'ın krallıktan ayrıldığını söyleyemeden önce Leydi Potter kızına döndü.

"Bilmeni istiyorum ki o günden sonra... işler daha da kötüleşti. Oswald güçlü aileleri arkasına almanın bir yolunu buldu... Evindeki yangın, yaraları ve pozisyonu onu bir tür kahramana dönüştürdü. Bizi, özellikle de babanı bir fırsatçı gibi göstermeye çalıştı. Ona karşı yapacağımız suçlamalardan önce basit ama etkili bir zemin oluşturmaya çalışıyordu. Ama buna gerek kalmadı... Öyle değil mi William?"

Lord Potter yorgun şekilde başını sallayınca karısı anlatmaya devam etti. "Çünkü biz ölmüş kızımız için savaşmak yerine onun yaşadığının haberi gelsin diye sessizce dua ediyorduk. Evimize yaptığı birkaç ziyarette ise bizi açıkça tehdit etti... Seni sakladığımızı sanıyordu ki bunu duymak... Beni umutlandırmıştı. Çünkü onun da senin yaşadığını düşündüğünü biliyordum. Gerekçesi ne olursa olsun, seni suçlu gösterecek bir şey yapmadı. Belki de insanların ölülere karşı hissettiği merhametin gücünü görmezden gelemedi ve

bu riske girmedi. Bizden elini ayağını çekme nedeni, sanırım bende görmüş olmalı... Biz bir dedektif tuttuk. Haftalarca senden bir iz bulmak için araştırma yaptık ama elimize geçen kaçardım diye düşünmüş olmalı... Biz bir dedektif tuttuk. Haftakoca bir hiç oldu. Alison, bir tanem... şimdi anlıyorum ki gerçekten hayatta olduğunu biliyordum. Aksi halde, onun yüzünden öldüğün ihtimali varken onu yaşatmazdım. Tanrı'm, eğer hayatta olduğundan emin olsaydım ve neden saklandığını bilseydim onu yine öldürdüm. Bu adamı her koşulda öldürmek istiyorum."

Alison annesinin omzuna dokundu. "Babam da sen de zor günler geçirdiniz. Şunu bilmeni istiyorum anne... Geride kalan üç yıl, o ikisinin yaptıklarına rağmen benim seçimimdi. Size ulaşabilirdim, Tanrı biliyor ya bunu istedim ama cesaret edemedim. Tanrı'ya şükür içlerinden birisi öldü ve diğeri..." Babasının gözlerinin içine baktı. "Lord Oswald artık kimseye zarar veremeyecek. Şu anda hayatının geri kalanını geçirmek üzere Avustralya'ya gidiyor."

Lord Potter'ın donuk gözlerinden ne hissettiğini anlamak mümkün değildi. Kendini suçladığı konularda huzura kavuşamadığı sürece Alison ona gerçekten ulaşamayacağını hissediyordu. Fakat bir anda adam anlayışla başını salladı ve "Umarım oralarda geberip gider," diye fısıldadı.

Fakat annesi konuyu irdelemek istiyordu. "Nasıl?"

"Bana yardım eden bazı kişiler vardı ve..."

"Şu Mariah Bowman denen kadın gibi mi? Onun sadece bir sanatçı olduğunu söylemiştin..." Alison'ın gözlerini kaçırması üzerine Catherine Potter'ın gözleri şüpheyle kısıldı. "Daha sonra uzun uzun konuşacağız."

"Elbette anne. Konuşacak çok vaktimiz olacak."

"Şimdi biraz dinlen... Eski odan, yani odan..." Yüzünü üzüntüyle buruşturdu. "Tanrı'm Alison, hâlâ burada olduğuna inanamıyorum."

Dakikalar sonra odaya giren Bessie, onları sessiz bir minnet duası içinde birbirlerine sarılmış halde buldu.

28

1821, York Şehri

Tanıdık tatlar ve kokularla bezeli bereketli bir kahvaltıdan sonra Alison, kendini gerçekten evinde olduğuna ikna edebilmişti. Uzun zamandır yemediği, Umut Evi'nde yemeyi hayal bile edemediği kadar güzel kahvaltı süresince de geçmiş mutlu günlerden söz ederek bolca gülmüşlerdi. Fakat Alison, içindeki kıvılcıma benzer coşkuyu bir türlü tutuşturamıyor ve ailesine hak ettiklerini veremiyordu. Şüphesiz onları çok özlemişti, yanlarında olmanın iyileştirici etkisini yok sayamazdı. En önemlisi de varlığının onlara verdiği mutluluğu görebiliyordu ama kendini ortasında bulunduğu hayata ait hissedemiyor ve bu yüzden suçluluk duyuyordu.

Gece pek iyi uyuyabildiği söylenemezdi. Uzun zamandır yanmayan şömine yüzünden odaya derinlemesine sinen küf kokusu ve en son bu odada yaşadıklarının hatırası, düşüncelerle dolu gecenin daha da uzun geçmesine neden olmuştu. Her şey aynıydı ama bir yandan çok farklıydı, aslında değişikliğin büyük ölçüde kendisinde olduğunu kabul ederse uyum sağlaması daha kolay olurdu.

Annesi fakirlik çekmedikleri konusunda ısrarcıydı. Alison'ın gelişini kutlamak için yapmayı planladıkları üç gün sonraki davetin hazırlıklarını sürdürürken bunu, anlaşılabilir bir incelikle kızının gözüne sokuyordu. Babası ise, üst kat tırabzanının önünde durup bir grup hizmetçinin evdeki koşturmasını gururlu bir ifadeyle izliyordu.

Öğleye az bir vakit kaldığı sıralarda, Alison kızlara emirler veren Bessie'nin yanına sokulup, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Evin küçükhanımının temizlik yaptığı nerede görülmüş?" Alison kaba bir şekilde burnundan güldü. "Benim için dert değil Bessie."

"Eminim değildir ama ne annen ne de baban bunu görmek isterler. Bu davet için çok heyecanlılar, seni mutlu ve akıllarında kaldığı şekilde görmek istiyorlar. Neden dışarı çıkmıyorsun? Belki yolun ahıra düşer ve eski bir dostla karşılaşırsın. O deli kızın da bacaklarının açılmaya ihtiyacı var zaten. Hadi git bakalım."

Alison'ın yüzü karıncalanmaya ve burnu sızlamaya başladı. Babası Ignis'i, elden çıkardığı diğer şeylerle birlikte satmayı hiç düşünmediğini söylemişti. Alison'ın atını ne kadar sevdiğini biliyordu ve onu satmanın, kızını bir kez daha kaybetmek olacağını söylerken yine gözyaşlarını tutamamıştı.

Minnetini ağız dolusu bir gülümsemeyle gösteren Alison, eski binici kıyafetlerinden birini giymek üzere odasına çıktı. Üzerine bir hayli bol gelen limon küfü rengindeki elbiseyi yola koyacak tatmin edici bir yöntem olmamasını hiç sorun etmedi. Binici kıyafeti olmadan geçirdiği dönemi ve o sırada yaşadıklarını unutmak için henüz çok erkendi. Öte yandan damarlarındaki kan akmaya devam ediyordu ve kendini iyi hissetmenin yolunun ufak ayrıntılardan geçtiğini ondan daha iyi bilen yoktu.

Göğüs altı kuşağını makul olandan biraz daha fazla sıktıktan sonra aynada kendini şöyle bir kontrol etti ve bir an önce Ignis'in yanına gitmek için odadan çıktı.

Her zaman tek ahırları olmuştu ve dürüst olmak gerekirse, yaşamlarının en parlak zamanında bile babası atları ya da modern ahırlarıyla övünen bir adam olmamıştı. Bu yüzden eski binayı neredeyse bıraktığı gibi görmek, Alison'ı tuhaf bir şekilde tatmin etti.

Heyecanını bastırarak içeri girdiğinde onu yoğun bir karanlık ve gübre kokusu karşıladı. Ignis'in kabini altı bölmeli ahırın sonunda olmalıydı. Alison, içeri gün ışığı girsin diye ahır kapısını açık bıraktıktan sonra, bölmeye doğru yürümeye başladı.

Ignis da o sırada koca kafasını bölmeden dışarı çıkartıp merakla ona bakmaya başladı.

"Aman Tanrı'm... Ignis?" diye fısıldadı Alison.

Kısrak burnundan sinirli bir ses çıkarttı ve ön ayaklarını yere vurdu.

"Güzel kızım, beni özledin mi? Bana soracak olursan, şu anda dans etmeye başlayabilirim. Bak bu senin için."

Alison'ın uzattığı bir parça havucu kokladıktan sonra kalın dudakları içine alan Ignis, memnun şekilde başını aşağı yukarı salladı ve dahası var mı diye elini yokladıktan sonra bariz bir çabayla Alison'ın yüzüne doğru uzandı. Burnunu öptürmek istediğinde hep böyle yapardı ve çabası hiçbir zaman da karşılıksız kalmazdı.

Bu sefer de öyle oldu.

Alnını atın burnuna yaslayarak tanıdık sesleri dinledi Alison. Böyle bir anda ağlamak isteyeceğini sanırdı ama Ignis'in enerjisiyle beslenen mutluluğu, içinde bir köpük şelalesi gibi kabarıp dururken yapabildiği tek şey gülmekti.

Sabırsızlığı giderek artan Ignis, ayaklarını yere daha sert vurmaya başladı. Sahibini özlemişti, Alison bunu biliyor ve aptal gibi kendisiyle gurur duyuyordu. Bölmeyi açmadan önce kancaya asılı eyerler arasında kendisine ait olanı buldu ve dışarı çıkardığı Ignis'i kolayca eyerledikten sonra ustaca sırtına bindi ve atın kulağına alçak sesli bir ıslık öttürdü.

İşte bu saf mutluluktu.

Alison saatlerce at bindi. Rüzgârla yarıştı, kahkahalar attı. Yorulmak nedir bilmiyordu, halbuki uzun süren aralardan sonra at binmenin kasların korkunç şekilde ağrımasına sebep olduğunu çok iyi biliyordu. Fakat bir gün sonraki ıstırabını umursamayacak kadar hayatından memnundu.

Kabul etmeliydi ki rüzgârı yanına alıp koşmanın heyecanı, Tristan'ın kalbine yerleştirdiği o eşsiz hislere benziyordu. Hatta ona en yakın hissi başka şekilde tarif edebileceğini sanmıyordu. İleride kümelenen fırtına bulutlarını görünce, atını o yöne sürdü ve saçlarındaki küçük cızırtıları hissedene kadar hiç durmadı. Bu, kendini yeniden canlı hissettiği ve kaybolmasından korktuğu nadide bir andı. Ancak yaşadığı mutluluk, belki de bundan daha fazlasını hissedemeyeceğini hatırladığı an yerini, aniden çöküntüye uğramanın verdiği fırtınalı bir kedere bıraktı.

Alison neredeyse öfkeyle geri dönüş yoluna koyuldu. Fırtına peşinden geliyordu ve onunla yarışmanın heyecanına rağmen Alison

giderek yatıştığını hissediyordu. Evini görmeden önceki son düzlüğe geldiğinde yol kenarındaki iki evin büyük olanından çıkan bir kadın dikkatini çekti. Bir sepet yumurta taşıyan Bayan Morgan, karşıdan gelenin kim olduğunu anlamak için elini alnına siper etmişti. Alison çocukça bir heyecana kapılarak yavaşlamaya başladı. Yanından geçtiği sırada muhteşem bir gülümsemeyle kadını selamladı ve "İyi günler Bayan Morgan," dedi. Sonra da yumurta sepetini düşürdüğünün farkında bile olmayan Bayan Morgan şaşkın bakışları üzerindeyken yoluna devam etti.

Yorgunluktan bitik olduğu halde o gece yine uyku tumadı. York'ta geceleri hep soğuk olurdu, hatta şöminenin neredeyse hiç sönmediği yazlar geçirdiğini hatırlıyordu Alison. Yorganına sıkı sıkı sarılarak ateşi izliyordu ki Leydi Catherine sessizce içeri girdi.

"Uyuyor musun?"

"Hayır. Seni de mi uyku tutmadı anne?"

Annesi tatlı tatlı güldü. "Nasıl uyuyabilirim ki? Dün gece gelmek istedim ama William beni engelledi. Biraz kafanı dinlemek isteyebileceğini söyledi ki ona itiraz edemedim."

Alison'ın yastığının yanına oturup kızının alnına bir öpücük kondurdu. "Konuşmak ister misin?"

"Sen?"

"Seninle dertleşmeyi nasıl özledim bilemezsin. Ve içimden bir his, bana anlatmadıklarının arasında özellikle bir konunun seni derinden etkilediğini söylüyor... Benimle her şeyi konuşabilceğini biliyorsun."

Alison çocukken birlikte yattıkları anları ne kadar sevdiğini hatırlayınca kendini yine o küçük kız gibi hissetti ve boğazındaki düğüm büyüdü.

"İyi misin Alison?"

Alison oturur duruma geçip yastığına yaslandı ve annesine döndü. "İyiyim, sadece uyuyamıyorum."

Leydi Catherine başını hafifçe omuzuna doğru yatırdı. "Ne zamandan beri?"

"Bir süredir."

"Sanırım sıcak sütün halledebileceği bir şey değil... Kötü zamanlar geçirdin." Elini kalbinin üzerine koydu. "Her şey tam burada yoluna girene kadar biraz zamana ihtiyacın var, biliyorum bir ta-

nem. Ama biz yanındayız. Baban uzun zamandan beri içmiyor ve daha da iyi olacak."

"Benim yüzümden daha da kötüye gittiğini duymaktan korktuğumu itiraf ediyorum," dedi, Alison.

"Kendini suçlama... Oswald'ın suçlarıyla yüzleştiğini söylerken doğru söylüyordun, değil mi? İçimizi rahatlatmaya çalışmadığından emin olmak istiyorum." Alison'ın başını sallaması üzerine şükreder gibi yukarıya baktı. Yeniden Alison'a döndüğünde yüzünde üzgün bir ifade vardı.

"Değişmişsin. Ağırbaşlı bir hanımefendi gibi görünüyorsun. Biliyorum, seni öyle biri olman için yetiştirmeye çalıştım ama eski kızımı sandığımdan daha çok özlediğimi fark ediyorum... Seni bu kadar üzenin, güzel gözlerine bu kederi verenin ne olduğunu anlat bana Alison... Sebebi bir erkek mi? Ne olursa olsun, ne yaşamış olursan ol hiçbir şey değişmeyecek, bunu biliyorsun değil mi kızım?"

Annesinin sadece içini rahatlatmaya çalıştığını bilse de Alison'ın göğsü minnet duygusuyla kabardı. Fakat kalbini açmaya henüz hazır değildi.

Onun ne kadar hassas olduğunu fark eden Leydi Catherine, durumu anlayışla karşıladığını ortaya koyan buruk bir tebessüm etti. "Kimsenin orada ne yaşadığını bilmesine gerek yok. Hatta ben bir hikâye bile düşündüm. Bugün Bayan Morgan geldi. Sanırım seni görmüş ama sormaya çekiniyordu... Ona döndüğünü söylediğimde öyle büyük bir çığlık attı ki William o bastonlu haliyle merdivenleri koşa koşa indi. Halini görmeliydin..."

Babasını o halde hayal edince Alison da gülmeye başladı. "Bayan Morgan'a ne dedin?"

"Biliyor musun hayatım... Benim düşünceme göre, basit hikâyeler her zaman daha inandırıcıdır diye bir şey yoktur. Bana göre hikâye ne kadar inanılmazsa o kadar itibar görür... Ona, Lord Oswald tarafından zorlandığın kaçışı anlattım ki buna ikna olması düşündüğümden de kolay oldu. Bana o korkunç adam hakkında anlatılan bazı hikâyelerden bahsedince onu ikiyüzlülüğü yüzünden tokatlamak istedim. Anlaşılan herkes Lord Oswald Welfare'in çok başlı bir yılan olduğunu düşünüyormuş. Cehenneme göçen Meridan'ı da unutmamak lazım. Bayan Morgan, Meridan ve karısını evinde ağırlamak için kaç takla attığını unutmuş gibi adam hakkında hiç durmadan konuştu durdu."

Leydi Catherine anlatmaya devam ederken Alison büyülenmiş gibi onu dinliyordu. Yokluğuyla ilgili hikâyeye gelince Alison itiraz etti, kimsenin böyle bir masala inanacağını sanmıyordu. Ama Leydi Catherine, inanılmaz hikâyelerin itibar gördüğüyle ilgili düşüncesinde ısrarcıydı ve yalanının Bayan Morgan üzerinde istenilen etkiyi gösterdiğini söylüyordu.

Ancak Alison bir noktada müdahale etmek zorunda kaldı. "Anne, Bayan Morgan'ın gerçekten inandığından emin misin?"

Leydi Catherine omuzlarını silkti. "Bilmiyorum ama anlattıklarımı çok ilgi çekici bulduğunu biliyorum."

Alison da ilgi çekici olduğunu kabul ediyordu ancak annesinin aksine o, bir hikâyeyi ilgi çekici yapan şeyin hikâyenin inandırıcılığını da arttıracağı fikrinde değildi. Oswald'dan kaçarken geçirdikleri kaza sonucu nehre düşüp bilincini yitirmesi ve kıyıya vurduğu yerde Katolik bir aile tarafından bulunarak kuzeydeki Durham şehrinde bir manastıra taşınması... akla pek yatkın gelmiyordu.

Alison, "Anne suyun beni güneye sürüklemesi gerekirdi, sence kuzeye nasıl gitmiş olabilirim?" diye sordu. Bu, akla yatmayan onca şey içinde sormayı ilk akıl edebildiğiydi.

Vikontes, kafana bunu mu takıyorsun, der gibi baktı kızına. "Su güneye akabilir ama bu, insanların kuzeye gitmesine engel değil. Gretna Green'in her gün ne kadar ziyaretçi aldığını bilsen şaşardın... ama konumuz bu değil tabii ki. Söylediklerim konusunda bana uyacaksın, değil mi? Aynı şeyleri söylememiz çok mühim."

Alison'ın yüzünde bezgin bir ifade belirdi ama dudakları her an gülecekmiş gibi titriyordu. "Gerçekten hiçbir şey hatırlamadığıma kimse inanmayacaktır. İnsanların bütün hayatını, yani... yaşadığı her şeyi unutması mümkün mü? Bu bana okuduğum bir masalı hatırlattı."

"Bayan Dudley'nin torununu hatırlamıyor musun? Kiraz ağacından düşüp kafasını vurunca bir hafta adını bile hatırlamadan yatmıştı."

"Senin de dediğin gibi bir hafta anne. Benim durumumda ortada kayıp üç yıl var. Ayrıca o çocuk yarı baygın bir haldeydi."

Leydi Catherine kızının çenesini sıktı. "Sen, ulaşamadığın kiraz dalını dert etmekten daha büyük sorunlarla baş ediyordun ki bu da zihninin işleyişini etkilemiş olabilir. Biliyorsun ki yaşadığın şok ve geçirdiğin kaza fazlasıyla ciddiydi."

"Duyan da seni insan beyni uzmanı sanacak." Alison gülmeye başladı. "Herkes deli olduğumu konuşacak." İrlandalı bir Katolik olan Skittle'ın, Katolik manastırı meselesini duyduğunda ne tepki vereceğini hayal edince gülüşü kahkahaya dönüştü.

Kızının gülüşünü ne kadar özlediğini düşünen Leydi Catherine, halinden memnun şekilde gülerek, "İnsanların bunu tuhaf bulacağı doğru ama onlara deli olmadığını kanıtlamak da elinde," dedi. "Yakında bir sürü davet alacak ve bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalacaksın. Seni şimdiden yakın geleceğe hazırlamalıyız. Mevcut kıyafetlerini elden geçireceğim ama birkaç tane de yeni elbise almamız gerekiyor. William kesenin ağzını açtı ki bunu uzun zamandır yapmıyor. Aman Tanrı'm, kızıma kavuştuğumu şimdi daha iyi anlıyorum. Peki sen ne düşünüyorsun?"

Uykulu gözlerle annesine baktı. "Biri karşıma çıkıp, hiçbir şey hatırlamadığı üç yıl boyunca bir manastırda yaşadığını söylese ya aklını kaçırdığını düşünürüm ya da sakladığı birşeyler olduğunu."

"Hayatım... etrafımızda saklayacak bir sürü şeyi olan onca insan var. İnan bana, senin hikâyeni irdelemeyi istemeyeceklerdir. Ayrıca bırakalım da ne isterlerse düşünsünler. Hadi şimdi biraz uyu, Bayan Morgan döndüğünü öğrendiğine göre yarın hepimiz için uzun bir gün olacak demektir."

Alison yatağa devrildi. Şimdiden yorulduğunu hissediyordu ama öte yandan da kafasını meşgul eden bir şeyler bulabildiği için memnundu.

Hewort küçük bir yerleşim yeriydi ve dedikodular burada benzeri kasabalar gibi hızla yayılırdı. Alison'ın evine döndüğü haberi büyük sansasyona neden olduğu gibi, Dunnington köşkünü yoğun bir ziyaretçi akınıyla baş başa bıraktı. Saklayacak bir şeyleri olan kişiler, eğer biraz akıllılarsa başkalarının günahlarını irdelememeleri gerektiğini bilirlerdi. Bu yüzden Alison'ın kayboluşuyla ilgili hikâye, aykırı ve şüpheci bazı gruplar dışında anlayışla karşılanmış gibi göründü.

Annesinin öngördüğü gibi Alison artık eskisinden çok daha fazla ilgi görüyordu. Hewort'ın tanınmış aileleri onu çaya davet etmek için birbiriyle yarışıyor, insanlar onunla yapacakları küçük gezintiler için davetiyeler gönderiyor ve üç yıllık hikâyesinin peşinden koşuyordu. Elbette bu, koşulsuz bir kabullenme değildi. Alison insanların hakkında konuştuklarını ve küçümsendiğini çok iyi biliyordu. Söz konusu, civarın en güçlü ailelerinden birinin bir ferdini yok saymak olduğunda, kimse kolay kolay öne çıkmak istemiyordu. Esasen meşru sayılan bu ikiyüzlülük, onları içine alan toplumsal düzenin genel kurallarından biriydi.

İnsanların Lord Oswald'ın yaptıklarını kabullenmesi, Leydi Catherine'in de düşündüğü gibi son derece kolay olmuştu. Yakın zamana kadar varlığını bir şeref olarak gören herkes, ağaç dibinde biten bir mantarmış gibi, bu kötülüğü anlaşılabilir ve üstelik tahmin edilebilir buluyordu. Hatta bu nişanlılığa izin verdiği için babasını üstü kapalı olarak eleştirenler de olmuştu.

Geri kalan diğer her şey de Leydi Catherine'in tahmin ettiği biçimde gerçekleşiyordu. Alison'ın kendini kırılacak bir eşyaymış gibi hissetmesine sebep olan bunaltıcı ilgiden kaçışının tek yolu, Ignis'le geçirdiği zamanlardı. Hem böylece Tristan'la dolu olan düşüncelerini, saçlarının arasından geçip giden rüzgâra bırakabiliyor ve gerçekten huzura kavuşacağı anların geleceğini umuyordu.

Eve dönüşünün üzerinden geçen on günün sonunda Alison, görüntüde eski hayatına uyum sağlamıştı. Eski alışkanlıklarını sürdürüyor, ev içinde kendini faydalı hissetmek için çabalıyordu. Fakat Umut Evi'ni ve oradaki yaşamını çok özlüyordu. Skittle'a yazdığı tek mektupta bundan bahsetmiş ve herkese selam söylemesini özellikle rica etmişti. Londra'dan ayrılırken hiçbiriyle vedalaşamadığı için duyduğu pişmanlık, onları yeniden göreceğini hatırladığında yerini güçlü bir inanca bırakıyordu.

Şüphesiz ki hayatı değişiyordu, değişmeye de devam edecekti. Alison eski hayatındaki kız değildi ve işin aslı yeniden o kız olmak istemiyordu. Tristan'a duyduğu özlem zaman zaman canını acıtsa da bu hisle yaşamayı, onu hiç tanımamış olduğu basit dünyada yaşamaya bin kere tercih edeceğini biliyordu. Öte yandan, ona olan kızgınlığı da artıyordu. Tristan'ı son gece aralarında geçenler yüzünden ikisiyle ilgili bir gelecek planı yapmaya zorlamak istemediği doğruydu. Ancak onun bunu bir kaçış olarak gördüğü fikri, gün geçtikçe aklına daha çok yatıyordu.

Tristan onu istemiyordu... Bu gerçeği mümkün olduğunca hızlı şekilde kabul etmeliydi. İşte o zaman göğsündeki ağrıyı iyileşecek bir yara olarak değil de hayatının vazgeçilmez bir parçası olarak görmeye başlayabilirdi.

29

1821, Londra

Lord Devenport'un hareketlerini takip etmek, bir duvar saatini izlemek gibiydi: Bir sonraki adım her zaman belliydi. Buna rağmen Tristan, Miranda'nın yanında olduğu sürece gözlerini ondan ayırmayı düşünmüyordu ki bu, Oswald konusunda yaptığı hatayı telafi etmenin yollarından biriydi.

Devenport bir hafta önce Miranda'yla ilgili niyetinden bahsetmek üzere ziyaretine geldiğinde Tristan, sakin bir gösteriyi en ön sıradan izliyormuş hissine kapılmıştı. Adam kusursuz bir centilmendi. Abertillery Dükü'nün kardeşiyle nişanın eşiğinden dönmenin kalbini fena halde kırdığı söylense de duygularına kolay kolay kapılacakmış gibi bir izlenim vermiyordu. Şüphesiz ki bu, bir göz boyama da olabilirdi, insanlar doğalarını gizlemede uzman olmuşlardı. Ama Tristan, onun hakkında yanılmadığı fikrindeydi.

Küçük Miranda'nın mutluluğu ve onun yanındayken takındığı tavır, Tristan'da sürekli gülümseme isteğine neden oluyordu.

"Ne kadar da hoş ve gösterişli bir topluluk... Beyler, nasılsınız?"

Dul Graves Vikontesi Samantha Rosehand, Tristan'ın da aralarında bulunduğu centilmenlerden oluşan üç kişilik gruba sakince dahil olarak hayranlık verici gülümsemelerinden biriyle herkesi selamladı.

Brailsford Vikontu, hanımefendiyi hevesli şekilde selamlarken yüzünde memnun ve biraz da toy bir gülümseme vardı. Grubun bir diğer beyfendisi Carter Maximillian'ın durumunu açıklamayacak tek bir kelime geliyordu Tristan'ın aklına. Nazik...

Şu aralar Abertillery Dükü'nün de desteklediği okyanus ötesi bir nakliyecilik işi için yaptıkları görüşme sebebiyle Carter Maximillian ile sıkça bir araya geliyorlardı. Bu akşam da onlardan biriydi. Güvenilecek ortaklara çok kolay rastlanmayan şu günlerde Tristan, beyfendinin varlığından son derece memnundu.

Brailsford Vikontu ile ayaküstü sohbetini sonlandıran Samantha, "Bay Maximillian, eşinizi göremedim," diyerek yeni kurbanına bir adım yaklaştı.

"Eşim bu akşam Abertillery Düşesi'ne eşlik ediyor."

"Aman Tanrı'm, haklısınız. Majestelerinin yeni doğum yaptığını nasıl da unuttum. Bebeğini görmeyi gerçekten çok istiyorum. Anladığım kadarıyla dük hazretleri de aynı sebeple gelmedi."

"Doğru tespit leydim."

Samantha, büyüleyemediği erkeklere karşı her zaman biraz kinci bir tutum takınırdı. Kaldı ki Tristan, kadının kristal mavisi gözlerinden Carter Maximillian'a karşı ilgisini kaybettiğini okuyabiliyordu. Fakat beyfendinin bunu sorun ettiğini söylemek hata olurdu.

Geceyi erken bitirmeyi planlayan Carter Maximillian izin istediğinde Samantha, vikont ile samimi bir sohbetin içindeydi. Tristan kadının özellikle kendisiyle konuşmadığını fakat yalnız kaldıklarında bunu telafi etmek istediğini tahmin ediyordu. Tam da düşündüğü gibi, kız kardeşine verdiği dans sözünü yerine getireceğini söyleyen vikont, yanlarından ayrılınca kendini yoğun ve güçlü bir örümcek ağıyla sarmalanmış gibi hissetti.

"Uzun zaman oldu Lord Talbot. Kuzeninin nişanının bozulmasından sonra sizi davetlerde pek sık göremez oldum."

"Aklımdan çıkan bir sözümüz mü vardı leydim? Hatırlamıyorsam affedin lütfen."

Samantha dans eden çiftleri izlerken alaycı şekilde güldü. "Senin bir şeyleri unutman ne mümkün? Sorun şu ki ben de kolay kolay unutabilen biri değilim."

Yeniden Tristan'a döndüğünde yanakları kızarmıştı.

"Farklı şeylerden bahsediyoruz sanırım Samantha. Ve ben bunun uzamasını istemiyorum."

Vikontes ölçülü bir kahkaha attı. "Her zaman çok kibirlisin ve itiraf ediyorum... bu kanımı kaynatıyor. En çok da o kibirli adamın ateşini özlüyorum." İç geçirdi. "Bana öyle bakma, sarhoş değilim. Aklımı da kaçırmadım... Sadece tuhaf bir dönemden geçiyorum. Hislerim sivrilmiş gibi ve en çok da sana yakın olmayı özlüyorum."

Tristan'ın yüzü donuklaştı. Samantha gibi prensipleri olan bir kadının kendini kontrol etmekte bu denli güçlük çekiyor olmasından pek hoşlanmamıştı.

"Kiminle geldin?"

"Leydi Branes... O kadar sıkıcı ki benimle konuşurken yüzümün kuruyup çatlamaya başlayacağından korkuyorum. Beni sürekli hizaya sokmaya çalışıyor, sanki buna ihtiyacım varmış gibi... Sizce var mı Lord Talbot?"

Tristan bunun nereye varacağını biliyordu. Temkinli şekilde, "Biraz dinlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor Samantha," dedi.

Önerisi kadını kızdırmaktan çok şaşırtmış gibiydi. "Seninleyken kendimi asla önemsiz biriymiş gibi hissetmedim ama açıkça olmasa da beni küçümsediğini biliyordum. Sağlığım ve memnuniyetimi önemser görünüyordun ama asla yürekten değil gibiydin. Nasıl desem lordum... Şu an sesinizde bir miktar insanlık kırıntısı seziyorum. Yoksa şu küçük Leydi Audrey kalbinize sızmanın bir yolunu mu buldu? Bu akşam da dans ettiğinizi gördüm. Artık herkes sizden güzel haberler bekliyor."

Tristan taviz vermedi. "Seni ilgilendiren bir konu değil."

"Madem öyle... Neden tüm meselem buymuş gibi hissediyorum?" Kadın gözlerini süzerek Tristan'ı incelemeye başladı. "O kız iyi bir eş olabilir ama seni tatmin edemeyecek kadar toy. Senin gibi bir âşık nasıl oluyor da bir ilişkiye bu kadar uzun zaman ara verebiliyor? Maskeli balodaki kadınla mı birliktesin yoksa? Leydi Ludwig kadının kendisi olduğunu iddia ediyor... ki ben ona inanmıyorum. Sahi kimdi o kadın?"

Kim miydi o kadın? Kendi düşünceleri onunla doluyken, birinin onu tanımadığını söylemesi içinde mantıksız bir öfkenin kabarmasına neden oldu. Fakat onu gözlerden saklamak istediğini aklından geçirdiği onca anı nasıl unuturdu?

Vikontes aklındakileri protesto edermiş gibi başını iki yana salladı. "Bana ne olduğunu bilmiyorum Tristan. Tanrı'm, sanırım sar-

hoş olmadığım konusunda yalan söyledim... Ama seni özlediğimde çok ciddiyim. Kafamı karıştırıyorsun."

Maskeli balodan söz edildiğinden beri aklı Londra'dan yüzlerce kilometre uzağa doğru yol almaya başlayan Tristan, öncelikle Samantha'nın durumunun iyiliğinden emin olmalıydı. Söylediklerini duymazdan gelebilirdi, açıkçası bu işine de gelirdi.

Eski hanım arkadaşını eşlikçisine teslim ettikten sonra Miranda'nın yanına gitti. Devenport ile yeni bir dansa hazırlanan kuzeninin mutlulukla artan güzelliği kafasındaki çetrefilli düşüncelere rağmen gülümsemesine sebep oldu.

"Sen de dans edecek misin Tristan? Leydi Audrey sana bakarken kirpiklerini kırpıp duruyor."

"Münasebetsiz yorumlarını kendine sakla Miranda. Vedalaşmaya geldim."

"Gidiyor musun? İyi de çok erken değil mi?"

"Devenport'un sana saygılı davrandığına dikkat et ve teyzenin sözünden dışarı çıkma."

Miranda somurttu ve başını salladı. "İyi geceler... ve dikkat et."

Tristan kuzenini başıyla selamladıktan sonra ev sahiplerine iyi geceler diledi ve kapıda bekleyen arabasına binmek üzere dışarı çıktı.

Miranda ve Devenport konusunda kendini kandırmadığından emin olana kadar geçen uzun günler sona ermişti. Bu durumda sorumluluğunun kısmen bitmiş olması gerekiyordu.

Lanet olsun, buna ihtiyacı vardı...

Alison'ı görmeden geçirdiği iki haftada düşünecek çok fazla zamanı olmuştu. Onu yeniden görene kadar yoluna koyulması gereken işler kendi bilinçleri varmış gibi bir bir karşısına çıkmış ve Tristan'ı bütünüyle meşgul etmenin bir yolunu bulmuştu. Fakat artık gerçekten yapması gerekene yoğunlaşmasının vakti gelmişti.

Alison'ı görmek istiyordu. Gerçi bunu, ona gitmesi için izin verdiği andan beri istediğini kabul edeli uzun zaman olmuştu. Fakat Tristan, Alison'la işleri yoluna koyarken zamanını sadece o âna adamak istiyordu ve detayları da, yarın York'a doğru yol aldığı sırada düşünecekti.

Merkezdeki evine vardığında saat ona geliyordu. Kapıyı açan Bates'in yüzündeki endişeli ifadeyi görünce kaşlarını çattı.

"Sorun nedir Bates?"

"Lordum... Kardeşiniz geldi."

"Nerede?"

"Yukarıda, odanızda efendim."

Bates'in yüzünü gördüğü an içini kaplayan kötü his, merdivenleri çıkarken büyümeye devam ediyordu. Kapıyı çalmadan içeri girince gözüne tuhaf olan hiçbir şey çarpmadı. Damien pencere kenarındaki koltukta oturuyordu, her ne kadar sırtı dik gibi görünse de biraz daha bakınca Tristan tersliğin ne olduğunu anladı.

Damien elini, ceketinin içinde saklıyordu.

"Ne oldu?"

"Kötü bir gece geçirdim."

Tristan yanına gitti. "Ne kadar kötü?"

Damien önce eline bulaşan kanı, sonra da kenara çektiği ceketinin altındaki yarayı gösterdi.

"Lanet olsun! Bates hemen doktoru çağır!"

"Emredersiniz lordum."

Tristan çektiği acıyı saklayan kardeşinin karanlık gözlerinin içine bakarak, "Ve ona sessiz kalmasını söyle," diye ekledi.

"Eve gitmek isterdim ama bugün herkese izin verdim. Anahtarımı da düşürmüş olmalıyım..." Böyle bir durumda konuşmak herhalde insanı yorardı. Damien nefes nefese kalınca başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini kapadı. Bu sırada yanına gelen Tristan yaranın ciddiyetini anlamaya çalışıyordu.

"Bıçak mı? Damien sabrım taşmak üzere. Ne haltlar karıştırdığını anlatmaya başlasan iyi edersin."

"Kulağımın dibinde bağırman işimi kolaylaştırmıyor."

"Öyle mi? Benim son derece hoşuma gidiyor ama."

"Kapımda ölmeyi beklemeliydim belki de."

Yara kaburgalarının hemen altında, yan taraftaydı. Tristan gömleğin üzerinden, bıçağın kabzaya kadar girip çıktığını tahmin edecek kadar fikir sahibi olabildi ve Damien'ın ceketini çıkarmasına yardım ederken ulaşabileceği tüm bilgileri almaya çalıştı.

"Kim yaptı?"

"Bir grup pislik... Birkaç tanesini indirdim ama sayıları fazlaydı. Tek bir adamın bana böyle bir şey yapamayacağını biliyorsundur herhalde."

"Ne saçmalıyorsun sen? Uzan şuraya."

Damien inledi. "Koltuğa mı? Biraz kirletebilirim... Tanrı'm, ne rezil bir acı bu."

Tristan sabrının taştığını hissediyordu. Kardeşinin kanının üzerine bir kez daha bulaştığını görmek istemiyordu ve bu yüzden öfkeli olmaya da hakkı vardı.

"Seni soymaya mı çalıştılar? Ne tür yerlerde geziyorsun Damien? Derdin ne? Kulüpte gördüğüm adamla bir ilgisi var mı?"

Damien'ın yüzündeki acıyla karışık dalgacı ifadenin yerini hiç bir ciddiyet aldı. Gözlerinde buz gibi bir ifade ve Tristan'a fazla zorlamamasını öğütleyen bir ikaz vardı. Tristan bunun üzerine gidilmesi gereken bir konu olduğunu bildiği gibi, kardeşinin ne kadar ketum olabileceğini de biliyordu.

"Konuşacağız Damien."

"Sabırsızlıkla... bekliyorum ama önce... biraz dinlenmem lazım."

Damien, bilinci kapanmadan önce Tristan'a son bir kez baktı.

1821, York Şehri

Yaz, York'a her zaman biraz geç gelirdi. Bu sene de geleneği bozmamış, serin ve yağmurlu geçen iki haftanın sonunda güneş yüzünü gösterse de yaz henüz kendini ele vermemişti.

Tabii kimi düşünceye göre, yazın geç gelmesi baharın uzaması anlamına da gelebiliyordu. Uçsuz bucaksız yeşil düzlüklerde geçirdiği zamanın huzurunu hiçbir yerde bulamayacağına inanan Alison da bu düşünceye sahip kişilerden biriydi ve kendini yeniden ait hissetmeye başladığı bu topraklar, hayal kırıklıklarına merhem olmaya başlamıştı bile.

İhtişamlı günlerine geri dönmeye başlayan gül bahçesinde huzurlu bir öğleden sonra, eve yakın araziden topladığı çiçeklerle süsledikleri çay masasının etrafında Leydi Catherine ile birlikte çay içiyorlardı.

Küçük masaya yığdığı mektup ve davetiyeleri işe yarayanlar ve yaramayanlar olarak gruplayan Leydi Catherine, sonunda içlerinden birini Alison'a uzattı.

"İşte bu beklediğimiz davet."

"Öyle mi?"

Vikontes somurttu. "Hayatım lütfen biraz heyecanlanır mısın?"

Alison somurtkanlığının tahammül edilmez olmaya başladığını biliyordu ama annesinin sosyalleşme planları ve kızının iyi bir evlilik yapmasıyla ilgili hayalleri de tuhaf bir hal almaya başlamıştı.

Evet, düşündükleri gibi hemen her organizasyona davet ediliyor ve sohbetlerin merkezinde yer alıyordu ama Alison, annesinin arzuladığı evlilik planları içine girmelerini sağlayacak çiçek buketini almayı beklemiyordu. Bunu istemiyordu da... Sonuçsuz kalacak kur çabalarını nazikçe geçiştirirken somurtkan bir müşkülpesent gibi davranmaya çalışmıyordu esasen. Sorun şuydu ki yaşlı ya da çocuk olmadıkça hiçbir erkeğe katlanamıyordu.

Sebebi elbette Tristan'dı.

Koskoca bir aydır ondan tek haber almamıştı. Leydi Audrey ile gelenekselleşmeye başlayan dans ritüelleri ve bu işin ne zaman nihayete ereceğinden bahseden gazete yazısını saymazsa tabii. Haberi okuduktan sonra döktüğü gözyaşlarını, içinde bulunduğu o anda bile kızgınlıkla hatırlıyordu.

Alison, Londra'da geçirdiği son derece aydınlatıcı üç yıl içinde akranlarının hayal dahi edemeyeceği şeyler görmüş ve öğrenmişti. Ancak Tristan'la geçirdikleri gecenin bazı sonuçları olabileceğini akıl edebilmesi için annesiyle birlikte bir doğum ziyaretine gitmeleri gerekmişti.

Erkeklerin, bebekleri kadınların karnına nasıl koydukları konusunda yaşadığı ani aydınlanma onu, hamile olabileceği gerçeğiyle karşı karşıya getirmişti. Kâbus gibi geçen on günün sonunda, tam da bu sabah aylık kanaması başlamış ve kuruntu ettiği ortaya çıkmıştı.

Başka şartlar altında olsa Tristan'ın çocuğunu doğurmayı isteyeceğini düşünüyordu Alison. Tristan'ın çocuğunu şu anda bile istiyordu ve şartlara uymaktansa şartları kendine uydurabildiği bir dünyada yaşadığını hayal ediyordu. Fakat artık ailesine daha fazla keder vermeyecek ve bundan sonra onları memnun etmek için yaşayacaktı. Ne var ki sonu gelmeyen davetler soluğunu kesmiş durumdaydı.

"İyi misin Alison? İyice durgunlaştın."

"İyiyim anne. Özür dilerim, biraz daha çabalamam gerekiyor."

"Çabalıyorsun, bunu görmezden gelemem. Hadi şunu bir dinle. Surrey Kontu, önümüzdeki cumartesi Elmbridge'teki evinde vereceği balo için bize bir davetiye gönderdi. Şu anda bu kadar sakin olmamın nedeni, çığlık atmaya başlarsam sonsuza kadar susmayacağını bilmem... Bir kere daha okuyayım, yanlış anlamış olmak istemiyorum. Aman Tanrı'm, ne büyük bir hayal kırıklığı olurdu."

Alison alacağı yanıttan emin de olsa, "Bir yanlışlık olmasın?" dedi.

"Elbette bir yanlışlık yok. Peki senin endişelerin mi var?"

"Anne biliyorsun ki yakın zamana kadar Londra'da yaşıyordum ve insanların beni tanıma ihtimalleri olabilir."

Leydi Catherine bu ihtimali ciddiye almıyor gibiydi. "Sezon bitmek üzere ve bu seneyi neredeyse kaçırdığımıza göre bir sonraki sezonda Londra'da olmayı planladığımızı biliyorsun. Bundan kaçış yok Alison ve Surrey Kontu'nun davetini geri çevirmek büyük kabalık olur... Yanlış hatırlamıyorsam Londra'daki dostlarını görmek isteyen de sendin."

Alison son derece sakin şekilde, "Görmezden geldiğin şu anne," diyerek söz başladı. "Neredeyse gelenekselleşmiş ve buna rağmen daha önce hiç davet edilmediğimiz bir baloda, sadece insanların meraklarını tatmin etmelerine yarayacak bir araç olmak istemiyorum. Dikkat çekmekse beklediğim son şey. Umduğun evlilik teklifini almayacağım, kaldı ki evlenmek istemiyorum... Bununla yaşayabilir misin?"

Leydi Catherine üzülmüş göründü. "Seninle ömrümün sonuna kadar yaşayabilirim, bunu biliyorsun kızım. Lütfen kendini böyle kapatma ve umudunu kaybetme. Bir gün gerçekten doğru kişiyi bulacaksın ve..."

Doğru kişi diye biri yoktu. Alison bunu yüksek sesle söyleyince annesi irkildi. "Umutsuz durumda değilim ama sen kendimi çaresiz hissetmem için elinden geleni yapıyorsun. İşin kötüsü beni insanların gözünde kusursuzlaştırmaya çalışarak aslında en çok da sen yargılıyorsun... Üç yıl boyunca neler yaptığımı bilmiyorsun üstelik."

Leydi Catherine işaretparmağını kızının burnuna doğru sallayarak, "Çünkü anlatmıyorsun," dedi. "Kalbini kıran aptal her kimse, bu kadar üzülmeni hak etmiyor. İnkâr etmeye kalkma, ben seni kendimden iyi tanıyorum... Bir aydır seni kuru bir kabuk gibi ora-

dan oraya sürüklüyorum. Yeniden hayata dönmen için seni daha ne kadar zorlamam gerekirse o kadar zorlayacağım Alison. Seni yargılamıyorum, Tanrı'm bunu nasıl düşünürsün? Ne yaşamış olursan ol benim gözümdeki kusursuz kız olmaya devam edeceksin. Kendimi kötü hissetmeme neden olacağını düşündüğün sözler ederek bana geri adım attıramazsın. Kafana iyice sokmanı istediğim bir şey var küçükhanım... Ben kızımı geri istiyorum ve alacağım. Şunu da sakın unutma... Sana hakaret etme hatasına düşecek kişi kral bile olsa, onu bunu yaptığına pişman ederim."

Hiç işaret vermeksizin ortaya çıkan bir ağlama isteği, Alison'ı birdenbire ağına aldı. Bir saniye sonra annesinin kollarında usulca ağlıyordu.

"Niye bu kadar ağlıyorsun? Seni bu kadar perişan eden ne? Hamile misin?"

Gözyaşlarından önünü göremeyen Alison, bu sefer de kendini tutamayıp gülmeye başladı. "Hayır, değilim."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Oysa evet diyeceğinden o kadar emindim ki. Yine de bir yolunu bulurduk ama hiç kolay olmazdı... İçimi ne kadar rahatlattığını bilemezsin."

"Teşekkür ederim anne. Seni seviyorum..."

Leydi Catherine kızına sıkı sıkı sarıldı. "Anneler kızlarını daha çok sever."

Annesiyle kimin daha çok sevdiği üzerine yaptıkları küçük atışmaları hatırlayınca Alison'ın gülüşü kalıcı bir hal aldı. "Londra'ya gideceğim."

"Elbette gideceksin. Az önceki konuşma birbirimizi anladığımızdan emin olmak için yapıldı. Londra konusu ise kesinlikle tartışmaya kapalıydı... Terzi akşama doğru yeni kıyafetlerini getirecek. Baloda şeftali rengi olanı giymelisin, sana inanılmaz yakışacak."

Annesi coşkulu planlarını anlatmaya devam ederken Alison gözlerini kırpmadan onu dinledi. Neşesi, umutları sanki bulaşıcıydı ve Alison artık kendini bir dakika öncesinden çok daha iyi hissediyordu.

Ve kalbinde, Londra'nın güzel günlere gebe olabileceğine dair tatlı bir his büyüyordu. Kim bilir...

30

1821, Londra

Yeniden Londra'da olmanın Alison açısından son derece heyecan verici olduğunu söylemek hata olmazdı. Bir bahar öğleden sonrasında terk ettiği Londra son haliyle, tıpkı aklında kaldığı gibiydi. Renkler, kokular ve zaman zaman şikâyet ettiği gürültü, aslında ona özlediği birçok şeyi hatırlatıyordu. Her şeye rağmen Londra'da olmak kısmen huzurlu York günlerinin sakinliğini alıp, kalbini beklenti dolu bir kıpırtıyla doldurmuştu.

Surrey Kontu'nun daveti cumartesi günüydü ama annesi yol yorgunluğunun güzelliklerini kötü yönde etkileyeceğini düşündüğü için salı günü yola çıkmışlar ve perşembe sabahı Londra'ya vararak hazırlıklar için kendilerine bir sürü zaman yaratmışlardı.

Davetli oldukları balonun hazırlıkları kendi taraflarında hummalı şekilde devam ediyordu. Annesi, babasının kesenin ağzını açtığını söylerken gerçekten de abartmıyordu. Elbise ihtiyaçları karşılanmış olsa bile, aksesuarlar için harcadıkları para Umut Evi'nin bir haftalık giderini karşılamaya yeterdi. Fakat bu konuyu her açtığında annesi kendi işine bakmasını öğütleyerek lafı ağzına tıkıyordu.

Londra sokaklarında gezmeyi heyecanlı kılan onlarca şey sayabilirdi ama hiçbiri, Tristan'ı karşısında bulma ihtimaliyle yarışamazdı şüphesiz. Yoldan geçen her araba, Alison için potansiyel

bir sürpriz demekti ve geride kalan üç yıl ona, sürprizlere karşı geliştirdiği bir tahammülsüzlük hediye etmişti. Bu yüzden Alison, artık saklayacak bir şeyi olmamasına rağmen kendini şapkasının ardında gizleyerek bir korkak gibi davranıyordu.

Londra'da olduğu haberinin ses getirmesi hiçbir koşulda mümkün olmayabilirdi. Buna rağmen annesi, insanların heyecanla bu olaydan bahsettiklerini iddia ediyordu. Eğer söylediği kısmen bile doğruysa Tristan da geldiğini öğrenmiş olabilirdi. Şüphesiz ki bu ihtimal, kalp çarpıntılarına neden olan heyecanla birlikte, görmezden gelindiği gerçeğiyle de yüzleşmesini sağlıyordu.

Davetin olduğu akşam, ayna karşısında son hazırlıklarını tamamlamaya çalışan Alison hiç beklemediği kadar heyecanlıydı. İtiraf etmeye çekiniyordu ama şeftali rengi elbise, annesinin söylediği gibi üzerinde harika durmuştu. Rengi konusunda şüpheleri vardı, çünkü heyecandan kızaran yanakları elbisenin tonuna fazlasıyla uyuyordu ve bu yüzden dikkatleri yanlış şekilde çekmekten endişe duyuyordu.

Esasen görüntüsünde aykırı hiçbir şey yoktu. Kollarının büyük kısmını kapatan saten eldivenler ve tam omuzlarının altında biten minik karpuz kollara rağmen Alison'ı alışkın olmadığı bir çıplaklıktan koruyordu. Fakat belinin altından geçip sırtında büyük bir kurdele şeklinde birleşen ve elbiseden birkaç ton daha koyu olan saten şerit, korsajını sıkarak göğüslerini bir miktar yukarı itiyordu. Alison özellikle tercih ettiği yumuşak korsenin yapamadığını yapan bu detay yüzünden bir miktar huzursuzluk duysa da kuruntu etmeyi düşünmüyordu.

Çoğunlukla ipek tercih edilerek dikilen elbisenin etek uçları, çeşitli renklerde çiçeklerle süslenmiş ve belinden aşağıya doğru şelale gibi akan kumaş yığınına hoş bir canlılık verilmişti. Leydi Catherine'e ait uçuk bir somon rengindeki inci kolye ve onun takımı olan küpelerle tamamlanan şıklığın, en müşkülpesent gözlerin bile takdirini toplamaması için bir sebep yoktu. Alison, aynadan göz göze geldiği annesinin gurur dolu bakışlarını görünce hayalcilik etmediğinden emin oldu.

"Harika görünüyorsun... Eskisinden de güzelsin."

Alison gözlerini devirdi. "Bir anneye bunu söylemek ne kadar işe yarar bilmiyorum ama... hiçbir zaman çok güzel bir kız olmadım."

"Evet, işe yaramıyor... Bir saniye bekle."

Leydi Catherine aynanın önündeki kutuları karıştırdı ve aralarından birinin içindeki renkli kremi Alison'ın dudaklarına sürdü. "Elbisenin rengine çok uydu. İşte şimdi kusursuz oldun hayatım. Hadi artık inelim, baban sabırsızlanmaya başlamıştır."

Alison dudaklarını birbirine sürterken, "Buna gerek var mı sahiden?" diye sormak zorunda kaldıysa da annesinden bir cevap alamadı.

Kensington civarında bir aylığına kiraladıkları evden, kontun Elmbridge'in güneyindeki evine gitmek bir saatten biraz daha fazla sürecekti. Uzun zamandır Londra'ya gelmeyen annesi, bu şehrin akşamları ne kadar güzel göründüğüyle ilgili konuşup dururken Alison'ın aklı ise davete Tristan'ın gelip gelmeyeceğindeydi.

Kaçak olarak girdiği maskeli balonun hatıraları neredeyse taze olmasına rağmen Alison, bir balonun ihtişamına ne kadar uzak kaldığını anlıyordu. Yoğun araç trafiğinden geçip içeri girdiklerinden beri ilgisi, binanın mimarisi ve kendilerine hak gördükleri büyüklenmeyi yüzlerinde bir pudra gibi taşıyan insanların üzerindeydi.

Alison bu topluluğun içine giremeyeceğinden neredeyse emin olmak üzereyken balo salonunun coşkusu, damarlarındaki kan gibi tanıdık gelen bir hisle dolmasına neden oldu ve kendini, asla dahil olamayacakmış gibi hissettiği o ânın tam ortasında buldu.

Orkestra, konukların sohbet etmesine olanak veren hoş bir müzik çalıyordu. İçecek masasının önünde uzun ama kibar bir kuyruk vardı ki Alison, annesinin içecek kapma konusunda ne kadar uyanık olduğunu hatırlayınca gülmeye başladı.

Korktuklarının aksine ev sahibi onları nezaketle karşıladı. Kırklarının ortalarında görünen ev sahibesi, çektiği acılar yüzünden Alison için ne kadar üzüldüğünden bahsederken, Lord Oswald konusunda nasıl bu kadar yanılabildiklerinin altını özellikle çizdi. En azından diğerleri gibi, yaptıklarının öylesi bir adamdan beklenen şeyler olduğunu söylemeyerek ikiyüzlülük etmekten kurtulmuştu.

Alison ilk dansını kontun genç oğluyla yaptı. Delikanlı henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen hal ve hareketleriyle saygıdeğer babasına fazlasıyla benziyordu. Alison'ı içinde tuttuğu endişelerden arındırmaya zorlayan centilmenliği ve genç gözlerindeki merhamet, ileride ailesini gururlandıracağının işaretinden bazılarıydı.

Çoğunlukla meraklı, zaman zaman da alaycı bakışlara maruz kalsa da Alison gecenin ilerleyen saatlerinde kendini iyice rahatlamış hissediyordu. Fakat tetikte kalmasını öğütleyen iç sesini duymazdan gelmeyi hiç düşünmedi. Gözleri, salonun ana kapısını ve bahçeye açılan balkon kapılarını sürekli takip ediyordu. Bir yanı Tristan'ı yeniden göreceği anı umutla bekliyor ve bir yanı da bundan kaçınmak için yollar düşünüyordu.

Leydi Audrey de Tristan'la ilgili düşüncelerle dolu olduğu bir anda salonda belirdi. Belki de uzun zamandan beri oradaydı, kim bilir? Alison onun kime ya da neye benzediğini bilmiyordu, eğer sohbet etmekte olduğu hanımefendi adını söylemeseydi ondan tarafa bakmayacaktı bile. Öğrendiği andan beri de gözlerini ondan alamıyordu.

Altın rengi işlemelerle süslü beyaz bir elbise giymiş olan kız, tıpkı kutsal kitapta tasvir edilen meleklere benziyordu. Gülümsüyor, etrafında dönüp duran kalabalıkla hoş bir sohbet içinde görünüyordu.

Alison, müthiş bir çöküntünün eşiğinde olduğunu anlayınca derin bir nefes aldı ve çenesini dikleştirdi. Daha fazla üzülmeyeceğine dair kendine söz verirken gururunu düşünüyordu. Çünkü biliyordu ki her şey üzerine yıkıldığında bile ayakta kalmasını sağlayacak olan gururuydu.

Gözlerini Leydi Audrey'den aldı ve sıradaki dans partneri gelmeden önce yüzüne ölçülü bir tebessüm kondurdu.

Kendini aptal gibi hissederek geçirdiği iki günün sonunda Tristan, tam da o sırada artık gerçekten huzura kavuşup kavuşmayacağından emin olmadığını düşünüyordu.

"Neyin var senin Romeo?"

Loş araba kabininin sebep olduğu gölgeler yüzünden bilge bir baykuşa benzeyen Wakefield Markizi, kaşlarından birini kaldırmış halde oğlunu inceliyordu.

"Gayet iyiyim anne."

"Bana Surrey Kontu'nun davetinde eşlik edeceğine söz vermiştin. Eğer bu yüzden surat asıyorsan sana zaten iki saat geciktiğimizi hatırlatabilirim."

"Uzun bir yolculuktan döndüm anne. Ama haklısın, söz verdiğim gibi tam saatinde seni davete götürmeliydim." Uzanıp annesinin eldivenli elini dudaklarına götürdü. "Özür dilerim."

Leydi Talbot'ın yüzü yumuşadı. "Asıl ben özür dilerim, yolculuğunun nasıl geçtiğini bile sormadım. Aslında nereye gittiğini bile bilmiyorum."

Çok yakında bazı açıklamalar yapması gerekecekti. Bu yüzden Tristan nereye gittiğini gizleme gereği duymadı. "York'a gittim. Halledilmesi gereken bir mesele vardı."

"Anlaşılan işler istediğin gibi gitmemiş."

Aynen öyle. Kendini neden aptal gibi hissettiğini hatırlayan Tristan, açık açık gözlerini kaçırırmış gibi görünmek istemediği için pencereden dışarıyı izlemeye başladı. İyi olduğundan emin olana kadar Alison ve ailesini izlemesi için görevlendirdiği adamını mektupla geri çektiğinden beri York şehrine gitmenin planlarını yapıyordu. Fakat oraya gittiğinde Alison'ın çoktan Londra'ya döndüğünü öğrenmişti. Yapacağı ziyareti bildiren mektubuna cevap almadan yola çıktığı için hata kendisindeydi ama olumsuz bir yanıtla karşılaşacağını hiç hesaba katmadığını şimdi fark ediyordu.

Londra'da kaldıkları kiralık adresi bulmak sorun değildi. Ancak geride kalan bir aylık sürenin Alison'ın üzerinde nasıl bir etkisi olduğu üzerine kolayca tahminde bulunamıyordu.

"Bir iş meselesi mi Tristan?"

"Hayır anne, daha çok şahsi bir mesele."

Leydi Talbot'ın ağzı yavaş yavaş açıldı. Gözlerindeki umut pırıltısı, güneşe korunaksız bakmak gibiydi. "Yani demek istiyorsun ki..."

"Zamanı gelince konuşuruz anne... Geldik bile."

Hanımefendi isteksizce toparlandı. Arabadan iner inmez eşlik için kolunu uzatan Tristan'ın yanında binaya doğru yürürken, "Zamanı hızlı gelse iyi olur," diye söylendi ve anında profesyonel yüzünü takınarak evin dışına taşan kalabalık içindeki tanıdık yüzleri selamlamaya başladı.

Kont, yılın en rağbet gören davetlerinden birini veriyor olduğunu bilerek insanların beklentisini karşılamaya bir hayli dikkat ediyordu ve bu sene de geleneğinden şaşmamıştı. Yine kalabalık ve ışıklı bir gösteri onları bekliyordu.

Tristan ihtişamlı salonun girişinde karşılaştığı ev sahibiyle bir sohbete girişmeden önce, kontesle iyi vakit geçiriyor gibi görünen annesini hanımların yanında bıraktı.

Dürüst olmak gerekirse, bu gece kendini dışarıdaki hareketliliğe verecek durumda değildi. Alison'ın kaldığı yeri öğrenmesi talimatını verdiği adamıyla görüşmek ve mümkün olduğu kadar hızlı şekilde sonuca ulaşmak istiyordu. Ancak böyle bir gece yalnız kalma planlarını uygulaması için hiç de uygun değildi.

Tristan kısa sürede yoğun bir meşguliyet içine girmesine sebep olan tanıdık birçok yüzle karşılaştı. Normal şartlarda ilgisini çekebilecekken, o sırada büyük ölçüde sıkıntı veren sohbetlerin arkası kesilmiyordu.

Tristan, tam açıklayamadığı bir nedenden dolayı gözleriyle salonu taramaya başladı. Sanki bir hisse çekiliyormuş gibi, düşüncelerinden bağımsız bir bilinçle hareket ediyordu. Leydi Audrey ile göz göze geldiklerinde, sebebinin bu alışılagelmiş karşılaşmalardan kaynaklı bir içgüdü olabileceğini düşündü ve başını hafifçe eğerek leydiyi selamladı. Ama içindeki henüz tatmin olmamış arayış arzusu giderek büyüyordu.

Onu... Alison'ı kızıl saçlı bir kadının yanında gördü. Düşünceleri onunla bu kadar doluyken, belki de hoş bir yanılsamanın göz boyamasıyla karşı karşıyaydı. Şayet durum buysa, Tristan aklını onunla bozmanın bu muhteşem sonucuyla yaşamayı hiç dert etmeyecekti.

Yirmili yaşlarının başında bir centilmen ona eşlik ediyordu. İşte bu, hayal etmekten hoşlanacağı bir şey değildi. Açıklaması güç bir saldırganlık, daha kontrol edilebilir ama onun kadar yoğun bir sahiplenme duygusuyla bütünleşip, Alison'ı sadece kendi yanındayken resmettiği bir atmosfer yarattı.

Tristan, içinde bulunduğu gruptan sadece bir adım uzaklaştı. Gittiği günden beri özlediği kadını daha yakından görebilmek için yaptığı bu küçük atılım, ihtiyacı olanla kıyaslandığında zavallı bir hareketti. Fakat bir adım daha atmak için doğru an değildi.

Alison mutlu görünüyordu. Bunun Tristan'ı memnun etmesi gerekiyordu ama o an düşünebildiği, ona bu mutluluğu verenin kendisi olmadığıydı. Onu gülümsetmeyi bile başaramadığı onca zaman içinde bunu neredeyse hiç dert etmediğini hatırladı ve kendine karşı

hissettiği öfke büyüdü. Fakat düşüncelerinin seyir değiştirmesi, bir içgüdünün doğal işleyişi kadar çabasızdı. Çünkü Tristan, gözlerini alamadığı büyüleyen güzelliğin etkisi altına çoktan girmişti.

Sadece kendisine sunulmasını istediği bu kusursuzluk karşısında nefesi kesiliyordu. İçinde büyüyen ilkel arzulara kapılmasını engelleyen zayıf zincir kopmak üzereydi.

Ve Tristan o zincirin kopmasını istiyordu.

Alison inanılmaz bir kadındı. Varlığı, uçuşan altın tozları gibi yakınında bulunan herkese dokunuyor ve onları daha fazlasını alabilmek için daha yakın olmaya itiyordu... Fakat etrafındaki küçük kalabalığın, potansiyeli yansıtmaktan komik derece uzak olduğu fikrindeydi Tristan. Ona yaklaşmak isteyip de bundan kaçınan kalabalık aptal sürüsü, gözlerindeki merakla kendilerini ele veriyordu zira.

Şüphesiz ki onu başkalarının gözünden görmek sıradan ve öylesine geçiştirilecek kadar basit ya da kabul edilebilir değildi. Fakat Tristan onunla gurur duyuyordu ve bunun sebebi, salondaki en güzel kadın olması kadar sığ bir gerekçe değildi. Tristan, ayaklarının üzerinde durmasını sağlayan güç yüzünden, onu küçümsediğini sandığı her şey ve daha fazlası için Alison'a hayrandı.

Fakat her şeyden de öte, onu istiyordu. Onu sadece yatağında değil, evinde, topraklarında, verdiği emirlerin arkasında istiyordu. Tristan, bu büyüleyici kadının kalbinin tek sahibi olmak ve toprağa karıştıktan çok sonra bile onun ruhunda yaşamak... adının onunla anıldığı bir efsaneye döndüğünü bilmek istiyordu.

Kendi varlığı kadar kesin olan bir şey, göğsünün ortasındaki yumruğun baskısını artırarak nefesinin kesilmesine sebep oldu. Halbuki Tristan göğsündeki o güçlü hisle yaşamaya alıştığını düşünüyordu. İşte tam da o anda göz göze geldiler. Tristan'ın endişelerini hiç olmamışlar gibi ortadan kaldıran birkaç saniye boyunca Alison'ın yüzüne varlığı tartışılmaz bir mutluluk yerleşti. Yerini bıraktığı gurur, ifadesini sertleştirene kadar geçen eşsiz zamanın gücü, Tristan'ın göğsünde biriken hissin ateşe dönüşmesine neden oldu.

Birkaç saniyeliğine donan zaman, Tristan'ın ona doğru hareket etmesiyle yeniden işlemeye başladı. Gözlerini onunkilerden ayırmıyordu, bunu yaparsa kaçmayacağından emin olamıyordu çünkü... Tanrı aşkına, onu o kadar özlemişti ki bunu herkesin bilmesi umurunda bile değildi.

Birbirlerini duyacak mesafeye geldiklerinde, kızıl saçlı kadın kendini öne çıkartarak Alison'la arasına bir set ördü. Tristan'a bulunduğu mekânın görgü kurallarını hatırlatan aydınlatıcı bir andı.

"Lord Talbot," dedi kadın. Fakat asıl söylemek istediği bu değilmiş gibiydi.

"Leydim..."

"Ne hoş bir karşılaşma, umarım iyisinizdir. Anneniz Leydi Talbot nasıl? Kendisini görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Tristan boğazını temizledi. "Teşekkür ederim leydim, annem de gayet iyi. Eminim o da sizi görmeyi çok isteyecektir."

Alison gergin olduğu zamanlardaki gibi ellerine bakmaya başlayınca Tristan, annesinden bahsetmesinin onu gerdiğini tahmin etti. Daha önce o sünepe doktorun kliniğinde karşılaştıklarını hatırlamış olmalıydı. Ya da sadece Tristan'ın varlığı huzurunu kaçırmıştı ki bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Öte yandan Tristan'ın, Alison'ı annesinden saklamak ya da geçmişiyle ilgili herhangi bir konunun üzerini örtmek gibi bir niyeti de yoktu.

"Çok memnun oldum," dedi, dikkatli bakışlara sahip hanımefendi. "Size kızımı takdim etmek isterim. Kızım Alison... Wakefield Markisi..."

Başkasının ağzından takdimini dinlemek, özellikle böyle bir anda Tristan için pek de elzem değildi. Kaldı ki Alison'ın pembeleşen güzel yüzüne kapıldığı o anda, diğer şeylerin pek de önemi kalmıyordu.

"Leydim," dedi kadının eldivenli parmaklarının ucuna bir öpücük kondurmadan önce.

Buna karşın Alison, "Lordum," diye fısıldadı.

Geçmişte kimliğini saklamayı ihmal ettiği zamanlardakine benzeyen kusursuz reveransı ve sesindeki tatlı tonun gerisinde kalan görgü, Tristan'ın dudaklarına çarpık bir gülümsemenin yerleşmesine neden oldu. Ancak kısa süreli eğlencesi, Alison'ın üzerindeki elbisenin düşük korsajlı yakasına dikkatini vermesiyle birlikte acı verici bir farkındalığa dönüştü.

Tanrı aşkına, bunun hiç de sırası değildi.

Kontrol edemediği yutkunma refleksinden kurtulduktan sonra tekrar ona baktığında kaçınılmaz olarak göz göze geldiler... Göğsündeki baskı, dünyanın merkezinden fırlayan bir kayanın saplandığı yerin derinlerine doğru kendine yol açtığı gibi içine işliyordu. Sanki ait olduğu yeri bulana kadar huzursuz kıpırdanışlarına devam edecekti.

"Leydi Potter! Sizi görmek ne kadar güzel. Gözlerim Tristan'ı arıyordu ki sizinle birlikte olduğunu fark ettim."

Kimin geldiğini anlamasıyla birlikte Alison'ın kocaman açılan gözlerinde müthiş bir endişe belirdi.

"Leydi Talbot, bu ne güzel bir tesadüf. Çok güzel görünüyorsunuz."

"Abartıyorsunuz ama ben size aynısını söylerken kesinlikle abartmıyorum. Sizi görmeyi o kadar çok istiyordum ki. Telafi etmeyi arzuladığım ihmal edilmiş iki ziyaret var ve ben konuşulmadık hiçbir şey kalmasını istemiyorum."

"Sizinle sohbet etmek benim için zevk leydim. Kızım Alison'la daha önce tanışmadığınızı hatırlıyorum. İşte benim tatlı Alison'ım..."

Leydi Talbot imalı biçimde gülerek kadına baktı ve sonra dikkatini Alison'a verdi. Fakat edilen kibar ve geleneksel birkaç sözün hemen ardından, sadece dikkatli gözlerin fark edebileceği bir şaşkınlık ânı yaşadı. Karşısındaki yüzü incelediği süre uzadıkça önce gülüşü dondu, sonra da yavaş yavaş solmaya başladı. Ve bu seferki değişiklik kolay kolay gözden kaçırılacak gibi değildi.

Neyse ki dul Wakefield Markizi iyi bir hikâyeye karşı merakını gidermek söz konusu olduğunda, güneşlenen bir kertenkele kadar sabırlıydı. Yeniden tatlı gülüşünü hanımlara göstermeye karar verince vikontes içi rahatlamış şekilde gülümsedi. Kötümser olmak için bir sürü sebebi olan Alison ise başına gelecekleri biliyormuş gibi huzursuzluğunu korumaya devam ediyordu.

Şüphesiz ki Lord Oswald'ın ortadan kaybolmasının nedeni artık herkesçe bilinen bir gerçekti. Ancak hiç kimse, Alison'ın hikâyesini dinleyene kadar adamın gerçekten birçok yerde bahsi geçen zalimlikleri yapabildiğini tam olarak kabul edebilmiş değildi. Hatırladıkları yüzünden yumruklarını sıkmak zorunda kalan Tristan ise onun parmaklarını kırmaktan daha fazlasını yapmadığı için kendi kendine söyleniyordu.

Hanımların sohbetinin uzadıkça ortamdaki huzursuzluk, yerini anlayış dolu bir sükûnete bırakmaya başladı. Etraflarındaki kalabalık

da dışarıda kalanların ilgisi de artıyordu. Ancak Tristan'ın onu diğerleriyle paylaştığı bu küçük kaostan hoşlandığı söylenemezdi. Alison'a ulaşmak istiyordu ama onunla geçirdiği zaman ne kadar uzarsa uzasın giderek ondan uzaklaştığını hissediyordu. Artık sabrının kalmadığını düşünmeye başladığı sırada, gruptan genç bir soylu Alison'a danslarının zamanının geldiğini hatırlatma gafletinde bulundu.

Lanet olsun, dans kartındaki isimlere dikkat etmesi gerekiyordu. Gerçi bunun sinirini daha fazla bozması ihtimali de vardı. Öfkeli şekilde boynunu esnettiği sırada Alison'la göz göze geldi. Güzelim kızılımsı gözlerindeki bir anlık şaşkınlığın yerini alan açık uyarıyı görmek, Tristan'ı tuhaf bir şekilde tatmin etti. Anlaşılan sevgili Bayan Taylor öfkelendiğini görüyor ve sakin kalmasını öğütleyerek aslında Tristan'ın buna hakkı olduğunu ilan ediyordu.

Madem öyle... diye düşündü Tristan. Medeni davranmaya devam etmekten başka şansı yoktu. Dişlerini sıktı ve çiftin dans pistine geçişlerine olanak vermek için isteksizce bir adım geriye çekildi.

Bir Grimstock elbette valsten daha iyiydi ama Alison, dans partneriyle ne zaman karşı karşıya kalıp ona gülümsese, onları bir kartal gibi izleyen Tristan'ın sırtındaki tüm kaslar geriliyordu.

Eş değiştirdikten sonraki dans ise bir kotilyondu ve dürüst olmak gerekirse bu seferki partneri, Tristan'ın içini bir miktar rahatlatacak kadar beceriksizdi. Ne var ki orkestranın bir valse hazırlandıklarını anladığında öfkeli huzursuzluğu geri döndü.

Lord Pimley mi? Tanrı aşkına bu kadın, yaşlı çapkın Pimley ile bir valsin kapalı bir arabada geçirilen kaçamak kadar ses getireceğini bilmiyor muydu? Bilmediği kesindi ve bilmediği diğer şeylerle birlikte Tristan ona bunu açıklamak için sabırsızlanıyordu.

"Neyin var senin?"

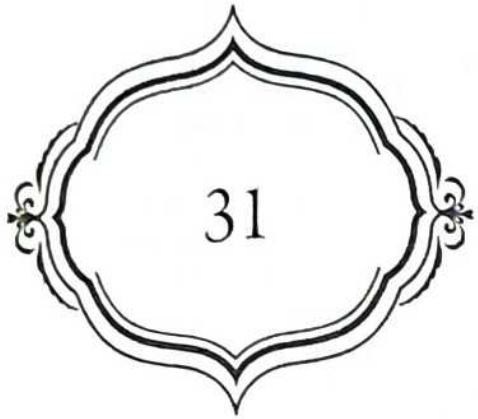
Tristan bir süre daha Alison'ı izledikten sonra annesine döndü. Leydi Talbot'ın yüzünde vakıf olamadığı bir duruma karşı gösterdiği tahammülsüzlük vardı.

"Onu tanıdığımı biliyorsun. Ayrıca senin de tanıdığını çok iyi biliyorum... Anlamadığım..." Leydi Talbot başını iki yana salladı. "Burada neler dönüyor?"

Tristan şu anda kendiyle bile baş edemiyorken bir sorgulamayla ilgilenebileceğini sanmıyordu. Üstelik annesinin ilgisini yanlış şekilde çekmiş olması umurunda da değildi.

"Bu şekilde gözlerini dikip ona bakmaya devam edersen sadece onu zor durumda bırakırsın oğlum."

Dışarıdan nasıl göründüğünü anlamasını sağlayan bu hatırlatma onu boğuk, efsunlu havanın içinden çıkarmaya yardımcı oldu. Ve Tristan, son bir kez daha Alison'a baktıktan sonra da balkonlardan birine açılan kapıdan geçip dışarı çıktı.

31

1821, Londra

Alison artık onu aramaktan yorgun düşmüştü. Danslar sona erdiğinden beri gözleri büyük salonun her yerinde gezinmesine rağmen Tristan'dan bir iz yoktu. Leydi Talbot'ın hâlâ salonda olmasını referans kabul ederse onu görmeyişini sıkılıp gitmek ya da başka bir kadınla vakit geçirmeyi tercih etmek gibi kalp kırıcı bir nedene yorabilir miydi?

Histerik bir dürtü tarafından yoklandığı bir an boyunca Alison ne yapacağını bilemedi. Taze havaya yakın olmak için balkon kapılarından birine yaklaştı ve gözlerini tekrar salonda gezdirmeye başladı.

Yeni fakat bu seferki tamamen uyarmaya yönelik bir dürtü dikkatini vermesi gereken yönü işaret ettiğinde, Alison istemsizce ona uydu ve Tristan'la göz göze gelmesini de bu sağladı.

Onun ne kadar etkileyici bir adam olduğunu hatırlatan birçok an yaşamıştı bu gece. Fakat hiçbirinde, üzerine doğru attığı her adımda giderek büyüyen tehditkâr havayı sezmemişti. Öfkeli görünüyordu... Aslında ruh halini öfkeli olarak tanımlamak tam olarak doğru sayılmazdı. Sanki sarsılmaz bir kararlılıkla belli bir amaca göre hareket ediyor ve giderek yaklaşıyordu. Alison onun tam da üzerinden geçeceğini düşünürken Tristan, kolundan tutup, "Benimle gel," diye fısıldadı ve hayran bırakan bir incelikle onu önce arkasındaki balkona soktu, sonra da merdivenleri inmeye mecbur bırakarak bahçenin derinliklerine doğru sürüklemeye başladı.

Şekil verilmiş küçük ağaç koridorları ve ortanca çalılarının arasından geçerek birbirine sarılmış iki aşığı tasvir eden havuzlu heykeli çevreleyen küçük meyve ağacı korusuna girdiler ve Alison bir anda kendini ağaçlardan birine yaslanmış olarak buldu.

Tristan üzerine eğilmişti. Omuzları, arkalarından vuran bahçe lambasının ışığını engellediği için Alison, boğucu bir karanlıkla birlikte, onun kokusu ve kalbini gerip şişiren hislerle sarılmış durumdaydı.

İkisi de nefes nefeseydi ve bunun tek nedeninin hızlı gelişen kaçamakları olmadığı aşikârdı. Tek kelimenin edilmediği atmosfer, sözcüklerden çok daha fazla şey anlatabilecek bir beklenti hissiyle doluydu. Bu gerilime daha fazla katlanamayacağını düşünen Alison ona, bunu neden yaptığını sormak için dudaklarını araladı ve tam bu anda Tristan inleyerek dudaklarına kapandı.

Tanrı'ya şükür... Onu o kadar çok özlemişti ki!

Alison onsuz geçen bir ay hiç yaşanmamış gibi kollarını Tristan'ın boynuna dolayıp, sert öpüşüne mutlu bir iç çekişle razı geldi. Ona dokundu... Parmakları omuzlarında, gergin sırtında ve bir daha göremeyeceğini düşünerek geçirdiği gecelerde hayal ettiği yüzünde, yumuşak saçlarının içinde dolandı. Kendini ona açtı... Bilmesini istiyordu ki ona verdiği kalbinden de fazlasıydı... ruhuydu.

Ve Tristan bunu biliyordu.

Kolları arasındaki güzel kadının sıcak, pürüzsüz tenine dokunarak hissediyordu bunu. Onu tatmak, ona sahip olmaya en yakın şeydi ve müthiş bir ayrıcalıktı. Ancak dokunuşların gideremediği bir aciliyet hissi, sabırsızlığıyla birlikte giderek artıyordu.

İhtiyaç kadar şiddetli bir özlemdi bu. Öyle ki biraz ötelerinde süren kalabalık, müzikli gösteriyi bile görmezden gelebiliyordu. Buna rağmen ya da belki bu yüzden, kendini kontrol etmenin bir yolunu buldu. Soğuk, ince parmakların narin dokunuşu çenesinde gezinirken Tristan da öpüşünü yumuşatıp, o anı uzatmak için kadının tatlı dudaklarını ağır ağır emmeye başladı. Ondan uzaklaşmaya henüz hazır olmasa da başını isteksizce kaldırıp, tıpkı son gece hatırladığı kadar mahmur görünen güzel yüze bakarak nefesini dışarı verdi.

"Seni özledim..."

Alison'ın gözleri yavaş yavaş açıldı ve hiç vakit geçmeden gözlerine Tristan'ı eğlenceye iten bir öfke yerleşmeye başladı. Bayan Taylor'ı kızdırdığını biliyordu, aptallık ettiği için onu kırdığını da... Ama şunu biliyordu ki aynı şeyleri bir daha asla yapmayacaktı.

"Neden yaptın bunu?"

Tristan elini Alison'ın yanağına koyup altdudağını okşadı. "Seni görmem gerekiyordu."

"Şimdi mi? Beni görmek için..." Her ne söyleyecekse, düşündüğü bir şey üzerine sustu. "Gitmem gerekiyor. Annem merak eder."

Gitmek için hareketlenince Tristan onu ağaca iyice bastırdı. "Bana kızgınsın."

Aslında söylediğinin tam aksini düşündüğü bu kadar barizken Alison, "Sana kızgın değilim," dedi. Bir yandan da aralarındaki mesafeyi açmaya çalışıyordu. "Sadece dikkat çekmek istemiyorum. Biri bizi bu halde görürse aptal hikâyem inandırıcılığını iyice kaybetmiş olur."

Tristan son söylediklerini duymazdan geldi ve ondan duymayı beklediğini dile getiren kişi oldu. "Seni yüzüstü bıraktığımı düşünüyorsun."

"Hayır, sen sadece gitmeme izin verdin. Arada kabul edilebilir bir fark var. Seni anlıyorum... O gece sonuçlarını bile bile yanına gelen bendim."

Tristan, Alison'ın üzerine eğilerek tane tane ve her kelimeyi özenle vurgulayarak konuşmaya başladı. "O geceden sonra seni bir daha görmemek üzere göndereceğimi düşünecek kadar toysun Alison."

Alison, "Gönderdin ama," diye bağırdı ve sonra elini ağzına bastırıp Tristan'ın olmadığı bir yerlere bakmaya başladı. "Gitmem gerekiyor, lütfen izin ver."

Fakat Tristan onu bırakmaya gönüllü değildi. "Verilmiş dans sözleriniz mi var Bayan Taylor?"

Alison'ın tepesi atmış göründü ki bu, onu yeni bir dans sürecinde görmeye tahammül edemeyecek durumda da olsa Tristan'ı güldürmeye yetti.

"Bayan Taylor fantezinize uymayı arzulamadığım için beni affedin lordum. Bununla birlikte, size hiçbir konuda hesap vermek

zorunda değilim. Üstelik siz, yokluğumdaki süreci saygıdeğer hanımefendilerle dans ederek ve hakkınızdaki iyi dilekleri dinleyerek geçirmişken. Lütfen sözlerimden, birbirimizi görmeden geçirdiğimiz süreci verilmiş bir söz olarak gördüğüm fikrini çıkarmayın... Sadece adil olmanın tek tarafı bağlamadığını anlatmaya çalışıyorum."

Ve bunca sözün üzerine Tristan soğukkanlı şekilde tek bir cümle etti. "Kıskanıyor musun?"

Alison'ın önce hissettiği öfkeydi. Ona kıskanmadığını, aksine kiminle ne yaşadığının umurunda bile olmadığını bağıra çağıra söylemek ve hatta bunu ona kanıtlamak istiyordu. Fakat boğazında nefesini kesen, baş belası bir yumru vardı ve Alison... gerçekten gücünün kesildiğini hissediyordu. Üstelik yalan söylemek sanıldığından daha yorucuydu.

Dimdik kalmasını sağlayan kalkanlarından birini kaybedince önce omuzları düştü, sonra gözleri doldu ve Alison, bunu ondan saklamak için başını önüne eğmek zorunda kaldı.

Merak ediyordu da acaba bu şekilde, kendi haline bırakılma ihtimali var mıydı?

Tristan onu öfkelendireceğinden o kadar emindi ki başının önüne düştüğünü görmek irkilmesine sebep oldu ve bir süre gerçekten ne yapacağını bilemedi. Sonra pişmanlık ve kalbini sızlatan daha yoğun bir duygunun etkisiyle ona dokundu... Çenesini hafifçe yukarı kaldırınca karşılaştığı yaşlı gözler, yumruk yemiş gibi gerilemesine neden oldu.

Tristan küfredip onu kendine çekti ve sıkıca sarılıp, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

Tanrı biliyordu ki yapabileceği başka bir şey yoktu.

Saçlarını öptü, sırtını okşadı ve ondan defalarca özür diledi. O anda, onu teselli etmek için antik bir canavarı dize getirebileceğini, daha da zoru kendi zincirlerini kırabileceğini hissediyordu. Onun için göğsünü delmeye devam eden taşa ömrünün sonuna kadar katlanabileceğini biliyordu. Tristan, kollarında sessizce titreyen kadın için her şeyi yapabileceğinden o kadar emindi ki bu keşifle gelen özgürlük, ayaklarını yerden keser gibi oldu.

Ve derken her şey durdu, göğsündeki taş yerini buldu... Aynı anda Tristan'ın kalbi, eksik son parçasına kavuşan bir saatin işlemeye başladığı gibi göğsünde ilk kez, gerçekten çarpmaya başladı.

Tanrı yardımcısı olsun... âşık olmuştu.

Bu öyle sarsıcı bir keşifti ki Tristan şaşkın şaşkın etrafına bakarken, Alison'ın kollarının arasından sıyrılıp balo salonuna doğru koştuğunu fark etmedi bile.

Tristan, Alison'ın hayatına girdiği ilk günü düşündüğünde, ona verdiği tepkilerin şu anki durumuyla doğrudan ilgili olduğunu görebiliyordu. Bu kadın ilk andan beri dünyasını sarsmaya devam ediyordu ve geleceği öngörmek gerekirse Tristan, hayli hareketli bir hayatı olacağını söylemekten çekinmiyordu.

Onu istiyordu ve şüphesiz ki artık bu istek, basit bir arzunun çok daha ötesindeydi. O gece bahçeden dönecek kadar kafasını topladığında Alison ve ailesinin balodan ayrıldıklarını öğrenmişti. İşin aslı bunu bekliyordu ve sarsıcı keşfinden sonra onun gözlerine ilk kez baktığında kendini neyin kontrolüne bırakacağını bilemediğini fark ediyordu. Duygularının mı yoksa mantığının mı?

Bunu şu anda, yani Umut Evi'nin kapısında dikildiği an içinde dahi bilemediğini fark ediyordu.

Adamı, Potter ailesinin kaldığı evin adresini verdikten sonra Tristan adrese iki buket çiçek göndermiş fakat bir ziyaret için henüz bir adım atmamıştı. Bu hareketine karşılık Leydi Potter'dan gelen nazik pusula gayet makul bir teşekkür olsa da Tristan'ı tatmin etmek yerine beklentisini artırmıştı.

Alison'ı üç gündür görmüyordu ve sakin sessizliğinin yerini tahammül edilmesi güç bir huzursuzluk almıştı. Ona ulaşmak için bir sonraki denemesi evlerine gitmek olduğunda, hanımların bir çay davetine katıldıklarını öğrenmiş ve o günü takip eden gün içinde ise Alison'ın kaçtığından özellikle emin olmasını sağlayan yeni randevulardan haberdar olmuştu.

Dans ettiği sersemlerden kaç tanesinin işi ilerletmeye çalıştığını düşünmekten bilhassa kaçınıyordu. Kıskanç olmadığından yakınan, bir zamanlar ilişki yaşadığı kadınların şu anki halini bir tür lanet olarak değerlendirip, en iyi ihtimalle arkasından güleceklerinden neredeyse emindi. Lanet olsun, gerçekten deli gibi kıskanıyordu.

En nihayetinde, Alison'ın şu anda kapısında durduğu Umut Evi'nde olduğunu biliyordu ve Tristan onu, daha önce de bir kere

yaptığı gibi bu evin sınırları içinde köşeye sıkıştırmayı bir avantaj olarak görüyordu.

Kapıyı Alison'ın açmayacağını biliyor olsa da görmek istediği tek kişi yerine hiç tanımadığı biriyle karşı karşıya kalmak biraz canını sıktı. Fakat kadın onu tanıyor gibiydi.

Tristan lafı uzatma gereği duymadan, "Bayan Taylor'la görüşmek istiyorum," dedi. Ona bu isimle hitap etmeyi bırakması gerekiyordu.

"Tabii efendim," dedi kadın. Sonra kafasını kaşıyıp ekledi: "Bir bakayım içeride mi? Ama siz girin yine de."

Tristan kılını kıpırdatmadan bir süre onu izledikten sonra, kadının sonuna kadar açtığı kapıdan içeri girdi. Kokusunu aldıkları yemeğe üşüşen karıncalar gibi bir anda küçük antreye doluşan kadınların çoğunun üzerinde önlük vardı. Kaldı ki bütün pencereleri açık evin içinde de hummalı bir temizlik çalışmasının izleri görünüyordu.

Bütün çalışanlar temizliğe giriştiği sırada annesi tarafından evden çıkartıldığı ya da odasına kapatıldığı çocukluk günlerine dönen Tristan, huzursuz şekilde etrafına bakınmaya başladı. Sonra kadınlardan biri tırabzandan aşağıya doğru, "Bayan Taylor," diye bağırdı.

"Geliyorum."

Alison'ın sesini duyduğunda kalbi bir yarıştaymış gibi hızlandı. Koşarak tırmandığı merdivenlerin başında belirdiğinde ise kalbi bir anlığına tekledi ve sonra daha hızlı atmaya başladı. Onu yeniden görmek, rüzgârın kuru yaprakları süpürdüğü gibi belirsizliklerle geçen üç günün tüm endişesini silip götürdü ve Tristan, göğsündeki basıncın yerini alan hissin sıcak bir denize döndüğünü fark etti.

Üzerinde diğerlerinki kadar berbat görünen bir önlük vardı. Un çuvalıyla çetin bir savaş vermiş olmanın sonucu yer yer lekelenen koyu yeşil elbisesi, onu Bayan Taylor olarak tanıdığı günlerdeki kadar çirkin ve eskiydi... Elbette bu, aynı zamanda bütünüyle bir harika olduğu gerçeğini de değiştirmiyordu. Küçük, beyaz tülbentinin yola getiremediği dağınık saçları kulaklarının üzerinden taşmış, acınacak durumdaki topuzu da ensesinden sarkmıştı.

Canlı görünüyordu. Tristan'a, onu Bayan Taylor olarak görmekten ne kadar hoşlandığını hatırlatan detaylarıyla, canlılığın yanı

sıra bahar kadar da hayat doluydu. Her zaman olduğundan daha farklı değildi aslında. Yaşadığı her duyguyu taçlandıran hüzünlü güzelliği o kadar tanıdıktı ki Tristan bir an Leydi Potter diye birinin hiç yaşamadığını düşündü.

Tatlı Bayan Taylor'ının yanaklarında aşina olduğu bir pembelik vardı. Tristan, bunun sebebinin yaptığı iş mi yoksa gözlerine yansıyan hislerin bir neticesi mi olduğunu bilmiyordu. Ama bir şeyden emindi... Alison Taylor'a uzun zaman önce, tam da böyle sıradan bir günde âşık olmuştu.

Kızarıklığının biraz daha artması üzerine, Tristan kendine engel olamayarak gülümsedi. Ve nedense bu Alison'ın kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Lordum?"

"Leydim?"

"Önemli bir mesele mi vardı?"

Tristan açıklanamaz bir nedenle içinde biriken mutluluğa kapılarak iç geçirdi ve "Gayet önemli," dedi.

"Sizi buraya gelmeye mecbur bırakacak kadar önemli olduğuna inanasım gelmiyor. Dilerseniz makul şartlarda görüşmek üzere sözleşebiliriz."

Tristan alınganlık etmedi. "Şimdi görüşmeyi çok isterim."

Alison'ın kaşlarının arasındaki çizgi kayboldu ama bu sefer de gözlerine dikkat çekici bir pırıltı yerleşti.

"Wakefield Markisi'ni oturma odasına alır mısınız hanımlar?"

Meraklı izleyicilerden biri öne çıkarak yol gösterince, Tristan onu takip etmek zorunda kaldı ve yakın zamanda temizlenmiş görünen bir odaya girdi. Sırasıyla içeri doluşan kadınların rahatsız edici sessizliklerini kafaya takmamaya çalıştı.

"Bir şey içer misiniz lordum? Çayımız var ama süt yok."

"Teşekkür ederim, zahmet etmeyin lütfen."

Kadın oralı olmadı ve kapının dışındaki birine çay demlemesi talimatını verdi. Aynı anda içeri giren Alison'ın kulağına bir şeyler söyledikten sonra da ayakta bekleyen diğerlerinin yanındaki yerini aldı.

Alison ise çıkardığı önlük dışında aynı derecede dağınık görünüyordu. Ve Tristan yalnız kalmaları halinde onu biraz daha dağıtmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Arzularını gizle-

yemeniş olmalıydı ki Alison'ın önce gözleri büyüdü, sonra onu sessizce azarlamanın bir yolunu buldu.

"Foxtrote Schütze, Foxtrote Schütze... Patron!"

Ancak cehennemden gelmiş olabilecek bu ses, Tristan'ın dişlerini sıkması ve içinden bir küfür etmesi için yeterliydi. Bununla birlikte, Alison hariç odadaki herkes tepelerinde dönüp duran gösterişli gevezenin tekrar ettiği ismin kime ait olduğunu biliyordu ve görgü de hayat görüşlerini oluşturan maddelerden biri değildi.

Kadınlardan biri, "Oscar," diye bağırdı ama gerçekten kızmış görünmekten çok uzaktı. Kaldı ki herkeste bir gülüşünü gizleme çabası vardı. Neyse ki Tristan buna katlanmasını sağlayan motivasyona sahipti.

"Konuşmamız gerekiyor Alison."

Oscar önce Alison'ın omzuna kondu, sonra Tristan'ın gözlerinin kısılmasına sebep olan bir tür sevgiyle kabarık tüylü mavi başını onun boynuna sürtmeye başladı. Bu süre içinde tek gözü Tristan'ın üzerindeydi ve "Alison kadınım," deyişinde hastalıklı bir tutku mevcuttu.

Öte yandan Alison, kuşu dalgın dalgın okşarken Tristan'ın söylediğini düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Orta yaşlı bir kadın parmağını kaldırdı. "Bayan Taylor... Yani şey, Leydi Potter. Buna asla alışamayacağım ya..." Sonra diğer kadınlara döndü. "Ama size dedim kızlar. Bayan Taylor'ın kumaşı ipek gibi kaliteli. Bizden biri olamaz dedim. Her neyse işte, demek istediğim şu ki..." Yeniden Alison'a baktığında bir miktar endişeli görünüyordu. "Emin misiniz? Geçen sefer... Biliyorsunuz işte."

Alison sertçe, "Amanda," dedi. Ancak ne kadar sert görünmeye çalışırsa çalışsın kadının sözleri yüzünden ne kadar utandığını gizlemesi mümkün olmadı.

Yıpranmış halıyı iyice aşındırmaya uğraşan ayak ucuna bakarak gülüşünü saklayabileceğini düşünen başka bir kadın, "Biz çıkalım," önerisinde bulundu ve diğerleri de onu destekledi.

Alison her şeyin sorumlusu olarak gördüğü Tristan'a sert bir bakış attıktan sonra kadınlara, "Gerek yok," dedi. "Belki de Lord Talbot'ın gitmesi daha iyi olur."

Tristan bunun üzerine sakince, "Arka bahçenizin görülmeye değer olduğunu duydum leydim," diyerek fikrini belirtti.

Bir zamanlar fahişelik yapmış olamayacak kadar genç görünen bir kadın coşkuyla, "Hem de ne güzel lordum," diye bağırdı. "Güller iyice coştu."

Daha uyanık bir diğeri, daha çok kendi kendine sorarmış gibi, "Arka bahçeyi nereden gördü acaba?" diye mırıldandı.

Oscar sırası geldiğini düşünerek, "Bana bir viski, güller de kadınım için," diye gakladı ve Alison'ın kulağını didiklemeye başladı.

Bazı hesaplar içinde görünen Alison, bir süre düşündükten sonra, "Tamam," dedi ve omzundaki kuştan kurtulup dışarı çıktı. Tristan'ın ise onu takip etmekten başka şansı ve elbette arzusu yoktu.

Bir kat aşağıya inip bir dizi koridoru sessizlik içinde geçtikten sonra, Tristan'ın daha önce karanlıkta gördüğü bahçeye çıktılar. Alison nerede durması gerektiğine karar veremiyormuş gibi bir süre etrafına bakındı ve sonra bahçenin tam merkezindeki pembe güllerin yoğunlukta olduğu bir gül çalısında karar kılıp Tristan'a döndü.

"Seni dinliyorum."

"Özür dilemeye geldim."

"Zaten defalarca diledin... O gece, bahçede. Bence yeterliydi."

Tristan yavaşça ona yaklaştı. Büyük bir adım atmadan önce onu korkutmadığından emin olmalıydı. "O gece için belki ama... gitmene izin verdiğim için değil."

Alison gözlerini kaçırdı. Dudaklarında kederli bir gülümseme vardı şimdi. "Sana yüklediğim sorumluluk için benim de özür dilemem gerekecek mi? Kendini bana karşı suçlu hissetmen huzurumu kaçırıyor. Çünkü ben, senin bana gösterdiğin yolun aksine gitmeyi tercih ederek olacakları kabullenmiştim."

"Birlikte geçirdiğimiz geceden önce kararımı vermiştim Alison."

"Ne kararı?" diye sordu Alison. "Kim olduğumu öğrendiğinde bana gitmemi söylerken bir karar verdiğini görebiliyordum ama gerçekten merak ediyorum. Verdiğin karar neydi? Eğer Leydi Potter olduğum için saygını hak ettiğimi ima edecek olursan gitmeni istemekten başka şansım kalmayacak."

"Hangi koşulda olursam olayım, kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıramaz."

Alison çenesini yukarı kaldırdı. "Bu sorumu cevaplamıyor."

Tristan, "O sabah gitmene izin verdim çünkü buna ihtiyacın olduğunu düşünüyordum," dedi. "Gözlerime bakarak gideceğini söyleme cesaretini bulamayacağından korktuğunu biliyordum Alison."

Alison'ın ağzı açılıp kapandı. "Aman Tanrı'm, bu nasıl bir kendini beğenmişlik?"

Tristan arkasını dönmeden önce onu omuzlarından tutarak engelledi. "Seni bırakamazdım, sadece sana zaman tanıyordum. Eğer gerçekten kaybolup gideceğini düşünseydim aklını başına toplayana kadar seni o yatağa bağlardım."

Açıklığı karşısında Alison'ın yanaklarını tatlı bir pembelik kapladı. "Nerede yaşadığımı zaten biliyordun. Her koşulda gitmem, gitmem demekti. Bunu düşünmemiş olamazsın."

Tristan'ın yüzü merhametle yumuşadı. Avucunu kadının sıcak yanağına koyup her zaman yaptığı gibi başını yaslayana kadar bekledi ve sonra, "Bu öyle bir gidiş değildi," dedi. "Daha önce gelmeliydim ama kafanı karıştırarak ailenle geçirdiğin zamanı elinden almak istemedim. Hepinizin buna ihtiyacı vardı."

Alison, "Yapma," diyerek ondan uzaklaştı.

"Yanına gelmek üzere yola çıkacaktım ama bu sefer Damien'ın başına gelen bir kaza buna mâni oldu. Sanki sana gelmemi engelleyen bir uğursuzluk vardı ve..."

"Kardeşin iyi mi?" diyerek sözünü kesti Alison. Küçük sırları yüzünden başını belaya sokması dışında Damien at kadar sağlamdı. Tristan onu tekmelemek için dayanılmaz bir istek duyduğunu söylemek yerine, "Şu anda gayet iyi," diyerek kestirip attı.

"Tanrı'ya şükür..."

"Senden ayrı kalabileceğimi sanıyordum. Oysa uyanıp da yanımda olmadığını fark ettiğim zaman hissettiğim özlemi bir işaret olarak kabul etseydim seninle birlikte istediğin yere giderdim. Seni kırmak istemedim Alison ama kırdım... Seni elimle koymuş gibi bulacağımı düşünüp, mektubuma cevap bile beklemeden York'a giderek hata ettim. Ve bu, yaptığım en küçük hatalardan biriydi."

Alison sanki bu her şeyden daha önemliymiş gibi umutla, "Geldin mi?" dedi. Fakat sonra kafasındaki bir durumu protesto ediyormuş gibi başını iki yana salladı. "Ne olursa olsun, sana kendi sorumluluğumu yüklemek doğru değil. Bana hiçbir şey borçlu değilsin ve ben... hamile değilim."

Tristan düşünmeden, "Biliyorum," diye fısıldadı ve Alison'ı kendine çekti. "Çünkü seni, evliliğimizin ilk gecesinde hamile bırakacağımı hissediyorum."

Alison'ı geri geri gitmeye zorlayarak armut ağacının gövdesine yasladı ve sonra belinden tutarak kaldırıp ağacın iki dalı arasındaki boşluğa oturttu. Böylece artık yüz yüzeydiler.

Gerek pozisyonları, gerekse duyduğu son sözler Alison'ı soğukkanlı tepkiler vermekten alıkoyuyordu. Sıkışıp kaldığı iki dal arasında bir süre debelendikten sonra nefes nefese kaldı ve aman diler gibi Tristan'ın gözlerine baktı. "Sana daha önce, senin günahın olmadığını söyledim... Değildim. Ben, başkalarının yüzüne bakarken gözlerini kaçırmana sebep olan kişi olmayacağım Tristan."

O âna kadar Tristan için sabırlı olmak, üstesinden gelinebilecek bir meseleydi. Ne var ki Alison'ın kendine biçtiği değer, bir an önce açıklama gerekliliği doğuran bir aciliyet hissine neden olmuştu.

"Varsayımlar üzerine bir gelecek öngörüsünde bulunamam. Sana, geçmişte Alison Taylor'la ne yapacağımı bildiğimi de söyleyemem ama bildiğim bir şey var Alison... Soyadın ne olursa olsun, ne yaşamış olursan ol... seni asla bırakmazdım ve bırakmayacağım da. Hayatımdan çıkmanın düşüncesine bile katlanamıyorken, seni gerçekten görmeden hayatıma devam edebileceğimi hayal dahi edemiyorum. Miranda'nın peşine düştüğün günü hatırlıyorsun değil mi Alison? Seni arabamda ağırlamak zorunda kalmıştım. İşte o gün... sadece kendi kaderini değil, ikimizinkini de belirledin. Ve bana başka seçenek bırakmadın."

Ses tonundaki ciddiyet, gözlerindeki merhametle ve Alison'ın hayalini bile kurmaya korktuğu bir duyguyla çelişiyor ama tuhaf şekilde her biri diğerinin etkisini güçlendiriyordu. Alison ağzının kuruduğunu hissetti, buna rağmen yutkundu. Tristan daha önce de ona böyle bakmıştı... Yine bu bahçede, yine Umut Evi'nde. O zaman düşünmeye korkmuştu ama şimdi, sadece düşünmek değil gerçekten var olduğuna inanmak ve o buz mavisi güzel gözlerin anlattığı hikâyenin içinde yaşamak istiyordu.

Tam da bu anda, Tristan eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu... Sonra bir kere daha.

Canı pahasına armut ağacının iki dalını sıkan Alison'ın dudakları aralandı ama kendini kaptırmaya cesaret edemeyerek geri çekildi ve "Tristan," diye fısıldadı.

"Anlamıyor musun Alison? Ne hissettiğimi görmüyor musun?"

Oradaydı... Merhamet, sevgi, dürüstlük... Bir insanı bu kadar güzel bakmaya iten bir kurgu ya da bir zorlama olabilir miydi?

Alison görüyordu. Peki, gördüğünü dile getirirse kaybolacağından korkruğunu ona söyleyebilir miydi?

Düşündüğü her şeyi görebiliyormuş gibi, Tristan'ın dudağının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. Alison yanağında onun sıcak dokunuşunu hissedene kadar elinin hareket ettiğini fark edemedi bile. Her zaman yaptığı gibi yanağını onun sert avucuna yaslayıp gözlerini kapadı ve gül kokusuna karışan aşina olduğu kokuyu ciğerlerine çekti.

"Seni seviyorum Alison."

Alison birden gözlerini açtı. Her nedense bunu ondan duymak, gözlerinde görmekten daha inanılmazdı. Gerçekten kafası karışmış ve şaşkın halde, parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirip, "Beni neden seviyorsun?" diye sordu. "Sana göre sıradanım, hiçbir özelliğim yok. Riskli bir ismim var ki günün birinde biri çıkıp Umut Evi'ndeki Alison Taylor olduğumu öğrenebilir ve bunu kullanarak sana zarar verebilir."

"Sen inanılmazsın, tanıdığım herkesten daha ilgi çekicisin ve çok güzelsin. Kanımı kaynatıyorsun Alison... Ve bilmeni istiyorum, kimliğini gizlediğin süre içinde nerede yaşadığını ve kim olduğunu öğrenmeleri umurumda değil."

"Neden?"

"Çünkü sen Alison, umurumda olan tek şeysin."

Alison'ın gözleri doldu, tutunacak yeri kalmayan bir damla yaş yanağından aşağı süzülüp çenesinin altında kayboldu. "Bana bunu yapma Tristan. Seni o kadar çok seviyorum ki umut etmeye korkuyorum."

Tristan yüzünü avuçları içine aldı. Yumuşacık bakan gözlerinde, Alison'ın anlamını çözdüğünden emin olduğu müthiş bir sevgi vardı. "Ben dünyanın en şanslı adamıyım."

"Aklım almıyor... O kadar çok şey yaşadım ki... Seni bulduğuma inanamıyorum."

Hassas duygularla dolu olan gözleri, Alison'ın yüz hatlarında gezindi. Sanki her şeyi aklına kazımak ister gibiydi. "Seninle yaşamak sonsuz bir baharın içinde nefes almak gibi Alison," diye fısıldadı az sonra. "Ve sen bana gerçekten yaşadığımı hissettiriyorsun."

Bastırılmış duygular artık bendinin gerisinde duramaz hale geldiğinde Alison da içindekileri tutamadı. "İlk karşılaştığımız gece korkudan kalbim duracak haldeyken bile seni fark ettim. Senden

nefret ettim, korktum ama içime teneffüs eden şeyden kaçamadığımı fark ettim. Sonra yeniden karşıma çıktın ve..."

"Alison..." Tristan'ın yumuşacık başlayıp yoğunlaşan öpücüğü, çok geçmeden aralarındaki hüznü yok edip birbirlerini tanıyan vücutlarının özlediği tutkuyu ateşledi. İkisi de birbirine doyamıyor, kaybettikleri zamanı telafi edebilirlermiş gibi kendilerini içinde bulundukları âna adıyorlardı.

Çok sonra, nefes nefese ayrıldılar. Alınları birbirine değiyor ve parmakları iç içe geçiyordu. Ağaç tepesindeki bir kuşsa önemli bir şeyden bahsedermiş gibi gevezelik ediyordu. Gülümseyen Tristan, Alison'ın sırtından destekleyip onu ağaç dalının üzerinden çekerek ayaklarının yere basmasını sağladı ve dengesini bulana kadar belinden tutarak destekledi.

Tülbentten kurtulan saçları arasında gezinen dudaklar, yavaş yavaş kulağına indiğinde onun yutkunuşunun sesini duydu Alison ve sonra da fısıldayışını...

"Evlenin benimle Bayan Taylor."

Alison dudaklarını birbirine bastırıp gülüşünü engellemeye çalıştı ama o kadar mutluydu ki kulaklarından bile içindeki şarkının notaları çıkıyormuş gibi çaresizdi. Burnunu, sevdiği adamın boyun çukuruna gömdü ve "Nasıl isterseniz lordum," diye fısıldadı.

"Beni öldürüyorsun."

"Sense bana hayat veriyorsun Tristan..."

Tristan, Alison'ı hayrete boğan muhteşem gülüşünü bir kez daha gösterdi ve dudaklarını onunkilere sürtmeye başladı. Alison karşı koyamadığı bir hızla yeniden havaya girdiğini fark edince, erkeğin dudaklarını diliyle okşadı... Ta ki Tristan, dilini emerek yeni ve daha ateşli bir öpüşmenin ateşini yakana kadar.

"Bu işin sonu iyi değil Alison. Az önce sana evlenme teklifi ettim ve sen beni yoldan çıkarıyorsun."

"Sadece hislerimi dinliyorum ve bu da senin beni yoldan çıkardığını gösterir. Tristan... beni sevdiğini bir kere daha söyle."

Tristan boğuk bir sesle, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Alison'ın karşılığı ise mutlu bir gülüşle kendini onun kollarına atmak oldu.

Düğün bir ağustos öğleden sonrasında, St Paul Katedrali'nde yüzlerce şahit önünde gerçekleşti. Konukların hemen hemen hepsinin ortak görüşü, gelinin bugüne kadar gördükleri en mutlu gelin olduğu yönündeydi. Babasının kolunda mihraba yürüyen gelinin gözlerindeki pırıltının, kaliteli Fransız dantelinden duvağına rağmen, katedrali binlerce mumdan daha iyi aydınlattığını söyleyenlerin sayısı da hayli fazlaydı.

Gerçi herkesin aynı şeyi söylemiş olması akla pek yatkın gelmiyordu ama ne söylenmeye çalışıldığı az çok belli oluyordu. Ön sıralarda oturan gelin ve damadın birinci dereceden yakınları olan konukların yüzlerinden de bu evliliği ne kadar yerinde bulduklarını ortaya koyan benzer bir mutluluk okunuyordu.

Gelinin annesinin tören boyunca durmadan ağladığı kimsenin gözünden kaçmadı. Damadın annesi ise mutluluğunu kesintisiz bir gülümsemeyle göstermeyi tercih etti. Söylemeden geçmemek lazım, uzun zamandır yurtdışında olan Damien Talbot'ın diğer annelerin dikkatli gözlerine girdiği bu törenden sonra adaylar yüzünden kesinlikle başı ağrıyacaktır.

Damadın kuzeni Leydi Miranda, geline sevgisini en cömert gösteren hanımefendiydi denilebilir. Sürekli gülümseyen ve papatya atan küçük kızlar gibi geline öpücükler gönderen Leydi Miranda'nın mutluluğunun bir sebebinin de sevgili nişanlısı Lord Devenport olduğunu söylemek lazım. Tabii beyefendinin memnuniyetinin ondan aşağı kalır bir yanı olmadığını da.

Ön sıranın en köşesinde oturan, dul peçesi takmış zarif kadının kimliği hakkında çok fazla fikir ortaya atıldı. Peçesinin ardında tuttuğu hiç kesilmeyen neşeye şahit olanların sayısı hayli fazla olsa bile, bu ilgi çekici kadın hakkında hiçbir bilgi edinilemedi. Emin olunan tek şey, kadının gelini yürekten sevdiğiydi ki bu, merakları gidermek bakımından hiç de tatmin edici değildi.

Törenin en çarpıcı konuklarından biri de şüphesiz ki Abertillery Dükü'nün kız kardeşi Beatrice Cunningham'dı. Gizlemenin mümkün olmadığı şişkin karnına bakılırsa aileye küçük bir Cunningham katılacaktı. Ha bir de şu var... Bayan Cunningham'ın, gelinle samimiyeti derin ve güçlü bir dostluk olarak tanımlanıyormuş. Hatta birbirlerini uzun zamandır tanıdıklarını iddia edenler de var ki bu, gelinin üç yıl ortalarda görünmediği düşünüldüğünde pek de akla yatkın gelmiyor. Kim bilir?

Abertillery ailesi için söylenebilecek pek bir şey olmasa gerek. Böylesine güzel bir çifte sadece mutluluklar dilemek geliyor elden. Ki konukların hepsi de aynı fikirdeydi şüphesiz.

Damat ise... Ne denilebilir ki? Wakefield Markisi'nin mutluluğu ve bunu göstermekteki cömertliği birçok kadının takdirini kazandığı gibi, hayal kırıklıklarına da sebep oldu. Böyle bir bekârı kaçırdıkları için annelerin dizlerini uzun süre dövecekleri ortada. Ve gözlerden kaçmayan bir detaydan daha bahsetmek gerekiyor. Damadın, gelinini gördüğünde hislerini saklamayı başaramadığı için bir kesim tarafından eleştirilere maruz kalacağını tahmin etmek zor değil. Ancak evlilik yeminini etmek üzere olduğu kadına bu kadar güzel bakan bir adam söz konusu olduğunda kim bir grup ihtiyarın hoşsuz burun kıvırışlarını umursardı ki? Ayrıca gülüşüyle ünlü olmayan centilmenin, bir ömre yetecek kadar güldüğü o günde biraz takdir edilmesi gerekmez mi?

Tören çıkışında, eğlenmeyi sevdiklerini saklamayan neşeli bir grup kadın tarafından pirinç sağanağına tutulan güzel çift, mutlu kahkahalar eşliğinde dört atın çektiği Wakefield armalı gösterişli bir açık arabaya bindiler ve arkalarında kalan kalabalığın iyi dilekleriyle birlikte yola koyuldular.

Uzaklaşan arabanın ardından bakan hoş bir leydinin de söylediği gibi... Uzun zamandır kimse bu kadar mutlu bir çift görmemişti.

Cemiyet Haberleri, Ağustos 1821

SONSÖZ

1826, York Şehri

Yüzüne kırbaç gibi çarpan rüzgâr sonunda şapkasını uçurunca, Alison durumu protesto etmek için bir feryat etti. Halbuki bu sefer şapkayı saçlarına iyice tutturduğunu sanmıştı. Elden bir şey gelmeyeceğini anlayınca –şu aralar dinlenmeye çekilen sevgili atı Ignis'in kızı– Fever'ı biraz daha hızlandırmak için hareketini yaptı. Ancak Tristan sadece bir baş gerisindeydi ve yüzündeki gülüşe bakılırsa özellikle bu hızda gittiğini anlatmaya çalışıyordu.

Madem öyle, diye düşündü Alison, tozumu yutmaya hazır olun lordum.

Tristan, harekete geçeceğini anlayınca onunla birlikte hızlandı. Alison'ın çocukluğunu geçirdiği düzlüklerde rüzgârla yarışarak uzun süre at koşturdular. Alison sonunda saçlarının bayrak gibi arkasında dalgalandığını hissedince kahkahalarla gülmeye başladı. Tristan'ın üstesinden gelmeyi başaramadığı zaaflarını kullanmaktan acımasız bir zevk alıyordu. İşin güzel yanı, bunun işe yaramadığı tek bir an bile hatırlamıyordu.

Elbette zaafları olan tek kişi Wakefield Markisi değildi. Alison, hızını ayarlayıp yanında seyretmeye başlayan adama yan gözle bakınca, at koşturmanın verdiğinden daha yoğun bir duyguyla ağzının kuruduğunu hissetti. York'a geldikleri dört günden beri birbirlerin-

den uzak durmak için gösterdikleri çaba, uzak ülkelerdeki dağları çıplak elle aşmak kadar çetindi. Önlerinde uzanan üç uzun gün boyunca daha buna katlanmak zorunda olduğunu hatırlayınca tüm heyecanını kaybeder gibi oldu ve bu hata, Tristan'ın öne geçmesini sağladı.

Alison ondan birkaç saniye sonra, porsuk ağacının dibindeki piknik alanına vardı ve ustaca atından indikten sonra ters ters kocasına baktı.

Atını otlamaya bırakan Tristan ise aklından geçenleri biliyormuş gibi gizli bir gülümsemeyle karşılık verdi ona.

"Seni at binerken izlemeye bayılıyorum. Ve söylemeden edemeyeceğim, duygularını asla saklayamıyorsun."

Alison altdudağını ısırdı. Haklıydı, saklayamıyordu... Neyse ki yalnız değildi.

"Beni geçmenize izin verdim lordum, yanlış fikirlere kapılmayın."

Tristan kollarını onun beline doladı ve kirpiklerinin altından karısını süzmeye başladı. Tembel gülümseyişinin etkisini artıran bu tatlı bakışın anlattığı hikâye, Alison'ın hülyalı bir iç geçirmesine neden oldu.

"Konumuz bu değil. Seni özledim Alison ve bu eziyete daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyorum."

Alison, babasının ısrarına daha fazla dayanamayınca Tristan'ı birkaç günlüğüne York'a gelmeye ikna etmişti. Torunlarını özleyen vikontun buna hakkı olduğunu düşünüyordu ki Alison da anne ve babasını özlemişti. Ancak hesap etmedikleri şey, annesinin onları Alison'ın eski odasına yerleştirmeyi planladığıydı.

Kötü rüya gördüğü çocukluk dönemlerinde, çıkardığı en ufak bir sese karşılık annesinin koşarak odasına gelmesi Alison'ın içini ısıtıyordu şüphesiz. Fakat artık ses geçiren bir odanın avantajlarını göremeyecek kadar büyümüş, evli ve tutkulu bir kadındı. İç geçirip kocasının dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu ve hislerini anlatmaya yeterli gelmeyecek olsa da "Ben de seni özledim sevgilim," dedi.

Aralarında, bir barut deposundaki kıvılcımın sebep olacağı gibi kolayca parlayan bir tutku vardı. Tristan sıkıca sarılıp, dudaklarını içine çekerek onu sertçe öptü. Dili Alison'ın ağzında gezinirken elleri belini sıkıyor, kumaşın üzerinden kalçalarında geziniyor ve

onu bir sonraki daha ateşli âna hazırlıyordu. Fakat ikisi de sonu gelmeyecek bir baştan çıkarışa tahammül edemeyecek kadar uzun süredir birbirlerinden uzak duruyorlardı.

Aynı şeyi düşünmüş olacaklardı ki nefes nefese birbirlerinden ayrıldılar. Tristan, arkalarındaki porsuk ağacına yaslanmış ve Alison'ı da bacaklarının arasına almıştı. Hangi ara bu pozisyona geldiklerini ikisi de bilmiyor fakat bunu şaşırtıcı bulmuyorlardı.

Kendini bir miktar muzip hisseden Alison, başını kocasının göğsüne yaslamadan önce, "Arada sırada bunu yapmamız gerekiyor," dedi.

Tristan onun dağınık saçlarını okşarken, "Seni ne zaman ihmal ettim ki?" diye sordu.

"Hiçbir zaman. Fakat şu anda kendimi birbirimize dokunamadığımız ilk günlerdeki gibi hissediyorum. Bana Bayan Taylor dediğin zamanlardan bahsediyorum."

Tristan eğildi ve dudaklarını karısının kulağına dokundurarak güldü. "Hatırlatırım ki sana Bayan Taylor demeyi hiç bırakmadım."

Evet... Özellikle yataktayken, cesaret verici sözlerin sonunda Tristan ona Bayan Taylor demekten hayli hoşlanıyordu. Dürüst olmak gerekirse bu, Alison'ı da fazlasıyla tahrik ediyordu. Düşünerek bile uçurumun kenarında gezinmeye başladığını hissedince, isteksiz şekilde Tristan'ın kollarından sıyrıldı.

Büyüleyici bir huzur hissi içindeydi. Evlendikleri günden beri hayat hayal ettiğinden bile mükemmel gidiyordu. Tristan kusursuz bir eş ve ateşli bir âşıktı. Birbirlerini keşfederek geçirdikleri yıllar içinde kazandıkları uyum, karşılıklı hissettikleri sevgiyle derin bir anlam kazanıyordu ve Alison, dikkatli gözlerin gıpta ya da kıskançlıkla üzerlerinde olduğunu hissetmeden bir gün bile geçirmiyordu.

Kocasıyla geçirdiği özel zamanların dışında Alison, açıkça Umut Evi'ni destekliyordu. Bunu yaparkenki cesur tavrı, Bayan Taylor olduğu zamanlarla ilişkilendiriliyorsa bile kimsenin bu konuda tek kelime etmeyi göze almadığını ve neden almayacağını biliyordu.

Alison'a göre bu koşulsuz kabullenişin sebebi, Wakefield Markisi'nin üstün pozisyonu olabilirdi ancak. Tristan'ın düşüncesine göre bunun nedeni, karısının kısa sürede etrafına topladığı kalabalığı çabasız bir şekilde etkisi altına alma yeteneğiydi. Alison, onunla aynı

şekilde düşünmeye çekinse bile katıldığı davetlerde gördüğü ilginin samimi olduğuna inanacak kadar o insanlarla vakit geçiriyordu.

Elbette sosyal hayatında her şey kusursuz değildi. Kaybolma hikâyesi üzerine yapılan dedikodular devam ediyor ve düzenli aralıklarla yeni hikâyeler türetilerek cemiyetin sohbet malzemesi olarak gündemden hiç düşmüyordu. Bununla birlikte Alison, Tristan'ın halasıyla yıldızının barışmamasını sorun etmediği için kendini kötü hissetmiyordu. Zira hanımefendi Alison'a zaman zaman eski bir fahişeymiş gibi davranarak üzerine düşeni fazlasıyla yapıyordu.

Tristan'ın dikkatli gözlerini üzerinde hissedince memnuniyetle içinde bulunduğu âna döndü.

"Karnın acıktı mı?"

"Bir teklifin mi var?"

Alison gözlerini devirdi. "Bakalım annem bizim için neler hazırlatmış?"

Adının anılmasını kolluyormuş gibi Leydi Catherine, tam da o sırada Dunnington konutunu görmelerini kısmen engelleyen yeşil tepenin zirvesinde belirdi. Ellerinden tuttuğu dört yaşındaki ikizler Aurora ve Ariel'e bir şeyler anlatıyor gibi görünüyordu. Birkaç ay içinde bir yaşını dolduracak olan Eric'i kucağına alan bakıcının yanında ise kafes içindeki Oscar'ı taşıyan bir uşak yürüyordu.

Alison ağız dolusu bir gülümsemeyle gelenlere el sallayarak yerini belli edince, Leydi Catherine başını iki yana sallayıp bir şeyler söyledi.

"Benim tatlı Eric'im uyanmış."

Tristan, Alison'ın şakağına küçük bir öpücük kondurduktan sonra babalarına doğru koşturan kızlarını karşılamak için tepeden aşağıya inmeye başladı. Onları ne zaman bir arada görse Alison, kalbinin bir balon gibi şişip gerildiğini hissediyor ve bazen tam da şimdi olduğu gibi gözleri doluyordu.

Ananelerinden hayli hızlı yol alan kızlar, çığlık atarak babalarının kucağına atladılar. Tristan her birini bir koluna aldıktan ve başlarının tepelerine bir öpücük kondurduktan sonra, bakıcının kucağındaki oğluna da aynı ilgiyi gösterdi. Alison'ın yanına tırmanırken kızlarına önemli bir şeyden bahsedermiş gibi ciddi görünüyordu. Fakat her ne söylediyse Ariel başını arkaya atıp gülerken, Aurora yüzünü babasının boynuna sakladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Aman Tanrı'm, kimler gelmiş?"

Kızlar hep bir ağızdan, "Anne," diye bağırdılar.

Tristan, ağırlıklarını tartıyormuş gibi iki kızı da kollarında şöyle bir değerlendirdi ve sesine şüpheci bir ton vererek konuşmaya başladı.

"Yolda bir prenses satıcısıyla karşılaştım. Bana iki kabak karşılığında bu iki küçük şeyi verdi. Sence iyi bir alışveriş mi hayatım? Yoksa onları geri verip pembe kurdeleleri mi almalıyım? Pembenin bana ne kadar yakıştığını biliyorsun."

Babalarını pembe kurdelelerle hayal ettiklerinden olsa gerek iki kız birden kahkaha atmaya başladı. Yoksa iki kabakla kıyaslanmayı kafalarına takabilirlerdi.

Elini bir türlü kapanmayan ağzından çeken Ariel, bir süre nefeslendikten sonra, "Babaaa çok komiksin," dedi ve yeniden gülmeye başladı.

Alison, "Son derece kârlı bir alışverişe benziyor," diyerek fikrini belirtti. "Bu prensesler masallardakilerden bile güzel."

Sahiden de Tristan'ın kumral saçlarını ve buz mavisi gözlerini alan ikizlerin güzelliği, annelerin çocuklarını güzel bulması savıyla açıklanamayacak kadar gerçekti. Alison onlara tüm kalbiyle âşıktı.

Aurora'nın dikkati ise annesinin söylediklerinden çok görüntüsü yüzünden dağılmıştı. Babasının çenesini öptükten sonra inmek için debelendi ve başarır başarmaz da annesinin eteklerine yapıştı.

"Anne ben de saçlarımı senin gibi açabilir miyim?"

"Tokalarımı kaybettiğimi söylersem bana güler misin? Bu akşam yatmadan önce saçlarını uzun uzun tararım, olur mu tatlım?"

"Sana kendi tokalarımdan verebilirim. Büyükannem kafama bir sürü taktı."

"Ne kadar da cömert bir kız. Lord hazretleri seni alarak çok iyi bir alışveriş yapmış."

Annesinin neden bahsettiğini anlayınca, Aurora'nın babasınınkine benzeyen güzel gözleri ters U şeklini aldı.

Aurora, "Ben de verebilirim anne," diyerek kendini öne attı. "Bak bu pembe kurdeleyi babama vereceğim ama odamdaki mavilerin hepsi senin olabilir. Ama sarıları veremem, sarı en sevdiğim şey."

Tristan pembe kurdeleler için ölüyormuş gibi görünmenin bir yolunu buldu ve kızından ıslak bir öpücük kaptı. Her zaman böyleydi işte, Alison debelenir durur ama ödülü Tristan kapardı.

Leydi Catherine, "Saçlarını yapmak için ne kadar uğraştığımı biliyorsun Aurora," dedi. "Lütfen kurdeleyi çıkarmaya çalışmayı keser misin tatlım? Etrafına baksana, örgülerinin arasına koyacak bir sürü çiçek var burada."

Aurora fikri hızlıca değerlendirdikten sonra elbisesiyle aynı renkteki pembe çiçekleri toplamaya başladı. Bir süre sonra, ona katılan Ariel'le birlikte en çok çiçeği kim toplayacak yarışına girişmişlerdi.

Bakıcısından babasının kucağına geçen Eric ise iki dişli ağzını açarak babasına bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Fazlasıyla konsantre olmuş görünen Tristan'ın yüzünde hayran bir ifade ve müthiş bir sevgi vardı. Çocuklarına tapıyordu ancak renklerini annesinden alan Eric'e bakmak, içini geleceğe karşı büyük umutlar beslemesini sağlayan çok doğru bir hisle dolduruyordu. Şu anda vücut salgıları üretmekten başka bir şey yapmasa bile, o geleceğin Wakefield Markisi'ydi. Tristan kendine hâkim olamadı ve oğlunu bağrına basıp kahverengi saçlı küçük başını avuçladı.

"Çocuğu boğmaya mı çalışıyorsun?"

Annesinin sesini tanıyan Eric, tuhaf guruldamalar çıkartarak ona uzanmaya çalıştı. Amacına ulaşınca da Alison'ın omzuna yattı ve dalgın dalgın saçlarını okşamaya başladı. Tristan onu o kadar iyi anlıyordu ki oğluna bir kez daha saygı duyduğunu hissetti ve huzurla bir süre ikisini izledi. Ancak mutluluğunu bozan renkli detay yaklaşıyordu.

Ruh hastası Oscar, "Evine git Foxtrote," diye gakladı. "Kadınlar benim."

Tanrı aşkına, bir papağan kaç sene yaşıyordu ki?

Ona gerçekten haddini bildirmek istiyordu ama bu kuşun kelimeleri tekrar etmekten daha fazlasını yaptığını biliyor ve ona, karşılıksız kalacak başka hakaretler etmesi için fırsat vermek istemiyordu. Belki de üzerine Aurora'yı salmalıydı. Bu fikir üzerine kafasını aşağı yukarı birkaç kez salladıktan sonra Oscar'a acıyarak bakmaya başladı.

Alison, "Kafesin kapağını açabilirsiniz," deyince, *doğru* diye düşündü Tristan. Kuş o kadar sadık ve yapışkandı ki tropik bir fırtına bile tırnaklarını Alison'ın elbisesinden sökmesini sağlayamazdı.

Tam da düşündüğü gibi, kafesten çıkan Oscar hiç şaşmaz bir şekilde Alison'ın boştaki omzuna konup sahibesinin boynuna sami öpücükler kondurmaya başladı. Londra'da keyif süren Mariah Bowman'dan daha aklı başında bir hediye beklenemezdi zaten.

Bu arada kızlar, Oscar'ın serbest kaldığını görünce çiçek toplamayı bırakıp kuşun başına üşüşmüşler ve ona bir gün önce başlarına gelen bir hikâyeyi anlatmaya koyulmuşlardı.

Alison ilgisini kaybeden Eric'i piknik örtüsünün üzerine koyduktan ve Oscar'ı da kafesinin üzerine bıraktıktan sonra, Tristan'ın yanına sokulup kolunu kocasının beline sardı.

"Eric giderek ağırlaşıyor."

"Ona iyi bakıyorsun."

"Ona iyi bakıyoruz. Mutlu çocuklar sağlıklıdır der annem."

Tristan karısının saçlarını öpünce Alison iç geçirdi. Bu arada ikisi de Leydi Catherine'in sevecen gözlerinin üzerlerinde olduğunun farkında değildi.

Deli gibi kıkırdayan Aurora, "Oscar bana komik şeyler söylüyor," diyerek bütün dikkati üzerine topladı. "Tıpkı babam gibi komik... Gel bana tatlı Oscar'cık."

Fakat Oscar, böyle bir hatayı yapmayacak kadar deneyimliydi. Alison, Ariel'in gözlerindeki hin bakışı görünce ikizlerin bir planı olduğunu anladı anlamasına ama sevgili kuşunu uyarmaya fırsat bulacak kadar hızlı değildi. Ariel, Oscar'ın kuyruğunu tutunca Aurora da avcı bir kedi gibi öne atıldı ve onu yakaladı.

Oscar'ın elinden gözleri pörtletmek ve bir gık sesi çıkarmaktan başka pek bir şey gelmedi. Sonra ise kendini kurtarmak için kafasını ok gibi ileri fırlattı ama Aurora'nın tombul parmakları arasında kalan gövdesine söz geçirebildiği söylenemezdi. Elinden bir şey gelmeyeceği belli olunca, "Alison kadınım, gel bana," diye gakladı. Fakat ikizlerin boğucu öpücükleri yüzünden sesi bir süre sonra duyulmaz oldu. Neyse ki Oscar'ın ısırmak gibi kötü bir huyu yoktu. Esasen o, kadın denen varlığın öpücüklere layık olduğunu düşünen çapkın ihtiyarın tekiydi.

Tristan manzaranın tadını çıkartırken, Alison da papağanı kızların elinden almanın yollarını düşünüyordu.

Leydi Catherine, "Aurora, ağzına tüy yapıştı," diye çığlık attı. "Aman Tanrı'm, kuşun kafasındaki tüyleri yoldunuz."

Sahiden de kızının çenesine ve dudağına mavi tüyler yapışmıştı. Alison işler daha da kötüleşmeden önce olay yerine varıp Oscar'ı

ustaca kızların elinden kurtardı. Anne kararlılığı kendini gösterdiğinde sızlanıp duran kızlarını duymazdan gelmek sorun değildi. Sevgili Oscar'ı kafesinin güvenliğine bıraktıktan sonra, kafesi de kızların ulaşamayacağı bir ağaç dalına astı ve onları yola getirirken kullandığı ses tonuyla, "Onun bir oyuncak olmadığını biliyorsunuz kızlar," dedi.

"Ama Skittle bize onunla istediğimizi yapabileceğimizi söylemişti."

"Sanırım bir yanlış anlaşılma olmuş. Skittle kuşunun nefes almasından son derece memnun."

Kızlar surat asıp kollarını minik göğüslerinde birleştirdiler.

Tepesinden kopan tüyler yüzünden biraz öfkeli görünen Oscar, "Oscar erkek, Oscar tam bir erkek!" diye gaklamak için o anı seçti. Ve devam etti. "Skittle, kraliçem küçük aptal!"

Bunun üzerine Aurora başını arkaya atıp gülmeye başladı. "Tam bir şapşal!"

İkizi de onu, "Tam bir şapşal," diye onayladı ve kızlar birbirlerine bakıp kahkahalara boğuldular.

Bu sefer Oscar'ın genzinden alaycı bir ses çıktı ki bu, Alison'a bir miktar Tristan'ı hatırlatmıyor da değildi. Sonunda duruma el koymaya karar veren Tristan, "Kızlar büyükannenizin yanına oturun bakalım," dedi.

İkizler, babalarının talimatını ikiletmeden yerine getirince Alison iç geçirmek zorunda kaldı.

Eric ise babasının sesine karşı gösterdiği tepkilere bir örnek olarak poposunu kaldırıp indirirken, bir miktar otu ağzına tıkmaya çalışıyordu. Bakıcısı otları elinden alınca da kadının kolunu emmeye başladı. Ve nedense yaptığı büyükannesini kahkahalara boğdu.

Kısmen sakinliğin sağlandığı dakikalarda Alison ve Tristan, birlikte ağaç gövdesine yaslanarak önlerindeki manzarayı izliyorlardı. Çocukların keyfi yerindeydi, Oscar ise kızlara karşı düşmanlığını çoktan unutmuş görünüyordu.

Alison, "Burada birkaç gün daha fazla kalmak ister misin?" diye sordu. "Çocuklar mutlu görünüyor."

Tristan başını eğerek kirpiklerinin altından onu süzdü. "Sen?"

"Bilmiyorum... Evimizi özledim, ikimizi özledim."

"Biliyorum, ben de."

Tristan, karısının omuzlarını sardı ve onu göğsüne bastırdı. Temelde kuralcı bir adamdı ama Alison'a ve çocuklara olan sevgisini göstermek söz konusu olduğunda aynı kurallar onu bağlamıyor gibiydi.

Zaman zaman ikisini gözlemleyen Leydi Catherine, genç çiftin mahremiyet eksikliği sıkıntısı çektiğini görebiliyordu. Üstelik Tristan karısına ne kadar düşkün olduğunu saklayamaz hale gelmişti. Yıllar yıllar önce, William'ın cinsel iştahının dorukta olduğu zamanlardaki halini hatırlayınca hem kızı hem de damadı için üzülmeden edemiyordu.

Ne yaptığını bilerek, Alison'la göz göze geldiği ilk fırsatta onu yanına çağırdı. Kocasının yanından ayrıldığı için hiç de keyifli görünmeyen kızına ters ters baktıktan sonra, "Kocan biraz yorgun gibi göründü gözüme," diye fısıldadı.

Alison saf saf, "Sanmam, neden öyle dedin ki?" dedi.

"Ben anlarım, isterseniz odana kadar eşlik et ona."

"Bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Leydi Catherine sabrı taştığını gizlemeden, "Alison," dedi. "Kaybolun! Sizi birkaç saat görmek istemiyorum."

Alison sonunda annesinin neden bahsettiğini anlayabilmişti ama ifadesinde minnet değil, kınama ve utanç vardı

"Anne bu çok uygunsuz."

"Baban evde değil, bir süre daha gelmeyecek ve sizi yatırabileceğim uygun başka oda olmadığına göre dediğimi yap Alison. Kocanın halini iyi görmediğimi söylerken ciddiydim."

Aynı anda Tristan'a baktıklarında bir miktar gergin olduğunu fark ettiler ama bunu her şeye yormak mümkündü. Elbette Alison sebebini biliyordu, annesi ise sadece tahmin yürütüyordu.

"Hadi git, anneler bunun içindir."

Ses tonunda Alison'ı biraz daha kızarmaya iten bir şeyler vardı. "Anne gerçekten de bu çok utanç verici."

"Sana daha utanç verici bir şey söyleyeyim mi? Sonunda kocanın canına tak etmesi ve uygunsuz bir zamanda..."

Alison elini kaldırıp onu susturdu. "Anlıyorum... Tamam, gidiyorum o halde ben."

"Git hadi, bu iyiliğimi de unutma."

"Anne!"

Cevaben Leydi Catherine tavuk gibi gıdakladı ve sesi, Tristan'ın yanına gidene kadar Alison'ı takip etti.

"Sorun ne?"

Alison ufuk çizgisine bakarak, "Kalk," dedi. "Gidiyoruz."

"Nereye?"

"Eve... Şey, annem biraz dinlenmen gerektiğini söylüyor."

Tristan, "Yorgun değilim ki..." diyordu ki Alison'ın kızarıklığı ve kayınvalidesinin kurnaz ifadesi bir anda anlam kazanmaya başladı. "Madem öyle," dedi ve atik bir hareketle doğrulup Alison'ın belini kavradı. "Atlar da yeterince dinlenmişlerdir."

Otlamaya devam eden atları bir süre süzdükten sonra kayınvalidesine baktı ve gülümseyerek ona sessizce teşekkür etti. Çocukları bir süre bakıcılarına emanet etmek sorun değildi, zira Londra'da da bunu sık sık yapıyorlardı. Fakat bu sefer Alison kendini suçlu hissettiğini gizleyemezdi. Çocukları yıllar boyunca görmeyecekmiş gibi uzun uzun kokladıktan sonra yola çıkacak kadar hazırdı. Ne var ki başlarda hissettiği suçluluk eve vardıktan hemen sonra, atları seyise teslim edene kadar sürdü.

Sessizlik içinde içeri girdiler ve Bessie'nin birkaç sorusunu cevapladıktan sonra da yukarıdaki odalarına çıktılar. Tristan, kapıyı kapar kapamaz onu yüzüstü duvara yasladı ve üzerine eğildi. Vücutları birbirine değiyordu, Alison o kadar heyecanlıydı ki kalbi ağzından çıkacakmış gibi hissediyordu.

Tristan vücudunu onunkine iyice yapıştırdı ve yoldan çıkartan bir ses tonuyla, "Kızıştın mı?" diye sordu.

Yıllar önce, genelevde ilk karşılaştıkları geceye yaptığı bu gönderme üzerine Alison, "Aman Tanrı'm, Tristan," diyerek gülmeye başladı. Ancak arkasındaki adamın gülerek kaybedecek vakti yok gibi görünüyordu.

"O gece sana neler yapmak istediğimi bilseydin Alison..." diye devam etti sözlerine. "Yeniden karşıma çıktığında benden gerçekten kaçardın."

Alison çaresizce yutkundu. "Sanırım sana inanıyorum. Peki şu anda tahrik olmam konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Tristan karısının kulağına doğru fısıldadı. "Seni ne kadar sevdiğimi sana kanıtlayacağım. Bir kere daha."

"Sence de bu fazla sığ bir yaklaşım değil mi?"

Tristan hızla onu kendine çevirdi. "Açıkçası umurumda değil."

"Madem yüzeyde gezmeyi tercih ediyoruz lordum, o zaman size bir sıkıntımdan bahsetmenin tam zamanı."

"Hımm," dedi, Tristan.

Alison oyununu devam ettirecek açıklamayı buldu sonunda. "Umut Evi'nin bağışlarınıza ihtiyacı var. Birkaç aydır bizi ihmal ettiğinizi fark ediyorum."

Tristan durumu değerlendiriyormuş gibi göründü. Sonra ciddiyetle, "Elbette yardım ederim," dedi ve ekledi: "Ama önce karşılığını ödemeniz gerekiyor."

Alison şaşırmış gibi görünmeyi başardı. "Nasıl?"

Tristan ukala şekilde ona tepeden baktı ve sonra fısıldadı. "Elbette vücudunuzla Bayan Taylor."

Sözleri sessiz ama coşkulu bir farkındalık yarattı. Alison ağız dolusu bir gülümsemeyle tek kelime etmeden ona bakmaya devam etti. Tristan ise yoğun duygularla ona karşılık veriyordu ki bu, aralarındaki sessiz iletişime en tatlı örneklerden biriydi.

Tristan'ın ona bakarken gözlerinde her zaman yeri olan tutku, büyük sevgisinin kopmaz gölgesi gibiydi. Alison, içini kaplayan sıcaklıkla birlikte nefesinin kesildiğini hissetti. Böyle bir güzelliği hak edecek ne yaptığını gerçekten merak ediyordu. Şefkatle kocasının yanağını okşadı... Buna karşın Tristan, yüzündeki parmakları öpmek üzere başını yana çevirdi ve sonra gözlerini kapadı.

"Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Bu, hayatımın her günü duymak istediğim şey... Seni tüm kalbimle seviyorum."

Hislerini ifade etmekte yetersiz kalan bu sözlerin devamı, Alison'ın ona tüm ruhuyla verdiği bir öpücüktü. Uzun, beklentiyi arttıran ve vaatte bulunan, ateş dolu öpücük ayaküstü bir sevişmeye dönmek üzereydi.

Belki de biraz daha ileri gitmenin tam sırasıydı. Alison, kocasının marifetli dudaklarını son kez öptükten sonra boynuna indi ve tuzlu teninin tadına bakarken zevkle gözlerini kapadı. Fakat aradığı gerçek zevkse arayışını biraz daha derinleştirmesi gerekecekti. Araştıran elleri, erkeğin göğsünü ve sırtını okşayıp yeni keşifler için aşağılara yöneldi. Her bir santim için izin isteyerek ve ona neler yaptığını bilerek, kadınsı bir gururla yoluna devam etti.

Ona dokunduğunda, Tristan'ın aklını başından alan şehvetli gülüşü iyice derinleşti. Aralarındaki kalın kumaşa rağmen Alison, halinden son derece memnun şekilde onu okşadı.

Tristan acı çekiyor gibiydi, kim bilir belki çekiyordu ama Alison zalimliğinden aldığı keyfi sona erdirmeye hazır değildi. Kocası, aklından geçenleri biliyormuş gibi ona meydan okuyarak baktı ve söylediği şuydu... *Hadi Alison, daha fazla ileri gidebilecek misin?*

Onunla sevişmek, derin bir okyanusun zenginliklerini keşfetmek gibiydi. Ne kadar çok şey görmüş olursa olsun, her zaman yeni ve muhteşem keşiflerle aklı başından gidiyordu. Alison pek de ustaca sayılmayan bir uğraşla kocasının pantolonunun önünü açtı ve elini içeri sokup onu kavradıktan sonra yavaş yavaş okşamaya başladı.

Göz gözeydiler. Tristan, kontrolünü kaybetmek üzereyken bile Alison'ın hükmettiği ânı korumak için dişlerini sıkıyordu. Fakat sevgili karısının minik elleri fazlasıyla becerikliydi. Tristan dişlerini sızlatan bir nefes aldı önce, sonra içinden gelen ilk şeyi söyledi.

"Seni tatmak istiyorum."

Alison dudaklarını yaladı ve "Ben de," diye fısıldadı.

"Sonra... Bir dahaki sefere."

Baş döndüren birkaç saniyenin sonunda, Alison'ın iç çamaşırı ayaklarının dibinde duruyordu. Tristan, şaşkınlığını fırsat bilerek onu belinden tuttu ve yukarı kaldırıp bacaklarını beline dolamasını sağladı. Ve böylece Alison, inleyerek ona biraz daha sokuldu.

Kontrolün elinden kayıp gitmesi ve teslimiyetini kabullenişindeki samimiyet, Tristan'ın aklını başından alıyordu. Cömertliği ruhunu besliyordu... Tristan hislerine daha fazla karşı koyamayarak dudaklarına uzandı ve onu tutkuyla öpmeye başladı.

Ayakta durmak güç bir mesele haline gelmeye başladığında ise oturarak onu kucağına aldı. Alison'ın bacakları beline dolanmıştı ve birleşmelerinin önündeki tek engel ise sabırdı. Ve Tristan, o an geldiğinde karısını çıplak olarak görmek istiyordu. Bu yüzden binici elbisesinin sırtındaki düğmeleri ustaca çözdü, yumuşak korsenin iplerini gevşetti ve elbisenin kollarını omuzlarından aşırırken kombinezon engelinde de kurtuldu.

Beline kadar çıplak kalan Alison, içinde biriken neşe benzeri hisle Tristan'ın dudaklarına doğru güldü. Gülüşü saftı, muhteşemdi ve Tristan'ın bayıldığı güzelliklerden sadece biriydi. Bir elini kullanarak karısının yüzünü avuçladı ve gözlerinin içine bakmasını sağladı. Diğer eliyle serbest kalan erkekliğini Alison'ın girişine doğru yönlendirdi. Tepkilerini görmek için gözlerini onunkilerden bir an bile ayırmıyordu. Sonra onu hafifçe kaldırdı ve içine girip tamamını alana kadar aşağı bastırdı.

Birlikte inlediler...

Bu, Tristan için evinde olmak gibiydi... Bütünlenmek ve onu kendine ait kıldığından emin olduğu gibi ona ait olmaktı. Paylaşım o kadar güçlüydü ki Tristan her seferinde ilk seferinde olduğu gibi şaşkına dönüyordu.

Şaşkınlığı, Alison aşağı yukarı hareket etmeye başlayana kadar sürdü. Tristan'ı ıslak sürtünüşlerle yoldan çıkacak kıvama getirmesi hızlı ve çarpıcıydı. Tanrı biliyor ya, birlikte geçirdikleri zamanın kazandırdığı ustalık Alison'ı mükemmel bir âşık haline getirmişti.

Çok geçmeden ritim hızlandı. Tristan kalçasını kaldırıp daha derinlere ulaşmaya çalışırken Alison kendini ona bastırıyordu. Göğüsleri her bir darbede hareket ederek Tristan'ı aklını kaybedecek hale getiriyordu. Dayanamayıp gergin uçlardan birini diliyle okşayıp hafifçe emdi ve nihayetinde Alison onu küçük bir çığlıkla ödüllendirdi.

Birbirlerinden ayrı kaldıkları zamanı telafi etmenin acelesi ve hassasiyet, karşı koyamayacakları zirveye hızlı bir tırmanış anlamına geliyordu. Tristan onayladığını bilmek istermiş gibi karısının tutku dolu gözlerinin içine baktı. Hareketleri sertti fakat Alison'ın gözlerinde gördüğü onlarca duygunun içinde kaybolduğu sırada, yüzünde saf bir sevgi vardı.

Karısı sonunda başını salladı ve daha hızlı inip kalkmaya başladı. Her bir varışta Tristan onu karşılıyor, her bir salınım kusursuz ritimle sonuçlanıyordu. Tristan, kasılmalarının başladığını hissedince Alison'ın ensesini tuttu ve gözlerini kaçırmasını engelledi. Gelirken onu görmek istiyordu, geldiği sırada onun da kendini görmesini istiyordu.

Öyle de oldu...

Aynı anda, mükemmel bir zamanda, birbirlerinin içinde olmanın müthiş gücüyle zirveye ulaşırken gözlerini ayırmadan birbirlerinin isimlerini tekrar ettiler.

Çok sonra, ateşin köze döndüğü bir zamanda, neredeyse uyku mahmurluğuyla uzandıkları yatakta kendilerini huzura bırakacakken Alison, "Kendimi aşırı şımartılmış hissediyorum," diye mırıldandı.

Tristan hayatının güneşi olarak gördüğü güzel kadının kızıl gözlerine aşkla baktı. "Hak ettiğinden fazla değil."

Alison, gömleğinin açık yakasından kocasının göğsünü okşadı. "Hımm... Sanırım bunu hak ediyorum. Beni şımartmak için söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Tristan şakağına bir öpücük kondurduktan sonra, duygularını tarif etmekte yetersiz kalan sözleri fısıldadı kulağına. "Sizi tüm ruhumla seviyorum Bayan Taylor."

Alison mest olmuş şekilde gülümsedi ve sahip oldukları sayesinde ışıldayan yüzünü kocasına doğru kaldırıp bir yemin gibi aynı sözleri tekrarladı.

"Sizi tüm ruhumla seviyorum lordum..."

SON

5 Mart 2019
15.33